

Adem Uysal

- şiirler -

Yayın Tarihi:

03.10.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Adem Uysal

Denizli doğumluyum, Aydın'da oturuyorum. Emekli eğitimciyim. üç çocuk babasıyım.

A be Kardeşiz Biz

Selam verdim bir romana,
A be kimsin dedi bana.
Kendimi tanıttım ona,
Dedi bana ne istersin?

Dedim ben de sizlerdenim,
Yanık değil belki tenim.
Toprak olacak bedenim,
O nedenle akrabayız..

A be yalan söylüyorsun,
Akrabayız biz diyorsun.
Belki beni deniyorsun,
Biz çingene, sen değilsin.

Dedim yalan değil sözüm,
İnan bana iki gözüm.
Kara toprak benim özüm,
Anla artık biz kardeşiz.

A be doğru söylüyorsun,
Toprağımız bir diyorsun.
Duymayanlar artık duysun,
Sen söylersin biz kardeşiz.

Dedim birdir kitabımız,
Hem dinimiz imanımız.
Kaynaşmalı insanımız,
Alem duysun biz kardeşiz.

Akşam oldu gideyim ben,
İşlerini aksatma sen.
Aç kalırsın gevşetirsen,
Unutma ha biz kardeşiz.

Adem Uysal

A Canlar!

Topraklar ısınır, çiçekler açar,
Ağaçlar canlanır, mevsim ilkbahar.
İnsanlar şehirden, kırlara koşar,
İlkbahara, doyulur mu a canlar?

Sıcaklar bastırır, aranır ayaz,
Aylardan temmuz'dur, mevsim artık yaz.
İnsanlar, serinlik isterler biraz,
Yaz sıcaklığı, yakıcıdır a canlar.

Sarıya bürünmüş, ovalar dağlar,
Aylardan kasım'dır, mevsim sonbahar.
Havalar soğumuş, kıştan haber var,
Önlemimi, almak lazım a canlar.

Yeşil bitkilerden, eser kalmamış,
Her yer karla kaplı, mevsim karakış.
Günlerce sürerse, fırtına yağış,
Garibanlar, üşür artık a canlar.

Ne olur birazcık, duyarlı olsak,
Yetimi yoksulu, arayıp bulsak.
Onlara da biraz, yakacak alsak,
Çocuklar da, üşümezdi a canlar.

Adem Uysal

Abdi Ağa

Üç beş köye, benim derdi,
Bir zamanlar, Abdi ağa.
Yetim yoksul, malı yerdi,
Bakıp gitti, Abdi ağa.

Marabanın parasını,
Takıp gitti, Abdi ağa.
İnsanların çirasını,
Yakıp gitti, Abdi ağa.

Hazır buldu yemeğini,
Yatıp gitti Abdi ağa.
Marabanın emeğini,
Satıp gitti Abdi ağa.

İnsanları defterinden,
Silip gitti Abdi ağa.
Yasaları her yerinden,
Delip gitti Abdi ağa.

İnsanlarla alay etti,
Gölüp gitti Abdi ağa.
En sonunda pili bitti,
Ölüp gitti Abdi ağa.

Adem Uysal

Acele Edelim Dostlarım

Biraz acele edelim, daha çok yolumuz var daha
Güneş battı batacak,
Dünya ile bağımız kopacak
Acele edelim dostlarım
Zaman deli dolu sanki küheylan
Ele avuca sığmıyor
Durduğu yerde duramıyor
Almış başını gidiyor
Güneş ay ve yıldızlar ona eşlik ediyor
Bilen var mı insan nerede ne ediyor
Her şeyi zamana bırakmış, uzanmış yatıyor
Kim bilir belki de, nefha-i ula'yı bekliyor

Nefha-i ula : Kıyametin koptuğunu haber 1.sur.....

Adem Uysal

Acı Ona

Kendini yaratan Allah'a tapmaz,
Öteye inanmaz hazırlık yapmaz,
Çok konuşur mangalda kül bırakmaz,
Rabbim ona acı, iman nasip et;

Ateist olanın her anı zarar,
Nimete küfür eder, gözünü yumar,
İradesi zayıf, şeytana uyar,
Rabbim ne olursun iman nasip et,

Kur'an okusaydı, hakkı bulurdu,
İnkâr etmez ona teslim olurdu,
İlahi aşk ile yanar dururdu,
Rabbim acı ona, iman nasip et,

Azrail ruhunu çekip çıkarır,
Ateistin yüzü gözü sararır,
Sonunda herşeyin farkına varır,
Rabbim acı ona, iman nasip et,

Adem Uysal

Aç Gözünü

Haydi dostum aç gözünü,
Doymayan, o aç gözünü.
Aç da seyret gökyüzünü,

Aya Güneşe yıldızlara bak,
Yağmur nasıl da ağıyor sağnak sağnak.
Yeryüzü başka
Gökyüzü başka alem
Yer döşek, dağlar direk,
Ay devasa bir lamba
Gökkubbe fanus.
Ne güzel yapmış ustası
Yaratılış harikası
Yıldızlar spot lambası
İlahi gücün yansıması

Gümüş tepsi gibi parlayan denizlerde
Kayalıklara çarpan köpüklü dalgalarda
Kalp gözü açık olanlar için
Alınacak dersler var.

Gece ile gündüzün
Arka arkaya gelişinde
Evrenin dizayn edilmişinde
Aklıbaşında olanlar için
Sayısız ibret var.
Mevsimlerin oluşmasında,
Bitkilerin gelişmesinde
Hayvanların meleşmesinde
Gönüllerin buluşmasında,
Düşünenler için birçok hikmet var.

Adem Uysal

Aç kapıyı

Maşallah, sapasağlam, güçlü kuvvetli,
Biraz da etli.
Taşı sıkısa suyunu çıkarır, derler ya hani,
Aynen öyle.
Fazlası var, eksiği yok,
Kapıyı çalınca, alacaklı geldi sanırsın.
Hemen açmazsan yandın,
Beddualar sıralanır peşpeşe,
Gel de şaşma bu işe.
Eli zilde, gözü kapıda kadının,
Bir an önce, aç artık şu kapıyı.
Ne vereceksen ver,
Biraz kaliteli olsun verdiğin şeyler.
Bugün verirsin, yarın yine ister,
Fazla yüz göz oldunuz ya,
Bir de bakmışsın, kankan oluvermiş.
İçecek bir şeyler var mı der,
İster de ister.
Dilenci deyip geçme,
Onun da cebi var.
Evde internet, bilgisayar,
Gel keyfim gel.
Haydi aç kapıyı,
Bekletme dilenciği,
Onun da senin gibi, bir gururu var.

Adem Uysal

Adalet Olmayınca

Elindeki iğneyi,
Düşünme hiç,
Batır hemen sağa sola.
Beklemeye gelmez,
Bu işlerde olmaz mola.
Yahu şu iğneyi,
Bir kez kendine batırsana,
Batır da nasılmış bak tadına.
Canın yandı mı söyle,
Yanmadıysa işte çuvaldız.
Kardeş, bacı, enişte, baldız,
Hiç farketmez,
Kim çıkarsa karşına,
Dinleme hiç hatır katır,
Batır kardeşim batır.
Bu kadar bencil olamazsın,
Şenin canın yanmasın,
İsterse dünya yansın.
Yahu sen ne biçim adamsın?
Hani nerede adalet?
Adalet olmayınca,
Adım başı rezalet.
Çuvaldız da sende, iğne de,
Sen yine o iğneyi,
Kimseye batırmadan önce,
Kendine batır bence,

Adem Uysal

Affedin Bizi Çocuklar

Nereden bilsin onlar savaşı,
Arkasında bıraktığı yanmış yıkılmış harabeleri,
Gözü yaşlı anneleri,
Dulları yetimleri.
Evi barkı yıkılıp sokakta kalanları,
Bilemezler çünkü çok küçük onlar.
Bir yandan bomba yağdırırken uçaklar,
Her şeyden habersiz sokakta oynar onlar.
Ey gözü dönmüş caniler,
Bre eli kanlı katiller,
Size ne yaptı bu sabiler?
Melekler kadar masumdur dünyadaki tüm çocuklar.
Bre gölgesinden korkan ödleler,
Şehirlere bomba atan,
Dünyayı yiyip yutan,
Siz misiniz onlar mı?
İşi gücü işgal talan,
Kan dökmekten zevk alan,
Siz misiniz onlar mı?
Ey uygar geçinen bebek katili yaratıklar
İninize dönün, burada ne işiniz var!
Ey tüm dünya çocukları,
Durduramadık savaşları,
Sizleri koruyamadık, üzgünüz çocuklar.
Ne olur affedin,
Affedin bizi çocuklar.

Adem Uysal

Affet bizi İstanbul

Ülkemin gözbebeği, Fatih'in yadigarı,
Kültürlerin beşiği, mozaikler diyarı.
Kışı biraz soğuktur, çok güzeldir baharı,
Sana kötü davrandık, affet bizi İstanbul.

Tarihi mekanları kazıp, altın aradık,
Ne kadar kale varsa, baştan başa taradık.
Yabancılar götürdü, biz bir şey bulamadık,
Özür dileriz senden, affet bizi İstanbul.

Ağaçları keserek, hayatına son verdik,
O güzelim boğazın, sularını kirlettik.
İstanbul'um seni biz, elimizle yok ettik.
Suçumuz büyük bizim, affet bizi İstanbul

İstanbul'u görünce, sevdalanır turistler,
Hiç ayrılması gelmez, temelli kalmak ister.
Hani onu sevmeyen, nerede bana göster,
Seni çok ihmal ettik, affet bizi İstanbul.

Farklı dili konuşan, ayrı dine inanan,
Kimi Amerika'lı, kimi Alman ve Yunan.
Bir arada yaşıyor, hiç olay çıkarmadan,
Kıymetini bilmedik, affet bizi İstanbul.

Cami, Kilise, Havra, ibadet mekanları,
Mabetler, bir araya getirir insanları.
Rahmetle anıyoruz, o koca Sınanları,
Biz ettik sen eyleme, affet bizi İstanbul.

Ebu Eyyup Ensari, aşır geldi çölleri,
Onu şehid ettiler, katil Bizans dölleri.
Mezarının üstünde, açar cihad gülleri,
Hatamızı anladık, affet bizi İstanbul

Adem Uysal

Affeyle

Rabbim, affedicisin, affetmeyi seversin,
Biz günah işledikçe, sen yine affedersin.
Affedeyim sizleri, tevbe edin de dersin,
Tevbeler olsun sana, rabbim bizi affeyle.

Günahsız kul olur mu, bir çok günah işledik,
Her günahın peşinden, biz senden af diledik.
Gidecek yerimiz yok, yine kapına geldik,
Biz asi mücrimleriz, ne olursun affeyle.

İrademiz çok zayıf, sık sık yalpalıyoruz,
Tevbemizi bozuyor, günaha dalıyoruz,
Günah bizden kaçıyor, bizler kovalıyoruz,
Ne olacak halimiz, rabbim bizi affeyle.

Rahmetim gazabımı, geçti buyuruyorsun,
Hesapsız hazinenden, herkese veriyorsun.
Biz seni görmesek de, sen bizi görüyorsun,
Boş çevirme kapından, hepimizi affeyle.

Nefsimize uyararak, çılgınca yaşıyoruz,
Kendimizi kaybedip, biz haddi aşıyoruz.
Yıllar gelip geçiyor, sona yaklaşıyoruz,
Biz ettik sen eyleme, bir kez daha affeyle.

Adem Uysal

Afrika'lı Çocuklar

Gülmeyi unutmuşlar açlık ve sefaletten
Dünya sanki habersiz yaşanan felaketten
Can çekişip ölüyor Afrikalı çocuklar
Nefes alıp vermese farkı yok iskeletten

Dünya gülüp oynarken Afrika kan ağlıyor
Çocukların feryadı yürekleri dağlıyor
Biz tonlarca ekmeği her gün çöpe atarken
O zavallı insanlar karnına taş bağıyor

Doktor yok, ilaç hani unutulmuş Afrika
Orada petrol olsa koşardı Amerika
Afrikayı gerçekten kurtarmak isteyenler
Oralarda kursunlar çeşit çeşit fabrika.

Afrikada muhtaçlık Afrikada salgın var
O sabi yavruları nasıl görmez insanlar
Zavallılar inlerken açlık ve susuzluktan,
Karşıdan seyrediyor şu tek dişli canavar.

Adem Uysal

Ağlama Anam

Küçükken sen beni okşar severdin,
Benim oğlum asker olacak derdin.
Beni hep korudun kol kanat gerdin
Sen bana rabbimin lütfusun anam.

Oğlun asker oldu ne mutlu sana
Bu can feda olsun aziz vatana
Nasıl çığnetirim onu düşmana
Her iki cihanda aziz ol anam

Oğlun şehit düştü derlerse sana
Üzölüp ağlama ne olur ana
Bu vatan emanet dedemden bana
Uğruna canımı veririm anam

Sayırsız şükürler olsun rahmana
Sil gözyaşlarını ağlama ana
Bir can borcum vardı verdim vatana
Şehitler ölmezmiş bilirsin anam.

Adem Uysal

Ağlama çocuk!

Yetim kalan bir sen misin, bu dünyada?
Sil gözyaşlarını, ağlama çocuk.
Benim babam da yok, biliyor musun?
Bak işte senin gibi, ben de yetimim.

Bir sen değilsin ki, sahipsiz kalan,
Filistin'li çocukları düşün.
Taş ve sopalarla, kolları bacakları kırılan,
Acımasızca, kurşuna dizilen bebeleri!

Şehit çocuğuna, ağlamak yakışmaz!
Ağlayacaksan da, belli etme.
Baban seni izliyor, şimdi bir yerden,
Böyle gözyaşlarıyla, görmesin seni!

Gözlerin şişti, sürekli ağlamaktan,
Bu kadar harap etme, kendini çocuk.
Sanki biraz yüzün, gülse olmaz mı?
Yeter artık, asma suratını!

Baban şehid, sen şehid oğlusun.
Yetimin göz yaşlarından, arş-ı ala titrermiş,
Söz ver, bundan böyle ağlamayacağına,
Okuyup adam olacağına, söz ver çocuk.

Adem Uysal

Ağlıyor

Dere yatağına, kurmuş konduyu,
Yağmur yağıp, sel gelince ağlıyor.
Kullanıyor, dereden akan suyu,
Suya mikrop bulaşınca ağlıyor.

Göçüp gelmiş, yaşayacak şehirde,
İşsizliği, farkedince ağlıyor.
Tarlayı bahçeyi, bırakmış köyde,
Kazandığı, yetmeyince ağlıyor.

Taş kopunca, yosun tutmaz demişler,
Eşi dostu, özleyince ağlıyor.
Bazen ters gidiyor, şehirde işler,
Kimse, yardım etmeyince ağlıyor.

Günlerce kapıdan, kimse bakmıyor,
Gelip giden, olmayınca ağlıyor.
Mecbur kalmayınca, evden çıkmıyor,
Tanıdık bir, yüz görünce ağlıyor.

Adem Uysal

Ah Aydınlar!

Hani, karanlık bir gecede,
Gök gürler, şimşek çakar, yıldırımlar düşer,
Her yer aydınlanır, gündüz gibi olur ya,
Sonra, bir anda karanlık çöker,
Göz gözü görmez olur,
Yürüyenler, önlerini göremez ya,
Biz de, yıllarca önümüzü göremedik.
Aydınlar, bir ışık tutar mı diye bekledik,
Oysa, boşuna beklemişiz.
Onların ışığı, kendilerine bile yetmezmiş.
Hani kızgın çölde, kum fırtınası çıkar,
Kervanlar, yolunu şaşırır ya,
Biz de, yolumuzu şaşırdık,
Seraplara kandık, çok feci aldandık.
Hani, yüksek dağların başında, kar tipi olur,
Ağaçlar kırıncı tutar, insanlar yolunu kaybeder ya,
Bizler de, kaybettik yolumuzu.
Hani kayalıklardan, bir parça taş kopar,
Başını kayalara çarparak,
Derenin dibini boylar ya,
Bizler de, öyle koştuk,
Birtakım değerlerimizden.
Hani, kaza anında veya savaşta,
Birisinin kolu kopar ya,
Biz de öyle koştuk, inançlarımızdan,
Gelenek ve göreneklerimizden.
Bazı aydınlar, bu millet Avrupalı olsun diye,
Yıllarca çırpındılar niye?
Avrupa'nın yaşayış tarzı değil,
Bilim ve tekniği lazım bize.
Mehmet Akif'i okuyanlar bilir.
Nasıl anlatsam bunu size?
Bizim aydınlar, kimseye sormadılar,
İnsanları kolayca uyuturuz sandılar,
Uyumadı bu millet, uyutamadılar.
Ah aydınlar, aaah!

Adem Uysal

Akademik kariyer

Durma kıyıda köşede,
Çık ortaya bir şeyler de.
Konuşmak senin hakkın
Akademisyenlik var serde.
Meşhur olmak mı istiyorsun?
Çık medyaya boy göster.
Aç ağzını yum gözünü,
Senden başka bilen mi var?
Konuş konuşabildiğin kadar.
Esirgeme hiç sözünü,
İster atıp sıkılırsın,
İstersen saçmalarsın.
Akademik kariyer!
Sen konuş herkes dinler.
Söylediğin bilim mi,
Kendi görüşlerin mi?
Hangisi olsa farketmez,
Kimse itiraz etmez.
Sen bunları bırak da,
Projeden haber ver.
Ülken için ne yaptın?
Onları anlat yeter.
Ön plana çıkmayan,
Reklamını yapmayan.
Bir çok akademisyen var,
Alkışı hak ediyor,
O değerli insanlar.

Adem Uysal

Akıllı ol

İkide bir pardon diyor,
Bilmediğin otu yiyorsun.
Afedersin desen,
İncilerin mi dökülür?
Beyefendi demek varken,
Neden mösyö diyorsun?
Türkçenin suyu mu çıktı,
Fransızca konuşuyorsun?
Madam, matmazele ne demeli,
Hanımefendi diyeceksin, iyi mi?
Teşekkür etmek varken,
Kalkmış merci diyorsun.
Elin Fransızını,
Neden sevindiriyorsun?
Onlar senin dilini,
Konuşmaz hiçbir zaman,
Akıl, sır ermiyor,
Ne garip şey şu insan?
Biri bana söylesin,
Nedir bu özentî,
Nedir bu maskaralık,
Nereye gidiyor insanlık?
Söyle misin bana,
Fransız ne zaman dostun oldu?
Daha dün Çanakkale'de,
Sana mermi kusmadı mı,
Fransız zırhlıları?
Akıllı ol akıllı,
Unutma hiç bunları.

Gönüldaşlarımdan;

Biz gibi bize, ihtiyacımız yok biz demeyen size,
Ne ipe gelir ne sapa yaşar değerleri çize çize:.....BİLAL ÖZCAN

Adem Uysal

Akibet Hüsrandır

Yalan yılandan kötüdür bilesin,
Sakın ola yalan söylemeyesin.
Ne gelirse sana buyursun gelsin,
Yılandan korkma yalandan kork evlat.

Ne rüşvet alasın ne de veresin,
Zararı yok herkes enayi desin.
Bırak, isteyenler ateşi yesin,
Alan da veren de yanacak evlat.

Öfkene yenilip ardından gitme,
Yetimi öksüzü hor görüp itme.
Şaşkın horoz gibi vakitsiz ötme,
Vakitsiz öteni keserler evlat.

Senin olmayana elini sürme,
Dinine sövene sen selam verme.
Şeytan görsün onun yüzünü görme,
Dost ile düşmanı bir sanma evlat.

Çok çalış kimsenin eline bakma,
Gönül sarayını dikkat et yıkma.
Ne olur Allahın emrinden çıkma,
Çıkarsan,akibet hüsrandır evlat.

Adem Uysal

Aklın Yolu

Doğrular, yanlışlar.
Doğruyu arayışlar.
Boşuna mı bu çabalar?
Doğruya doğru, yanlışta yanlış.
Sana göresi, bana göresi,
Olmaz bu işin.
Ya siyahtır, ya beyaz,
Siyah ise beyaz,
Beyaz ise, siyah olmaz.
Benim doğrularım,
Senin doğruların olmaz.
Olur dersin eğer,
Herkes bana göre der,
Farklı yollara gider.
Oysa, aklın yolu bir,
Sağduyu, ortak akıl.
Böyle düşünüp,
Böyle anlamak gerek,
Bizde neden olmasın,
Birlik, dirlik, işbirlik.

Adem Uysal

Aklına Şaşarım

Gün boyu, kahvede oturanların,
Kesinlikle ben aklına şaşarım.
Bir anda kaybedip, batıranların,
Başka değil, ben aklına şaşarım.

Bulduğunu, tutup aşırıanların,
Sizi bilmem, ben aklına şaşarım.
Asfaltta, yolunu şaşırıanların,
Başka değil, ben aklına şaşarım.

Kamunun malını, kaçırınların,
Babam olsa ben aklına şaşarım.
Yetimin malını uçuranların,
Başka değil, ben aklına şaşarım.

Kalbim, temiz diyen ahlaksızların,
Temiz kalple, yaptığına şaşarım.
Çılgın gençler ile, hoppa kızların,
Başka değil, ben aklına şaşarım.

Vahşi hayvan gibi, sadıranların.
Varsa eğer, o aklına şaşarım.
İnsanlığı, rafa kaldıranların,
Başka değil, ben aklına şaşarım.

Tekerin önüne, taş koyanların,
İzninizle, ben aklına şaşarım.
Mahşerde, hesabı yok sayanların,
Başka değil, ben aklına şaşarım.

Adem Uysal

Akrostiş

Yenik düştük nefsimize
Allah'ım yardım et bize

Senden başka liman yok sığınacak
Azıp haddi aşanlardan
Hayal peşinde koşanlardan eyleme bizi
İlahi, gazabından rahmetine sığınır,
Birliğine şahadet ederiz.
Evvel sensin, ahir sen
La ilahe illa ente

Allah'ım senden başka ilah olmadığına
Rahman ve rahim olduğuna
Şahadet ederiz şahitliğimizi kabul eder misin rabbim?

Adem Uysal

Al Başına Çal

Çok yağmurda, çıkma yola,
Alır seni, sel arkadaş.
Saçlarını, yola yola,
Kalırsın bak, kel arkadaş.

Unut artık, masivayı,
İşte kazma, bel arkadaş.
Ferhat gibi, vur kazmayı,
Şu duvarı, del arkadaş.

Çabuk döndün, köşeyi sen,
Yeter artık, gel arkadaş.
Yükseklerde, uçar isen,
Alır seni, yel arkadaş.

İşte sicim, işte urgan,
Seç birini, al arkadaş.
Eskidi bak, yatak yorgan,
Bekler seni, sal arkadaş.

Bu dünyada, ölüm yok mu?
Fayda etmez, mal arkadaş.
Karun kadar, malın çok mu?
Al başına, çal arkadaş.

Adem Uysal

Al Sana Adalet

Her yokuşun bir iniş i var derler,
İşte adalet bu hanımlar beyler.
Yokuş ve iniş,
Önce yokuşu tırman,
Bağırıp çağırmadan, homurdanmadan.
Derinden bir oh çekersin,
İniş e geçtiğ in zaman.
Buna rağmen sen,
Nerede adalet diyorsun,
Hiç yüzün kızarmadan.
Al iş te adalet,
İlahi adalet derler buna,
Zorlukla kolaylık yan yana,
Gece ile gündüz arka arkaya.
Gece, dinlenmek,
Gündüz, çalışıp çabalamak için.
Nerede bu adalet diyor, isyan ediyorsun,
Al sana adalet,
Kurt ile kuzu,
Tavş an ile tazi aynı gezegende yaşıyor,
Güneş ayırıp seçmiyor.
Bazılarını ısıtıp bazılarını es geçmiyor,
Nasıl olsa birgün tecelli edecek adl-i ilahi,
O zaman haklı kim, haksız kim,belli olur vallahi

Adem Uysal

Alın Teri

Helal kazanç istiyorsan,
El emeği, alın teri.
Allahını seviyorsan,
En iyisi alın teri.

Haram yemem ben diyorsan,
El emeği, alın teri.
Hak yolunda gidiyorsan,
Çok tatlıdır alın teri.

Çocuğunu seviyorsan,
El emeği alın teri
Helal yesin istiyorsan,
İyisi mi alın teri.

Haram kazanç seni yakar,
El emeği alın teri
Zebaniler keyfe bakar,
Çok tatlıdır alın teri.

Hak hukuku biliyorsan,
El emeği alın teri.
Bağışlanmak diliyorsan,
İyisi mi alın teri..

Kazançların en güzeli,
El emeği alın teri.
Varsın, alem desin deli,
Çok tatlıdır alın teri.

Aman kul hakkına dikkat,
El emeği alın teri.
Kul hakkıyla gitmek sakat,
En iyisi alın teri.

Harama yan gözle bakma,
El emeği alın teri.
Kendini ateşe sokma,
En tatlısı alın teri.

Adem Uysal

Alimler ve Amirler

Ümmetimden iki sınıf var,
Buyurmuştu peygamber.
Kim bilir misiniz onlar?
Alimler ve amirler.
Onlar düzgün olursa,
Düzgün olur insanlar.
Alim kandil gibidir,
Herkes'e yol gösterir.
Gerçek alim odur ki,
Bildığını uygular,
Hayatta birer birer,
Gazzali de şöyle der;
Alimler tuz gibidirler,
Yiyeceklerin bozulmasını önler.
Peki, ya tuz bozulursa,
Onu kim, nasıl önler?
Bir de yöneticiler,
Onlar bozulursa,
Bozulur tüm insanlar?

Adem Uysal

Allah Desin O Dilin

Bak Şu rüzgar, Allah diyor eserken,
Bir kez olsun, Allah desin o dilin.
Kainatta, herşey Onu anarken,
Niçin Allah demez, senin o dilin?

Bebek bile, Allah diyor ağlarken,
Gece gündüz, Allah desin o dilin.
Şu evrende, herşey Allah var derken,
Neden Allah demez, senin o dilin?

Bak Şu çiçek, Allah diyor açarken,
Allah desin, hiç durmadan o dilin.
Allah diyor, kuş havada uçarken,
Allah Allah desin, senin o dilin.

Dünya bile, Allah diyor dönerken,
Niçin Allah demez, senin o dilin?
Bülbül Allah diyor, güle konarken,
Aralıksız Allah desin, senin o dilin.

Bak Şu bulut, Allah diyor semadan,
Allaha dargın mı, senin o dilin,
Haberin yok mu, esma ül hüsnadan?
Allah'ı zikretsin, her an o dilin.

Ay ve güneş, Allah diyor doğarken,
Onlarla bir, Allah desin o dilin.
İlahi nur, karanlığı boğarken,
Her saniye, Allah desin o dilin.

Dost kalemlerden

-
Her ne yana baksam, yaradandan iz,
Saymak ne haddime, kalemim aciz,
Her bir nefeste „O“na muhtâcız,
Hâlıkta „O“, Mâlikte „O“, birde „O“Mecit Aktürk

Adem Uysal

Allah Razı Olur mu?

Edepli olursa, edip - üdeba,
O topluma, artık zeval gelir mi?
Şuurlu olursa, şair - şuara,
O toplum cehalet, nedir bilir mi?

Yolu şaşırırsa, alim - ulema,
İnsanlara bir faydası olur mu?
Boş boş konuşursa, cahil - cühela,
O toplumda, bilgi kültür olur mu?

İrşad etmez ise salih - süleha,
O toplumda, maneviyat olur mu?
Rağbet görür ise, sefih - süfeha,
O toplumda, güven huzur kalır mı?

Gerçeği gizlerse, hakim - hukema
O toplumda, ilim hikmet olur mu?
Aç susuz kalırsa, garip - gureba,
O toplumdan, Allah razı olur mu?

Adem Uysal

Allı Turnam

Allı turnam, yükseklerde uçarsın,
Söylesene, böyle kimden kaçarsın,
Sen de benim gibi, çok mu naçarsın?
Derdini deyiver, kurban olayım.

Allı turnam, yad ellerde eğlenme,
Ne olursun, insanlara güvenme,
Tehlike sezersen, aşağı inme,
Kendine dikkat et, kurban olayım.

Allı turnam, sen uçmana devam et,
O bembeyaz, bulutlara selam et,
Biraz sabret, sabrın sonu selamet,
Üzülüp ağlama, kurban olayım.

Dön evine, karanlığa kalmadan,
Avcılar arayıp, seni bulmadan.
İçki masasında, meze olmadan,
Tuzaklara gelme, kurban olayım.

Adem Uysal

Ana Liz

Bir gün ansızın bir yabancı,
Çıkıp geldi köyümüze
Güler yüzlü cana yakın
Neme lazım tam bir beyefendi
Mühendis imiş
Hem de yüksek olanından
O anlattı biz dinledik
Saatler geçti sıkıldık esnedik
Uykumuz geldi dedik.
Sözümüzü dinletemedik.
Analiz dedi bir ara,,
Sadece o kalmış aklımda.
Anayı anladık da Liz neyin nesi?
Bir ara cesarete gelip sordum,
Beyim çok güzel anlattın da, l
Lakin biz anlayamadık
Ana dedin Liz dedin.
Analar kan ağlıyor
Lizler gülüp oynuyor.
Ciğeri yanan da analar, Lizler değil
Var git beyim işine
Bundan sonra mümkünse,
Ana de, ama Liz deme.

Adem Uysal

Anadolu' ya

Pamukkale, Bergama, Aspendos bizde,
Güzelhisar, Efes, Meryemana bizde,
Yer altında gömülü, tarih var bizde,
Herkesi bekliyoruz, Anadolu'ya.

Buldan ve Babadağ dokumalarını,
Kütahya'da, Eynal kaplıcalarını.
Gördünüz mü, Hannibal'ın mezarını?
Görmek için buyurun Anadolu'ya.

Yakından, gördünüz mü Ağrı dağını,
Peri bacalarını, Kahta çayını,
Bir de tatmışsanız, Afyon kaymağını,
Yine geleceksiniz, Anadolu'ya.

Yediniz mi hiç, Antep baklavasını,
Ya Aydın'ın, meşhur Atça helvasını,
Bir kez almışsanız, Aydın havasını,
Seneye gelirsiniz Anadolu'ya.

Eğri minare, kaya mezarlarını,
Şifalı, Sandıklı kaplıcalarını,
Karain, Damlataş mağaralarını,
Görmek için, bekleriz Anadolu'ya.

Hatay'daki, Senpiyer kilisesini,
Erzurum'daki, Tortum şelalesini.
Gözleri farklı renkli, Van kedisini,
Görmek için, buyurun Anadolu'ya.

Ardahan'da, yiyin kaşarın hasını,
Kırıkkale'de, silah fabrikasını.
Kırklareli'nde, şekerin alasını,
Tatmak için, buyurun Anadolu'ya.

Trabzon'daki, Sümela manastırını,
Yalova'nın, termal kaplıcalarını.
Kilis'in, o güzelim yorganlarını,
Görmek için, buyurun Anadolu'ya.

Nevşehir, Kapadokya görülmelidir,
Bizim hakkımız, bize verilmelidir.
Kayadaki, evlere girilmelidir,
Seneye bekliyoruz, Anadolu'ya.

İnsanı büyüler, ıhlara vadisi,
Yeraltı şehri, Hacıbektaş müzesi.
Görülmeye değer, bunların hepsi,
Mutlaka siz de, gelin Anadolu'ya.

İzzet ikram ve konuk severlik bizde,
İnsanlık, hoşgörü, bağışlama bizde,

Düşmanın yarasını, sarmak da bizde,
Haydi sizler de gelin Anadolu'ya.

Herkesin imrendiği, coğrafya bizde,
Denizi, güneş, havası da bizde,
Çeşit çeşit, meyvesi, sebzesi bizde,
Mutlaka bekliyoruz Anadolu'ya.

Mevlana Celaleddin-i Rumi bizde,
Eser-i şahanesi, Mesnevi bizde.
Işığımız, nurumuz Yunus da bizde,
Hepinizi bekleriz Anadolu'ya.

Camiler, medreseler, hamamlar, hanlar,
Bu külliye, dünyanın neresinde var?
Varsın kıskansın, o, tek dişli canavar.
Seneye, bekliyoruz Anadolu'ya.

Adem Uysal

Anamı çok özledim

Anam, anam garip anam,
Nasıl özledim, anlatamam.
Aslında sen, kanatsız bir melektin,
Maşal anlatırdın, her gece başucumda,
Işığı söndürmeden önce, beni öpüp koklardın.

Çok çile çektin, canım anam,
Ona rağmen, yine şükrettin,
Karanlık ve fırtınalı bir geceydi, ansızın çekip gittin

Ölüm ayırdı bizi,
Zaman herşeyin ilacıdır derler,
Lakin ben, yokluğuna alışamadım be anam.
Ecel girdi aramıza,
Dünyam, karardı anacığım.
İliklerim dondu sanki, bir görseydin halimi,
Meğer sen benim, hayat kaynağımışsın.

Dualarım seninle,
Özlemin var içimde.
Nereye baksam, sen varsın,
Meğer sen benim, damarımda kanımmışsın.
Elimden, birşey gelmiyor.
Yüzüm dersen, hiç gülmüyor.
Ellerini uzat bana,
Canım çok yanıyor ana.
Ecel hiç affetmiyor, geldi mi geri gitmiyor,
Kabrin nurla dolsun, mekanın cennet olsun.

Biliyorum, şimdi sen,
İzliyorsun, bir yerden.
Lakin, ben seni göremiyorum,
İyi insandın sen, herkes şahit anacığım.
Yedirir içirirdin, yoksulları gözetirdin,
Onlar aç kalırşa, bizden sorulur derdin.
Rahatsız olduğunda,
Umudunu kaybetmez, soğukkanlı davranırdın,
Mezarında rahat uyu, üzülme sen canım anam.

dostlarımla katkısı:

Başında saçlar değil, otlar bitti bilirim.
Hiç yoktan yuva kurmak kolay değil ki annem.
Şimdi kollarımdasın, senin için ölürüm,
Seni sevmek ibâdet, canımsın, güzel annem..... halilşakir

Adem Uysal

Anlamak Zor

Acıkınca kalır naçar,
Karnı doyar dehşet saçar.
Zor görünce hemen kaçar,
Çözemedim ben insanı.

Çok düşündüm gündüz gece,
İnsan denen iki hece.
Anlaşılmaz bir bilmece,
Çözemedim ben insanı.

Aslan olur kuzu olur,
Ayakların tozu olur.
Ne ararsa onu bulur,
Çözemedim ben insanı.

Cebe üç beş kuruş girer,
Sayar onu birer birer.
Akli yalnız ona erer,
Çözemedim ben insanı.

Kimi yapar kimi bozar,
Kimi okur kimi yazar.
Kimi durmaz gezer tozar,
Çözemedim ben insanı.

Bazen küsüp barışırılar,
Kucaklaşıp sarışırılar,
İyilikte yarışırılar,
Anlamak zor şu insanı.

Adem Uysal

Anlayamazlar

Tapılan putları devirmedikçe,
Nemrut'u şaşkına çevirmedikçe,
Tağut'un zulmüne dur demedikçe,
Halil'in sırrını anlayamazlar.

Firavun denizde gark olmadıkça,
Ordusu sularda kaybolmadıkça,
İnsanlar düşünüp ders almadıkça,
Musa'nın sırrını anlayamazlar.

Yusuf'ça kuyuya atılmadıkça,
İnsan pazarında satılmadıkça,
Züleyha'dan kaçıp kurtulmadıkça,
Yusuf'un sırrını anlayamazlar.

Eyyüp'çe belaya sabretmedikçe,
En kötü günlerde şükretmedikçe,
Her zaman Allah'ı zikretmedikçe,
Eyyüb'ün sırrını anlayamazlar.

Yunus'ça Allah'a sığınmadıkça,
Balığın karnında yol almadıkça,
Kazaya kadere inanmadıkça,
Yunus'un sırrını anlayamazlar.

İsa'yı Allah'ın oğlu bildikçe,
İncil'e muharref değil dedikçe,
Hakkın huzuruna yükselmedikçe,
İsa'nın sırrını anlayamazlar.

Kur'anı okuyup anlamadıkça,
Ahkamına uyup yaşamadıkça,
Nefs-i emmareyi aşamadıkça,
Rasülün sırrını anlayamazlar.

Adem Uysal

Anlayanlar Anlar

Bana, kim olduğumu sorma,
Sadece bir kulum.
Mazluma kalkmaz elim,
Yalan söylemez dilim.
İnsan olmak tek idealim.
Hak ehline yoldaşım,
Zalime eğilmez başım.
Belki dostum, belki arkadaşı,
Belki de kardaşım.
Söyler misin, sen kimsin?
Elim,ayağım, gözüm, kulağım değilsin,
Ağam, paşam hiç değilsin.
Haksız mıyım, ne dersin?
Beni her an gören,
Rızkımı veren misin?
Anlayanlar anlar, bilenler bilir,
Benim rızkım bellidir,
Ne artar, ne eksilir.
Allaha kul, rasülüne ümmet olmak tek arzum,
Başkaca, niyetim yoktur kuzum.
Ben sıradan bir kulum,
Diye şükrediyorum.
Benim durumum, belli de,
Asıl sen kimsin?
Sen bana onu de.

Adem Uysal

Annem

Sebeb-i vücudum, dayanağımdın,
Beni koruyan tek sığınağımdın.
Sen benim hem elim, hem ayağımdın,
Sen ağlarken, nasıl gülerim annem

Üstümü başımı temizliyordun,
"Temizlik imandan gelir" diyordun.
Bilmediklerimi öğretiyordun
Bir gün ben de çıkar gelirim annem.

Geceleri tatlı uykundan oldun,
Gonca güller gibi sararıp soldun.
Ne ağladın ne de saçını yoldun,
Emret, senin için ölürüm annem.

İyi bak kendine hastalanırsın,
Kimse görmez seni, yatar kalırsın.
Konu komşu gelip bakar sanırsın,
Yollarına kurban olurum annem.

Bendeki hakların saymakla bitmez,
Ödemek mümkün mü dünyalar yetmez
Anne evladına beddua etmez,
Sen iste canımı veririm annem

Adem Uysal

Arayan Bulurmuş

Ey yüreği elinde,
Eli belinde olan kişi,
Gerçeği arıyor,
Herkes soruyormuşsun
Doğru mu bu?
Biliyor musun, gerçek tektir.
Benim gerçeğim
Senin gerçeğin olmaz.
Sen ben olsak da olur, olmasak da.
Lakin gerçek her zaman var.
Ey öfkesi dilinde,
Dili elinde olan kişi,
Yıldızlara bakıp aldanma
Güneş doğunca onlar söner.
Gonca güllere düşen şebneme,
Aya güneşe bak istersen.
Semavata ve arza bak.
Hepsinden önemlisi, kendine bak,
Birçok sır gizli sende,
Sen onu farketmesen de.

Dostlarımla katkıları:

Su yerine kan damlıyor oluktan
Başıma gelenler hep doğruluktan

Bilemedik lastik gibi olmayı
El uzatıp küpleri doldurmayı

Hayatımda herbir günüm sır olmuş
Bir de baktım saçlarıma kır dolmuş

Varsın dolsun ben kırları severim
Hak uğruna gönül vermiş bir erim.

Sevgilerimle
MEHMET ALİ ŞAHİN

Adem Uysal

Argoloji

Bir ahbabımın oğlu,
Deli dolu.
Kanı kaynıyor yerinde duramıyor,
Karşıdan tanıdı beni.
Oysa ya bir ya da iki kez görmüştü beni.
Üstü başı çok dağınık,
Gömleğin, bir yakası Karsta,
Öbürü Edirnedeydi.
Dizilerden aşınayız nasıl olsa!
O öğrenci modeline.
Bizimki de onun kopyasıydı.
'Bey amca, bakıyorum da' demez mi!
'Ne görüyorsun bakınca?' dedim.
'Şimdi hocam...' dedi bu kez.
Ben çok bozuldum, ama belli etmedim.
'Usta be' deyince,
'Adımı unuttun mu delikanlı?' dedim.
'Hayır be!' deyince, patlayabilirdim.
Dişimi sıktım, dudağımı ısırđım.
'Ne çok argo konuşuyorsun' diyebilirdim.
Genç, adı üstünde delikanlı dedim,
'Delikanlı, okullara argoloji dersi de mi koydular? '
Diyerek ayrıldım.

Her an patlayabilirdim!
Tam sakinleşeyim derken,
Bizimki yine başlamaz mı,
'Nerelere takılıyorsun bey amca? '
Susma hakkımı kullandım.
Tam ayrılırken, yine açtı ağzını...
'Hani bizim alt komşu vardı ya, kafayı sıyırdı!
Baktım uzayacak, izin isteyip uzaklaştım.
Bozulmadım dersem yalan olur...

Adem Uysal

Arkadaş

İnsanlar emin mi, senin elinden,
Kim ne derse desin, korkma arkadaş.
Kötü sözler, çıkmıyorsa dilinden,
Dosdoğru yoldasın, yürü arkadaş.

Sürekli bir şeyler, üretiyorsan,
Vatanını, seviyorsun arkadaş,
Yetimi öksüzü, gözetiyorsan,
Sen kendinden şüphe, etme arkadaş.

Kimsenin canını, incitmiyorsan,
Senin gittiğin yol, doğru arkadaş.
İnsanlarla iyi, geçiniyorsan,
Herkes seni sever, sayar arkadaş.

Bilgiyi kültürü, önemsiyorsan,
Senden üstün, aydın yoktur arkadaş.
Gördüğün herkese, gülümsüyorsan,
Sosyal bir insansın, korkma arkadaş.

Kimsenin işine, karışmıyorsan,
Sana söylenecek, söz yok arkadaş.
Kapına gelene, boş vermiyorsan,
Senin eşin, bulunur mu arkadaş?

Yoksulu garibi, doyuruyorsan,
Hayırsever bir, insansın arkadaş.
Hastayı yaşlıyı, kayırıyorsan,
Senin elin tutulur mu arkadaş?

Adem Uysal

Armut'un sapı

Armut'un sapı,
Üzümün çöpü, dedik yıllarca.
Ne armut yiyebildidik, ne üzüm,
Armut'un olgunlaşmasını,
Üzümün helva olmasını bekledik.
Yorulmak istemedik,
Hep hazır konalım dedik.
Armut'un iyisini, ayılar yedi,
Biz karşıdan seyrettik.
Üzüm yemedik, bağcıyı dövdük,
Çalışmadık, çalışana ayakbağı olduk.
Yatırımcıların önüne, bir çok engel koyduk,
Havanda su dövdük,
Yerimizde saydık.
Doğru söyleyeni istemedik,
Aramızdan kovduk.
Rüşvete, hırsızlığa, yolsuzluğa göz yumduk.
Eylem uzaya gitti, biz yaya kaldık,
Üretmedik, satın aldık.
Şağa sola borçlandık,
Öküzün altında buzağı,
Buzağının altında öküz aradık,
Tabi ki bulamadık!

Adem Uysal

Arpa Varken

Özenmesin eşek, atın yemine,
Arpa varken, buğday onun neyine?
Şimdi rağbet, eşeğin semerine,
Aya bile gitse, eşek eşektir,

İnsanlar nedense, kürke bakıyor,
Öze değil, kabuğuna takıyor.
İçi seni, dışı beni yakıyor,
Derimont giydirdsen, eşek eşektir.

Her kürkü olanı, adamdır sanma,
Kabuğa bakarak, sakın aldanma.
Aldatır, sözüne, aman ha kanma,
Eşek marka giyse, yine eşektir.

Kürke rağbet eder, şaşkın insanlar,
Eşek yoksa semer, ne işe yarar?
Semere yakışır, güzel bir yular,
Kraivatla dolaşsa, eşek eşektir.

Fanıdır bu dünya kimseye kalmaz,
İnsanlar düşünüp, neden ders almaz?
Giyimle kuşamla, insanlık olmaz,
Altın semer vursan, eşek eşektir.

Adem Uysal

Artık Yeter!

Benim dinim her çeşit tefrikayı reddeder,
"Hep birlikte Kur'an-a sımsıkı sarılın" der.
Aksi halde çoğalır her geçen gün hizipler
Tefrikadan çok çektik, uyanın artık yeter

Hani siz kardeşiniz, nedir bu düşmanlıklar,
Açın bakın Kitabı, bu hususta ayet var.
Dili ırkı farketmez kardeşir inananlar
Ayrılığı bırakın birlikten kuvvet doğar.

Müslüman Müslümana husumet beslemesin
Şoyla sople övünüp ben üstünüm demesin
Üstünlük takva ile bilmeyenler öğrensin
Rabbim Allah benim, dostum Müslümanlar desin

Şucu bucu olmazdı, sahabe zamanında,
Mü'minler mutlu idi, birbirinin yanında.
İnananlar kardeşir buyrulmuştu Kur'anda
Ensar ve Muhacirler, kardeş oldu bir anda.

Kavmiyyet illetini aranıza sokmayın,
Tefrikaya düşerek, kendinizi yakmayın.
İslam tevhid dinidir, aman ha unutmayın,
Cahiliyye çağını, yeniden hortlatmayın.

Tefrikaya yenildi, geçmişteki milletler
Eriyip gitti hepsi, yok oldu birer birer
Merhum Akif yalvardı, tefrikadan el hazer
Bu fakir de uyardı, dikkat edin erenler.

Adem Uysal

At gözlüğü

Neden bakmıyorsunuz neden,
Hiç merak etmiyor musunuz?
Çevrenizde olup bitenleri.
Pardon unutmuşum,
Siz at gözlüğü takıyordunuz.
Dolayısıyla dünyaya,
Dar açıdan bakıyor.
Sadece, önünüzü görüyorsunuz.
Sizde at gözlüğü var,
Görüş açınız dar.
Dar açıdan bakınca,
Mızrak çuvala sığar.
Gerçekte sığar mı?
Elbette hayır!
Kedi aslanı boğamaz,
At gözlüğü ile bakarsanız boğar.
Zorla mı taktılar size,
At gözlüğünü?
Sahi, kimler ve niçin taktılar?
Yapılan yanlışları, görmeyin diye mi?
Size ne kardeşim, doğrudan yanlıştan?
Karışmayın her şeye.
Kimler takmışsa takmış,
Çıkarıp atın onu.
Değişsin görüş açınız.
Genişlesin ufkunuz.
Daha sağlıklı bakın çevrenize,
Eminim, daha net göreceksiniz,
Eşyayı ve olayları.
Yalnız, objektif olarak bakın,
Yoksa hem yanılır, hem yanıltırsınız.
Kurtulun artık, şu at gözlüğünden.
Ne bekliyorsun arkadaş?
Haydi artık at, şu at gözlüğünü!

Adem Uysal

Ateş Olsan

Ateş olsan cürmün kadar yer yakarsın, heveslenme boşuna
Bir kaç damla su ile sönüp gidersen, gitmese de hoşuna

misafir şairlerin katkıları;

insanoğlu müslim doğar gitmese de hoşuna,
yarın iman edeceksin debelenme boşuna.....Telkök

Adem Uysal

Atıp Tutma

Anne baba çok biliyor,
Çocuğunu eğitiyor.
Şesini kestirmek için,
Hav hav yiyecek bak diyor.

Öğretmeni beğenmiyor,
Belki ona güvenmiyor.
Çocuk biraz şımarınca,
Dövmekle tehdit ediyor.

Böyle eğitim olur mu,
Çocuklar korkutulur mu?
Büyüyüp adam olunca,
O duygudan kurtulur mu?

Öğretmenden çok mu bilgin?
Eğitimle yoktur ilgin.
Bırak artık şu inadı,
Başka dünyadan mı geldin?

Çocuğunu seveceksin,
Ona değer vereceksin.
Emanet et öğretmene,
Sonucunu göreceksin.

Her fırsatta nutuk atma,
Sakın çocuğu aldatma.
Biliyorsan hodri meydan,
Bilmiyorsan, atıp tutma.

Adem Uysal

Atıver Gitsin

Mazinin üstüne sünger çekerek,
Yaşanmamış kabul ediver gitsin,
O mutlu yılları yok farz ederek,
Elinin tersiyle itiver gitsin.

O eski resimler hala sende mi,
Hepsini topla da yakıver gitsin,
Mektuplar da hala çekmecende mi,
Onları da çöpe atıver gitsin.

Anıların hepsi mazide kaldı,
Götürüp pazarda satıver gitsin,
Geçmiş yıllar bizden az şey mi çaldı,
Üstüne bir çizgi çekiver gitsin,

Bana ait olan ne varsa sende,
Hepsini denize döküver gitsin,
Senin hiç birşeyin kalmadı bende
Kaldıysa borcuma tutuver gitsin.

Adem Uysal

Avcıydı Benim Babam

Attığını vurur,
Vurduğunu düşürürdü, benim babam.
Usta avcıydı vesselam.
Keklik tavşan, ne çıkarsa bahtına,
Nişan alır ateş eder, koyardı torbasına.
Kar yağınca, onu kimse tutamaz,
Bağlasan evde durmaz,
Ben biraz dolaşayım der,
Hemen ava giderdi.
Avcıydı benim babam, hem de usta avcı,
Avcılık konusunda, çok iddialıydı.
Küçük yaşta başlamış, onun bu avcılık olayı,
Hobi olarak değil, zaruretten dolayı.
Avladığı avı satar,
Parasıyla harç görürmüş.
Babasını kaybedince, küçük yaşta yetim kalmış.
Gelir yok, gider çokmuş,
Yağ tuz, üst baş, hepsi ona bakarmış.
Buna rağmen kimseye,
Ağam pašam dememiş.
Onurluydu benim babam,
Usta avcıydı.

Adem Uysal

Aylakoğlu

Boş gezenin boş kalfası,
Biraz da tembellik hastası,
Çalışmak istese iş mi yok?
Yeter ki geçinmeye gönlü olsun.
İş çok, lakin çalışan yok.
Aha sana iş, hemen giriş!
Bizimki iş beğenmez ki,
Ne eyere gelir, ne semere,
Herkes işsizlikten yakınır,
O, sağına soluna bakınır.
Boşuna dememişler,
Adama aylak diye.
Dedesi aylak, babası aylak,
Bizimki genetik olarak,
Aylak oğlu aylak.
Bir iş tutsa, cebi para görecek,
Yoksa çocuklar açlıktan ölecek.
Belki çocuklar bulur bir iş,
Pardon unutmuşum,
Bunlar aile boyu aylak.

Adem Uysal

Aylardan

Aylardan ocak,
Çok kar yağacak.
Şoğuk olacak,
Üşüyeceğim.

Aylardan şubat,
Biraz kömür at.
Çekilmez hayat,
Ben donacağım.

Sonra gelir mart,
Odun kömür şart.
Çok üşüyorum,
Şu kömürü tart.

Aylardan nisan,
Hoş olur insan.
Yağmur yağmazsa,
Çiftçi perişan.

Aylardan mayıs,
Çok yağar yağış.
Hava ne güzel,
Bahara alkış.

Gelir haziran,
Isınır insan.
Bu ayda kurak,
Geçiyor zaman.

Aylardan temmuz,
Kesilir karpuz.
Ter olup akar,
Vücuttaki tuz.

Gelir ağustos,
Havalar bir hoş.
Yaz biter artık,
Sıcağa paydos.

Aylardan eylül,
Açar gonca gül.
Gülün dalında,
Öter şen bülbül.

Aylardan ekim,
Geliyor hekim.
Hasta olurum,
Oldum nitekim.

Aylardan kasım,
Kalaylı tasım.

Hazan gelince,
Tutsunlar yasım.

Gelir aralık,
Telaşlar çok sık.
İnsanlar yapar,
Kışa hazırlık.

Adem Uysal

Aynalar

Çatlayıp kırılırsalar da,
Parça parça olsalar da,
Sokaklara atılırsalar da
Kimseye darılmazlar.
Aynalar sırlıdır, aynalar sırdaş,
Sırdır onları ayna yapan,
Ne zaman ki sır yok olur,
Ortada salt bir cam kalır.
Aynaya bakan kendini,
Saçının gözünün rengini görür.
Aynalar sır küpüdür,
İnsan aynaya,
Ayna insana bakar.
Ey Allahın yeryüzündeki,
Aynası olan insan,
Sende tecelli eder O rahman.
Ona meçhul değil insan,
Sen Onu görmesen de,
O seni görür her an.

Adem Uysal

Aynaya bakın

Siz, hiç karanlıkta,
Aynaya baktınız mı?
Bakmadıysanız hemen bakın,
Ne görüyorsunuz?
Tabiki hiçbirşey,
Koskoca bir hiç,
İşte o hiç sizsiniz,
Yoksunuz, asla da olmadınız,
Şimdi dilerseniz,
Birde gündüz bakın,
Ne görüyorsunuz,
Sakin aynada kendinizi,
Gördüğünüzü sanmayın,
Aynada gördüğünüz siz değilsiniz,
O sizin camdaki yansımanız,
Diyelim ki o sizsiniz
Peki siz kimsiniz,
Söylemek zorunda değilsiniz.

Adem Uysal

Aynı Gemideyiz

Aynı geminin yolcularıyız,
Birlikte yolculuk yapacağız.
Gökyüzünü, ay'ı, yıldızları,
Birlikte seyredeceğiz.
Güneşin doğuşunu, batışını,
Dalgaların gelişini, gidişini,
Martıların uşuşunu,
Mehtabı, yakamozları,
Birlikte seyredeceğiz.
Fırtına çıkar, gemi batarsa,
Birlikte gömüleceğiz,
Denizin köpüklü, soğuk sularına.
Kimse,
Bana ne batarsa batsın diyemez,
Oturduğu yeri delemes.
Sahile ulaşırsa gemi,
Kazasız belasız.
Birlikte sevinip, birlikte güleceğiz.
Birlikte kurtuluşa ereceğiz.
Hep beraber bayram edeceğiz.
Kimse yanlış yapmasın,
Aklını başına toplansın.
Çünkü biz,
Aynı geminin yolcularıyız.

Adem Uysal

Ayrılık

Sıcak bir yaz günü, hasat zamanı,
Ellerini öptüm anacığımın.
Gözyaşlarını sakladı benden,
Zavallı ağlıyordu, iki gözü iki çeşme.

Ayrılacaktım artık yuvamdan,
Veda edecektim doğup büyüdüğüm köye.
Daha önce hiç görmediğim bir yere,
İzmir'e gidecektim.

Yola koyulduk, babam önde,
Sırtında tahta bavulum.
Yürümüyor, adeta uçuyordu,
Ben peşinden koşuyordum.

Ekin tarlalarından geçerken,
El salladı bize köylüler!
O gün oracıkta başlamıştı gurbet,
Belli ki dönüşü olmayacaktı o gidişin.

Okuyup adam olmalıymışım,
Öyle söylerdi büyüklerimiz sık sık.
O gün, orada bir karar verdim,
Ya okuyacaktım ya da okuyacaktım.

Sonunda, yaklaşıyorduk işte İzmir'e
İlk kez görecektim denizi,
Keşke anacığım yanımda olsaydı,
Vız gelirdi gurbet o zaman!

İzmir'de geçti tahsil hayatım,
Lise, Üniversite, hatta askerliğim.
Ezberledim İzmir'i,
O beni ben onu sevdim.

Adem Uysal

Ayrılıp gideceğiz

Bir gün ferman gelince, bize yüce Mevla'dan,
Ayrılıp gideceğiz sessizce Şu dünyadan.

Adem Uysal

Ayvaz

Böyle sabah sabah
Nereye ayvaz
Üşüteceksin
Havalar ayaz
Şobayı yaktım
Üşümüşsündür
Gel ısın biraz
Çayım da var
Yeni demledim
Daha içmedim
Seni bekledim
şu sanayide
Çay demlemekte
yoktur üstüme
ayvaz bak şeker
Çocuklar çayı
Şekerli içer
Üşütme çocuk
Kimin kimsen yok senin
Hastalanıp yatarsan
kim çalacak kapını
Kim alacak söyle
Şurubunu hapını
Haydi bakalım ayvaz
Yerler buz kaplı
Dikkat et biraz
Üşütme Ayvaz

Adem Uysal

Az Olsun Öz Olsun

Aç gözlüdür, doymak bilmez oburlar,
Gün boyunca, gelsin abur cuburlar.
Sağlık için, az yemekte fayda var,
Fazla yiyen, iflah olmaz bilesin.

Çok uyursan, vücudunu yağ bağlar,
Kalbe zarar, depolanan o yağlar.
İş işten geçince, boşuna ağlar,
Çok uyuyan, şifa bulmaz bilesin.

Gülüyorsun, ağlanacak haline,
Kahkahayla, ne geçiyor eline?
Kendine gel, düşmeden el diline,
Fazla gülen, murad almaz bilesin.

Az laf, çok iş diyen, doğru söylemiş,
Söz gümüşse, sükut altındır demiş.
Sen gümüşü, istiyorsun bu ne iş?
Konuşmakla, ambar dolmaz bilesin.

Az ile yetinip, kanmaz insanlar,
Az olsun, öz olsun, fazlası zarar.
Kimse anlamasa, arifler anlar,
Arif olan mahrum, kalmaz bilesin.

Adem Uysal

Azer

Taştan ağaçtan put yapan,
Geçip karşısına tapan.
Put ustası bir adam.
Adı Azer.
Ey azer,
Haydi bize ötelerden haber ver.
Fazla canını yakıyor mu,
Cehennemde zebaniler?
Size puta tapmayın,
Demişti İbrahim peygamber.
Onların size ne faydası dokunur,
Ne de zararı.
Söylesene, Nemrut ne yapar eder,
Karnı acıkınca,
Yaktığı ateşten mi yer?
Susayınca ne içer?
Dur, onu söyleme kalsın!
Tutup bacağından ateşe atmadı mı,
Onu da görevli melekler?
Ey Azer;
Firavun ve Hamandan ne haber?
Uyarmıştı onları Musa peygamber.
Kibirlenip ona kulak vermediler,
Son pişmanlık fayda vermez be Azer.

Adem Uysal

Ba Hira

Muhammed'i müjdeledi Bahira,
Sen ne şanslı bir dağmışsın be Hira.
Onu gördün çok yakından zahira,
"İnnallahe kane alimen habira"

Adem Uysal

Baban Gibi...

Dede yorgun argın,
Biraz da insanlara dargın.
Torunu hiç sormayın isterseniz,
Maşallah zeki mi zeki.
Dede; gel evlat der,
Sohbet edelim biraz seninle.
Şimdi kulağını aç beni iyi dinle.
"Oku adam ol baban gibi eşek olma"
Söyle yavrum ne anladın bu sözden?
Dede yakışıyor mu hiç sana?
Eşek yaptın beni de babamı da.
Ah benim akıllı torunum,
İş bildiğin gibi değil,
Hani o virgül var ya,
Tüm kabahat onda.
Onun yeri değiştikçe,
Anlam da değişiyor.
"Oku adam ol, baban gibi eşek olma" dersen,
Baban eşek olur.
"Oku adam ol baban gibi, eşek olma" dersen,
Baban adam olur.
Demek ki virgülmüş bunların nedeni.
Bilmem anladın mı dedeni,

Adem Uysal

Babannem

Balkanlar'da, şehit düşünce dedem,
İki çocuğuyla, kalmış babannem.
Yokluk, çaresizlik, nasıl söylesem,
Hepsine direnmiş, benim babannem.

Arpayı bulunca, bayram edermiş,
Buğday unu dersen, zenginler yermiş,
Elin tarlasında, ekin biçermiş,
Yıllarca çalışmış, benim babannem.

Gözünden sakınmış, iki oğlunu,
Göstermiş onlara, Hakkın yolunu,
Bükememiş kimse, onun kolunu,
Haktan ayrılmamış, benim babannem.

Bir gün geldi benim, elimden tuttu,
Çalışıp didindi, beni okuttu.
En sonunda dünya, onu da yuttu,
Bırakıp da gitti, bizi babannem.

Adem Uysal

Baba'ya Bakın

Delikanlı yılışır,
Bu akşam birlikte takılalım mı der.
Genç kız hemen kabul eder,
Okey okey der.
Sabaha karşı, kız, evlerinin ziline basar.
Baba bağırarak kapıyı açar
Saat kaç biliyor musun sen diye çıkışır
Ya teröristler seni dağa kaçırırsalardı,
Ya tinerci minerci çıksaydı yoluna.
Bu da kim, erkek arkadaşın mı,
İyi iyi!

Adem Uysal

Bağışlayın

Ne olur kusurumuza bakmayın
Sizlere güzel örnek olamadık
Onun için bağışlayın bizi çocuklar
Sizler bizim yarınlarımızınız
Unutmayın yarınlarımız sizlerle şekillenecek
Dikkat edin bu alemde kimse yoğurdum ekşi demez
Almadan önce tadına bakın.
Her şey madde değildir dikkat edin
Maneviyat var ise peşinden gidin
Şakin ola ki bunları göz ardı etmeyin
İnsanlar sehaveti unuttu şehvetin peşinden gitti
Komşusu açken tok yatar mı Müslüman
İster Mecusi olun ister putperest
İster Müslüman olun ister hıristiyan
Hepsinden önce insan olmalısınız insan.

Adem Uysal

Bağışlayın Efendim

Çok geç kaldım biliyorum ey Nebi,
Onbeş asır önce gelmek varmış dünyaya.
Bedir, Uhut, Hendek'te sizinle birlikte,
Düşmana karşı omuz omuza,
Çarpıştırdım o zaman.
Biliyorum bu imkansızın imkansızı,
Lakin gönül ferman dinlemiyor efendim.
Ne olurdu görseydim sizi dünya gözüyle,
Çok geç kaldım bağışlayın ne olur.
Onbeş asır önce yaşasaydım,
Kendimi size siper eder,etten kalkan olurum.
Kısacası belki bir işe yarardım,
Keşke Uhutta o mübarek dişiniz kırılacağına,
Benim başım yarılıysaydı.
Ya da sizin canınızı yakan o mızrak,
Tam şurama, sol göğsümün üstüne saplansaydı.
Keşke sizin zamanınızda yaşasaydım,
İslam düşmanlarıyla mücadele eder,
Müslümanlara eza cefa edenlere karşı koyardım.
Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Aliyle birlikte,
Aynı safta namaz kılar, aynı safta düşmanla çarpıştırdık.
Siz rahmet peygamberi, beşeriyetin önderisiniz,
Ahir zaman fitneleri sardı dört bir yanımızdan,
Ahtapot misali, bırakmıyor.
Sünnet-i seniyyenizi yaşamaya çalışıyor,
Galiba onu da tam beceremiyoruz.
Ey ins cin ve melekutun peygamberi,
Ey cihan peygamberi, benim peygamberim.
Anam babam size feda olsun ey Allahın rasülü,
Sonsuz salat ve selam gönderiyor,
Hürmetlerimi arz ediyorum efendim.

Adem Uysal

Bahar Geldi Çocuklar

Evlere kapatmayın kendinizi,
Bu yıl çabuk geldi bahar.
Bir görseniz çocuklar,
Dışarıda dünya var
Çıkın haydi dışarı,
Koşup oynayın, seyredin dağları ovaları.
Rüzgardan yağmurdan korkmayın.
İçinize çekin mis gibi toprak kokusunu, bahar havasını,
Rengarenk kelebekler uçuşsun çevrenizde.
Keklik sesleri yankılansın vadilerde.
Ürkek tavşanlar sizi izlesin korku dolu gözlerle,
Merhaba deyin sabah güneşine,
Dağın yamacında otlayan ala ineklere,
Yeni doğmuş buzağı ve kuzulara.
Bahar geldi çocuklar,
Haydi hazırlanın.
Nisan yağmurları ıslatsın saçlarınızı,
Gördüğünüz şeylerden ibret alın.
Çiçekler de bizim gibi tomurcukken açıyor,
Sonra solup gidiyor.
Nasıl da bize benziyorlar,
Bu arada dikkat edin ormanları yakmayın,
Denizleri kirletmeyin.
En çok korktuğum nedir biliyor musunuz?
Sizlerin kirlenmeniz,
Asıl sizler kirlenmeyin.
O saflık ve temizliğiniz, kıyamete dek bozulmasın.

Adem Uysal

BaNa Ne oLuYoR

Hayatında, kahkaha ile gülmemiş,
Hep tebessüm etmiş, benim peygamberim.
Gülerken azı dişini, gören olmamış,
Söyler misiniz?
Şimdi bana, ne oluyor da,
Ağlayacağım yerde gülüyorum.
Hem de kahkahalar atarak,
Çok gülmek kalbi öldürür, dememiş miydi kendisi,
Peki bu nasıl oluyor?
Kalp yağ bağlayınca çalışmıyor.
Çalışmayınca olanlar oluyor!
Halim selim, iyi huylu, geçimliydi peygamberim.
Çocukları çok sever, onlarla şakalaşır,
Hatta bazen onlarla oyun bile oynardı.
Çocuk ile çocuk olurdu
Şimdi gel de sorma,
Bana ne oluyor da,
Kendimi büyük görüyor, insanlara bağırp çağırıyor,
Öfkeme yenik düşüyorum?
Alçak gönüllüydü benim peygamberim,
Develeri güder, sütünü sağar,
Elbisesini kendi tamir eder, kimseye yük olmazdı.
Şimdi bana ne oluyor da,
Yiyecek giyecek beğenmiyor,
Marka peşinde koşuyorum?
Onu kendime örnek alacağım yerde,
Kafama göre takılıyor, bilmişlik taslıyorum?
Oysa Allah, Onda sizin için, güzel örnek vardır der.
Bana ne oluyor da,
Nefsimin ve şeytanın elinde, oyuncak oluyor,
Onların isteklerini hemen yerine getiriyorum,
Benim peygamberim, her fırsatta, bilimi över,
Okuyun öğrenin derdi.
Bana ne oluyor da okuyup araştır mıyorum?
Söyleyin dostlar, bana ne oluyor?
Ne oluyor, söyleyin.

Adem Uysal

Bana Sana

Sepet bana, file sana, ağ sana,
Dağcı olup, karlı dağa ağsana.
Kesik bana, kaymak sana, yağ sana,
Cömertlikte, yağmur gibi yağsana.

Yıldız bana, güneş sana, ay sana,
Yeter artık, bu aymazlık, aysana.
Mızrak bana, kılıç sana, yay sana,
Şu cihadı, yeryüzüne yaysana.

Hazan bana, bahar sana, yaz sana,
Yazmasını, biliyorsan yazsana.
Karga bana, ördek sana, kaz sana,
Ferhat gibi, dağa tünel kazsana.

Soğan bana, ekmek sana, aş sana,
Görünmeyen, engelleri aşsana.
Toprak bana, maden sana, taş sana,
Seller gibi, coşkun akıp taşsana.

Yağmur bana, dolu sana, kar sana,
Muhabbetle, husumeti karsana.
Edep bana, haya sana, ar sana,
Konduları, ne tez diktin arsana?

Çadır bana, villa sana, kat sana,
Ölümü de, şu hesaba katsana.
Sandal bana, tekne sana, yat sana,
Servetini, kucaklayıp yatsana.

Adem Uysal

Bari Onlar Yaşasın

Kirleterek dünyayı hayatı karartmayın,
Çevreciler koşarken, bir kenarda yatmayın.

Çocukları düşünün, bari onlar yaşasın,
Sağlıksız ortamlarda kalıp hastalanmasın.

Temiz olmayan yerde, mikroplar cirit atar,
Münbit değilse toprak, onu kim alır satar!

Temizlik imandandır, çevreyi kirletmeyin,
Çöpleri biriktirip, bir yerde bekletmeyin.

Sanayi çok güzel de, önlemi alınmalı,
Tesisler çalışırken, çevre temiz kalmalı.

Adem Uysal

Başım Gözüm Üstüne

O günahkar biriydi, yazın mezar taşıma,
Şu kısacık ömrümde, neler geldi başıma.
Belki rabbim affeder, bakar da göz yaşıma,
Hayır ve şer Ondandır, başım gözüm üstüne.

Ben ölünce arkamdan, ağlamasın hiç kimse,
Eşim dostum ailem, hepsi gülsün mümkünse.
Rabbim Allah'tır derim, dünya tersine dönse,
Ondan gelen ne varsa, başım gözüm üstüne.

Kul hakkıyla gidenin, acırım ben haline,
Hem acır hem şaşarım, haline ahvaline.
Beratını vermezler onun asla eline,
Ne çıkarsa bahtıma, başım gözüm üstüne.

Bulanık akan sular, gün gelip durulacak,
Yarın mahşer gününde, huzura varılacak.
Herkes yaptığının, hesabı sorulacak,
Ne gelirse kabulüm, başım gözüm üstüne.

Adem Uysal

Bayram Gelince

İçimi bir hüznün kaplar, her bayram gelişinde,
Cephedeki askerleri, gurbetteki işçileri düşünürüm.
Başlarını sokacak, barınakları olmadığı için,
Sokaklarda yatıp kalkan, çocukları düşünürüm.

İçime bir gariplik çöker, her bayram gelişinde,
Rahmetli annemi babamı hatırlarım.
Hayalleri canlanır, gözlerimin önünde,
Kalkıp,ellerini öpesim gelir.

Bir efkar basar beni, her bayram gelişinde,
Sevinç ve hüznün birbirine karışır.
Bizim çocuklar yemek seçerken,
Afrika'da insanlar açlıktan ölmektedir.

Bayramlarda, artık gülmek yok bana,
Annelerin gözyaşı, dininceye kadar,
Bir dakika olsun, durmak yok bana,
Zalimin zulmü bitinceye kadar.

Adem Uysal

BaZ İSTASYONU

Herkesin elinde cep telefonu,
Çatılarda birer baz istasyonu.
Nereye varacak bu işin sonu?
Radyasyon dünyayı vuracak bir gün.

Genç kız telefonla çalım satacak,
Delikanlı ona hava atacak.
İkisi de hasta olup yatacak,
Dünya döne döne duracak bir gün.

Çocuklar Çernobil kurbanı oldu,
Tazecik fidanken sararıp soldu,
Daha küçük yaşta hastalık buldu,
Bu ateş dünyayı saracak bir gün.

Gelin, bu gidişe engel olalım,
İnsanımız için önlem alalım.
Radyasyona asla yaklaşmayalım,
Çoluk çocuk hesap soracak bir gün.

Adem Uysal

Be Çocuk

Kimin kimsen yok mu senin,
Bir dikili taşın,
Bir kaşık yavan aşın,
Sana arka çıkacak
Bir arkadaşın da mı yok?
Ya anan, baban, amcan, dayın,
Halan, teyzen,
Hiç birisi yok mu?
Varsın olmasın be çocuk,
İnceldiği yerden kopsun
Dert etme sakın
Kaderini yaşar insanlar.
Sen de kaderini yaşayacak,
Kah gülüp kah ağlayacaksın
Biliyor musun, hayat yolu engellerle dolu.
Söylesene be çocuk,
Söyle de bilmeyenler bilsin, duymayanlar duysun.
Yetim olmayı sen mi istedin,
Öldürün benim babamı mı dedin?
Tutunacak dalın olsaydı,
Bu kadar ucuz olmazdı hayatın
Böyle itilip kakılmazdın be çocuk.
Sokakta gülüp oynarken akranların,
Sen ekmek kavgasındasın.
Affet bizi ne olur,
Yükünü paylaşamadık,
Sorumsuzca yaşadık
Sen ağlarken biz güldük, hatta kahkaha attık
Yüzümüz kızarmadan
Kızarmadan be çocuk.

Adem Uysal

Be GÜLÜM

Öfke baldan tatlı olur diyorlar,
Tatlı olsa onu yerler be gülüm.
Öfkenin bal ile ne ilgisi var,
Öfke acı, bal tatlıdır be gülüm.

Keskin sirke küpe zararlı derler,
Sen ne küpsün ne sirkesin be gülüm.
Derdi olan derman ararmış derler,
Öfke sana derman olmaz be gülüm.

Öfkeyle kalkarsan pişman olursun,
Son pişmanlık fayda vermez be gülüm.
Bırak herşey eski yerinde dursun,
Öfkeyle bakanlar görmez be gülüm.

Güzelim yorganı bir pire için,
Normal olan insan yakmaz be gülüm,
Bazısı bunları bildiği için,
Tutup da kibriti çakmaz be gülüm.

Adem Uysal

BeBeK

Dünyada yaşanmaz, haberin olsun,
Neler çekiyoruz, sen bilmiyorsun.
Söylemedi deme, pişman olursun,
Dünyanın çilesi, çekilmez bebek.

İlk günlerde koşup, oynayamazsın,
Söylenen sözleri, anlayamazsın.
Derdini kimseye, anlatamazsın,
Dünyanın bin türlü, hali var bebek.

Zamanla büyüüp, konuşacaksın,
Gördüğün şeylere, şaşıracaksın.
Dünyanın kahrına, alışacaksın,
Tezatlara dolu, bu dünya bebek.

Yedisinde, okul yılları başlar,
Tembellik edeni, öğretmen haşlar.
Yerine oturur, zamanla taşlar,
Çok çalış dersine, dikkat et bebek.

Okulda dersine, çalışacaksın,
Arkadaşlarınla yarışacaksın.
Bazen küsüp, bazen barışacaksın,
Sonra delikanlı, olursun bebek.

Fakülte tahsili, meslek hayatı,
Belki doğu olur, belki de batı.
Memurlukta malum, kurallar katı,
İşleri aksatma, o zaman bebek.

Adem Uysal

Bebekler Yaşlanacak

Hayat rüya sadece,
Görülen gece gece.
Bilmem nasıl anlatsam,
Beş harfli iki hece.

Hayat oyun eğlence,
Belki de zor bilmece.
Herkes onu yaşayıp,
Çeker gider sessizce.

Hayat sürprizle dolu,
Taşlı dikenli yolu.
Çok zaman çile çeker,
Yaşarken insanoğlu.

Hayat bir tecrübedir,
Olaylara gebedir.
Yüzü soğuk olsa da,
Ölüm muhasebedir.

Çabalama boşuna,
Bakmazlar gözyaşına.
Senin de gelir sonun,
Gitmese de hoşuna.

Bu hayat yaşanacak,
Bebekler yaşlanacak.
Kadın erkek genç yaşlı,
Vakti gelen gidecek

Adem Uysal

Beklenen Nesil

Nice yıllar geçti, sen gelmiyorsun,
Nasıl da özledik, hiç bilmiyorsun.
Gelmek için daha, ne bekliyorsun,
Bekletme gel artık, şerefli nesil.

Milli ruh kalmadı, tükendi bizde,
Çok az kaldı o ruh, gençliğimizde.
Bir de örfümüze, bağlıyız sözde,
Seni çok özledik, gel altın nesil.

Manayı bırakıp, maddeye taptık,
Kendi kendimize, kötülük yaptık.
Bocalayıp yanlış, yollara saptık,
Yolunu gözletme, gel örnek nesil.

İnan ki her zaman, kalbimizdesin,
Yıllardan beri hep, beklenen sensin,
Sen bizim, her zaman içimizdesin,
Seni bekliyoruz, şerefli nesil.

Hangisi okuyor, bir cevap verin,
Varsa, idealist bir genç gösterin.
Ey millet, bu değil senin kaderin,
Bekletme gel artık, özlenen nesil.

Adem Uysal

Bekleyeceğim

Güneş herşeyi yakıp kavurunca,
Susuzluktan çatlayan toprak,
Nasıl beklerse yağmuru,
Ben de seni öyle bekleyeceğim.

Bülbül gülden ayrı düşünce,
Nasıl hasret şarkıları söylerse,
Ben de sonsuza kadar,
Hep ismini sayıklayacağım.

Ƙaranlık, eski bir yorgan gibi,
Örtünce şehrin üzerini,
Dışarıdaki dondurucu ayaza inat,
Ben de senin yokluğunu örtüneceğim

Adem Uysal

Bekleyip göreceksin

Sabırla, koruk helva olur demişler,
İtiraz etmeyecek,
Sabredecek,
Bekleyip göreceksin.
Sabreden başarmış.
Gece karanlığı, güneşin doğmasını,
Çiftçi, yağmurun yağmasını,
Çivci, yumurtadan çıkacağı anı,
Kardelenler baharı,
Karlara erimesini,
Mahkumlar, özgür kalacağı anı,
Analar, asker oğlunun,
Yolunu gözler,
Sabırla, dua eder.
Yavuklular, eşler,
Bacılar, kardeşler,
Şikayet yok,
Şerzeniş yok,
İsyan yok.
Hakka teslimiyet var,
Sabredecek,
Bekleyip göreceksin.
Sabreden, mahrum kalmaz,
Bunu böyle bileceksin.

Adem Uysal

Beleş

Armut pişsin,
Ağına düşsün,
İstiyorsun öyle mi?
Emeksiz yemek olmaz ki.
Sen diyorsun,
Herşey beleş olsun.
Ekmek elden su gölden,
Oh ne ala
El ekmeği vermez,
Göl suyunu çekerse,
Ne olacak o zaman?
Aç, susuz kalacak,
Feryadı basacaksın!
Ay, yıldız, güneş,
Hepsi beleş.
Rüzgar, bulut, hava,
Hepsi bedava.
Toprak, su ateş,
Onlar da beleş.
Hayat için ekmek, aş,
Ekmek, aş için,
Uğraş gerek arkadaş.
Emeksiz yemek olmaz biliyorsun,
Öyleyse çalışıp terleyecek,
İtiraz etmeyeceksin....
Helalinden kazanıp,
Helalinden yiyeceksin....

Adem Uysal

Ben Adam Demem

Girtlağından, haram lokma geçene,
Kusura bakmayın, ben adam demem.
Çocukları açken yiyip içene,
Sizi bilmem ama, ben adam demem.

Çoluk çocuğunu, koyup kaçana,
Kusura bakmayın, ben adam demem.
Yeryüzünde, fitne fesat saçana,
Sizi bilmem ama, ben adam demem.

Kamunun malını, yiyip içene,
Kusura bakmayın, ben adam demem.
İnancımı hor görüp, dalga geçene,
Sizi bilmem ama, ben adam demem.

Boşboğazlık edip, atıp tutana,
Kusura bakmayın, ben adam demem.
Haram helal demeden, yiyip yutana,
Sizi bilmem ama, ben adam demem.

Çalışmayıp, tembel tembel yatana,
Kusura bakmayın, ben adam demem.
Para için onurunu satana,
Sizi bilmem ama, ben adam demem.

Anayı babayı, düşman bilene,
Kusura bakmayın, ben adam demem.
Onları ağlatıp, kendi gülene,
Sizi bilmem ama, ben adam demem.

Adem Uysal

Ben Ağrı'yım Lo

Ben Ağrı'yım arkadaş başım dumanlı,
Zor zanaattır Ağrı olmak,
Ben Ağrı'yım eğilmez başım,
Rahmana secde eder toprağım taşım.
Ben Ağrı'yım kurban,
Benim için nedir ki zaman ve mekan.
Ben Ağrı'yım severim herkesi,
Sizler gibi adam ayırıp seçmem
Ben Ağrı'yım görenler korkup ürkmesinler.
Yaz kış demesinler buyurup gelsinler.
Gazap da neyin nesi!
Ben Ağrı'yım arkadaş,
Ben Ağrı'yım lo, var mı bunun ötesi?

Adem Uysal

Ben Gidersem Kalır İzim

Geçti yıllar geldim sona,
Birgün gibi geldi bana.
Düşmanlarım yaksın kına,
Dostlar bana üzülmessin.

Vade yetmiş ömür bitmiş
Olan olmuş yiten yitmiş
Sevmeyenler çekip gitmiş
Sevenlerim üzülmessin.

Yolum uzun vaktim çok dar
Mevsimlerden bir sonbahar
Eşim dostum beni sorar
Soranlar hiç üzülmessin.

Herkes gibi oldum hasta
Haber saldım eşe dosta
Sevmeyenler olmaz yasta
Yas tutanlar üzülmessin.

Tutmaz oldu iki dizim
Görmez oldu gören gözüm
Ben gidersem kalır izim
Kalanlar hiç üzülmessin.

Adem Uysal

Ben İnsanım

Filozof akli işte,
Ara sıra saçmalıyor.
İnsan, konuşan hayvan diyor,
Hızını alamıyor,
Düşünen hayvan.
Bunu diyen, bir insan,
Emin değil soyundan.
Papağan konuşuyor,
Hindi düşünüyor diye,
Olmaz ki insan.
İkisi de hayvan,
Kafalar karışır bir yandan.
Adama, hayvan diyorsun,
Kızıyor, bağırıp çağırıyor, küplere biniyor.
Koçum diyorsun, sırtıp yılışıyor,
Aslanım diyorsun,
Kızmıyor, bağırıp çağırmıyor.
Tam tersine, hoşuna gidiyor.
Peki, koç ile aslan, hayvan değil mi?
İnsan insandır, hayvan da hayvan.
Adam zevk alıyorsa, hayvan gibi yaşamaktan,
Farketmez o zaman.
İnsan olmuş, ya da hayvan.
Şimdi, gel de sen dayan,
Söylüyorum, o zaman.
Koçum benim, aslanım,
Kınalı kekliğim, yavru ceylanım.
Seni bilmem, ama ben insanım.

Adem Uysal

BeN KİmİM?

Soruyorum ben kendime,
Ben kimim,
Bu dünyada ne işim var?
Nereden ve niçin geldim buraya?
Nereye gideceğim?
Amacım yiyip içip gezip tozmak mı?
Onu diğer canlılar da yapıyor,
Hem de en kralını.
Oysa ben onlardan çok farklıyım,
Çünkü ben insanım.
Birtakım sorumluluklarım var...
Aklım var düşünüyorum,
Dilim var konuşuyorum,
Elim var tutuyorum,
Ayağım var yürüyorum,
Soruyorum kendime,
Yolculuk nerede bitecek,
Gittiğim yerde,
nasıl davranacaklar
bilmiyorum,
Saraylarda mı konuk edecekler,
yoksa zindanlara mı atacaklar,
Gitmek için hazır mıyım,
Sahi ben kimim?

Adem Uysal

Bende-i Nefs Olanın

Aklın varsa ey insan uyma sakın nefesine
Boynuna tasma takar çeker seni kendine.
Bende-i nefis olanın hayatta gülmez yüzü
Fuşiyata yaklaşma dikkatli ol sen yine

Acaba kaç kişi var nefsinden emin olan
Nefsime uymam diyen yalan söylüyor yalan
Belli ki söyletiyor nefsi ona o sözü
Sonuca katlanır nefsini hafife alan

Şeytan nefse emreder o yerine getirir
İnsanları yanıltır işlerini bitirir
Nefsin sana düşmandır budur konunun özü
Onun peşinden giden her şeyini yitirir

Kendine acıyorsan gitme nefsin peşinden
Bir gün seni ayırır kardeşinden eşinden
Ömrünün baharında yaşatır sana güzü
Artık kurtulamazsın cehennem ateşinden

Yeter dur diyemedim ne istediye verdim
Verdiğimi az buldu istedikçe istedi
Ona çok değer verdim yoluna halı serdim
Beni fazla şımarttın olacağı bu dedi

Adem Uysal

Beni Benden Sorun

Rüzgara sorun,
O söyler size kim olduğumu.
İsterseniz aya, yıldızlara,
Güneşe sorun.
Taşlara ağaçlara kuşlara da.
İnsanlara sormayın,
Aman ha gözünüzü seveyim.
Yalan söylerler,
Çamur atarlar.
Şaçmalarlar,
Dedi kodumu yapıp
Günaha girerler.
Benim yüzümden azap çekmesinler,
İyisi mi siz yine beni benden sorun,
Sahi ben kimim,
Söyleyin Allah aşkına biliyorsanız.
İsterseniz boşuna yorulmayın,
Ben söyleyeyim.
Zalimin hasmı, mazlumun hısmı,
Rütbesiz bir Allah kuluyum ben.

Adem Uysal

Benim Derdim Kendimle

Ne yaptım sa hepsini, yaptım Şu ellerimle.
BaŐkasıyla devam yok, benim derdim kendimle,
Őahsıma hakareti, anlamaya hazırım,
Kimse alay etmesin, kitabımla dinimle.

Bir de dil uzatmasın, dinime imanıma,
Kendimi kaybederim tak edince canıma.
Serseri mayın gibi, patlamaya hazırım,
Bir canım var veririm, Şu cennet vatanıma.

Kimseye zarar vemem, öfkem benim zalime,
Bakıp da aldanmasın, kimse garip halime.
Art niyetli değilse, dinlemeye hazırım,
Sakın benden korkmasın, bakıp da celalime.

Gurur kibir denen Şey, yok bende hiç birisi,
Sevgi alır satarım, hikayedir gerisi.
Bana dűŐman olanı, ben sevmeye hazırım,
Makbul deęil kűtűnűn ne ölü ne dirisi.

Karşıdan bakan bilmez, ben nasıl bir insanım,
İyi insan olmayı, kim istemez ki canım.
İnŐallah sözde kalmaz,dileğim geręek olur,
Dost elinden ölersem, akmaz bir damla kanım

Adem Uysal

BeSmELE

Besmele çek her işinde,
Gidişinde gelişinde.
Koşma şeytanın peşinde,
Unutma sen besmeleyi.

İnsanlarla dalga geçme,
Herkesi sev adam seçme.
Besmelesiz yiyip içme,
Unutma hiç besmeleyi.

Öyle şaşkın şaşkın bakma,
Bulanık su gibi akma.,
Besmelesiz yola çıkma,
Unutma sen besmeleyi.

Hızlı gitme, sen dur hele,
Besmeleyle var menzile,
İhmal etme çek besmele,
Unutma hiç besmeleyi.

Bülbül konar gonca güle,
Dikkat et sen ele dile.
Hiç bekleme çek besmele.
Unutma sen besmeleyi.

Besmele bir anahtardır,
Onda birçok hikmet vardır,
Besmelesiz, dünya dardır,
Unutma hiç besmeleyi.

Selam ver sen ehl-i dil'e,
Bul yolunu gir gönüle.
Son nefeste çek besmele,
Unutma sen besmeleyi.

Adem Uysal

Bırakıp Gideceksin

Sen ki aciz bir kulsun, kibirlenmek neyine,
Senden büyük Allah var, kimse söylemedi mi?
Bilmiyorsan bari sus, saygın varsa kendine,
Yazık sana bunları, kimse öğretmedi mi?

Konuşup da cehlini, bari açığa vurma,
Yarın ruz-ı mahşerde, rezil rüsvay olursun.
Ezbere ahkam kesip, yalan yanlış savurma,
Aradığın herşeyi, sen Kur'anda bulursun.

Haydi biraz gayret et, gerçeği arıyorsan,
Oku, düşün, araştır, bir an için boş durma,
Herkes anlatsın diye, indirilmiş bu Kur'an,
Vaktini israf edip, kendini boşa yorma.

Ahlakı Kur'an idi, o yüce peygamberin,
Okuyup anlamazsan, nereden bileceksin!
Sırrı onda gizlidir, semavatın ve yerin,
Dünyada sabredersen, ukbada güleceksin.

Yaşayana ölüm var, yalnız odur ezeli,
Sendeki emaneti, iade edeceksin,
Elinden alacaklar, o sevdiğin güzeli,
Bu dünyada herşeyi bırakıp gideceksin.

Adem Uysal

Bilal'i Görüyorum

Bilali görüyorum,
Yanık tenli, Habeş kökenli,
Kabenin damına çıkmış,
Ezan okuyor.
Haydin namaza,
Haydin kurtuluşa diyor.
Müminler yavaş yavaş,
Üçer beşer, toplanıyor.
Hattab oğlu Ömer önde,
Ağır adımlarla ilerliyor..
Müşrikler şokta, birbirlerine bakıyor,
Ebucehil panikte,
Sağa sola koşuyor.
Bu ne cesaret böyle diyor.
Yok yok, adam çıldırmış olmalı,
Ağzından salyalar akıyor.
Yardım ederler mi diye,
Putlarına bakıyor.
Putlar ona sırt dönmüş,
Bizden fayda yok diyor.
Bilali görüyorum,
Kabe nin damında ezan okuyor.
Ebucehil bir kenardan bakıyor.
Bilali görüyorum, gözleri yaşlı,
Kabe de namaz kılıyor,
Ellerini açmış dua ediyor,
Ağlıyor, ağlıyor.
Rabbim yardım et diyor.

Adem Uysal

Bildiğiniz Çocuk

Herkesin gözünde kocaman adam,
Anne babaya göre küçük afacan.
Anasının kuzusu
Babasının koçu
Gençlerin kanka'sı
Kocaman adam olmuş
Evlenip yuva kurmuş,
Çocukları olmuş
Kimin umurunda sanki
Yine çocuk
Mesleği, evi, arabası varmış,
Yine de ağız süt kokarmış
Dedik ya, bildiğiniz çocuk

Adem Uysal

BiLeNLe BiLmEyeN

Bilmeyen nereden bilsin,
Bilenin bildiğini.
Bilen bilir,
Bilmeyenin bilmediğini.
Kim, nasıl, nereden bilsin,
Bilmeyenin bilmediğini.
Bilmek için, öğrenmek,
Öğrenmek için çaba gerek.
Bilmemek ayıp değil,
Ayıp olan öğrenmemek,
Öğrenmeye çalışmamak.
Ne acı şey, bilip de bilmemek,
Duyup da duymamak,
Görüp de görmemek.
Bilimle cehalet,
Bir olmaz elbet,
Biri nur, biri zulmet.

Adem Uysal

Bilenler Bilir Beni

Bebek gözünde Yaş'ım
Yalnızlık arkadaşım
Erzurum'da dadaş'ım
Bilenler bilir beni.

Abaza'yım Çerkez'im
Çanakkale'de izim
Güneyde Akdeniz'im
Bilenler bilir beni.

Kırık, eski bir saz'ım
Karadeniz'de Laz'ım
Böyle yazılmış yazım
Bilenler bilir beni.

Dağlara yağın kar'ım
Çingene'yim çopar'ım
Yalnız Hakka taparım
Bilenler bilir beni.

Güney doğuda Kürdüm
Ülkeme şehid verdim
Dostu düşmanı gördüm
Bilenler bilir beni.

Doğma büyüme Türk'üm
Yündendir abam kürküm
Tartışılmaz bir Erk'im
Bilenler bilir beni.

Rh pozitif kanım
Emanettir bu canım
Anadolu vatanım
Bilenler bilir beni.

Eleste verdim sözüm
Çamurdur benim özüm
Bildin mi iki gözüm
Bilenler bilir beni

Adem Uysal

BiLiNMeZDi

Dünyada herşeyin, karşıtı vardır,
Tatlı bilinmezdi, acı olmasa
Soğğun karşıtı, ateştir hardır,
Güzel bilinmezdi, çirkin olmasa.

Artı ile eksi, aynı olur mu?
İyi bilinmezdi, kötü olmasa.
Yapılan kötülük, unutulur mu?
Sevgi bilinmezdi, nefret olmasa.

Kainatta çeşit, çeşit maden var,
Altın bilinmezdi, bakır olmasa.
Hayatı boyunca, koşar insanlar,
Zengin bilinmezdi, fakir olmasa.

Mevlam çeşit çeşit, canlı yaratmış,
İnsan bilinmezdi, hayvan olmasa.
Kainatı baştan, başa donatmış,
Deniz bilinmezdi, kara olmasa.

Şöyle bir bak, çiftler çiftler canlılar,
Nasıl çoğalırdı, öyle olmasa.
Erkeğin yanında, bir de dişi var,
Nesli tükenirdi, çift çift olmasa.

Adem Uysal

BiLiR ELBeT

Hesabı sorulacak, hayatın her nefisten,
Sorumludur insanlar, aldığı her nefesten.
Bir gün o kuş uçacak, göğüs denen kafesten,
Sen kendin kazıyorsun, düşeceğin kuyunu.

Kameralar çekiyor, en olmadık yerlerde,
İnsanlar seyredecek, kendisini ilerde.
Sonsuza dek gülecek, ağlayanlar seherde,
Sen kendin bozuyorsun, oynadığın oyunu.

Ömrümüz gelir geçer, tasa ile kahırla,
Üstesinden geliriz, bir çok şeyin sabırla.
Daha dün küçüktün, o günleri hatırla,
Şimdi kazanıyorsun, ekmegini suyunu,

Zavallı insanoğlu, düşünsene bir kere,
Ne kadar uzun olsan, değemezsin göklere.
Allahla yarışılmaz, yorulma hiç boş yere,
Odur seni yaratan, bilir elbet huyunu.

Adem Uysal

BiLMeZ MiYiM?

Ne bu halin oğlum Veli,
Bilmem sana ne demeli?
Herkes sana diyor deli,
Akıllısın bilmez miyim?

Yorulmuşsun biraz otur,
Şu simiti çaya batır.
Dinlemem bak hatır katır
Açsın işte bilmez miyim?

Kahveci bak bize hele
Şu çayları bir tazele
Çok acıkmış bu hergele
Ben malımı bilmez miyim?

Aman Veli çay çok sıcak
Fazla yanmış bugün ocak
Yavaş iç ağzın yanacak
İçemezsin bilmez miyim?

Besmele çek sonra tıkın
Çok acele etme sakın
Şöyle sağa sola bakın
Ben açlığı bilmez miyim?

Adem Uysal

Bir Dünya İstiyor

Bir dünya istiyor çocuklarınız,
Savaşlar olmasın.
Çocuklar ağlamasın,
Herkesin işi aşı olsun,
Kimse aç, açıkta kalmasın.

Bir dünya istiyor çocuklarınız,
Yüzler gülsün.
İnsanlar mutlu olsun,
Korku nedir bilinmesin.
Herkes özgürce yaşasın.

Bir dünya istiyor çocuklarınız,
İnsanları çalışkan ve üretken olsun.
Bilime tekniğe önem versin,
Okusun araştırsın.
Hapishaneleri boş,
Okulları dolu olsun.

Bir dünya istiyor çocuklarınız,
Suyu, havası kirletilmemiş.
Ormanları oksijen deposu,
Pırıl pırıl tertemiz.

Bir dünya istiyor çocuklarınız,
İnsanlar birbirine saygılı olsun.
Kimse kimsenin elinden, dilinden,
Asla zarar görmesin.

Adem Uysal

Bir Gençlik İstiyorum

Ülkesini düşünen, milletiyle gurur duyan,
Büyüklere hürmet eden, küçükleri koruyan,
Ukalalık ederek, her şeye karışmayan,
Soğuk kanlı vicdanlı, bir gençlik istiyorum.

Vatan millet bayrak için, ölümü göze alan,
Varlığıyla düşmanların içine korku salan,
Mutluluk ve huzuru insana hizmette bulan,
Sevgi dolu pırıl pırıl, bir gençlik istiyorum.

Allah Kur'an ezan için ölmeye hazır olan,
Bilim teknik edep haya takva ile yoğrulan,
Düşmanın karşısında korkusuzca dimdik duran,
Gözü kara merhametli bir gençlik istiyorum.

Mazlumları koruyan, zalime karşı koyan
Çok okuyup araştıran ezbere konuşmayan,
Âlimlere hürmet eden onları sevip sayan,
Sağduyulu iyi huylu bir gençlik istiyorum.

Kendisine çok güvenen, hiç kimseden korkmayan,
İçi dışı bir olan, gösterişten hoşlanmayan,
Çalışıp çabalayan zor görünce kıvırtmayan,
Tatlı dilli güler yüzlü bir gençlik istiyorum.

üstadların kaleminden

-o-o-o-

Türk milletine has olan hasletleriyle dolu,
Yolu alemlere rahmet efendimizin yolu.
İnsan olma bilinciyle bırakıp sağı solu.
Sorumluluk bilincolan bir gençlik istiyorum.....Nisari Özdoğan 1

Adem Uysal

Bir Güzel İnsan /akrostiş

Ey güzel insan,
Bilmem ki seni nasıl anlatsam
Umarım aklım şaşmaz dilim dolaşmaz
Benim peygamberimin ilk halifesi
Elinde avucunda ne varsa hepsini infak ettin
Küffara karşı şiddetli, mü'minlere karşı merhametli idin.
İçi dışı bir
Riyadan uzak bir büyük insan.....

Adem Uysal

BİR İYİLİK YAP

Ölü gibi yatan insan,
Yatma artık, haydi davran.
Bak, hızla geçiyor zaman.
Oturup, yatma zamanı değil,
Haydi, biraz kımıldan.
Acele et, toparlan,
Güneş batıp, akşam olmadan.
Zaman, ahir zaman,
Boş oturmak, yok bir an.
Kalmaz karanlık mekan,
Her yer aydınlanır,
Bir meşale yaktığın an.
Dünya can çekişiyor,
Mechule doğru gidiyor.
Neme lazım diyemezsin,
Sessizce izleyemezsin.
Elinden birşey gelmiyor mu?
Bir iyilik yap, düşünmeden,
İyilikler çoğalsın,
Herkes seni örnek alsın.
Mazluma yardım et,
Zalime karşı diren,
Seni yalnız bırakmaz,
Bu dünyaya gönderen.

Adem Uysal

Bir Lokma Ekmek İçin

Bir lokma ekmek için, Almanya'lara gittik,
Harabina çalıştık, bazen sokakta yattık.
Elin memleketinde, ömrümüzü tükettik,
Ekmeği bol bulunca, kaldırıp çöpe attık.

Teknoloji ağında, yoksulluk olmaz dedik,
Özgürlüğü savunduk, yasağa karşı çıktık.
Ülkede aç kalmasın, herkes doysun istedik,
Sofradan artanları götürüp çöpe attık.

Geliri olmayanlar, çöpten ekmek topluyor,
O ekmeği götürüp, sofrasına koyacak.
Ekmeklerin üstünde, fare cirit atıyor,
Topladığı ekmekle, onun karnı doycak.

Ekmekle ağız siler, şu bizim sosyeteler,
Çok büyük günah işler, küfran-ı nimet eder.
Yoksullar baka dursun, gelsin gitsin yemekler,
Bir tas çorba verseler, fakirler bayram eder.

Altı milyon ekmeği, hergün çöpe atarız,
Üç milyon lira eder, attığımız ekmekler.
O parayla günde biz, üç beş okul yaparız,
şu israfı önlesek dua eder bebekler.

Adem Uysal

BiR TeK O VaR

İnsanlar çift yaratılmış,
Derler ya hani,
Önceleri inanmaz,
Güler geçerdim.
Anlatınca,
Sen de inanmayacaksın.
Birisi var burada,
Sanki senin ikizin.
Kaşı, gözü, burnu, yüzü,
Tıpkı sen.
Boyu bosu, huyu tüyü,
Aynı sen.
Olmaz öyle şey deme,
Bal gibi olur.
Benimle konuşuyor, gülüyor,
Şaka yapıyor,
Arada bir kaybolup gidiyor.
Sonra geri dönüyor.
Geçen gün adımı sormaz mı?
İşte o zaman anladım,
Gördüğüm kişi sen değildin.
Kimbilir, belki de hayalindi.
Bu dünyada herşey,
Zaten hayal değilmiydi,
Gerçekte olmayan,
Varmış gibi görünen.
Aslında biz hepimiz,
Görünen hayalleriz.
Gerçek olan,
Hastalanıp yaşlanmayan,
Eskiyip yıpranmayan,
Pörsüyüp ölmeyen
Varlığı kendisinden olan,
Bir tek o var.

Adem Uysal

BiRaZ KeMiK BiRaZ eT

Ortada bir ceset,
Biraz kemik, biraz et.
Ruh yok, his yok,
İrade yok.
Yüzüne tükürsen,
İtiraz etmeyecek,
Yağmur sanıp,
Ya rabbi şükür diyecek.
Ortada bir ceset,
Kemik ya da et.
Ne farkeder,
Ses yok, seda yok, tepki yok.
Ortada bir ceset,
Kopar bir parça et.
Canı yanmayacak,
Bağırıp çağırmayacak.
Yarı kemik yarı et,
Hani nerede hareket?
Ortada bir ceset,
Medet Allahım medet.
Bitmeyen hazinenden,
İman, Kuran nasip et.

Adem Uysal

Biri Bana Yol Göstersin

Bu dünyada yaşıyorum,
Gam yükünü taşıyorum.
Ben kendime şaşıyorum,
Biri bana akıl versin.

Çabalıyor, koşuyorum,
Kah sevinip, coşuyorum.
Hem yanıp hem pişiyorum,
Biri bana öğüt versin.

Kah ağlayıp gülüyorum,
Gözyaşımı siliyorum.
Ben kendimi biliyorum,
Biri bana akıl versin.

Bir gidip, bir geliyorum,
Kah yaşarken ölüyorum.
Ben halime gülüyorum,
Biri bana öğüt versin.

Bazan naçar kalıyorum,
Düşünceye dalıyorum.
Çok da pişman oluyorum,
Biri bana akıl versin.

Kah okuyup yazıyorum,
Düğümleri çözüyorum.
Seyyah olup geziyorum,
Biri bana yol gösterebilirsin.

Adem Uysal

BİRİ OĞLUN BİRİ KIZIN

Saçı uzun, akli kısa dediğin,
Biri annen, biri bacın değil mi?
Yaptığı yemeği, beğenmediğin,
Biri eşin, biri kızın değil mi?

Savunmasız diye, itip kaktığın,
Biri halan, biri teyzen değil mi?
Fitne sokup, birbirine kattığın,
Biri annen, biri eşin değil mi?

Töre diye diye, kanı içilen,
Hepsi senin kızkardeşin değil mi?
Eksik etek diye, dalga geçilen,
Hepsi bizim baştacımız değil mi?

Her çeşit şiddete, maruz kalanlar,
Çoğunlukla yine, kadın değil mi?
Birtakım haklardan, mahrum olanlar,
Sonuçta, onlar da insan değil mi?

Kılık kıyafeti, gündemde olan,
Üniversiteli, bacın değil mi?
Yasaklar yüzünden, sınıfta kalan,
Biri oğlun, biri kızın değil mi?

Adem Uysal

BiRi YeR BiRi BaKaR

şu simitçi çocuk,
simitçi çocuk diyorum.
elleri nasıl da morarmış,
soğuktan yazık.
zavallı kedi,
gözleri çakmak çakmak,
yalanarak, simitlere bakıyor,
belli ki çok acıkmış,
karşı kaldırımında oturan,
dilenci kadın,
avucunun içinde sımsıkı,
birşey tutuyor,
cep telefonu,
yanlış duymadınız.
hem de en son çıkanlardan.
teknolojiyi, işte böyle kullanırız biz.
dilencilerimizin bile cebi var.
çöpten ekmek toplayan,
yaşlı kadına ne buyrulur?
nasıl da özeniyor,
ekmekleri temizlemek için.
demekki onları eve götürecek,
yiyecek.
kimisi ekmeği çöpe atar,
kimisi onu toplar.
açın gözlerinize de bakın,
Irak, Çeçenya, Filistin'deki,
insanları düşünün.
Afganistan, Somali, Kosova,
Moro, Bosna, Keşmir'i.
bir yanda işgalcilerin zulmü,
bir yanda açlık ve sefalet!
dünyada da öyle değil mi?
bazı ülkeler ekmeği çöpe atar,
bazıları bulmakta güçlük çeker.
yani biri yer biri bakar....

Adem Uysal

Birlik

Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Arnavut, biz hepimiz kardeşiz,
Aynı zamanda, tek vatan, tek bayrak, tek devletiz.
Asırlardır hep birlikte, yaşayıp gelmişiz biz,
Birileri istiyor diye, ödün vermemeliyiz!

Adem Uysal

Bitsin Bu Zillet

Topluca, fire vermeden,
Allah'ın kopmaz ipine,
Neden sarılmıyorsunuz neden?
Bari gitseydiniz, ecdadımın izinden,
İnsanlar uzaklaşmazdı belki özünden.
Siyonizmin oyununa geldiniz,
Düşmanı dost, dostu düşman bildiniz.
Allah'ın ipine sarılıydınız,
Rezil rüsvay olmazdınız.
Fırtınalar kopardınız boş yere,
Hortumlarla savrulduunuz göklere.
Maddenin önünde iki büklüm oldunuz,
Rükulara vardınız, secdelere kapandınız.
Birbirinizin kuyusunu kazdınız,
Evrensel kardeşlik, dayanışmayı emreder,
Hiziplere ayrılıp, dağılmayın der.
Size söylüyorum yahu, artık didişmeyin,
Şeytana tabi olup, kardeş kanı dökmeyin.
Selam sana ey ümmet-i Muhammed,
Selam sana ey aziz millet,
Yeter artık, bitsin bu zillet...

Adem Uysal

Bizde

Maden bizde, toprak bizde, taş bizde,
Çalışacak, iki ayak, baş bizde.
Aç değiliz, ekmek bizde, aş bizde,
İstersek dünyaya, meydan okuruz.

Kömür bizde, odun bizde, kz bizde,
Kabuk değil, yonga değil, öz bizde.
Sylenince, dinlenecek, söz bizde,
İstersek, dünyaya, meydan okuruz.

Kürek bizde, yaba bizde, el bizde,
Yağmur bizde, rüzgar bizde, yel bizde.
Dere bizde, ırmak bizde, sel bizde,
İstersek dünyaya, meydan okuruz.

Tipi bizde, boran bizde, kar bizde,
Soğuk bizde, ayaz bizde, har bizde.
Teknolojik gelişmeler, var bizde,
İstersek dünyaya, meydan okuruz.

Orman bizde, ağaç bizde, dal bizde,
Arı bizde, petek bizde, bal bizde.
Acelen ne, biraz daha kal bizde,
Birlikte, dünyaya, meydan okuruz.

Adem Uysal

BİZDE BÖYLE

Protokol,
Bir nevi okul,
Şiyaset okulu.
İcazet makamı.
Büyük hatiplerin,
Yetiştığı mekanlar.
Mikrofonu kapan, kürsüye çıkar,
Coştukça coşar, sanma ki susar,
Ezberi iyidir, her şeyi de bilir.
Protokolü selamlar, övgüler yağdırır.
Cümlesine cümle ekler,
İkide bir alkış bekler.
Bizde adet böyledir dostum,
Bir de bakmışsın, ver elini Ankara.
Kısmet bu ya,
Oradan da, Bakanlıklara.
Yapmacık da olsa,
Hoşlanıyor insanlar,
Yaldızlı cümlelerden.
Hemen etkileniyor,
Yalan yanlış sözlerden.

Adem Uysal

Bizden Değildir

Zalimin zulmünü, alkışlıyorsan,
Mazlumun yanında, yer almıyorsan,
Zalimlere karşı, direnmiyorsan,
Hiç kusura bakma, sen de zalimsin.

Bozguncu çeteyi, destekliyorsan,
Güveni huzuru, köstekliyorsan,
Şiddeti terörü, sen besliyorsan,
Hiç kusura bakma, sen de hainsin.

Vatani bayrağı, kazımıyorsan,
Şehide gaziye, acımıyorsan,
Nankör kedi gibi, göz yumuyorsan,
Hiç kusura bakma, normal değilsin.

Zavallı bebekler, dağa mı çıktı,
Terör çetesine, kurşun mu sıktı,
Geceleri gidip, bir yer mi yaktı?
Onlara kıyanlar, insan değildir.

Teröre karışan, bütün hainler,
Onlarla doluydu, dağdaki inler,
Hepsini toz duman, etti şahinler,
Bize kurşun sıkan, bizden değildir.

Adem Uysal

Bize Dost olmaz

Köyleri basarak, haraç almışlar,
Ettikleri yanlarına kar kalmaz.
Kümeslere girip tavuk çalmışlar,
Ezeli düşmandan bize dost olmaz.

Milletime çok işkence etmişler,
İnsan olan işkenceden zevk almaz.
Geldikleri gibi kaçıp gitmişler,
İşgalci Yunandan bize dost olmaz.

Ecdadımın kanı yerde kalmasın
Suçu olmayandan hesap sorulmaz.
Suçlu olan zinhar unutulmasın,
Yunan cuntasından bize dost olmaz

Geç kalmadan bir mahkeme kurulsun,
Su bulanık akmayınca durulmaz
Komşumuz Yunandan hesap sorulsun
Yunan çetesinden bize dost olmaz

Yunanistan bize fidye ödesin
Ödemezse bu adavet son bulmaz
Dünyanın önünde özür dilesin
Helen çocuğundan bize dost olmaz.

Adem Uysal

Bize Kabe Ağlıyor

Mazimizi unuttuk,
Ayrı ayrı yol tuttuk.
Genç kuşağı uyuttuk,
Bize Kabe ağlıyor.

İslamdan uzaklaştık,
Bir sürü yanlış yaptık.
Karanlık yola saptık,
Bize Ravza ağlıyor.

Ne oldu böyle bize?
Kıydık birbirimize.
Perişan halimize,
Safa-Merve ağlıyor.

Nemruta kafa tutan,
Putları kırıp atan.
Hanif dini yaşatan,
Halilullah ağlıyor.

Kör kuyuya atılan,
Köle diye satılan.
Mısır bakan olan,
Can Yusufum ağlıyor.

Firavunla savaşılan,
Kızıldenizi aşan,
Tur-u Sinaya koşan.
Rasül Musa ağlıyor.

Beşikte dile gelen,
Ben peygamberim diyen.
Gökyüzüne yükselen,
Rasül İsa ağlıyor.

İnsanlığın önderi,
İki cihan serveri.
Merhamet peygamberi,
Muhammedim ağlıyor.

Adem Uysal

BiZiM

Dış güçler sevinip, heveslenmesin,
Kimse aramızı açamaz bizim.
Hainler boşuna, ümitlenmesin,
Alevi de bizim, sünni de bizim.

Birlikte ağladık, birlikte güldük,
Ayrımız gayrımız, olmadı bizim.
Birlikte savaştık, birlikte öldük,
Alevi de bizim, sünni de bizim.

Düşmanlar hırsından, çatlasın ölsün,
Hep birlikte çarpar, kalbimiz bizim.
Neşelenin haydi, yüzünüz gülsün,
Alevi de bizim, sünni de bizim.

Rabbimiz Allah'tır, Ona taparız,
Hazreti Muhammed nebimiz bizim.
Onu kendimize rehber yaparız,
Alevi de bizim, sünni de bizim.

Adem Uysal

Bizim Hokkabaz

Suratı asıktır hiç yüzü gülmez
Çıkarı yok ise bir selam vermez
Kendini beğenir eli beğenmez
Biraz kibirlidir bizim hokkabaz

Serveti gidince hemen sızlanır
Başkasında varsa onu kıskanır
Emanetçi, lakin bilmez aldanır
Biraz şaşkolozdur bizim hokkabaz

Sadaka diyene çıkarıp vermez
Gözünde perde var gerçeği görmez
Sıkıntım var desen onu gidermez
Biraz cimricedir bizim hokkabaz

Zengin olmayanı ciddiye almaz
İlan versen onun gibi bulunmaz
Bilmiyor ki dünya kimseye kalmaz
Biraz cahilcedir bizim hokkabaz

Sevinir bulunca zengin müşteri
Hemen buyur eder alır içeri
Vatandaş çekinip durunca geri
Yerde paspas olur bizim hokkabaz

Adem Uysal

Bizim Romanlar

Çarşıda pazarda çiçek satarlar,
Düğünde dernekte göbek atarlar.
Ne buğzederler ne de kin tutarlar
Çok cana yakındır bizim romanlar

Köşe başlarında fala bakarlar
Saçlarına kırmızı gül takarlar
Hıdırellez gelir ateş yakarlar
Üstünden atlarlar bizim romanlar

Onlar bizim gibi sitres yapmazlar
Kolay kolay doğruluktan sapmazlar
Parayı severler ona tapmazlar
Yaşamayı sever bizim romanlar.

Polise askere silah atmazlar
Dostlarını kolay kolay satmazlar
Yarınları hiç hesaba katmazlar
Günü birlik yaşar bizim romanlar

Adem Uysal

Boşaltın

Boşaltın artık Şu beyinlerinizi,
Evet, yanlış duymadınız,
Birşey kalmasın eski bilgilerinizden,
Sıfırdan başlayıp,
Yeniden öğrenin herşeyi.
Kurtulun eski masallardan.
Yalnız dikkat edin,
Sağlam olsun bilgi kaynağınız.
Bidat ve hurafe karışmasın,
Yeni bilgilere,
Bir sünger çekip eskilere,
Silin gitsin hepsini.
Boşalsın beyinleriniz,
Yeni doğmuş çocuk gibi, tertemiz.
Unutun düne dair,
İŞe yaramayan ne varsa,
Hele bir de abur cubursa,
Unutun gitsin.
Kalmasın gizliniz saklınız,
Ehl-i zikre danışın,
Yetmiyorsa aklınız.
Kafalarda soru işareti kalmasın,
Kimse hakkınızda su-i zanda bulunmasın.
Madem ki iki aşamalı hayatınız,
Hem dünya hem ahiret için çalışınız.
Mutlu geçsin dünyanız ve ukbanız,
Mutlu geçsin her iki yaşamınız.

Adem Uysal

Boşboğaz

Lafını balla kestim diyor,
Duy da inanma!
Baltayla kesiyor da,
Farkında değil.
Damdan düşer gibi,
Sohbetin ortasına,
Bağdaş kurup oturuyor.
Konuyu bilmeden,
İzin istemeden,
Laf olsun diye,
Başlıyor konuşmaya.
Maşallah dil pabuç,
Yorulmak bilmiyor,
Konuştukça konuşuyor.
Zırvalıyor, saçmalıyor.
Böylesine ne derler?
Tabi ki boşboğaz.
Kendi söyler, kendi dinler,
İstersen biraz yüz ver,
Hemen astarını ister.
Lafımı kesme sen arkadaş,
Bal ile de olsa kesme,
Sohbete limon sıkma.
Boşboğaza çıkar adın,
Ne huzurun kalır, ne tadın.

Adem Uysal

Boyacı Çocuk

Sandığı sırtında, dolaşır durur,
Yağmurun altında ıslanır kurur.
Çalışır çabalar, yolunu bulur,
Direnmek zorunda, boyacı çocuk.

Elleri çatlamış, burnu morarmış,
Papuçları delik, ayak kızarmış
Evinde, hasta bir anası varmış,
Soğuktan titriyor, zavallı çocuk.

İşini bırakınca, eve koşarmış,
Uğraşa uğraşa soba yakarmış.
Arkasından bir de, yemek yaparmış,
Becerebilirse, boyacı çocuk.

Okuldan atılmış, bir kız yüzünden,
Kaç kez tövbe edip, dönmüş sözünden.
Gözyaşı sel oldu, aktı gözünden,
Çok pişmanım dedi, zavallı çocuk.

Parayı uzattım, istemez dedi,
Ben ısrar ettikçe geri çevirdi.
Birazcık nazlanıp, cebe indirdi,
Bereket okudu, çileli çocuk.

Adem Uysal

BöYLe BiLeSiN

kimsin,
hiç merak ettin mi?
düşünüp kafa yordun mu,
kendi kendine sordun mu?
Ben kimim,
Bu dünyada ne işim var dedin mi?
Nereden gelip nereye gittiğini,
Sorguladın mı?
Kim gönderdi seni bu dünyaya,
Niçin gönderdi?
Yoksa geçerken mi uğradın?
Dünyaya gelişin rastlantı değil senin.
Yoksa sen bunu bilmiyor musun?
Yiyip içip eğleniyor,
Dünyaya boş veriyorsun.
Kalıp değil, ruhundur,
Senin asıl cevherin.
Ruhun yoksa sen yoksun,
Bunu böyle bilesin.

Adem Uysal

BöYLE DeĞİLDİK

Avanta, beleş, adı her neyse,
Havada kapan bir toplum olduk.
Rüşvet yolsuzluk ne menem şeyse,
Hemen hepsinde bak uzman olduk.

Kibir gösteriş israf var bizde,
Yüksekten uçan bir toplum olduk.
Hepimiz aynı kökteniz sözde,
Ayrı boy çeken bir toplum olduk.

Yalanla dolan bizim işimiz,
Sözünde durmaz bir toplum olduk.
Aldattığımız din kardeşimiz,
Yalanda uzman bir toplum olduk.

Şiddet zorbalık kabalık bizde,
Çok acımasız bir toplum olduk.
Haya perdesi kalmadı yüzde,
Meşrebi geniş bir toplum olduk.

Böyle değildik ne oldu bize?
Hazıra konan bir toplum olduk.
Nasıl söylesem bilmem ki size,
Ciğeri püryan bir toplum olduk.

Adem Uysal

Böyle Giderse

Akıl raporlu, bana ne diyor,
Mantık izinde, ilgilenmiyor.
Beyin uyuşmuş emir vermiyor,
Böyle giderse, sonumuz hüsrân.

Kalpler tepkili, güp güp atmıyor,
Gözler isyanda, uyku tutmuyor.
Diller sükutta, kelâm etmiyor,
Böyle giderse, sonumuz hüsrân.

Gönül safdışı, sesi çıkmıyor,,
Güller boykotta, güzel kokmuyor.
Bülbüller yasta, artık ötmüyor,
Böyle giderse, sonumuz hüsrân.

Vicdan sorumsuz, gülüp oynuyor,
Ben, hiçbir şeye karışmam diyor.
Şuur dumurda, umursamıyor,
Böyle giderse, sonumuz hüsrân.

Adem Uysal

Bu ÇocukLaR

Ata ata, tuta tuta,
Güm güm pata, güm güm pata.
Karpuz gibi, yata yata,
Büyüyecek, bu çocuklar.

Ara sıra, beni ara,
İşte sana, bir kumbara.
Paraların, ardı sıra,
Koşturacak, bu çocuklar.

Asa asa, hani masa?
Doldurmuştuk, basa basa,
Tingir mingir, bizim kasa,
Ne yapacak, bu çocuklar?

Aça aça, söyle kaçā?
Haydi maça, maça maça,
Rakiplerden, kaçā kaçā,
Yenilecek, bu çocuklar.

Ala ala, kala kala,
Oyun bitti, hani mola?
Ellerinde birer mala,
Terleyecek bu çocuklar.

Adem Uysal

Bu Gece Özel Gece

Bu gece güzel gece,
Mü'minlere özel gece,
Bu gecede açar gonca güller,
Bu gecede cuşa gelir gönüller,
Bu gece yeryüzü nurla dolar,
Bu gece yüzler güler,
Bu gece bereket yağar,
Sağnak sağnak semalardan,
Mü'minler uzaklaşır masivadan.
Bu gecede sevgi, hoşgörü,
Barış, huzur mutluluk var.
Bu gece öyle mübarek bir gece ki,
Bin aydan daha hayırlı.
Bu gecede indirildi yüce Kur'an,
Bu gecede kendinden geçer insan.
Bu gece yere iner,
Rablerinin izniyle,
Cebrail ve melekler.
Her çeşit iş için, aramızda gezerler,
Bu gece esenliktir,
Ta ki şafak atana kadar.
Ne mutlu tam anlamıyla,
İhya edebilenlere.
Ne mutlu günahlarından arınıp,
Temizlenenlere.
Ne mutlu Kadir gecesinin,
Kadr-u kıymetini bilenlere.
Ne mutlu bu gecenin feyzinden,
İstifade edenlere...

Adem Uysal

Bu Gidişin Gidiş Değil

Biliyor musun?
Ben hiç değişmedim.
Yine o eski benim,
Oysa sen!
Duyduğuma göre,
Çok değişmişsin.
Aldığın, o fazla kilolardan değil,
Kaybettiğin, değerlerden söz ediyorum.i,
Burnun öyle büyümüş ki,
Önünü göremiyor,
Yoksul ve garibanlarla alay ediyormuşsun.
Kimseyi beğenmiyor,
Açın halinden anlamıyormuşsun.
Çok değişmişsin çok,
Kimliğini yitirmiş,
Yabancılara özeniyor,
Kendi milletinden utanıyormuşsun.
Sonra uyarmadı deme,
Bilmediğin otu yeme.
Sen kusursuz değilsin,
İnsanları küçümseme.

Adem Uysal

Bu Millet

Kadın erkek çoluk çocuk genç ihtiyar,
Adı Mehmet olmasa da bizde nice Mehmet var.
Şehadete susamış demek ki bu insanlar
Ay tutulmuş barut kokuyor dağlar.
Bizi affedin ne olursunuz
Sizi güldüremedik be çocuklar.
Gözyaşlarınızı kurutamadık
Bu millet var ya bu millet
Zalimin müstekbirin hakkından gelir elbet.
Kaldı ki koyun değil güdülecek.
Ensesine vurulup alay edilecek.
Hiç kimse ama hiç kimse demagoji yapmasın
Ne olur ne olmaz söyleyelim de peşin
Aman ha şaka değil, lamı cimi yok bu işin.
Taşkınlık yapanı affeder mi bu millet.
Merhametten maraz doğar derler
Onu bilmem ama geri gelmez gidenler.
Bu millet var ya bu millet.....

Adem Uysal

Bu Ne Perhiz? ..

Akıllı değilsin, hamakat sende,
Marifetmiş gibi, kasılmak sende.
İnsanlara kötü davranmak sende,
Bu ne perhiz, bu ne turşu arkadaş?

Çağdaşım diyorsun, ybazlık sende,
Demokrat değilsin, bağnazlık sende.
şiddet, kaba kuvvet, dayatma sende,
Bu ne perhiz, bu ne turşu arkadaş?

Bilgiçlik taslama, cehalet sende,
Farklı düşünene, hakaret sende.
Medeni cesaret, bile yok sende,
Bu ne perhiz bu ne, turşu arkadaş?

Çok güçlü değilsin acizlik sende,
Fark etmez sen onu, fark etmesen de.
Nasıl olsa bir gün, anlarsın sen de,
Bu ne perhiz bu ne, turşu arkadaş?

Adem Uysal

Bu Topraklar Bizim

Bu lke, bu topraklar bizim,
Biz, bu topraklarda doğduk.
Bu topraklarda büyüdük,
Bu topraklarda yetişen,
Gıdalarla beslendik.
Kimse bu toprakları,
Sahipsiz bellemesin.
Bu toprakların üzerinde,
Ne yapılacağına,
Ancak biz karar veririz.
Kimse benim yaptığım,
Doğrudur diyemez,
Dememelidir.
Doğrularla yanlışlar,
Hep yan yanadır.
Kuru ile yaş gibi.
Bu topraklar bize,
Atalarımızdan mirastır,
Ayrımız gayrımız yoktur bizim.
Sen ben yok arkadaş,
Biz varız biz.
Biz olarak kaldıkça,
Bükülmez bileğimiz.

Adem Uysal

BuKaLeMuN

Yeri gelir senden olur,
Yeri gelir benden olur.
Belli olmaz kimden olur,
Çok renklidir bukalemun.

Yerde yürür toprak olur,
Dalda yürür yaprak olur,
Taşta yürür ap ak olur,
Çok renklidir bukalemun.

Yanar döner belli olmaz,
Değişir hep aynı kalmaz,
Tek renk ile karar kılmaz,
Bin renklidir bukalemun.

Dikkatli bak sen insana,
Bir insana bir hayvana,
Uyum sağlar her mekana,
Çok yağcıdır bukalemun.

Bukalemun korkup kaçır,
İnsan onu sollar geçer,
Ecamında kalır naçar,
İnsan olur bukalemun.

Adem Uysal

BuLuNMaZ BiR DeĞeRsİN

Her şeyin doğrusunu,
Yalnız sen bilirsin.
Herkes ahmak, sen zekisin,
Örnek alınacak birisin!
Birde çağdaş, entelsin,
Hiç kimseyi beğenmez,
Adam yerine koymazsın,
Çenen bir kez düşünce,
Şusmasını bilmezsin,
Üzümü yer,
Bağını hiç sormazsın,
Sana gelsin de,
Nereden gelirse gelsin,
Yeter ki senden gitmesin,
Sen ne biçim insansın,
Hep kendini översin,
Bulunmaz bir değersin,
Her şeyin en iyisini sen yer,
En güzelini sen giyersin,
Allah herkese bir verirse,
Sana bin versin,
Dedim ya çok süpersin,
Sen kendine yetersin.

Adem Uysal

Bülbül

Gülün hasretiyle, yanar ağlarsın,
Sular seller gibi, durmaz çağlarsın.
Yanık yanık öter, yürek dağlarsın,
Güller sana hasret, sen gelmez misin?

Ötme garip bülbül, yaram çok derin,
Hasretinden solmuş, hepsi güllerin.
Yorulmak bilmez mi, senin dillerin,
Gülistanda yas var, sen bilmez misin?

Seher vakti garip, garip ötersin,
Güneş doğar, gülistana gidersin.
Gonca gülün, açmasını beklersin,
Gülistan yanıyor, sen görmez misin?

Bilirim aşıksın, gülün rengine,
İns-ü cin şahittir, senin sevgine.
Yazıktır güllere, acı sen yine,
Güller gazel olmuş, sen görmez misin?

Adem Uysal

BÜYÜK ADA M OL

Oku da adam ol derdi büyüklerimiz,
Hatta büyük adam ol derlerdi
O günkü aklımla düşünür,
Çıkamazdım işin içinden.
Adamın büyüğü,
Küçüğü mü olurmuş?
Adam adamdır,
Okuyan büyük,
Okumayan küçük!
Hiç olur mu öyle şey?
Kargalar bile güler.
Adamın iyisi, kötüsü, hırlısı hırsızı,
Akıllısı delisi,
Kısa orta uzun boylusu,
Kahverengi, mavi gözlüsü olur da,
Büyüğü küçüğü olmaz.
Sokakta bir sürü katil, hırsız, hain var.
Birçoğu diplomalı insanlar
Üç fakülte bitirip,
Adam olmamak da var.

Adem Uysal

Büyüyecektim

Bir zamanlar bebektim yürüyecektim,
Hızla geçip gitti zaman.
Çevremde olup bitenleri izledim,
Söylenenleri dinledim.
Ah bir emekleşem dedim,
Emekledim.
Baktım herkes yürüyor,
Neden olmasın dedim.
Yürümeyi denedim,
Düştüm kalktım, kalktım düştüm.
Ha gayret dedim,
Yürüdüm.
Madem ki yürüyordum, koşabilirdim,
Düşündüm,
Neden koşuyordu insanlar?
Sordum soruşturdum,
Ekmek parası için dediler.
Kararımı verdim,
Eve ekmek götürecektim.
Alın terine evet,
Beleşe hayır diyecektim.....

Adem Uysal

Camiler

evrensel kardeşlik şuurunun coştuğu,
birlik beraberlik ruhunun şaha kalktığı,
müstesna mekanlar,
beytullahın şubeleri camiler.
dua ve niyazların yankılandığı,
toplumun her kesiminden,
insanın omuz omuza,
aynı safta namaz kıldığı,
nezih mekanlar.
zengin ile fakir, amir ile memur,
köylü ile kentli eşittir camide.
camiler İslamın öğretildiği
halk evleridir.
camilerin süsü ne mimarisi,
ne de rengarenk çinileridir.
cemattır, cemaat.
cemaatı yoksa, cami gariptir.
kimsesiz çocuklar gibidir.
cami avlusu vedalaşma yeridir.
eşimize dostumuza,
ailemize orada veda ederiz.
çıt çıkmaz o musalla taşından.
bizler onlar için dua eder,
bol bol mağfiret dileriz.
iyi insandı deriz tanımasak da.
oysa Allah taksiratını affetsin demeliydik.
biz bilmeyiz kimin iyi, kimin kötü olduğunu.
en iyi bilen Allaktır.
cennet de Onun, cehennemde,
diler cennete koyar, diler cehenneme.
cennet ve cemaletini esirgeme bizden,
ey alemlerin rabbi olan Allahımız.

Adem Uysal

Can boğazdan geliyormuş!

Bulduğunu, indirmişsin midene,
Giydiklerin, dar geliyor bedene.
Kapılardan, sığmıyorsun o da ne?
Can boğazdan geliyormuş, durma ye!

Vücudunda, bu yağların işi ne,
Fazla düşme, şu boğazın peşine.
Biraz sabret, mukayyet ol dişine,
Can boğazdan, geliyormuş haydi ye.

Herkes gibi, sen de kilo versene,
Tatlı yağlı, veda et sen hepsine,
İradem yok, dayanamam desene,
Can boğazdan, geliyormuş durma ye.

Şişmanlıktan, ölürsen öl bana ne,
Fazla kilo zarar verir kalbine.
Abur cubur doldur artık cebine,
Can boğazdan geliyormuş haydi ye.

Adem Uysal

CaN DoSTu

Sen, güzel insan,
Can dostum, sırdaşım.
Haldaşım, yoldaşım,
Feda olsun sana başım.
Gözümde akan yaşım,
Güneşim ayım,
Yıldızım, galaksim,
Bulutum yağmurunsun.
Gündüzüm gecem,
Dilimde hecemsin,
İyi ki seni tanıdım,
İyi ki varsın.

Adem Uysal

CaN u CaNaN

Can canandan, kolay kolay geçer mi?
Can cananın, canan canın ilacı.
Can canandan, başkasını seçer mi?
Can cananın, canan canın baştacı.

Can canansız, bu dünyada yaşar mı?
Can cananın, canan canın nefesi.
Can canansız, aşka gelip coşar mı?
Can cananın, canan canın kafesi.

Can canandan, uzaklara kaçır mı?
Can canandan, canan candan havalı.
Can olmadan, canan ışık saçır mı?
Can cananla, canan canla davalı.

Can canandan, asır geçse bıkar mı?
Can cananın, canan canın çiçeği.
Can cananın, dünyasını yıkar mı?
Can cananın, canan canın gerçeği.

Can canansız, bir an olsun yapar mı?
Can canandan, canan candan edalı.
Can canandan, ömür boyu kopar mı?
Can canandan, canan candan sevdalı.

Adem Uysal

Canını siz mi verdiniz?

Hayvan yapmaz, sizin yaptığınızı,
Yavrunuza nasıl kıyıyorsunuz?
Böyle öldürmekle evladınızı,
Bir neslin kökünü kazıyorsunuz!

Bilerek öldürse birini insan,
Öldürmüş gibidir tüm insanları.
Azat edip onu yaşattığı an,
Yaşatmış gibidir tüm insanları

Tüm canlılar, yavrusuna acırken,
Siz, kürtaıda beis görmüyorsunuz.
Durdurun vahşeti, vakitiniz varken,
Sonu ne olacak, bilmiyorsunuz!

Onların canını siz mi verdiniz?
İsteyince onu, alacaksınız.
Dünyaya gelsinler, istemediniz,
Birgün gelip, pişman olacaksınız!

Adem Uysal

Cevap Ver

Bir göz var ki bakar ama göremez
Biliyorsan bu soruma cevap ver
Bir sır var ki ona kimse eremez
Susma öyle haydi bana cevap ver

Bir namaz ki, onda ezan okunmaz
Biliyorsan bu soruma cevap ver
Bir ezan ki, onda namaz kılınmaz
Susma öyle haydi bana cevap ver

Bir kapı ki, girilir de çıkılmaz,
Biliyorsan bu soruma cevap ver
Bir yapı ki sallanır da yıkılmaz,
Susma öyle haydi bana cevap ver

Bir meydan ki ucu bucağı yoktur,
Biliyorsan bu soruma cevap ver
Bir ferman ki ondan üstünü yoktur
Susma öyle haydi bana cevap ver

Bir köprü ki ondan iyiler geçer
Biliyorsan bu soruma cevap ver
Bir havuz ki ondan salihler içer
Susma öyle haydi bana cevap ver

Adem Uysal

CiNsELLiĞiN İŞi Ne?

Aydının kaleminde,
Birçok reklam filminde,
Çocukların dilinde,
Cinselliğın işi ne?

Hikayede romanda,
Vitrinde dev ekranda.
Her zaman her mekanda,
Cinselliğın işi ne?

Sokaklarda caddede,
Tehlikeli maddede.
Gelinen son raddede
Cinselliğın işi ne?

İşyerinde ofiste,
Sokaktaki bahiste.
Kahvede minibüste,
Cinselliğın işi ne?

Futbolda basketbolda,
Teniste voleybolda.
Garajda otoyolda,
Cinselliğın işi ne?

Adem Uysal

ÇAĞDAŞ TUZAKLAR

Önümüzde Kızıldeniz,
Peşimizde Firavunun askerleri.
Üzerimize ok ve mızrak yağdırsa,
Dev dalgalar yutsa bizi.
Köpek balıklarına yem olsak,
Çağdaş tuzaklardan daha iyidir.
Nemrutun ateşine atsalar,
Kızgın alevlerin ortasında kalsak,
Canlı kalmasa bir tek hücremiz,
Yanıp kömür olsa bedenimiz,
Külümüz rüzgarda savrulsa,
Çağdaş tuzaklardan bin kat iyidir.
Zindanlara atsalar, gözümüz bağlı,
Kızgın demirlerle dağlasalar,
Cansız bedenimizi.
Aslanların önüne atsalar,
Orada mahşere dek unutsalar bizi,
Çağdaş tuzaklardan çok çok iyidir.
Tuzaklarla çevrilmiş dört bir yanımız,
Fitne fesat almış yürümüş,
Kötülük diz boyu, insanlar sessiz.
Neme lazımcılık, bir tür hastalık.
İnsanı bitirir çağdaş tuzaklar.
Malum tuzaklardır bizi bitiren,
Her defasında tuşa getiren.
Saksağan keklige özenmeseydi,
Kendisi olarak kalabilseydi,
Öyle zıplayıp durmazdı şimdi.

Adem Uysal

Çalıntı

Pabuç gibi dil,
Susmak bilmez rezil.
Sakin sakın konuşurken,
Küfreder sefil oğlu sefil.
Başka ne yapsın cahil,
Yalnız cahil olsa neyse,
Kara cahil.
Düşünerek konuşsa,
Kimseyi kırmaz.
Olmuşu bırakıp.
Olacağı kafa yormaz.
Kaş yapayım derken göz çıkarmaz.
Konuştukça saçmalar,
Çok derinlere dalar.
Akı sıra felsefe yapar.
Dil, yılan dili,
Konuştukça zehir akar.
Surat fırın küreği,
Hayatta hiç kızarmaz.
Bilgi dersin zırnık yok,
Söylediği alıntı,
Birazcık da çalıntı.
Buna rağmen zavallı,
Durmadan ısrar eder
Herşeyi ben bilirim der.

Adem Uysal

ÇALIŞ VEKİLİM

Vekil oldun diye, fazla kasılma,
Sonra kendin kaybedersin vekilim.
Şu çalıyı tepesinden asılma,
Millet ile uyumlu ol vekilim.

Meydanlarda nutuk atma boşuna,
Projen varsa, onu anlat vekilim.
Kaybedersin, gitmese de hoşuna,
Millet seni istemezse vekilim.

Biz gönderdik Ankaraya seni biz,
Az laf, çok iş istiyoruz vekilim.
Sen bizleri sanma sakın beyinsiz,
O akıldan bizde de var vekilim.

Biz asiliz sen vekilsin dikkat et,
Unutmadan yaz kenara vekilim.
Oylarımız emanettir nihayet,
Bir bakarsın es geçeriz vekilim.

Vatandaşlar hizmet bekliyor senden,
Boş oturma durma çalış vekilim.
Sakın oy bekleme seçimde benden,
Çalışmazsan oy yok sana vekilim.

Yoruldunsa şöyle çekil kenara,
İhtirasın sonu gelmez vekilim.
Sıran gelip girdiğinde mezara,
Sen de hesap vereceksin vekilim.

Adem Uysal

Çam Köy

Hep merak etmişimdir Çam köyü,
Kimbilir, nasıl kuşatmıştır,
Oksijen deposu ormanlar!
Her yerde mis gibi çam kokusu,
Çok mutlu olmalı köyde yaşayanlar,
Hep böyle düşünür, böyle derdim.
Karar verdim, birgün,
Gidip görecektim.
Önce bir araç temin etmeli,
Köye onunla gitmeliydim.
Atladım Çam köy çam köy diye,
Bağırان minibüse.
Yanına oturduğum kişiye,
Sordum yolculuk nereye?
Dedi ben Çam köye de,
Asıl sen nereye?
-Ben de sizin köye.
-Hoş safa gelmişsin yeğenim,
Kahveyi sordum köyde inince,
Eli cebinde bekleyen gence.
Kahvede muhtarı sorunca ben,
Yaşlıca bir amca kalktı yerinden.
-Evlat hoş safa geldin de,
Muhtarı sordun demin, ne diye?
-Köyünüzün adı Çam köy de,
Bir tane çam yok, şu yakın yerde.
-Sorma evlat, bir zamanlar,
Evlerin içine giriyordu çam ağaçları.
Oynarken içinde kaybolurduk,
Evimizi araya araya zor bulurduk.
Bizler maalesef çok cahiliz,
Hepsini kesip yaktık,
Biz adam değiliz, öğretmen bey.
Şimdi gökyüzüne bakar,
Yağmur bekleriz.

Adem Uysal

ÇaN SeSLERi

Gurbet elde geçti, gençlik çağlarım,
Çöle döndü, bahçelerim bağlarım.
Yaban oldu, ovalarım dağlarım,
Duyun dostlar, ben köyümü özledim.

Ben gurbetin, yollarında dolaştım,
Gurbet bana, ben gurbete alıştım.
Ekmeğimi, kazanmaya çalıştım,
Duyun dostlar, ben sılamı özledim.

Babam yok ki, gidip elini öpsem,
Anam yok ki, ona derdimi döksem.
Söyleyin dostlarım, acep ne etsem?
Duyun dostlar, ben babamı özledim.

Gurbetin çilesi, çekmekle bitmez,
Sılada evimin, bacası tütmez.
Ayrılık hasreti, geldi de gitmez,
Duyun dostlar, ben anamı özledim.

Sılanın hasreti, burnumda tüter,
Gurbetin acısı, ondan da beter.
Yıllar geçip gitti, bu kadar yeter,
Duyun dostlar, ben köyümü özledim.

Çan sesleri, kulağımı tırmalar,
Adım başı, kiliseler havralar.
Buralarda, ezan sesi ne arar,
Duyun dostlar, ben sılamı özledim.

Adem Uysal

ÇaNaKkaLE BİR BaŞKa

Ayaklarda çorap yok, papuç su alıyordu,
Bazıları üşütüp, rahatsız oluyordu.
Karşıda donanımlı kalabalık bir ordu,
Çanakkale yanıyor, analar ağlıyordu.

Kimisi papuç giymiş, kimisinde çarık var,
Dillerinde tekbirle ölüme koşuyorlar.
Pes edecekler diye çok bekledi düşmanlar,
Şehid olmak ne demek, nereden bilsin onlar.

Hücum emri verince baştaki komutanlar,
Atılıyordu ileri o gencecik insanlar,
Onların heybetinden korkuyordu düşmanlar,
Çanakkale mesajdır, onu anlayan anlar.

Çanakkale bir başka, çocukların kanı var,
Okulunu bırakıp koştu delikanlılar.
Etten duvar ördüler, cephede o çocuklar,
Arkasına bakmadan kaçıp gitti haçlılar.

Adem Uysal

Çanakkale Mesajı

Ateş yağdırıyordu denizden,
Düşmanın savaş gemileri.
Tabyalarda, göz gözü görmüyor,
Çanakkale yanıyordu!

Neden gelmişlerdi Çanakkale'ye,
Fransız, İngiliz ve Avustralya askerleri?
Piknik yapıp, hava almak için mi,
Yoksa, fotoğraf çektirmek için mi?

Üniversiteli ve liseli gençler,
Baktılar, Çanakkale yanıyor,
Cepheye koşular, gözlerini kırpmadan,
Birbiriyle yarıştılar, şahadet için

Teknoloji iflas etti, Çanakkale'de,
Sulara gömüldü donanmalar.
Tutukluk yaptı, modern silahlar,
Mesaj açtı; 'Çanakkale geçilmez! '

İstanbul, işgalcileri bekliyordu!
Dolmabahçe'de, çay partisi vardı.
O kadar kolaydı sanki,
İstanbul'u ele geçirmek.

İstanbul'u sahipsiz mi sandılar ne?
O, bize Fatih'in, Ulubat'lı Hasan'ın,
Akşemseddin'in, Ebu Eyyub hazretlerinin,
Emaneti değil miydi?

Adem Uysal

Çanakkale Ruhu

Modern silahların tutukluk yaptığı,
Teknolojinin iflas ettiği yer Çanakkale.
Donanımlı orduların çaresizliği,
Bir avuç imanlı insanın ehl-i salibe kafa tutmasıdır.
Çanakkale, tek dişli canavarın hüsrana uğradığı yerin adı,
Vatan sevdalısı gençlerin hep birlikte cenk meydanına koşması,
Çanakkale son haçlı seferi,
Amaç istanbulu işgal etmek,
Çanakkale yemeğin sosu, ana menü İstanbul!
Ya rabbi bu ne aşk bu ne sevgi bu ne iman,
Bu ne heyecan!
Bu aziz millet kendine yakışanı yapar her zaman.
Allahım bu vatana bir daha ayak basmasın düşman.
Analar ağlamasın
Bayrağımız gönderden inmesin.
Minarelerden ezan sesi dinmesin
Çanakkale ruhunu yine yaşadık milletçe.
Aman Allahım ne idi o gece
Onbeş Temmuz gecesi...
Yürek ise yürek, bilek ise bilek
Bu millet ne büyük millet!
Teröre papuç bırakmadı
bırakmazdı elbet...
Tek eksikimiz nedir dersiniz,
İttihad dostlar ittihad.

Adem Uysal

Çaycı Durmuş

Sanayide tezgah kurmuş,
Uyanıktır, bizim Durmuş.
Esnafa çay satıyormuş,
Yarı demli, yarı demsiz.

Çay istiyor, kaportacı,
Öfkelenmiş sigortacı.
Demiş, bu çay neden acı?
Yarı demli, yarı demsiz.

Mobilyacı, küpe binmiş,
Bizim Durmuş, fırça yemiş.
Çabuk, çayı getir demiş,
Yarı demli, yarı demsiz.

Doğrultmacı bağılıyor,
Durmuş beyi çağırıyor.
Hani, bizim çaylar diyor,
Yarı demli, yarı demsiz.

Aman Durmuş, bize beş çay,
İşler, kesat gitti bu ay.
Bu çayları, hayrına say,
Yarı demli, yarı demsiz.

Sanayide, işler durmuş,
Ağır aksak, gidiyormuş.
Çaylar da, çok güzel olmuş,
Yarı demli, yarı demsiz.

Adem Uysal

Çekiç güç

Bir iki üç,
Geldi çekiç güç.

Dört beş altı,
Çekiç güç sümen altı.

Yedi sekiz dokuz,
Biz o işte yokuz.

On, on bir, on iki,
Gitmek bilmez seninki

On üç, on dört, on beş,
Dikkatli olalım kardeş.

On altı, on yedi, on sekiz,
Yemeyiz bunları biz.

On dokuz, yirmi, yirmi bir,
Çok oldun sen inine gir.

Yirmi iki, yirmi üç, yirmi dört,
Düşman ile olmaz flört.

Yirmi beş, yirmi altı, yirmi yedi,
Çekiç güç çekip gitmedi.

Bahanesi hazır idi,
Barış için kaldık dedi.

Yirmi sekiz, yirmi dokuz, otuz,
Kokmasın diye koydular tuz.

Adem Uysal

ÇeKiP GiTTi

Sahilde dolaşırken, bir mecnuna rastladım,
Suya bir şey yazıyor, sonra da siliyordu.
Hasbihal etmek için, birazcık yavaşladım,
İçimden geçenleri sanki o biliyordu.

Dedim bu yazdığını, kim nasıl okuyacak?
Dedi beni yaratan, rabbime yazıyorum.
O da beni duymazsa, başka kimler duyacak?
Kuldan yardım isteyen, kullara kızıyorum.

Dedi suya yazılmaz, ben bunu biliyorum,
Hem kabul ediyorum, bu yaptığım delilik.
Başkasına değil, ben kendime gülüyorum,
Dünya kalıcı değil, o sadece gölgelik.

Rabbim şekil veriyor, bir damlacık pis suya,
Milyarlarca insanı, o sudan yaratıyor.
Genleri değiştikçe, çekiyor başka soya,
Geni bozuk olanlar, şeytanı aratmıyor.

O suyun üzerine, rabbim insan çiziyor,
Parmağımla birkaç harf, yazdım ise ne olur?
Yaratılış şeklini, birçok insan bilmiyor,
Nerede bir deli var, mutlaka beni bulur.

Ben ona veda edip, ayrılıp gidecektim,
Ellerini kaldırıp, bana dualar etti.
Ona doğru yürüdüm, teşekkür edecektim,
Suların üzerinde, koşarak çekip gitti.

Misafiriz, misafirlik ten bihabber,
Şu bizi görenler ev sahibi zanneder.....Bilal Özcan

Adem Uysal

Çeşme Yoktu

Evlerde çeşme yoktu o zamanlar,
Köyümün kadınları, sırtında testilerle,
Köy girişindeki çeşmelerden,
Su taşırlandı uflaya tuflaya.
Çamaşır yıkanacağı zaman,
Bir eylem planı yapılırdı akşamdan.
Anam, komşumuz Iraz Kadına seslenir,
O da, eltisi Eşe Kadına söylerdi.
Sabahleyin erkenden kalkar,
Anamın pişirdiği tarhana çorbasını içerdik.
Acı mı acı, sıcak mı sıcak olurdu mübarek,
Sonra, cumhur cemaat
Çamaşır haneye giderdik,
Şimdi, her evin lavabosunda su akıyor,
Anamın, Iraz ve Eşe Kadınının,
Çektiği çileler sona erdi.
Lakin onlar göremedi,
Ömürleri yetmedi zavallıların.
Vah anam, garip anam.
Günümüzde su taşımıyor,
Sırtında testiyle kadınlar,
Zaman değişti artık,
Herkesin evinde elektrik su var.

Adem Uysal

Çiğ Düştü Dağlardan

Ayrılık çok acı, ölümden beter,
Silanın hasreti, burnumda tüter.
Gayrı dayanamam, bu acı yeter,
Acaba anamı, görecek miyim?

Ayrılık ateşi, yaktı kül etti,
Çok hasretlik çektim, canıma yetti,
Sevdiklerim beni, terkedip gitti,
Babamı görmeden ölecek miyim?

Kurudu bahçemin, gülleri soldu,
Kar yağdı saçlarım, bembeyaz oldu.
Çileler arayıp, hep beni buldu,
Çok ağladım, bir gün gülecek miyim?

Pınarın başında, bir dolu testi,
Ayrılık rüzgarı, çok yaman esti.
Çiğ düştü dağlardan, yolumu kesti,
Acaba vuslata, erecek miyim?

gönül dostlarımdan.....

anasız babasız yüreğim yasta,
bağazdan geçmiyor, su kaldı tasta,
gurbetin acısı düşürdü hasta,
yatağı, yorganı serecek miyim?Mustafa Hoşoğlu

Bu sevda hep hüznü yaşattı bana
Felek acımadı şu garip cana
Yüce rabbim açtım elimi sana
Bu hasreti daha çekecek miyim... Halim AKIN

Adem Uysal

Çıgllıklar Yükseliyor

Arap yarım adasında,
Şehirdeki bir evde, ya da bedevi çadırında
Ne zaman, bir bebek doğsa,
Bakılır;
Erkek ise, sarılıp sarmalanır,
Giydirilip kuşandırılır,
Kız ise, hemen bir çukur kazılır,
Acımadan diri diri, gömülürdü.
Ne zaman ki İslam geldi,
Bu yaptığınız vahşet dedi...
Kız ya da erkek çocuk,
Hepsi bizim canımız,
Allahtan emanettir kızımız, kızanımız.
Kız babası, kimsenin yüzüne bakamazdı,
Alnı açık başı dik sokakta dolaşamazdı.
O günden bu güne kadar, ne değişti acaba?
Erkek adamın erkek oğlu olur diyor, şimdi baba!
Dünyaya gelen bebek, diyelim ki kız oldu,
Erkek adamın erkek damadı olur o zaman da.
Bizim de onlardan geri kalır yanımız yok ya,
Erkek ise haltı yiyen, adına çapkınlık derler
Kadın ise onu yapan, hemen damgayı yer.
Allah aşkına, nerede var böyle bir mantık?
Gel şu meselenin içinden, çıkabilirsen çık.
Nerede kaldı hani terazi mizan?
İz'an kalmamış bizde azizim iz'an!
Sormak lazım, hazır konu açılmışken,
Konuşunca, mangalda kül bırakmayanlara,
Diliniz yok mu sizin neden susuyorsunuz?
Anladım, sizler Mehdiyi bekliyorsunuz.
Üstadlarım hocalarım,
Bu konuda ben naçarım.
Sizler ilmiyle amel olan rasih alimlersiniz,
Söyleyin, hani nerede o gür sesiniz?
Şizler, nebilerin varisleri değil misiniz?
Öyleyse daha gür çıkmalıydı sesiniz.
İslam coğrafyası cayır cayır yanıyor,
Yara derin, dokundukça kanıyor.
Bir günden bir güne, çıkıp söylediniz mi,
"İnananlar kardeştir" dalaşmayın dediniz mi?
Çıgllıklar yükseliyor dünyanın her yerinden,
Nedense çıt çıkmıyor İslam alimlerinden.
Yükselen çıgllıklara, kulak verin ne olur,
O çıgllıklar, bebeğini kaybeden annelerin,
Arzın, semavatın, meleklerin,
Evet yanlış duymadınız, meleklerin çıgllıkları
Hunharca katledilirken o masum bebekler
Seyirci mi kalacaktı sanıyordunuz melekler?
Ne olursunuz, artık sadede gelin,
Kur'anın sesine kulak verin.
O size "bölünmeyin, birlik olun" diyor,
Siz kendi yolunuzun, en doğru olduğunu söylüyorsunuz.

Allah aşkına siz ne yapmaya çalışıyorsunuz?
Ateşe körükle gidiyor, akıntıya kürek çekiyorsunuz,
Bence hizipleri kaldırmakla başlayın işe,
Onlar değil mi düşman eden kardeşi kardeşe
Rahmet nebisi görseydi bu halinizi,
Üzülür kahrolur, tasvip etmezdi sizi.
Yek vücut olursanız, yıkamaz kimse sizi.
Evrensel kardeşlik olmalı hedefiniz,
Dosdoğru yoldur o bilesiniz.
Cemaatlere birer de isim verdiniz,
Şucular bucular dediniz.
Müslümanlık bu kadar ucuz mu yahu,
Simitçi gazozcu der gibi, böyle adlar yakışır mı,
Bunca yanlışın üstüne bir de tavır mı?
Siz bunları pekala biliyorsunuz,
O halde yanlışta neden ısrar ediyorsunuz?
İslam tevhid dini, ne çabuk unuttunuz?
Hikaye anlatarak milleti uyuttunuz.
Gelin şu cahiliye çağını hortlatmayın,
Uzun sözün kısası, pişmiş aşı su katmayın.
İslamı biz biliriz dediniz de ne oldu,
Küçük küçük hizipler gün geçtikçe çoğaldı.
Hizipler çoğaldıkça kuvvetiniz azaldı,
Allah bilir ama, kıyamete az kaldı.
Filistinli bebekler, korkusundan ağlıyor,
Afrika'lı açlıktan, karnına taş bağlıyor
Kur'an su gibidir, okuyan hayat bulur
Ahkamını uygularsa, hayatta mutlu olur.
Kur'anı baştan sona, dikkatlice okuyun,
Üzerinde düşünüp, biraz da kafa yorun.
Ne olur, yanlış anlamayın beni,
Şizlere saygısızlık etmek haddime mi?
İslamın gür sesi, böyle mi çıkacaktı?
Dünyanın öbür ucundan, rahatça duyulacaktı.
Alimler korkusundan, kabuğuna çekilmiş,
Kimisi mutevazi, kimisi de çok bilmiş,
Necip millet dinini sağdan soldan öğrenmiş,
Alim ağzını açsa sen konuşma sus denmiş.
Birbirine düşmüşler geçmişteki milletler,
Kar gibi eriyip gitmiş yok olmuş birer birer.
Mehmet Akif yalvardı,
Tefrikadan el hazer!
Bu fakir de uyardı,
Dikkat edin kardeşler

Adem Uysal

Çık Gel Artık

Karanlığın zıddı, ışıktır gülüm,
Hayatın zıddı, ölümdür ölüm.
Senin bu yaptığın, işkence zulüm,
Çık gel artık, seni bekleyenler var.

Üç günlük dünyada, küsmeye gelmez,
Yağmadan gürleyip, esmeye gelmez,
Bilmiyorsan, ahkam kesmeye gelmez,
Çık gel artık, seni bekleyenler var.

Bu dünya fanidir, kimseye kalmaz,
Korkunun ecele, faydası olmaz,
Hırsıza arsıza, adres sorulmaz,
Çık gel artık, seni bekleyenler var.

Yıllar rüzgar gibi, nasıl geçiyor,
Azrail durmadan, insan biçiyor,
Zamanı gelenler, hemen göçüyor.
Çık gel artık, seni bekleyenler var.

Bir gittin pir gittin, dönmedin geri,
Beğendin galiba, gittiğin yeri.
Hepimiz üzgünüz, o günden beri,
Çık gel artık, seni bekleyenler var.

Adem Uysal

ÇIK GİT aRTIK

Bağdat sokakları, askerle dolmuş,
Camiler, türbeler, yerle bir olmuş.
Bağları kurumuş, gülleri solmuş,
Amerika, ne istedin Irak'tan?

Gözyaşları, ırmak olmuş akıyor,
Feryad-ı figanlar, yürek yakıyor.
Dünya, sus pus olmuş, seyre bakıyor,
Amerika, çık git artık Iraktan.

Irak semaları, barut kokuyor,
Melekler toplanmış, Kur'an okuyor.
Iraklı şehitler, gelmiş bakıyor,
Amerika, çek git artık Iraktan.

Müslümanlar, yeter artık uyanın,
Piyonu olmayın, Amerika'nın.
Diyetini alın, kıyılan canın,
Amerika, ne istedin Iraktan?

Bugün Irak, yarın İran sırada,
Amerika, ne işin var burada.
Rakibin yok, denizde ve karada,
Amerika, çık git artık Irak'tan.

Adem Uysal

Çıktı mı Bilmem

Sabahlar olmuyor, güneş doğmuyor,
Eriyip, denize aktı mı bilmem.
Gökyüzü bulutlu, yağmur yağmıyor,
Dünyanın çivisi, çıktı mı bilmem.

Göz gözü görmüyor, her yer karanlık,
Hiç böyle şimşek çaktı mı bilmem.
İnsan çoğaldıkça, bitmiş insanlık,
Dünyanın çivisi, çıktı mı bilmem.

Para, pul, kimseyi mutlu etmiyor,
İnsanlar, konfordan bıktı mı bilmem.
Makam, mevki dersin, o da yetmiyor,
Dünyanın çivisi, çıktı mı bilmem.

Bitkiler kurudu, yeşil kalmadı,
Teknoloji onu yaktı mı bilmem.
İnsanlık alemi, huzur bulmadı,
Dünyanın çivisi, çıktı mı bilmem.

Gönülden gönüle, köprüler vardı,
Acımasız yıllar, yıktı mı bilmem.
Darda kalanlara, yardım yağardı,
Dünyanın çivisi, çıktı mı bilmem.

Herkes kendi yolu, doğru sanıyor,
Merak edip, bir kez baktı mı bilmem.
İnsanlar ölüyor, yürek yanıyor,
Dünyanın çivisi, çıktı mı bilmem.

Yaşlı dünya, ne de hızlı dönüyor,
Yoksa son vitese, taktımı bilmem.
Gün geçmiyor, birçok ocak sönüyor,
Dünyanın çivisi, çıktı mı bilmem.

İnsan her fırsatta, bela arıyor,
Zevk, safa, eğlence sıktı mı bilmem.
Neden yokken birbirini tarıyor,
Dünyanın çivisi, çıktı mı bilmem.

gönül dostlarımdan.....

Mal, servet kimseyi mutlu etmiyor
Bire beş ekliyor yine yetmiyor
Kimse bulduğuna şükür etmiyor
Kanaat lügattan çıktı mı bilmem?

Hırs, tamah çoğaldı, şükür kalmadı
Sonu nolur diye fikir kalmadı
Allahı tefekkür, zikir kalmadı
Dünyanın çivisi, çıktı mı bilmem?

Kimse hadisattan ibret almadı
Kaza, bela, âfet, çile dolmadı
Nasihat edildi, yola gelmedi
Dünyanın çivisi, çıktı mı bilmem.?Mehmed İhsan USLU

dünyanın çivisi çıktı mı çıkar,
bulanık derede eyleme şikar,
kurt kuzu postunda,nerde aşikar
Dünyanın çivisi, çıktı mı bilmem.?Mustafa Hoşoğlu

Adem Uysal

Çirkin İnsan Olmaz.

Asma suratını, çatma kaşını,
Feryad figan edip yolma saçını.
Bir de çekip gitme alıp başını,
Gidersen anlarsın, dünya kaç bucak.

Çirkin insan olmaz, bunu unutma,
Ülu sözü dinle, yabana atma.
Toplumdan ayrılıp, başka yol tutma.
Tutarsan anlarsın, dünya kaç bucak.

Bu kadar hor görme, sen de kendini,
Ne güzel yaratmış, Allahım seni,
Estetik yaptır da göreyim seni.
Ozaman anlarsın dünya kaç bucak.

Çirkinim diyerek tafra yaparsan.
Orada burada atıp tutarsan.
Garip gurabaya fırça atarsan.
Yakında anlarsın, dünya kaç bucak.

Adem Uysal

Çocuk Hasta

Hava yağış,
Çıkamaz bu kış.
Kömür bitti,
Hani bağış?

Adam çıktı,
Kömür baktı,
Para nanay,
Kağıt yaktı.

Hava ayaz,
Gelmedi yaz.
Para bitti,
Hesaba yaz.

Odun mafiş,
Acep ne iş?
Odun yoksa,
Herşey finiş.

Çatı akar,
Herkes bakar.
İki metre,
Yığıldı kar.

Kapı açık,
Çatıya çık,
Yapan usta,
Hafif kaçık.

Çocuk hasta,
İster pasta.
İnek ölmüş,
Ana yasta.

Adem Uysal

ÇoCuKLaR

Bulutlar kadar özgür, melekler kadar temiz,
Evimizin neş'esi, hülâsa her şeyimiz.
Onlar bizim canımız, yegane güvencemiz,
Hepsi melek gibidir, dünyadaki çocuklar.

Canımızdan canımız, kanımızdan kanımız,
Allahın bir lutfudur, kızımız kızanımız.
Onlar birer parçamız, minik yavrularımız,
Hepsi melek gibidir, dünyadaki çocuklar.

Ne kötülük yaparlar, ne düşmanlık ederler,
Ekmek bulursa yerler, su bulursa içerler.
Bazıları çok küçük, parmağına emerler,
Hepsi melek gibidir, dünyadaki çocuklar.

Camilerle türbeler, Filistin' de hedefler,
Kan içinde yüzüyor, o günahsız bebekler.
Kimseden ses çıkmıyor, hani uygar devletler,
Hepsi melek gibidir, dünyadaki çocuklar.

Birgün mutlaka çıkar, karşınıza bir kuvvet,
Zalimin zulmü sürüp, gider mi ilelebet?
Filistinli çocuğum, ne olur biraz sabret,
Hepsi melek gibidir, dünyadaki çocuklar.

Adem Uysal

Çocuklar Açken

Çocuklar kuru ekmek, baba alkol peşinde,
Zavallı inlemekte, alkolün pençesinde.
Keyfince demlenirken, şehir meyhanesinde,
Hanımı onu bekler, evinin penceresinde.

Çocuklar büyüyünce, babayı evden atar,
Artık eve giremez, her gün sokakta yatar,
Küfeliğin elinden, kimi var ki kim tutar,
Geceleri dolaşır, sokakta esrar satar.

Kuru ekmek bulsalar, şükredecek çocuklar
Yalnız alkol değil ki, babada kumar da var.
Fırsatını bulursa, hemen kahveye koşar,
Evde çocuklar açken, insan kumar mı oynar?

Kendi para kazanmaz, ailesinden bekler,
Evde huzur bırakmaz, dert üstüne dert ekler.
Birgün tansiyonum der, öbür gün kalbi tekler,
Baba kumar oynarken, çocuklar ekmek bekler.

Adem Uysal

Çok Ayıp

Dünyada en kolay iş,
Meğer şair olmak imiş.
Hangi taşı kaldırsam,
Altından bir şair çıkıyor.
Sonra da karşıma geçip,
Ben şairim diyor.
Şairmiş, bakar mısınız?
Ayak üstü, irticalen,
Şiire benzer birşeyler söylüyor.
Arkasından bombayı patlatıyor,
Bu şiir benim ilçemde, birinci oldu diyor.
Oysa ben, şairim demekten hicab duyarım.
Ayıptır yahu çok ayıp!
Söyleyin bakalım, sizin yaptığınız iş mi,
Mevlana, Yunus birkez olsun, ben şairim demiş mi?
Anlamak mümkün değil, bu nasıl zihniyettir,
Bana bir zararı yok, ama şairlere hakarettir.
Fırsatım oldukça, dolaşırım çarşı pazar,
İnanın bir çok serginin başında bir şair var.
Şair ruhlu olmak elbet güzeldir,
Güzel de ne demek, çok çok iyidir.
Lakin her işi, yine de ehli bilir.

-
üstadların katkıları....

Dergah alemine girip de eşsiz,
Kupkuru ekmeği yiyip de aşsız,
Kırk yıl düzgün odun taşıyıp, sessiz;
Yunus yatağında yatarsa olur.....Hasan KORKUT

Şair var kendini yazar
Şair var saçmalar dizer
Şair var huzuru bozar
.....Gerçek şair aşkı yaşar
.....Onun ateşiyle pişer
.....O pazara ender düşer.
.....Seyfeddin Karahocagil

Şairim! Gölgenden kurtul
Unutma, kârsız mezatsın
Hassas gönüllerde tartıl
.....Bırak felek ele satsın
.....Sen sus, kalemin anlatsın

İmgeni düşle karıştır
Hicvini dertle barıştır
Kastı maksuda kavuştur
.....Bırak diken güle batsın
.....Sen sus, kalemin anlatsın

Serbest, hece akıp gitsin
Sineye mih çakıp gitsin

Mah cemâli yakıp gitsin
.....Bırak şâda çile katsın
.....Sen sus, kalemin anlatsın

Alazda yağdırma karı
Ayazda parlatma harı
Dizelerde yârin zârı
.....Bırak hüznü sele atsın
.....Sen sus, kalemin anlatsın

Gir meşveret kapısından
Feyizlen pak yapısından
Hisseni kap tapusundan
.....Bırak âlem dile çatsın
.....Sen sus, kalemin anlatsın.....Mücella PAKDEMİR

Yüreğimize sağlık Adem Bey.

Adem Uysal

Çok Geç Anladım

Sen gideli, tadım tuzum kalmadı baba,
Bilemezsin, sana nasıl muhtacım.
Sen benim sırtımı dayadığım, ulu çınardın,
Sen yıkıldığın gün, ben de yıkıldım.
Bir görsen halimi, hiç iyi değilim,
Rüzgarın önünde savrulan,
Kuru yaprak gibiyim,
Bilmem ki sana nasıl anlatsam.
Seni kaybedince, dünyam karardı,
Yapa yalnız kaldım inan,
Oysa çevremde kum gibi insan kaynıyordu.
Çık gel artık desem,
Gelemezsin, biliyorum.
Beni adam etmek için, çok çile çektin.
Ömür boyu koştun, hiç dinlenmedin,
Senin hakkın ödenir mi baba?
İnsan çok, insanlık yok!
Hani sen bana öğüt verir,
Daima Haktan ve haklıdan yana ol derdin,
Ben de dinler gibi yapar, gülüp geçerdim ya,
Meğer sen ne kadar haklıymışsın baba.
Güçlü olan güçsüzleri eziyor.
İnsanoğlu kan dökmeye doymuyor.
Uygar dünya hiç rahatsız olmuyor,
Olanları karşıdan seyrediyor.
Hak adalet merhamet kalmadı yeryüzünde,
Herkes kendi bildiğini okuyor.
Şöylediğin herşey, bir bir çıkıyor,
Üzgünüm, seni çok geç anladım baba.

Adem Uysal

Çok Geç Kalmasın

Öğrenci veliye, oyun ederse,
Okula diyerek, parka giderse,
Derslere çalışmaz, kopya çekerse,
Söyleyin veliye, hiç ağlamasın.

Öğrenci sürekli, gezip tozarsa,
Derslerde gün boyu, mesaj yazarsa,
Lüzumsuz konuşur, kafa bozarsa,
Söyleyin veliye, boşa yanmasın.

Öğretmen öğrenci, anlaşılmazsa,
Ortak bir paydada, buluşamazsa,
Oturup güzelce, konuşamazsa,
Söyleyin veliye, tasalanmasın.

Veliler okula, hiç uğramazsa,
Öğrenci hakkında, bilgi almazsa,
Dersleri nasıldır, diye sormazsa,
Söyleyin veliye, kaygılanmasın.

Öğrenci okula, geç geliyorsa,
Öğretmen göz yumup, es geçiyorsa,
İdare karşıdan, seyrediyorsa,
Söyleyin veliye, hiç yorulmasın.

Öğrenci sorumsuz, davranıyorsa,
Veliler konuyu, anlamıyorsa,
Öğrenci derslerden, zevk almıyorsa,
Söyleyin veliye, çocuğu alsın.

Adem Uysal

Çok Şey Kaybettik

Söleyin Allah aşkına, biz böyle miydik?
Bir parça kuru ekmek, acı soğan bilsak sevinir,
Az'a kanaat eder,
Karnımız doyunca şükrederdik.
Aşındıkça aşındı,
Köyler şehre taşındı.
Ulu sözü dinler,
Onlara saygıda, asla kusur etmezdik.
Açlıktan öleceğimizi bilsek,
Kimseye karnımız aç demezdik.
Kötülüğe göz yummaz,
Haksızlığa boyun eğmezdik.
Çok şey kaybettik çok,
Hani bizim onurumuz vardı,
Sahi nerede o şimdi?
Korkarım onu da kaybettik.
Keşke bu kadarla kalsa,
Hani örf adet ve inançlarımız?
Doğruluktan milim sapmaz,
Yalan ile işimiz olmazdı,
Sevgi, saygı, yardımlaşma, huzur, sükun, hoşgörü,
Daha çok şey kaybettik.
İşin en acı yanı kendimizi kabettik.

Adem Uysal

Çok Tuhaf Bir Toplum Olduk

Yatıp kalkıp, hayal kuran,
Boş işlere, kafa yoran.
Eli kolu, bağlı duran,
Duyarsız, bir toplum olduk.

Dünyayı, tozpembe gören,
Başkasına, akıl veren.
Papuçlarla, eve giren,
Görgüsüz, bir toplum olduk.

Pire için, yorgan yakan,
Körle yatıp, şaşı kalkan.
Arı gibi, uçup sokan,
Tutarsız, bir toplum olduk.

Kendisiyle, dargın olan,
İşi gücü, yalan dolan.
İnsanlıkta, yaya kalan,
Sorumsuz, bir toplum olduk.

Çıkarını, önde tutan,
İnsanlara, çalım satan.
Bulduğunu, yiyip yutan,
Çıkarıcı, bir toplum olduk.

Eğitimi, savsaklayan,
Suç işleyeni, saklayan.
Dostluklara, kota koyan,
Çok tuhaf, bir toplum olduk.

Adem Uysal

Çok Yazık!

Ya Anaokulu, ya da ilköğretim,
Birinci sınıf öğrencisi,
Sabahın köründe,
Uykulu gözlerle. yollara düşmüş.
Sırtındaki çanta, akıllara ziyan,
Yazık değil mi,
Bu süt kuzularına?
Şimdilerde çiftli öğretim var,
Sabahçı öğleci oluyor çocuklar.
Acıyarak haline,
Yardım edeyim mi diye sordum.
Küçücük cüssesiyle,
Beni şöyle bir süzdü,
Gözüne kestirse kesin beni dövecekti.
Neyse ki, öfkesi çabuk geçti,
Çizdirmedik. karizmayı.
Anne baba ona,
Gereken dersi vermiş,
Yabancılarla konuşma demişti.
Teşekkür bile etmeden,
Hızla uzaklaştı.
O yüzden öfkeliydi bana karşı, çok da haklıydı.
Öyle şartlanmıştı ki teşekkür bile etmedi.

Adem Uysal

ÇoK YoRuLDuM

İnsanların vurdum duymazlığından,
Dost görünenlerin kurnazlığından,
Kitlelerin aymazlığından,
Gına geldi be dostlar.

Rantçuların çevirdiği dolaplardan,
Ekranlardaki soytarılıklardan.
Sinsice yapılan pazarlıklardan,
Nefret ettim be dostlar.

İnsanlara çamur atmalardan,
Gereksiz abartmalardan.
Tembel tembel yatmalardan,
Rahatsızım be dostlar.

Su gibi içilen yalanlardan,
İki ayaklı yılanlardan.
Mazlumun ahını alanlardan,
Bıktım artık be dostlar.

Ağzı kanlı vampirlerden,
Dünyayı kirleten ellerden.
Boş konuşan dillerden,
Çok bizarım be dostlar.

Bilimsel olmayan dayatmalardan,
Desteksiz atıp tutmalardan.
Kibirle çalım satmalardan,
Çok yoruldum be dostlar.

Adem Uysal

Çöpçatan

Çöp çatanlık, moda oldu bir anda,
Yaşlı başlı, birçok insan ekranda.
Biraz, akıl fikir olur insanda,
Kimi gelin, kimi damat adayı.

Bir kanalda, çıkmış iki ihtiyar,
Teyze neyi var yok, amcaya sorar.
Amca, neyi varsa hepsini sayar,
Gelini kandırır, damat adayı.

Nikah işi, asla şakaya gelmez,
Yarın ne olacak, insanlar bilmez.
Mutlu olmayanın, yüzü hiç gülmez,
İster gelin, ister damat adayı.

Biraz akli olan, anlar bu işi,
Isırarak itin, görünmez dişi.
Bakınca bilinir, sahtekar kişi,
Belki gelin, belki damat adayı.

Kanalların derdi, köşeyi dönmek,
Çokça reklam alıp, rakibi yenmek.
Medya dünyasında, bir yer edinmek,
Gelsin gelin, gitsin damat adayı.

Adem Uysal

Çözüm Değil Be Gülüm

Yıllarca ağızıma kilit vurdular
Asarız keseriz deyip durdular
Lüzumlu lüzumsuz yasak koydular
Yasak koymak çözüm değil be gülüm.

Benim başarıımı çekemediler
Hem gerici hem yobazsın dediler
Dilsiz şeytan olayım istediler,
Pısrıklık çözüm değil be gülüm.

Her fırsatta beni itip kaktılar
Ben düşerken hepsi seyre baktılar
Çamur atıp çaresiz bıraktılar
Çamur atmak çözüm değil be gülüm.

Saçım sakalımla dalga geçtiler
Beleşini bulunca yiyip içtiler
Kurbanlık lazımdı beni seçtiler
Kesip biçmek çözüm değil be gülüm

Yollarıma çakır diken ektiler
Ocağıma kibrit suyu döktüler
Yasak koyup dikkatimi çektiler
Yasak koymak çözüm değil be gülüm.

Adem Uysal

DaHa DaHa

Yarın, öbür gün,
Birgün önce, birgün sonra,
Ne farkeder?
Mutlaka birgün.
Dünyada ne yaptınız diye,
Sorulacak.
Ekip biçtik, yedik içtik mi diyeceğiz,
Yoksa, gülüp oynadık,
Dünya ile,
Dalga geçtik mi diyeceğiz?
Daha neler yaptınız derlerse,
Yatıp kalktık, doldur boşalt,
Yaptık mı diyeceğiz,
Yoksa, biz ne yaptığımızı,
Bilmiyorduk mu diyeceğiz?
Belli olmaz,
Bakarsın, daha daha derler.
Hazır mı cevabı?
Biz dünyada yaşarken,
İyi bir insan, iyi bir müslüman idik,
Diyebilecek miyiz?

Adem Uysal

Davacıyım

Kara para yiyenlerden,
Bir şey olmaz diyenlerden,
Kuzu postu giyenlerden,
Davacıyım ben Allahım.

Urgana un serenlerden,
Rüşvet alıp verenlerden,
Zulmü reva görenlerden,
Davacıyım ben Allahım.

Söz verip de durmayandan,
Eşi dostu sormayandan,
Nefsine gem vurmeyandan,
Davacıyım ben Allahım.

Yalanlardan dolanlardan,
Daldan dala konanlardan,
Zehir saçan yılanlardan,
Davacıyım ben Allahım.

Ayrılıkçı ozanlardan,
Aramızı bozanlardan,
Kuyumuzu kazarlardan,
Davacıyım ben Allahım.

Mikrop saçan sineklerden,
Süt vermeyen ineklerden,
Dönek oğlu döneklerden,
Davacıyım ben Allahım.

Kör şeytana uyanlardan,
Gerçek dışı beyanlardan,
Devletimi soyanlardan,
Davacıyım ben Allahım.

Adem Uysal

Dede av dedi

Ba.. dedi ufaklık,
,Aile kalabalık
Baba sevindi,
Onunla gurur duydu

Nasıl sevinmesin ki?
Çocuk konuşacak,
Baba diyecekti.
Beklenen olmadı,

Çocuk baba demedi,
Banka dedi ufaklık,
Güldü ılık ılık.
Belki bir olasılık

A... deyince,
Sevindi annesi.
Nasıl sevinmesin ki?
Anne diyecekti ufaklık,

Avans dedi akıllı bıdık,
Güldü ılık ılık.
De.. deyince,
Sevindi dede.

Nasıl sevinmesin ki?
Dede diyecekti ufaklık.
Dedi, hani benim kulaklık?
Devalüasyon dedi bıdık,

Güldü ılık ılık.
Ça. deyince,
Dede bir oh çekti,
Torun ay diyecekti,

Dede iecekti.
av dedi akıllı bıdık,
Dede ay dedi, torun av dedi.
Dede av dedi, torun çay dedi.

05.05.2018
Adem Uysal

Adem Uysal

Değil mi Evlat?

Şu dünyada iki büyük nimet var,
Biri anan, biri babandır evlat.
Sen rahat et diye, koşan insanlar,
Anan ile baban değil mi evlat?

Zor gününde, seni arayıp soran,
Biri anan, biri babandır evlat.
Acını paylaşıp, yarasını saran,
Anan ile baban değil mi evlat?

Evlat hasretiyle, yanıp tutuşan,
Biri anan, biri babandır evlat.
Seni görmek için dağları aşan,
Anan ile baban değil mi evlat?

Mutlu olman için, hayaller kuran,
Biri anan, biri babandır evlat.
Senin rahatını, düşünen her an,
Anan ile baban değil mi evlat?

Tarlada, bahçede kendini yoran,
Biri anan, biri babandır evlat.
Seni özleyince, dizine vuran,
Anan ile baban değil mi evlat?

Ömür boyu, hiç durmadan çalışan
Biri anan, biri babandır evlat.
Sabahın köründe, işine koşan
Anan ile baban değil mi evlat

İki kişi vardır, hakkı ödenmez,
Biri anan, biri babandır evlat.
Onlara bağırıp, öf bile denmez,
Anan ile baban değil mi evlat?

üstadlardan.....

ta rahimde başlamaz mı zahmeti
hizmetinin olmaz bunun töhmeti
kim doğurdu söyle ahmet mehmeti
Anan ile baban değil mi evlat?refik kutlu

Dünyaya getiren, kan ve can veren
Biri anan, biri babandır evlat.
Kendi aç kalsa da, sana yediren
Anan ile baban değil mi evlat? ... Halim AKIN

Adem Uysal

Değil Dostlar

Konuşurken, ben ben demek,
İnsanları hakir görmek,
Destursuz mekana girmek,
Bize göre değil dostlar.

Akıntıya kürek çekmek,
Ona buna boyun bükme,
Ağlayıp gözyaşı dökmek,
Bize göre değil dostlar.

Aylak aylak gezip tozmak,
Yalan yanlış şeyler yazmak,
İğne ile kuyu kazmak,
Bize göre değil dostlar.

Büyüklenip çalım satmak,
İnsanlara madik atmak,
Bulduğunu yiyip yutmak,
Bize göre değil dostlar.

Ağlanacak yerde gülmek,
Zor görünce dize gelmek,
Cepheden kaçarak ölmek,
Bize göre değil dostlar.

Adem Uysal

DeğişMeYeN GeRçeKSiN

Beni yanıltmıyorsa hislerim,
Seni daha önce görmüş gibiyim,
Dur, söyleme tahmin edeyim.
İçimi ısıtan güneşmi,
Güneşi görünce kaybolan yıldız mı,
Gecemi aydınlatan ay mısın?
Yoksa sen, çisil çisil yağan nisan yağmuru musun?
Kimbilir belki de sen,
Baharı müjdeleyen kardelensin.
Yoksa sen, çöl ortasında açan,
Beyaz gül müsün,
Söyler misin, sen nesen, kimsin?
Beklenen haber mi,
Sevgi, barış, hoşgörü müsün?
Yoksa umut mu,
Umulan, özgürlük ve adalet misin?
Galiba buldum,
Sen ne gül, ne çiçek,
Değişmeyen gerçeksin.

Adem Uysal

DeğiştiriN!

Sana söz dūřmez, bŸyŸklerin varken,
Aklın ermez senin, bŸyle Şeylere!
Hem sen, kim oluyorsun da,
BŸyŸklerine, akıl veriyorsun,
Otur da derslerine alış, anlaşıldı mı?
Bundan sonra, ağzını açmayacak,
Sokağa da ıkmayacaksın!
Elin çocukları, takdir teřekkŸr alsın,
Bizimki sıralasın sıfırları, birleri!
şimdi, a o kulağını da, beni dinle,
Ya çalışacaksın, ya da çalışacaksın....
Diyerek, eğitmeye çalıştınız onları!
Birçok yasak, koydunuz ōnlerine.
Konuşmayı bile, yasakladınız,
Susan bir toplum var, şimdi karşımızda!
Okumayan, dŸřŸnmeyen, konuşmayan,
Duyarsız bir toplum...
Eserinizle ōđŸnŸn artık sevgili anne babaları!
Millet olarak, yasakları ne çok seviyoruz?
TŸm bunlara rağmen, hala ocuklarınıza,
Sus konuşma, asarım keserim, diyerek,
Sık sık tehdit ediyor musunuz?
Ediyorsanız, değiştirin o kafaları.

Adem Uysal

Delikanlı

Racon kesmek yakışmaz, misyonuna ters düşer,
Öyle bir yol izle ki, imrensin sana beşer.
Sabrın sonu zaferdir, gözardı etme sakın,
Gelir artık peşinden, insanlar üçer beşer.

Pısrıklık yazar mı, hiç senin kitabında,
Allah için olmalı, sevgin de gazabın da.
Kula kulluk zulümdür, tevessül etme sakın,
Yoksa unutulursun, cehennem azabında.

Ulu orta konuşma, bir söyle iki dinle,
Seni örnek alsınlar, her çeşit ahvalinle.
Bu dünyada kimseye, haksızlık etme sakın,
Ecdadına layık ol, övünelim seninle.

Delikanlım dikkat et, söylediğin sözüne,
Susmakla iş bitmiyor, sahip ol hem gözüne,
Kimsenin namusuna, sen rağbet etme sakın,
Hep kendin kaybedersin, kimse bakmaz yüzüne.

Adem Uysal

DePRem

Depremler olur,
Ruhumun derinliklerinde,
Hatırı sayılır şiddetinde.
Çatlamalar olur kalbimde.
Kütleler paramparça,
Ben paramparça.
Depremler olur,
Kafamın içinde,
Çatlamalar olur,
Düşüncelerimde.
Şimşekler çakar,
Beynimin içinde,
Sağlıklı düşünemez olurum.
Beynim durur.
Depremler olur,
Belleğimde,
Anılar karışır, birbirine.
Gözlerimin önünde, belli belirsiz,
Yıldırımlar düşer, belleğimin üstüne,
Hepsini unuturum,
Ne varsa geçmişe dair,
Nedenim vardır yine de,
Şükretmek için,
Depremler,
Kaç şiddetinde olursa olsun,
Etkilenmez inançlarım,
Yarınlara dair ümitlerim,
Beklentilerim.....

Adem Uysal

Dervif Olmak

Dervif olmak ister isen müslüman,
İlk olarak hab-ı gafletten uyan.
Tövbe et, rücu et günahlarından,
Dervif olmak kolay değil bilesin.

Hemen bir kamil mürşid bulacaksın,
Diz çöküp önünde oturacaksın,
O zattan bir süre ders alacaksın,
Dervif olmak yürek ister bilesin.

Azgın sular gibi akmayacaksın,
Fitne ateşini yakmayacaksın.
Şeytanın ağzına bakmayacaksın,
Dervif olmak biraz zordur bilesin.

Gelen musibete sabredeceksin,
Her zaman Allah'a gveneceksin.
Bana Allah'ım yeter diyeceksin,
Dervif olmak sabır işi bilesin.

Dervif isen gurur senin neyine,
Onu bırak ağasına beyine,
Karışma sen zurnasına neyine,
Dervif olmak azim ister bilesin.

Adem Uysal

Devler ve Cüceler

Devler homurdanarak, inerken tepelerden,
Çiğlık sesleri yükseldi, yeşil vadilerden.
Bir ordu çıktı, karşılarına cücelerden,
Geri istediler, topraklarını devlerden.

Cüceleri görünce, devler panik yaptılar
Dağ gibi yaratıklar, koşarak uzaklaştılar.
Devler neden kaçtılar, cüceler de şaştılar.
Baktılar kaçıyorlar, peşlerinden koştular.

Anka kuşu göründü, o anda semalarda
Tiz sesler yankılandı, anında havalarda.
Aç beklerken yavrusu, dağdaki kayalarda
O bir şey arıyordu, dağlarda ovalarda.

Kaçan devler soluğu, Kaf Dağında aldılar.
Anka kuşu gelince, diz çöküp yalvardılar.
En sonunda Anka'dan, yardımını kopardılar.
Devlerle Anka kuşu, güç birliği yaptılar.

Dev yürekli cüceler, mücadele ettiler,
İnadına devlerin, üzerine gittiler.
Az sayıda orduyla, düşmanlara yettiler,
Devleri mağlup edip, yıllarca yönettiler.

Adem Uysal

Devlet-Millet

Ne devlet milletinden, ne de millet devletinden,
Et'le tırnak misali, ayrılamaz birbirinden.
Millet olmasaydı, kim kuracaktı bu devleti?
O devlet olacak ki, korusun aziz milleti.

Adem Uysal

DikkATLi BaK KeNdİNe

Dikkatli bak, insanoğlu kendine,
Çifter çifter, organ vermiş yaradan.
Tüm bunları, iyi düşün sen yine,
Çok muazzam, düzen kurmuş yaradan.

İki gözden, biri görmek içinse,
İkincisi, sigortadır bilesin.
Kulaklardan, biri duymak içinse,
Öbürü de, hediyedir bilesin.

Bak herkese, rabbin iki el vermiş,
Tutmak için, bir el yeter insana,
Sayısız nimeti, önüne sermiş,
Çifter çifter vermiş, hele baksana.

İki tane, böbrek vermiş yaradan,
Biri gitse, biri yapar görevi.
Hasta isen, sen haber ver paradan,
Bulup getirirler, sana böbreği.

Daha birçok nimet vermiş yaradan,
Nimeti verene şükretmek gerek.
Sakın bu işleri sanma sıradan,
Topluma, bunları öğretmek gerek.

Adem Uysal

Dikkatli Ol Mehmedim

Anan bacın yollarını gözlüyor
Daha çok mu teskereye Mehmedim?
Eşin dostun hepsi seni özlüyor,
Terhis olup dön gel artık Mehmedim.

Teröristler boş durmuyor dikkat et,
Mayın döşer yollarına Mehmedim.
Senin için mukadderse şahadet,
O makama yükselirsin Mehmedim.

Düşman sinsi her an fırsat kolluyor,
Nöbetinde dikkatli ol Mehmedim.
Lanet olsun sırtımızdan vuruyor,
Bunu sen de biliyorsun Mehmedim.

Bu topraklar şehitlerden emanet,
Gözün gibi koru onu Mehmedim.
O giderse bizim için kıyamet,
Koptu demek anlasana Mehmedim.

Günde beş kez Kabeye dön yüzünü,
Namazını ihmal etme Mehmedim.
Ay yıldızdan ayırma hiç gözünü,
Bayrak bizim namusumuz Mehmedim.

arkadaşların ikramı:

Yüreğimizi dağlar tüm şehitler,ezim ezim,
Davamız kutsal,kim bölünmeye verir izin,
Sen kabrinde rahat uyu Mehmedim,
Doğusundan batısına bu vatan bizim.....Ayten Öner

Adem Uysal

Dile kolay -I

Dile kolay, tam otuzaltı yıl geçti,
Seninle tanışmamızın üzerinden.
O ne sağlam bağmış ki,
Hiç kopmadık birbirimizden.

Dile kolay, tam otuzaltı yıl,
Evet, otuzaltı yıl, seni cebimde taşıdım.
Şen ne yaptın nankör?
Ömrümün en güzel yıllarını çalıp götürdün.

Dedim ya, dile kolay, tam otuzaltı yıl,
Dudaklarımdan hiç ayrılmadın.
Karar verdim, sen beni terketmeden,
Ben seni terkedeceğim.

Dile kolay, koskoca bir otuzaltı yıl,
Sonunda, seninle ayrılıyorz işte.
İşin doğrusu, ben seni bırakıyorum.
Biliyorum çok zor olacak,ama mecburuz.

Dile kolay, tam otuzaltı yıl,
Ben, seni yakmışım, sen de beni.
Neyse ki, kurtuluyorum artık senden,
Tütün kokmayacağım artık, ne güzel.

Adem Uysal

Dile Kolay -II

Nereye baksam, sen varsın,
Televizyonu açıyorum ekrandasın.
Ya haber sunuyor, ya şarkı söylüyorsun.
Ya da yemek tarifleri veriyorsun.

Gazeteyi elime alıyorum,
İlk sayfada senin gülen resmin var.
Okumayı bırakıp seni seyrediyorum,
Birileri ışınlama yapsa gerek, kayboluyorsun.

Belediye otobüsüne bindiğimde,
Nasıl şok olduğumu anlatamam.
Baktım, direksiyonda birisi var!
Dikkatli bakınca, sen olduğunu anladım.

Markete gittim, tezgahta sen vardın,
Dışarı çıktığımda, beni bekliyordun.
Merhaba demeyi denedim,
Baktım, bir anda kayboldun.

Seni bıraktım bırakmasına da,
Beynimden söküp atamadım.
Hala, damarlarımda dolaşıyor,
Rüyalarımından çıkmıyorsun!

Daha fazla uzatmayalım istersen,
Artık birbirimizi de hiç görmeyelim.
Sen yoluna, ben yoluma,
Düş yakamdan, ey nikotin belası!

Adem Uysal

DiLeNcİ

Kendin gibi kula açma elini,
Allah verir Allah alır dilenci,
Yarın ateş yakar senin dilini,
Veren el alandan üstün dilenci.

Baksana tastamam elin ayağın,
Miskin miskin yatma çalış dilenci,
Sapasağlam senin gözün kulağın,
Alınteri tatlı olur dilenci,

Enerjin yerinde çalışmak için,
Bırak şu beleşini artık dilenci,
Her zaman istersin, vermezsin niçin,
Senin yüzün terlemez mi dilenci,

Surat surat değil fırın küreği,
Bir kez olsun kızarmaz mı dilenci,
Kahvaltıda yersin ballı böreği,
Vicdanın rahat mı söyle dilenci.

Duydum ki katların yatların varmış,
Ayıp olmuyor mu böyle dilenci,
Trafikte araban katar katarmış,
Yaptığın doğru mu senin dilenci?

Adem Uysal

Dileyenler Gocunsun!

Ortalıkta dolaşarak, ben şairim diyorsun,
Başkasını beğenmiyor, büyüklük taslıyorsun.
Zeka yaşı gelişmemiş, çocuğa benziyorsun,
Hedefimde kimse yoktur, dileyenler gocunsun.

Şiir yazmak bir sanattır, var mı bundan haberin,
Bulunmaz matah mı sanki, o sözde şiirlerin?
Kemiklerini sızlattın, rahmetli şairlerin,
Hedefimde kimse yoktur, dileyenler gocunsun.

Şiir yazamaz mısın sen, asla çamur atmadan,
İnsanların arkasından, öyle atıp tutmadan.
Beyninin köşesine, yaz bunları unutmadan,
Hedefimde kimse yoktur, dileyenler gocunsun.

Mehmet Akif görse seni, acaba ne söylerdi,
Necip Fazıl görse, şayet inan seni döverdi.
Yahya Kemal, Nazım Hikmet, sana delisin derdi
Hedefimde kimse yoktur, dileyenler gocunsun.

Adem Uysal

Dobra Dobra

Biraz dikkatlice, bakacak olsa insan,
Birçok şey görecek, çevresinde ayan beyan.
Keşke baktığından bir ders olsa da,
Kendine çeki düzen verip,
Daha dikkatli olsa.
Çok şey var, ibret nazarıyla bakılacak,
Bakılıp ders çıkarılacak.
İnsan taklidi yapan hayvanlar,
Hayvanları aratmayacak acımasız insanlar.
Oysa ikisi arasında, dağlar kadar fark var.
Birisini, sorumlu değil yaptıklarından
Öbürü, hesap verecek, mahşere gittiği zaman.
Dünya mayın tarlası,
Patladı patlayacak.
O dehşet anı, çaresiz yaşanacak,
Bir anda, her şey alt üst olacak.
İş oraya varmadan, önlem almalı insan,
Her şey için, geç olur o gün geldiği zaman.
Ey nefsim, söz ver bana,
Boş işlerle uğraşmak yok bundan sonra.
Olmayacak şeyler, isteme benden,
Açık ve net olarak söylüyorum bak sana,
Lafı eğip bükmeden dobra dobra.

Adem Uysal

Doğal olan ne var?

her Şey doğaldı bir zamanlar,
harmanlar dönvenlerle dövülür,
çavdar sıırıklarla.
yazları işler yoğun olur,
ekin işi biter, tütün işi başlardı.
Gecenin tam ortasında,
uykunun en tatlı yerinde,
kalkar, tarlaya giderdik.
yarı uyur, yarı uyanık.
lüks ışığında tütün kırardık.
ekindi tütündü, derken,
yaz geçer, güz gelirdi.
bağ bozumu Őenlikleri yapılır,
pekmez kaynatılırdı.
büyüklerin yorgunluğu,
gözlerinden okunurdu.
buna rağmen, birkez olsun
yoruldum dediklerini
ne duydum, ne gördüm.
onlar bizlerden çok farklıydı,
şükredip sabrederlerdi.
her Şeyleri doğaldı.
kendileri zaten doğaldı.
yiyip içtikleri, giyip kuşandıkları
Şeylerin tamamı doğaldı.
ekinlere atılan gübreler de doğaldı.
sebze ve meyveler çok lezizdi.
kendine özgü tat ve kokusu vardı.
bir fırının önünden geçerken,
mis gibi ekmek kokusu gelirdi.
oysa Şimdi, her Şey çok değiştı,
doğal bir Şey kalmadı.
söyler misiniz, Şimdi doğal olan ne var?

Adem Uysal

DoğRuLaRı KiM DeSiN

Büyük lokma ye,
Büyük söz söyleme demişler
Bu nasıl mantık,
Bu nasıl anlayış?
Bana göre yanlış,
Hem de çok yanlış.
Ne büyük lokma yiyecek,
Ne de büyük söz söyleyeceksin.
Büyük lokma yiyen midесinden,
Büyük söz söyleyen, çevresinden olur.
EĞri otur, doğru konuş demişler,
Yanlış söylemişler.
Doğu oturup, doğru konuşmak varken,
Neden eğri otursun insan?
EĞri oturan belinden,
EĞri konuşan dilinden olur.
Doğru söyleyeni,
Dokuz köyden kovarlarmış.
Sakın doğru söyleme,
Yalan mı söylesin?
Herkes yalan söylerse,
Doğruları kim desin?

Adem Uysal

Doğruya doğru...

Gönülleri fetheden,
Savaşları bitiren sevgiyim ben,
Kine, husumete yer yoktur, olduğum yerde.
Taş kalpleri yumuşatır,
Dostluk ve kardeşlik tohumları saçarım,
Geçtiğim yerlere.
Nice sultanları dize getirmiş,
Nice zorbaları, kuzuya çevirmişim ben.

Yaşamın olmazsa olmazlarından, adaletim ben,
Zalimin hasmı, mazlumun dostuyum.
Hak sahibi, hakkını alıncaya,
Gariplerin, yüzü gülünceye kadar,
Bitmez benim mücadelem.

Rahmetin tecellisi merhametim ben,
Benim olduğum yerde, mala cana dokunulmaz
İnsanlar güven içindedirler,
Kimsenin burnu bile kanamaz.

Her zaman ve mekanda aranan,
Tüm insanlara lazım olan, hoşgörüyüm ben.
Benim olduğum yerde, pireyi deve yapanların,
Araya fitne sokanların yeri yoktur.

Sıradan bir kalemim ben,
Aklıma geleni yazar çizerim.
Doğruya doğru, eğriye eğri derim,
Seve seve yaşarım, neyse kaderim.

Adem Uysal

DoğuDA KİŞ

Kış bastırınca, tüm şiddetiyle,
Kar yolları kapatır, hayat felç olur.
Köylü alışıktır, zor şartlarda yaşamaya,
Uzun kış gecelerinde, dışarı çıkmamaya.
Kış boyunca köye, ne gelen olur, ne giden,
Hastalar doktora gidemez, ilaç bulamaz.
Ya ölüp giderler, göz göre göre,
Ya iyileşirler.
Köyde hayat durmuş gibidir,
Ta ki bahar yağmurlarıyla karlar eriyene dek.
İşte o zaman, hasret biter, yüzler güler.
Yolları kapatsa da, yoğun kar,
Her şeyin bir çaresi var.
Kimse diyemez ki, bu kötü kader,
Ne güne duruyor helikopterler?
Doldur ilacı, gıdayı, köylere gönder.
Devlet isterse, bunları yapar,
Senin de ona karşı, görevlerin var.
Böyle gelmiş, böyle gitmez elbet,
Sen vergini vermezsen,
Nasıl baksın sana devlet?
Devlet zengin olsun ki,
Rahat etsin bu millet.

Adem Uysal

Doğum 1

Yıl dokuz yüz yetmiş yedi,
Temmuzun yirmisi idi,
Bekleyişler sona erdi,
Akın'ım dünyaya geldi.

Adem Uysal

Doğum 2

Yıl dokuz yüz seksen birdi
Temmuz yirmi altı idi.
Bekleyişler sona erdi,
İkizler dünyaya geldi.

Adem Uysal

Doktor Bey

Doktorsun bilirsin, benim derdimi,
Derdimin dermanı, sende doktor bey.
Teslim ediyorum, işte kendimi,
Deva için beni, kes biç doktor bey.

Keserken narkoz ver, canım yanmasın,
Herkesin tatlıdır, canı doktor bey.
Körpe yavrularım, yetim kalmasın,
Her derdin dermanı, yok mu doktor bey?

Çok çektim bu derdi, kurtulamadım,
Ne olur derdime, çare doktor bey,
Çok arayıp sordum, ben bulamadım,
Şen bulursun bunu, ara doktor bey.

Allah'tır kuluna, şifayı veren,
Kesmem umudumu, ondan doktor bey?
Ben değil sizsiniz, bunu söyleyen
Nerede dermanım, benim doktor bey?

Adem Uysal

Dokuz Anahtar

Zamana kıydım,
Üşenmedim saydım.
Bizim evde tam dokuz kapı var
Her kapıda bir kilit bir de anahtar.
Hırsız kafaya koymuşsa o eve girmeyi
Kapı kilit anahtar
Bilen varsa söylesin
Acaba ne işe yarar.
Gecenin orta yerinde
Tanımadığım kimsenin
Benim evde ne işi var
O gece faraza uykum kaçsa
Olacak ya hırsız da kapıyı açsa.
Onu şöyle evire çevire benzetsem
Doğduğuna pişman etsem.
Suçlu ben olur muşum iyi mi?
Haramı helali anlatsaydık insanımıza
Şimdi gelip dikilmezdi kapımıza
Neden anlamıyorsunuz neden?
Ne idi japonları zengin eden?
Yıllar önce kapıya ip bağlarken deden
Adamlar kilit üretip satıyordu
Sessiz ve derinden.
Söyle hepsi bu kadar mı,
Kim üretti şu alarmı?
Biz mi yoksa japonlar mı?

Adem Uysal

DolduruŖa Gelmeyin!

İnananlar kardeŖtir, diyor Allah Kur'anda
Ortak nokta imandır, kardeŖler arasında.
KardeŖini suçlar mı, vicdan olsa insanda
Mü'min isen mü'mini. seveceksin arkadaŖ.

Ŗu-i zandan sakının, dolduruŖa gelmeyin,
İŖiniz ters giderse, baŖkasından bilmeyin.
KardeŖiniz ağlarken, sizler sakın gülmeyin,
Mü'min isen mü'mini, seveceksin arkadaŖ.

İnananlar kardeŖtir, bir birine zulmetmez,
Fitne fesat baŖlarsa, kıyamete dek bitmez.
AteŖ bir kez yanarsa, söndürmeye güç yetmez,
Mü'min isen mü'mini seveceksin arkadaŖ.

Bu kadar ta'n etmeyin, yeter artık elverir,
Sizin bu ahvaliniz, dūŖmanı sevindirir.
Hesap günü çok yakın, ansızın geliverir,
Mü'min isen mü'mini, seveceksin arkadaŖ

Adem Uysal

Dost

Dost dostunu bırakır mı ortada?
Dosta döner daim yüzümüz bizim.
Dosta yakışmaz kaçmak ilk vartada,
Dost ile yaz olur güzümüz bizim.

Dost dostuna güvenmeli her zaman,
Dostu yakmaz asla közümüz bizim.
Çıkarıcı dostlardan sakın el aman,
Gerçek dostu arar özümüz bizim.

Gerçek dost dostunu yalnız bırakmaz,
Birlikte yazılmış yazımız bizim.
Dost dostun yüzüne kem gözle bakmaz,
Dost yoksa kış olur yazımız bizim.

Yalan söylemeyiz boş konuşmayız,
Ağzımızdan çıkar sözümüz bizim.
Haddimizi bilir yanlış yapmayız,
Yalnız dostu görür gözümüz bizim.

Dostun yollarına kurban oluruz,
Onunla çok olur azımız bizim.
Huzuru sükunu onda buluruz,
Dost türküsü çalar sazımız bizim.

Adem Uysal

Duacıyım

Bahçelerde gül derene,
İşsizlere iş verene,
Yetimleri güldürene,
Duacıyım ben Allahım.

Yoksulları doyurana,
Garipleri kayırana,
Kurtuluşa çağırana
Duacıyım ben Allahım.

Alan değil, veren ele,
Mis kokulu beyaz güle,
Seher vakti esen yele,
Duacıyım ben Allahım.

Alilere Ömerlere,
Erbaşlara ve erlere,
Nöbet tutan askerlere,
Duacıyım ben Allahım.

Cansız yatan bebelere,
Aksakallı dedelere,
Gözü yaşlı annelere,
Duacıyım ben Allahım.

Adem Uysal

Dur De!

dur! diyen azaldı,
kötülük çoğaldı,
sana ne benim yaptığım kötülükten,
hesap mı vereceğim deme
unutma ki sen ve ben,
aynı geminin yolcularıyız,
batarsak beraber batacağız.
bildiğimi okurum deme.
kötü giden birşeyler gördüğünde,
Hemen 'DUR!' de.
herkes anlasın, demek ki tehlike var,
İnsanları uyar
Dur de her seferinde,
Sen hiç karışmam diyorsan,
Söylemedi deme sonra,
Kurtulamazsın sorumluluktan,
En azından vicdan azabından.

Adem Uysal

Dünya Dedikleri

Dünya dedikleri, eski bir handır,
Dolup boşalıyor hayli zamandır.
Garibin yatağı eski yorgandır,
Yorgana sarılır yatar garibim

Dünya dedikleri, yağlı urgandır,
Urganın her yanı kandır revandır.
İnsana zulmeden yine insandır,
Sabreder kendini tutar garibim.

Dünya dedikleri, saptır samandır,
Kurduğu tuzaklar ne de yamandır.
Hayatı felceden kardır borandır,
Çırpındıkça kara batar garibim.

Dünya dedikleri, misktir reyhandır,
İnsanı aldatan nazlı ceylandır.
Canları yakan başka bir candır,
Ağlayıp kaşını çatar garibim.

Adem Uysal

DüNYa YoZLaŞTI

Yardımlaşma vardı, hani eskiden,
Eli boş gitmezdi, bir yere giden.
Günümüzde bunlar, kalmadı neden?
İnsanlar değiştii, dünya yozlaştii.

Doğru tartmaz oldu, kırk yıllık mizan,
Yabancı kültürler, toplumu bozan.
Sevgi yok, saygı yok, kalmadı izan,
İnsanlar şaşırđı, dünya yozlaştii.

Herkes seyrediyor, dünya yanıyor.
Fanatik gençliğin, kanı kaynıyor,
Şavaşlara bakıp, oyun sanıyor,
İnsanlar dağıttii, dünya yozlaştii.

Barbarlar, savaşa, kana doymuyor,
Dünya sağır olmuş, artık duymuyor.
Güçlüler güçsüzü, adam saymıyor,
İnsanlar bozuldu, dünya yozlaştii.

Buradan dünyaya, sesleniyorum,
Bitsin artık, bu aymazlık diyorum.
Şadece huzur, barış istiyorum,
İnsanlar sapıttii, dünya yozlaştii.

Adem Uysal

DüşTü ARTIK MaSKeNiZ

şehirleri yakıp yıkıyor,
Yerle yeksan ediyorsunuz.
İnsanları öldürüp,
Ocakları söndürüyorsunuz.
Zulme medeniyyet diyor,
Zalimi övüyorsunuz.
Geçin yahu bunları,
Adamı güldürmeyin,
şayet medeni iseniz,
Kimseyi öldürmeyin.
Lakin siz, kan dökmeden duramazsınız,
Sittin sene geçse,
Medeni olamazsınız.
Her zamanki gibi, yeni bir kurban seçin,
Kahvaltıda, yemekte,
Kanını içmek için.
Sözde Batı medeniyyeti,
Mutlu edemedi beşeriyeti.
Boşuna çabalamayın, siz masum değilsiniz,
İnsanların gözünde, medeni katilsiniz.
Dünyayı kirlettiniz, yaşanmaz hale getirdiniz.
Beşikteki bebeklere, hayatı zehir ettiniz,
Belki farkında değilsiniz,
Düştü artık maskeniz.
Bilmem ki ne desem, şaştım kaldım bu işe,
Ben medeni değilim, medeniyyet bu ise.

Adem Uysal

Düşündün mü?

Soğuk kış gecelerinde, sokakta yolda,
Düşündün mü, gariplerin hali nicedir?
Zenginin bir eli yağda, bir eli balda,
Düşündün mü, yoksulların hali nicedir?

Sağlığın çok iyi, neş'en yerinde,
Düşündün mü, hastaların hali nicedir?
Selanı verirler, bir gün senin de,
Düşündün mü, kabrin hali nicedir?

Sen de bineceksin, tahtadan ata,
Düşündün mü, yolculuğun sonu nicedir?
Mirasının başında, kopunca şamata,
Düşündün mü, çocuklarının hali nicedir?

Henüz vakit varken, vakfeyle malını,
Azrail almaya gelince tatlı canını,
Sımsıkı tut ha, yitirme imanını,
Düşün, imansız gidenlerin, hali nicedir!

Kefenin cebi yok, sakın aldanma,
Topladığın serveti, kendinin sanma,
Yalancı dünyaya, sakın ha kanma,
Bekle gör, sırat köprüsü, kıldan incedir.

Adem Uysal

EBReHe' Yi GÖRÜYoRuM

Ebreheyi görüyorum,
Filleri önüne katmış.
Kızgın çölde ilerliyor,
Kabeyi yıkmaya geliyor.
Akli sıra yıkacakmış, Allahın evini.
Sanki o kadar kolaydı,
Filler ondan akıllı,
Kabeye doğru sürünce,
Ebrehe onları.
Hayvanlar yürümüyor,
İnat edip yatıyor.
Başka yöne dönünce,
Hepsi birden koşuyorlar.
Haber gidiyor Abdül muttalipe,
Ebrehe Kabeyi yıkacak diye.
Abdül muttalip;
O, Allahın evi,
Allah, onu korur diyor.
Ebreheyi görüyorum,
Kumlara batıp çıkıyor,
Kabeye doğru ilerliyor.
Gökyüzünde bölük bölük kuşlar peydah oluyor,
Herbiri bombardıman uçağı sanki.
Fil ashabının tepesinden,
Pişmiş çamurdan taşlar atıyorlar.
Ebrehe ve adamları,
Yenilmiş ekin sapları gibi.
Ebreheyi görüyorum,
Yerlerde sürünüyor,
Kabeyi yıkacağım diyor.
Başı kopmuş, içi boş, ekin sapı.
Ebreheyi görüyorum,
Filleri onu terketmiş!
Bu ne cüret, ne küstahlık Ebrehe?
Sen Allahın evini, yıkamazsın Ebrehe.
Yıkamadın, helak oldun Ebrehe.

Adem Uysal

Eden Bulur

sarayın bahçivani koşarak,
padişahın huzuruna çıkar,
soluk soluğa anlatmaya başlar.
o anlattıkça, padişah güler.
hünkarım, devletlü padişahım der,
hani sizin o çok sevdiğiniz,
beyaz gül vardı ya,
hiç sormayın haşmetmaap!
işte o güle,
minicik sinekler çokmuş,
yiyip bitiriyorlar,
sağlam yerini bırakmıyorlar!
padişah güler;
hiç dokunma, eden bulur der.
bahçivan, üzülerək dışarı çıkar.
bahçeye gittiğinde ne görsün?
küçük bir kuş o sinekleri,
birer birer yakalayıp yemez mi?
adamcağız tekrar koşar,
padişaha derdini anlatmak için.
padişah onu dinlemez bile;
ben sana ne dedim?
diye adama çıkışır.
bahçivan kendisini derhal dışarı atar.
ne olup bitti acep diye,
yine bahçeye koşar.
o minik kuşu bir yılan yakalamış,
canlı canlı yutmaktadır.
bizimki 'inceldiği yerden kopsun.'
diyerek, elindeki kürekle, yılanın başını
gövdesinden ayırmaz mı?
hiç vakit kaybetmeden,
padişaha koşar,
ne yaptığını ona anlatır.
padişah güler;
ben sana demedim mi?
'eden bulur'

Adem Uysal

Efeler

kara bulutlar çökmüştü üzerine Anadolu'nun,
düşman çizmeleriyle kirlenmişti topraklarımız.
gitmeye niyeti yoktu,işgalcilerin.
evlerindeymiş gibi rahattılar!
hesabı sorulmalıydı,
silahsız insanlara kurşun sıkmanın.
askerimiz vardı az çok,
lakin silah yoktu,
mühimmat yoktu!
bizde olan tek şey inançtı.
vefakar kadınlarımız,
canla başla,
mehmetçiğe yardım ettiler.
yaralıların yarasını sardılar!
sırtlarıyla cephane taşıdılar.
eli öpülesi analarımız.
düşman her yeri tarumar etmiş,
taş üstünde taş bırakmamıştı.
yakıp yıkmıştı bahçeleri, bağları.
karşısına, kim çıkarsa,
yaşlı, çocuk ve kadın demeden,
hepsini kurşuna dizmişti.
kimilerini bir binaya kapatıp yakmış,
zavallı kadınların,
cansız bedenlerine,
tecavüz etmişlerdi.
düşman işgaline,artık 'Dur' denmeliydi.
öyle oldu,
ve hareket başladı.
bir yandan mehmetçik, bir yandan efeler,
taarruza geçtiler, millet seferber oldu,
dağlarda efeler ve kızanları,
korku saldılar düşmanın yüreğine.
özellikle ege'deki işgalciler
kaçıp gittiler, arkalarına bakmadan!
gerekirse, aynı şeyi,
yine yapar bu millet gözünü kırpmadan!
çünkü düşmanda ender rastlanan,
birşey vardı bizde,
inanç...
egeli yiğitler, efeler!
Aydın, Denizli, Muğla, Manisa,
özetle Batı Anadolu'nun,
mert delikanlıları
ve onları doğuran analar,
bizim analarımız.
'vatan anamdır komutanım.'
demmişti ya Mehmet.
evet, vatan bizim anamızdır,
namusumuz, her şeyimizdir.
onu koruyup kollamak için,
gerekirse ölür,şehid oluruz.

keşke şehidlik makamına yükselmek,
o kadar kolay olsaydı.
doğru söylemek gerekirse,
efelik bizim kanımıza işlemiş,
hepimiz birer efeyiz.

Adem Uysal

EFENDİM

Kırmızı gül rengini,
Senden almış efendim.
Renkteki ahengini,
Sende bulmuş efendim.

Mor menekşe vurulmuş,
Sana canım efendim.
Ak çiğdem sevdalanmış,
Cemaline efendim.

Beyaz lale kıskanmış,
Seni gülden efendim.
Sümbül aşkınla yanmış,
Solup gitmiş efendim.

Nergis seni özlemiş,
Benim canım efendim.
Yasemin lebbeyk demiş,
Ölüp gitmiş efendim.

Gelincikler laleler,
Sensiz açmaz efendim.
Gökteki seyyareler,
Sensiz uçmaz efendim.

Gonca güller açılır,
Aşkınla can efendim.
Aleme nur saçılır,
Senin için efendim.

Adem Uysal

Egenin İncisi

Körfeze nazır, Kadifekalenle,
Konakta tarihi, saat kulenle,
Varyant, İnciraltı, Narlıderenle,
Egenin incisi, güzel İzmir'im.

Alsancak, Çankaya, Kordonboyunla,
Asansör, Agora, Ballıkuyunla,
Balçova'da meşhur sıcak suyunla,
Güzeller güzeli, canım İzmir'im.

Buca, Bayramyeri, Eşrefpaşan var,
Basmane, Bornova, Karşıyakan var,
Seni anlatmaya, yetmez ki bunlar,
Yiğitler diyarı, güzel İzmir'im.

Dillere destandır, güzel fuarın,
Yıllara direnen, tarihi Gar'ın,
Ne güzeldir senin, yazın baharın,
Zeybekler diyarı, canım İzmir'im.

Bayraklı, Bostanlı, Eskiizmir'i,
Uçyol, Karabağlar, Gaziemir'i,
Hepsi şehrimizin, gözbebekleri,
Kahramanlar şehri, canım İzmir'im.

Teleferik ile, dağa çıkılır,
Buz gibi gölgede, mangal yakılır.
Kahveler içilir, fallar bakılır,
Ticaret merkezi, güzel İzmir' im.

Adem Uysal

EğiLeMeM

Bana göre değil eğilmek,
Neden eğileyim ki,
Üstelik kendim gibi, birisinin önünde?
Yağ çekip, ağam paşam diyemem,
İkiyüzlü olamam.
Toprak ve taştır, benim mayam,
Çatlar kırılırım belki,
Lakin, eğilip bklemem.
Dileyenler, eğilip bklsnler,
Dileyenler de, el etek psnler,
İsteyenler, yerlerde paspas olsunlar.
Ben, ne el etek per,
Ne de, yerlerde srnrm.
Rukum ve scudum,
Sadece alemlerin rabbinedir.
Veyl olsun, nokta kadar çıkar için,
Virgl gibi eğilenlere,
Ayakların altında paspas olanlara!
Onurunu, evde unutanlara.
Veyl olsun!

Adem Uysal

Eğlencenin Dozu!

siz de görmüşsünüzdür, ekrandaki çılgınlıkları,
eğlence adı altında, yapılan o rezaletleri.
ceketine benzin dökerek, yakan psikopatları,
kırılan yığın yığın, o güzelim tabakları.
onları kırarken zevk alan yaratıkları.
biraz kullanabilselerdi, olmayan akıllarını,
bu denli kaçırmazlardı eğlencenin dozunu.
keşke tabakları hiç kırmasalardı,
o tabaklara birer kaşık çorba koyup,
garip gurabaya dağıtsalardı.
birkaç yoksulun karnını doyurup,
hayır dualarını alsalardı!
ceketi yakmak yerine,
ihtiyaç sahibi birisine verselerdi.
bazıları, köpüklerin içinde,
kah düşüp kah kalkıyor, dans ediyorlar!
onlar da akıllarınca eğleniyorlar.
rezalet diz boyu, suratlar sanki fırın küreği!
nedense, hiç mi hiç kızarmıyor.
böyle eğlence mi olur, utanın!
diyecek olsanız, cevap gecikmez,
ya gericisiniz, ya da yobaz!
kendileri, çok bilir, entel takılırlar.
gözünüzü seveyim, bana takılmayın,
bir de eğlencenin dozunu kaçırmayın.,
aksi halde kontrolden çıkar,
baş edemezsiniz!

Adem Uysal

Eh be Kızım

Neden doğdun sanki,
Kimse senin yoluna bakmıyordu.
Ya erkek olarak doğsaydın,
Ya da hiç doğmasaydın keşke.
Herkesin gözünde suçlusun be yavrum,
Hem de doğuştan.
Sahi neydi suçun?
Hırlı mısın, hırsız mısın,
Arlı mısın, arsız mısın?
Kız doğmana karşı çıkan,
El değil, başta baban.
Adeta sana düşman,
Kimse karar veremez,
Cinsiyeti hususunda.
Seçme hakkı da yoktur,
Milliyeti konusunda.
Melekler kadar saf ve temizsin,
Neden suçluyorlar seni desem,
Bana cevap veremezsin.
Kahrolsun seni inciten her kimse,
Yuh olsun seni horlayan densize.
Yazıklar olsun, seni insandan saymayan beyinsize.
Eh be kızım eh be kızım,
Ne desem bilmem ki sana.
Dilerim birgün hak verirsin bana.

Adem Uysal

Ekmek P arası

Ekmek parası ya da ekmek arası,
Ne farkeder demeyin, ikisi ayrı şeyler!
Birçoğumuz bayılır ekmek arasına,
Benimki tam,
Benimki yarım,
Benimki çeyrek olsun.
Lakin ekmek parası öyle değil, zor iş!
Gündemden hiç düşmeyen,
Asla değişmeyen,
Bir madde ekmek parası.
İnsanları birbirine düşüren,
Uğrunda cinayet işlenen,
Kardeşi kardeşe düşman eden,
Birbirine kurşun sıktıran,
Birini mezara,
Öbürünü kodese tıktıran,
Ekmek parası değil de nedir!
Şimdi birlikte düşünelim,
Bir adam götüremezse akşam evine ekmek,
Orada durup iyice düşünmek gerek.
Madem ki hepimiz sorumluyuz,
Evlad-ı ıyalimizden,
Ekmek parası kazanmalıyız,
Temiz ve helalinden.
Öte yandan, yarın hesap vereceğiz,
Sokak ve mahallemizden.
Orada yaşayan insanlardan,
Aç mı tok mu ne alemdeler.

Adem Uysal

Ektiğini Biçeceksin

Filistin halkına, saldırıp durdun,
Yeter artık, kendine gel İsrail.
Masum insanları, arkadan vurdun,
Yetmedi mi, döktüğün kan İsrail?

Sivil hedeflere, bomba yağdırdın,
Bu yaptığın, katliamdır İsrail.
Sabi çocukların, kolunu kırdın,
Sabrımızı, çok zorlama İsrail.

Ey vicdansız, Gazze'den ne istedin?
Çok uğraşma, müslümanla İsrail.
Kadın, hasta, yaşlı, çocuk demedin,
Bombaladın, sen hepsini İsrail.

Anlaşıldı, senin suyun ışıandı,
Allah'ından bulacaksın İsrail.
İslam ülkeleri, kana boyandı,
Ettiğini, çekeceksin İsrail.

Yeter artık, fazla gitme ileri,
Ektiğini, biçeceksin İsrail.
Hunharca öldürdün, o bebeleri,
Birgün hesap, vereceksin İsrail.

Adem Uysal

El Aman

Bom bom bom!
Bomba,
Bombardıman.
Komşuda yangın var,
Komşuda duman.
Uçaklar bomba yağdırıyor,
Tanklar mermi kusuyor.
Her yer toz duman,
Savaşlardan el aman!
Düşman sinsi ve yaman,
Aman Allahım aman.
Sokaklarda akar kan,
Komşuda yangın var,
Komşuda duman.
Uyan müslüman uyan,
Dayan insanlık dayan.
Yetmedi mi akan kan?
Senin yıldızın kayan.
Her şey artık ayan beyan,
Yanar yürek ciğer püryan.
Bulut değil gökyüzünü kaplayan,
Yağmur değil gece gündüz şu yağın.
Düşman saldırıyor,
Deniz, kara ve havadan.
Her yer toz duman,
Aman Allahım aman.
Komşuda yangın var komşuda talan..

Adem Uysal

ELeKTRİK ALAMıYoRMuŞ!

Sevgi yerine, hoşlanmayı,
Şaygı yerine, korkuyu,
Öğrettik çocuklarımıza.
Oysa sevgi ayrı,
Hoşlanmak ayrı şeydir.
Saygı ayrı, korku ayrıdır.
Şimdiki gençler,
Elektrik diyor da,
Başka demiyor,
Elektrik alamadım diyor,
Yahu sen, elektronik cihaz mısın,
Yoksa robot musun?
İnsansın sen insan!
Esnaf müşterisine, ne alırsın diyor,
O da, bir takım elbise,
Birkaç gömlekle, kazak dese,
Paket yapıp, verecek mi acaba!
Yahu şuna, ne içersin desene.
Fransız kültüründen sana ne,
Suyu mu çıktı, kültürümüzün,
Ana dilimizin, suyu mu çıktı?
Sebebi nedir bu özentinizin?
Bu kadar küçük görmeyin kendinizi,
Dünya ibretle izliyor sizi.

Adem Uysal

Elest Bezmi

hani Allah, ruhları yaratıp;
'ben sizin rabbiniz değil miyim? '
diye sormuştu da,
onlar da;
'evet' demişlerdi,
işte o gün orada kaynaştı,
koklaştı ruhlarımız.
onun için, burada,
yabancılık çekmiyoruz.
ilk kez gördüğümüz birisi,
daha önce görmüş gibi gelir bize,
ruhlarımız yaratıldığında
biz daha doğmamıştık,
bir sözleşme yapıldı o gün,
söz verdi ruhlarımız
çocuklar islam fitratı üzerine doğar,
müslüman olarak değil,
ancak islama meyillidir,
ruh güzelliği deriz ya hani,
ya da iç güzelliği,
kimisinin dışı kimisinin içi güzeldir,
kimisinin hem dışı hem içi güzeldir,
beden fizik ruh kimyadır,
beden zarf ruh mazruftur,
önemli olan kap değil,
içindedir.

Adem Uysal

ELiMDE YeTKi OLSAyDI

Elimde, yetki olsaydı eğer,
Sevgiden, üst ve alt geçitler kurardım,
Tüm cadde ve sokaklara.
Kalpten kalbe, sevgi taşıyan,
Uçak seferleri düzenlerdim.
Sevgi tohumları saçardım,
Körpecik dimağlara.
Köylerin, kasabaların adını,
Sevgi koyardım.
Elimde, yetki olsaydı eğer,
Savaş sözcüğünü yasaklar,
Kimsenin ağızına almasına,
İzin vermezdim.
Dünyadaki tüm silahları toplatır,
Silah üretimini yasaklardım.
Can yakanın, canını yakardım,
Hem de hiç tereddüt etmeden.
Güçlünün değil, haklının,
Zalimin değil, mazlumun,
Yanında yer alırdım.
Kazıyıp atardım, yeryüzünden,
Zalimin zulmünü.
Haksızlığa, rüşvete izin vermezdim.
Elimde, yetki olsaydı eğer,
Sevgi ve hoşgörü üzerine,
Bir mahkeme kurar,
Adalet dağıtırdım, tüm dünyaya,
İnsanlığın mutlu olması için.
Bir okul açardım, müfredatı sevgi olan,
İnsanlar, insanlık öğrensin diye.

Adem Uysal

Elveda

Zaman su gibi akıp, giderken önümüzden,
Bir şeyler götürüyor, belliki ömrümüzden.
Yaptığımız iyilik kalır, geriye bizden,
Veda edip gitmek var, sonunda istemeden.

Gitme zamanı geldi, artık vedalaşalım,
Tüm hak sahipleriyle, oturup konuşalım,
Kul hakkı zor ödenir, gelin helallaşalım.
Veda edip gitmek var, sonunda ne yapalım.

Şon veda artık bunun, dönüşü olmayacak,
Öyle bir yolculuk ki, mahşerde son bulacak.
Hak sahibi hakkını, söke söke alacak,
Veda edip gitmek var, sonunda ne olacak!

Adem Uysal

eMaNeT

Elin, kolun, ayağın,
Hepsi birer emanet.
İşittiğin kulağın,
Bil ki sana emanet.

Kipriğin, gözün, kaşın,
Hepsi birer emanet.
Suyun, ekmeğin, aşın,
Hepsi sana emanet.

Dilin, dişin, damağın,
Hepsi birer emanet.
Etin, kemiğin, yağın,
Tümü sana emanet.

Anan, baban, kardeşin,
Hepsi birer emanet.
Oğlun kızın ve eşin,
Bil ki sana emanet.

Sana ait ne varsa,
Hepsi birer emanet.
Tarla bahçe ev arsa,
Hepsi sana emanet.

Yazlık kışlık villa yat,
Tümü sana emanet.
Yaşadığın şu hayat,
Unutma ki emanet.

-
üstadlarımın katkıları

-
Bu gözler, şu kulaklar
İnci dişler, dudaklar
Baş, gövde ve ayaklar
Hepsi sana emanet.

Evin, köyün, bucağın
Yanıp, tüten ocağın
Kalbin ve sevgi bağın
Hepsi sana emanet.....Mehmed İhsan USLU

Adem Uysal

En Büyük Kim?

Söyler misin bana,
En büyük kim?
Galatasaray!
Hayır, bilemedin, o değil!
Fenerbahçe.
Yaşasın, yine bilemedin!
O halde Beşiktaş.
Hayır hayır diyorum.
Sen söyle o zaman, herkes  ğrensın.
Dünyada öğrenmeyen bir fert kalmasın....
En büyük Allah, başka büyük yok...
En büyük Allah, başka büyük yok...
En büyük Allah, başka büyük yok...

Adem Uysal

Eski Şarkılar

O eski şarkılar, mazide kaldı,
Öyle güzeldi ki, sanki masaldı.
Onların yerini, hip hoplar aldı,
Kulağımda çınlar, eski şarkılar.

Şimdiki şarkılar, hiç tat vermiyor,
Sözleri çok yavan,akıl ermiyor.
Eski şarkıları, gençler bilmiyor,
Kulağımda çınlar, eski şarkılar.

Yaşlılar onları, iyi hatırlar,
Hepsinin ayrı, bir hikayesi var.
Yıllarını vermiş, büyük ustalar,
Kulağımda çınlar, eski şarkılar.

O eski şarkılar, nerede şimdi?
Dinleyene tatlı, huzur verirdi.
Yorgun gönülleri, dinlendirirdi,
Kulağımda çınlar, eski şarkılar.

Dillerden düşmeyen, bir şarkı vardı,
Dönülmez akşamın diye başlardı.
Radyolar devamlı, onu çalardı,
Kulağımda çınlar, eski şarkılar.

Adem Uysal

Ey Fani

Deliksiz bir uyku çekmek istersen ey fani,
Yaptığın her işten vicdanın olmalı kani.

Adem Uysal

Ey İnsan

Biliyorsan konuş bilmiyorsan sus
Konuşup da rezil olma ey insan
Boş konuşmak ancak cahile mahsus
Her şeye bahane bulma ey insan

Sözlerin çok keskin yaralar beni
Konuşup dertlere salma ey insan
Kara toprak alır un eder seni
Kolaysa altında kalma ey insan

Patlamaya hazır bomba gibisin
Kin ve nefret ile dolma ey insan
Sanma ki her şeyin tek sahibisin
Yüzme bilmiyorsan dalma ey insan

Hayatın yolları dikenli taşlı
Yollara bakıpta yılma ey insan
İnsan çeşme gibi gözleri yaşlı
Ağlayıp saçını yolma ey insan

Ne isteyeceksen gel Hak'tan iste
Başka kapıları çalma ey insan
Ne işin var senin şansta bahiste
Kimsenin ahını alma ey insan

Adem Uysal

Ey Nebi

Siz, aramızda olsaydınız ey Nebi,
Daralıp bunaldığımızda, size koşar,
Sizinle, paylaşırdık dertlerimizi,
Sizin nurunuzla, aydınlanırdı dünyamız.

Siz, aramızda olsaydınız ey Nebi,
Böyle, boynu bükük kalmazdık.
Ahir zaman fitneleri, yıldırılmazdı bizi,
Ey Nebiler Nebisi, şanlı efendimiz.

Siz, aramızda olsaydınız ey Nebi,
Böyle, zillete düşmezdi İslam aleml.
Bölük pörçük, darmadağın olmaz,
Böyle, itilip kakılmazdı müslümanlar

Siz, aramızda olsaydınız ey Nebi,
Kim bilir, güneş nasıl doğar,
Rüzgar nasıl eser, kuşlar nasıl öterdi,
Ey kainatın efendisi, ey Allah'ın son elçisi.

Adem Uysal

Eyvah çocuklar

Sürpriz dedi adam,
Eşine, çocuklarına.
Hepsini bir merak sardı,
Neydi acep sürpriz olan.
Yaşgünü mü,
Evlilik yıldönümü mü,
Yoksa hiçbiri mi?

Ailenin en küçüğü,
Fırladı yerinden,
Baba baba aslan baba,
Cep telefonu aldın bana,
Sonsuz teşekkürler sana.

Ortanca olan hiç durur mu,
Hayır oğlum ne ilgisi var,
Bilgisayar, bilgisayar.

Evin en büyük oğlu
Yine bilemediniz, araba.
Değil mi baba?

Sessizce seyrediyordu eşi,
Bir kenardan olup biteni.
Dedi işin içinde iş var,
Biraz sonra kokusu çıkar.
Eyvah çocuklar,
Babanızda bir hal var,

Hanım hanım dedi adam,
Bil bakalım, ne aldı kocan.
Kadın dedi bilezik.
Hiç uğraşma boşuna,
Bilemezsin bu kafayla
Kapkaççıdan ders aldım,
Cebimdeki parayla.

Adem Uysal

Eyyamcı

Gününü gün etmek, yakışmaz sana,
Aklını başına, alacak mısın?
Okuyup düşünüp, kafa yorsana,
Hep böyle sızlanıp, duracak mısın?

Eyyamcı olanın, yarını olmaz,
Bulduğun yerde, sayacak mısın?
Tükenir, hazıra dağlar dayanmaz,
Dünya senin olsa, doycak mısın?

El, ayak, göz, kulak, hepsi var sende,
Dünyaya, ilgisiz kalacak mısın?
Şimdilik başka bir, halt etmesen de,
Bir gün sen de, adam olacak mısın?

Delikanlı olan, adam ağlamaz,
Üzülüp, saçını yolacak mısın?
Tembellik, korkaklık seni bağlamaz,
Hakikat yolunu, bulacak mısın?

Adem Uysal

Ezan SeSi

Seher vakti dinlediğin,
Ninni değil, ezan sesi.
Ezberleyip, bellediğin,
Türkü değil, ezan sesi.

Kurtuluşa davet eden,
Tatlı tatlı ezan sesi.
Dinledikçe hoşa giden,
Başka değil, ezan sesi.

Sokaklara caddelere,
Yayılır o ezan sesi.
İman dolu gönüllere,
şifadır o ezan sesi.

Duyulunca herkes anlar,
Minareden ezan sesi.
Haydi koşun müslümanlar,
Çağırıyor ezan sesi.

İnsanlara huzur verir,
Yankılanan ezan sesi.
Gece gündüz yol gösterir,
İnsanlara ezan sesi.

Pakistan'da Malezya'da,
Değişmez hiç ezan sesi.
Türkiye'de tüm dünyada,
Hep aynıdır ezan sesi.

Adem Uysal

Falan Feşmekan

Sosyete değilim ben,
Zaten hiç olmadım.
Olmak da istemem.
Dileyenler, buyursunlar,
Ne istiyorlarsa, olsunlar.
Entel misin derseniz, o hiç olmaz.
Ya sıkır ayağımı,
Ya da birkaç numara geniş gelir.
Sosyeteden bana ne,
Entellikmiş, o da ne?
İnsan olacaksın, hemşehrim insan.
Gerisi, falan feşmekan!
Kimseye yoktur kinim,
Böyle emreder dinim.
Şosyete, entel mi dedim?
Öylesine söyledim.
Bu da benim tercihim.
Hekes yanlış yapar,
Ben, sen, o,
Biz, siz, onlar.
Sadece onlar mı?
Bu dünyada yaşayan, milyarlarca insan var.

Adem Uysal

Fani dünya

Fani dünya, hiç yüzüme gülmedi,
Yaktı beni, ateş gibi, köz gibi.
Eşim dostum, ne haldeyim bilmedi,
Süzüldüler, ördek gibi, kaz gibi.

Fani dünya, bende güç bırakmadı,
Yıllar hızla geçti, sanki yel gibi.
Zor günümde, kimse dönüp bakmadı,
Sevdiklerim, seyrettiler el gibi.

Fani dünya, sana yer yok, gönlümde,
Kırıldı kollarım, taze dal gibi.
Çok çileler çektim, kısa ömrümde,
Taşdı ayağım, beni sal gibi.

Fani dünya, senden bir şey istemem,
Şöhret gibi, servet gibi, mal gibi.
Herkesin var, benim neden yok demem,
Çok tatlısın, petekdeki bal gibi.

Fani dünya, insanları aldatma,
Cilve yapıp, gelin gibi, kız gibi.
Herkes, kendini ağırdan satma,
Hem acısın, hem tatlısın tuz gibi.

Adem Uysal

Farkında değil misiniz?

Rabbena hep bana, derse insanlar,
Açlıktan ölmez mi hiç garibanlar.
Kömşun aç iken, tok yatıyorsan,
Bir gün sana hesabını sorarlar.

Neme lazım demek, yakışmaz sana,
Fakire miskine, bir el atsana,
Gözünü seveyim akıllan artık,
İnsanca yaşamak gerek insana.

Okşadın mı bir yetimin başını,
Şildin mi zavallının gözyaşını?
İnsanlar açlıktan, ölmesin diye,
Bölüşmeyi düşündün mü aşını?

Artık, biri yiyip biri bakmasın,
Dışı seni, içi beni yakmasın.
Dar gelirli insanları unutup,
Servet belli başlı yere akmasın.

Fakirin sesine kulak veriniz,
Hepiniz Allah'ın mülkündesiniz.
O Allah ki, sizi yoktan yarattı,
Yoksa siz farkında değil misiniz?

Adem Uysal

Farklı Değil mi?

Bak Şu dönen dünyaya,
evrendeki eŐyaya.
Bir güneşe bir aya,
Hepsi farklı değil mi?

İyi bak Şu evrene,
Deme sakın bu da ne.
Takılanlar gözüne,
Hepsi farklı değil mi?

Dn de bak sen rüzgara,
Firtınaya ve kara.
Şu amurlu yollara,
Hepsi farklı değil mi?

Dikkatli bak hayvana,
Ne anlatıyor sana.
Aslan ile kaplana,
Hepsi farklı değil mi?

Şöyle bir bak nebata,
Beyaz ve kara duta.
SarılmıŐlar hayata,
Hepsi farklı değil mi?

Hele bak Şu insana,
İnsandaki o cana.
eŐit çeşit lisana,
Hepsi farklı değil mi?

Adem Uysal

Fatih ve İstanbul

Yirmi dokuz Mayıs bin dörtyüz elli üç idi,
Konstantin Avrupadan, acil yardım istedi.
Beklediği o yardım, her nedense gelmedi,
Bilenler biliyordu, neydi onun nedeni.

Şöyle bir nazar etti, İstanbul'a karşıdan,
Çağ açıp çağ kapayan, Fatih Sultan Mehmet Han.
Şu sözcükler döküldü, kevser dudaklarından;
"Ya ben Bizans'ı alırım, ya da Bizans beni"

O ne şanlı bir ordu, o ne cesur kumandan,
İstanbul'u kuşattı, denizden ve karadan.
Ona ihsan etmişti, büyük fethi yaradan,
Yardımsız bırakmaz o, kendine şükredeni

Top sesleri yükseldi, heryer oldu toz duman,
Ne dehşetli sahneydi, aman Allahım aman.
Hücum emrini verdi, orduya genç kumandan,
Sen onun torunusun, bilenler bilir seni.

Fatih, erkanı ile Ayasofya'ya gitti,
Rabbinin huzurunda, secde ile şükretti.
Kimse zannetmemeli o iş orada bitti,
Geri dönmez sanmayın, bırakıp da gideni.

Adem Uysal

Fatma Nine

Tek göz evde bir başına yaşardın,
Hepimizin hatırını sorardın.
İğne yapar yaramızı sarardın,
Senden ayrı kalmak zor Fatma nine.

Mahallede herkes seni severdi,
Hocası hacısı hürmet ederdi.
Herkes sana tıpkı bir melek derdi,
Sensiz dünya bize dar Fatma nine.

Günboyu bizimle sohbet ederdin,
Yerinde duramaz ev ev gezerdin.
Saçımızı okşar bizi severdin,
Senin çok sevenin var Fatma nine.

Sokağa çıkardın herkesten önce,
Gözlerin parlardı bizi görünce.
Biri sana soğuk bir şey deyince,
Aklına gelirdi, kar Fatma nine.

Bir veda etmeden nereye gittin,
Mahalle halkını perişan ettin.
Herkesi bitirdin kendin de bittin,
Sen yoksan bu dünya har Fatma nine.

Adem Uysal

Filistinli Bebekler

Hani, hepiniz kardeşiniz,
Birlikte gülüp ağlayacak,
Neşe ve kederlerinizi paylaşacak,
Birbirinizi yüzüstü bırakmayacaktınız.
Günah ve düşmanlıkta değil,
İyilik ve takvada yardımlaşacaktınız.
Hani, kendi aranızda çok merhametli,
İnkarcılara karşı çok şiddetli olacaktınız.
Söyleyin Allah aşkına,
Siz bunları bilmiyor musunuz,
Hey Müslüman haydi davran
Öyle durup bakacak mısın
Katil İsrail'e "DUR" demeyecek misin
Kolu bacağı kopmuş masum bebekleri görmezlikten mi geleceksin
Ciğeri yanık annelerin feryadına kulak mı tıkayacaksın
Ey eceline susamış İsrail,
Çık git artık, Filistin topraklarından.
Ey Müslüman, her gece rüyalarına girip
Senden yardım istemiyor mu,
Kurtar bizi demiyor mu
Filistin'li bebekler?
Allahü ekber! Allahü ekber!

Adem Uysal

Filistin'li Çocuğun Feryadı

Sevgili Efendim,
Adım Muhammed Enes benim.
Daha düne kadar Filistin'li bir ailenin,
Sekiz çocuğundan biriydim.
Annemi babamı ve yedi kardeşimi,
Hunharca katletti İsrail askerleri.
Annem babam sana feda olsun ey rahmet nebisi,
Ümmetinin hali içler acısı.
Bitecek gibi değil Filistin halkının sançış,
Kan gölünde yüzerken, bebeklerin minik bedenleri,
Amerika'da Avrupa'da gülüp eğleniyor Müslüman petrol zenginleri.
Dünya seyrediyor zavallı çaresiz Filistin'i
Filistin'de vahşet var, Filistin'de ölüm var Filistin'de zulüm,
Senden başka derdimizi anlatacak kimse yok ey şanlı rasulüm.
Filistin'de yangın var Filistin'de gözyaşı.
Tüm bunların müsebbibi İsrail denen çibanbaşı
Asıl yangın anaların yüreğinde ya rasulallah
Ümmetine iki şey bıraktın bunlara sahip çıkın dedin çıkmadılar
Kitapla sünneti arkalarına attılar
Nefs ve şeytanın peşine takıldılar
Kardeşliği insanlığı yardımlaşma ve dayanışmayı unuttular
Ey efendim sevgili peygamberim Filistin yoğun bakımda şimdi
Her geçen gün kan kaybediyor çaresizlik içinde kıvranıyor
Bizi yalnız bırakma ne olursun, ey rahmet ve şefkat peygamberi.
Yalnız bırakma yalnız bırakma

Adem Uysal

FİLM İCABı Mı?

Eskiden,
Televizyonda film izlerken,
Acıklı bir sahne gelince,
İnsanlar,
Özellikle kadınlar,
İki gözü iki çeşme ağlaşırlardı.
Biraz gezip görmüş olanlar,
Film icabı bunlar, ağlamayın
Komşular derlerdi.
Gerçek hayatta da,
Değişen fazla bir şey yok,
İnsanlar rol yapıyor,
Sahte gülücükler,
Numaradan ağlamalar.
En yakın dostlarını,
Arkadan çekiştirmeler.
Darılmalar, barışmalar,
Yalancılıktan, seviyorum demeler.
Alınmalar, serzenişler.
Husumetler, kıskançlıklar.
Verilen sözler, edilen yeminler.
Bir de, hiç değişmeyen, acı gerçekler.
İşlenen cinayetler,
Zulümler, işkenceler.
Sönen ocaklar, öldürülen bebeler.
Film icabı mı, şimdi tüm bunlar?

Adem Uysal

FiRaKıN BeNi YaKaR

Veda edip gidenler, birgün geri dönermiş,
Sen neden çekip gittin, bana veda etmeden?
Yağı sevgi olmayan, kandil birgün sönermiş,
Bundan sonra veda et, bana çekip gitmeden.

Artık ne ayrılalım, ne de vedalaşalım,
Sevgimiz türkü olsun, ozanların dilinde.
Gel seninle birlikte, engelleri aşalım,
Öykümüz anlatılsın, dertli sazın telinde.

Üzülür kahrolurum, her ayrılık vaktinde,
Beni böyle bırakıp, söyle gidecek misin?
Aramıza ayrılık, tohumları ektin de,
Şimdi böyle vicdanen, rahat edecek misin?

Ayrılık kolay değil, çok dokunur insana,
Vedalar beni üzer, gözümde yaşlar akar.
Vedalaşıp giderken, dayanmam ben sana,
Hüzün kaplar içimi, firakın beni yakar.

Adem Uysal

Fransızın Kültürü

Fransızın modası,
Beni asla bağlamaz.
Özenenler özensin,
Kendi düşen ağlamaz.
Benim ne giyeceğime,
Onlar karar veremez.
Zevkler ve renkler,
Tartışılmaz demişler.
Çok doğru söylemişler.
Fransızlar uyanık,
Bu yılın modası diyor,
Geçen yıldan kalana,
Kimse dönüp bakmıyor.
Tasarım diye diye,
Milleti soyuyorlar.
Demeyin, bunda ne var,
Dünyayı sömürüyor,
Bu uyanık insanlar.
Ben, bana yakışanı,
Ekonomik olanı tercih ederim.
Bize göre değildir,
Fransızın kültürü.
Rest çekip, karşı koymam,
İşte bundan ötürü.
Kendin üret arkadaş,
Yeter satın aldığın.
Senden küçük insanların,
Peşine takıldığın.
Bırak şu yabancıları,
Bilmediğin markaları.

Adem Uysal

Galileo

galile dünya yuvarlak der,
kilise ayağa kalkar.
papalar papazlar,
fırsat kollar, bir kaşık suda,
boğmak için.
sen de biraz dilini tutsaydın,
be adam?
adamdaki çene değil,
makinalı tüfek.
adamcağız, hızını alamamış olmalı ki,
açıklamalar ard arda gelmeye devam eder;
dünya güneşin etrafında,
güneş de kendi etrafında döner,
demez mi?
vay sen misin onu söyleyen,
inkar edeceksin hemen,
söylemedim, iftira ediyorlar
diyeceksin.
derler...
galile yine bildiğini okur;
başta söylediklerini tekrar eder.
engizisyon mahkemeleri kurulur.
yargılanacağını aklı kesince,
söylediklerini inkar eder.
ne yapsın zavallı, can pazarı bu!
işte avrupanın bilime ve bilim adamına
bakış tarzı.
islam bilimi ve bilim adamını över.
kadın erkek herkesi,
ilim öğrenmeye teşvik eder.

Adem Uysal

GaRiP

Garip, gurabaya tepeden bakma,
Senin de tependen, bakarlar birgün.
Yazıktır, garibin canını yakma,
Senin de canını, yakarlar birgün.

Kimsesi yok diye, gel onu üzme,
Mutlaka seni de, üzerler birgün.
Alaylı alaylı, garibi süzme,
Unutma seni de, süzerler birgün.

Allahın yaptığı, yuvayı bozma,
Senin de yuvanı, bozarlar birgün.
Kendi düşeceğin, kuyuyu kazma,
Elbette onu da, kazarlar birgün.

Bahane uydurup, garibi ezme,
Seni de mutlaka, ezerler birgün.
Yanılıp yenilip, garibi çizme,
Seni de güzelce, çizerler birgün.

Adem Uysal

Gayfe edelim mi?

'bi gayfe edelim mi? '
diye başlayan,
o sıcacık sohbetler,
uzadıkça uzar.
dolup boşalır cezveler,
gülüşmeler, kahkahalar,
derinden ah çekmeler.
gecenin ortalık yerinde,
'bi gayfe daha edelim mi? '
diyen bir ses!
gecikmeden gelen yanıt;
'ya' aa, kız sen delirdin mi? '
tekrar dolar boşalır,
kenarı yaldızlı fincanlar.
fal bakma faslıdır artık, fincanlar kapanır.
yaşını başına almış kadınlar,
kaşlarını kaldıra kaldıra,
fincanlara bakıp,
şekillere anlam yüklemeye çalışırlar.
hem de ciddi ciddi.
artık, desteksiz atmalar başlamıştır.
'kahve edelim mi? ' diye soran,
ev sahibinin çoktan uykusu gelmiş,
esnemeye başlamıştır.
'bi gayfe daha edelim mi? '
diyecek kadar gücü kalmamıştır.

Adem Uysal

GaZ LaMBaSI

İki gözlü bir evde geçti,
Çocukluk yıllarım.
Birisinde ekmek, aş pişer,
Ötekinde, oturulup kalkılırdı.
Üzeri toprak örtülü, duvarları taşandı.
Kışları sıcak, yazları serin olurdu.
Soba, pek bilinmezdi,
Sayılı kişiler, yakardı onu.
Kocaman bir kütük atılırdı ocağa,
O, birkaç gün yanardı.
Kar, bir iki metre yığılınca,
Kimse dışarı çıkamazdı.
Dışarıda, kar yağarken,
İçeride, kar helvası yapılırdı.
Akşamları, büyükler sohbeta dalar,
Çocuklar ders çalışırdı.
Hem de, gaz lambasının karşısında,
Üstelik, aynı odada.
Şimdi, soba var artık her evde,
Elektrik geldi, köylere mezralara.
İkişer, üçer tane hem de.
Klima, güneş enerjisi,
Lüks olmaktan çıktı.
Her evin önünde, ya bir traktör,
Ya da araba var.
Evlerin çatısı kiremit artık,
En güzel olan yanı da,
Çocuklar, gaz lambasının önünde,
Ders çalışmıyorlar,
Birçoğunun, ayrı odası bile var.

Adem Uysal

Gece Karanlığı

Gecenin karanlığı,
Toplarken pılı pırtısını,
Sabahın aydınlığı,
Karşı dağların tepesinden,
Uzatır başını.
Bu her gün, tekrarlanır böyle,
Nöbet değişimi gibi.
Birisi gider, öbürü gelir,
Gelen gideni aratmaz,
Giden geleni.
Karanlık, gözden kaybolur,
Aydınlığa bırakarak yerini.
Gün boyu, ne aydınlık görür karanlığı,
Ne de karanlık aydınlığı.
Gecenin karanlığı olmasaydı,
Kim örterdi ayıplarınızı?
Nasıl bilecektiniz,
Seher vaktinin güzelliğini?
Gecenin karanlığı olmasaydı,
Bilemezsiniz,
Gündüzün kıymetini.
Soğuk olmasa sıcakın,
Yaşlılık olmasa gençliğin,
Hastalık olmasa sağlığın,
Zulüm olmasa adaletin,
Kıymetini bilemezsiniz.

Adem Uysal

Gelin Kaynana

Kaynana hır hır,
Gelini zır zır.
Edilir kahır,
Tartışma başlar.

Kaynana dır dır,
Gelini mır mır.
Edilmez sabır,
Sürtüşme başlar.

Kaynana vır vır,
Gelini gır gır.
Alınır tavır,
Arbede başlar.

Kaynana fır fır,
Gelini pır pır.
Tükenir sıfır,
Curcuna başlar.

Kaynana dım dım,
Gelini hım hım,
Atılır adım,
Çatışma başlar.

Kaynana ben ben,
Gelini çen çen.
Geçer kendinden,
Maraton başlar.

Adem Uysal

Gelir Aklın Başına

Olacaksan kendin ol, taklit etme kimseyi,
Eskiden bilir miydin, çılgınca dans etmeyi?
Önce kendine batır, istersen şu iğneyi,
Belki canın yanınca, gelir aklın başına.

Kendini küçük görme, değer büyük senin,
Muhtaç mısın sanki sen kültürüne kimsenin?
Çok geç olur çanları, çalınca kilisenin,
Şusunca ezan sesi, gelir aklın başına.

Haçlıdan hayır gelmez, emin ol müslümana,
Bir çokları göz dikmiş, billahi bu vatana.
Düşman ayak basmasın, gözün gibi bak ona,
Başın taşa tosunca, gelir aklın başına.

Bir zamanlar bizler de, medeniyet kurmuşuz,
İnsanlık alemine güzel örnek olmuşuz.
Zalimlerden zulmünün hesabını sormuşuz,
Arşivler konuşunca, gelir aklın başına.

Adem Uysal

GeLmEz DeDiLeR

Sevda pınarından, bir kez içenler,
Bir daha susayıp, yanmaz dediler.
Sevgi vadisinde, konup göçenler,
Sahte sevgilere, kanmaz dediler.

Sevda yağmurunda, ıslanmayanlar,
Irmak olsa kurur, akamaz dediler.
Çile çeke çeke, uslanmayanlar,
Dönüp de sevgiye, bakmaz dediler.

Sevda çiçeğini, koklamayanlar,
Sevginin tadını, almaz dediler
Sırlarını, elden saklamayanlar,
Hayatında mutlu, olmaz dediler.

Sevda sarayında, sefa sürenler,
Hayatta sevgisiz, kalmaz dediler
Dostun cemalini, düşte görenler,
Gerçeğinden mahrum, olmaz dediler.

Mecnun olup, Leyla'sını soranlar,
Hayatı boyunca, gülmez dediler.
Sevda vadisinde, gezip duranlar,
Gerçek aşkı bulur, gelmez dediler.

Adem Uysal

Genç Adam

Gözlerini dikmişsin, babanın cüzdanına,
Cepte harçlık bitince, koşuyorsun yanına.
Baba parası yemek, yakışıyor mu sana?
Kendine gel genç adam, nedir bu halin senin?

Kazanmak için koşar, tüm canlılar rızkını,
Sen insan değil misin, kullansana aklını.
Kimse ciddiye almaz, işsiz güçsüz şaşkınlı,
Kendine gel genç adam, nedir bu halin senin?

Gövde yerli baş idhal, çabaların boşuna,
Nasıl da benziyorsun, süslü tavus kuşuna.
Kendini küçük görmek, gidiyor mu hoşuna,
Kendine gel genç adam, nedir bu halin senin?

Avrupayı büyütme, bu kadar sen gözünde,
Hiçbirine güvenme, durmaz onlar sözünde.
Bütün güzel hasletler, senin kendi özünde,
Kendine gel genç adam, nedir bu halin senin?

Önlerinden sen yürü, onlar peşinden gitsin,
Çok özendin onlara, artık bu kadar yetsin.
Sendeki bu cevheri, bütün dünya farketsin,
Kendine gel genç adam, nedir bu halin senin?

Avrupayı bilirsin, yok onlarda insanlık,
Işıktan korkar onlar, hayatları karanlık.
İnsanlığa zulmeden, devasa bir sultanlık,
Kendine gel genç adam, nedir bu halin senin?

Adem Uysal

GEÇ OSMAN

Irak'ta şehirler, yanmış yıkılmış,
Cadde ve sokaklar, tar-u mar şimdi.
Yanan binaların, enkazı kalmış,
Bağdat sokakları, perişan şimdi.

Gökyüzü toz duman, iniyor yastan,
Feryad-ı figanlar, yükselir şimdi.
Bağdat görünmüyor, sis ile pustan,
Amerika geldi, gitmiyor şimdi.

Irak halkının, yüzü gülmüyor,
Çocuklar ağlıyor, orada şimdi.
Yarın ne olacak, kimse bilmiyor,
İnsanlar tedirgin, Irak'ta şimdi.

Bağdat sokakları, geçilmez kandan,
İnsanlar huzursuz, orada şimdi.
Neredesin, çık gel artık Genç Osman,
Irak halkı seni, bekliyor şimdi

Adem Uysal

Gençlik Çağları

Mutlaka herkese haberci gelir,
Ara sıra küçük sinyaller verir.
Arif olan anlar bilenler bilir,
Böyle uçup gider gençlik yılları.

O siyah saçlara beyazlar dolar,
Gül gibi benizler sararıp solar.
İnsan yaşlandıkça efkara dalar,
Böyle geçip gider gençlik çağları.

Zamanla kafada saçlar dökülür,
Kulak duymaz olur, dişler sökülür.
O endam yok olur, belller bükülür,
Çabuk gelip geçer gençlik yılları.

Ah ile vah ile ömürler geçer,
Genç yaşlı demeden Azrail biçer.
Vakti gelen insan, ansızın göçer,
Böyle geçip gider gençlik çağları.

Adem Uysal

Genler Karıştı

Ne de güzel demişler,
Armut dibine düşer.
Oğlan dayıya,
Kız halaya çeker.
Kalıtım soya çekim,
Adı her neyse,
Ecdadım keşfetmiş yıllar önce,
Nasıl da özetlemiş,
Hem de iki cümlede.

Dayım dobra adammış,
Kime, ne diyecekse yüzüne dermiş.
Kimsenin arkasından atıp tutmazmış,
Verdiği sözden dönmez,
Söz ağızdan çıkar der,
Başka bir şey demezmiş.

Arkadan konuşmak revaçta şimdi,
Dostluklar yapmacık, fazla sürmüyor.
İnsanlar verdiği sözde durmuyor,
Genler karıştı, korkarım şimdi....

Adem Uysal

GeRçEK SeVDA

Tükenmeye mahkumdur, günü birlik sevdalar,
Çekilen her sevdanın, elbet bir bedeli var.
Bana sevda demeyin, sevda beni yaralar,
Şu benim deli gönlüm, gerçek sevdayı arar.

Sevda ile uçarlar, gökyüzünde turnalar,
Sevdasız yaşayamaz, denizdeki martılar.
Sevda çekmeyen gönül, yaşamış neye yarar?
Bu benim garip gönlüm, gerçek sevdayı arar.

Birden bire kopunca, içimde fırtınalar,
Eriyip akar gider, dağlardaki o karlar.
Bu dünyada herkesin, elbet bir sevdiği var,
Şu benim deli gönlüm, gerçek sevdayı arar.

Sevda ile ağlaşır, gökyüzünde bulutlar,
Bir yerde ki sevda yok, boşunadır umutlar.
Gerçek sevda çeken, melekler bile kutlar,
Bu benim deli gönlüm, gerçek sevdayı arar.

Adem Uysal

Gereken Yapılmalı

Ayasofya kederli, garip garip bakıyor,
Onun hüznü hali içimizi yakıyor.
Matem tutup bağına, siyah güller takıyor.
Bu böyle sürüp gitmez, gereken yapılmalı.

Ayasofya bizlere, Fatihin yadigarı,
Gece gündüz ağlıyor, çaresiz zarı zarı.
Mabedime değmesin, kem gözlerin nazarı,
Bu böyle devam etmez, gereken yapılmalı.

Fatih görse ne derdi, onun garip halini,
Üzülür kahrolurdu, gördükçe ahvalini.
Onu ihmal edersek, çekeriz vebalini,
Bu devran böyle gitmez, gereken yapılmalı.

Açmasını bilene, açılır tüm kapılar,
Yıllarca açılmamış, Fenerde bir kapı var.
Kin kapısı diyorlar, kapıyı kapatanlar,
Bu böyle sürüp gitmez, gereken yapılmalı.

Kin kapısı ne demek, İstanbulun içinde,
Şehrin orta yerinde, burnumuzun dibinde.
Müsait bir zamanda, siz de görün gidin de,
Bu böyle devam etmez, gereken yapılmalı.

Medet Allahım medet, olmaz böyle rezalet!
Yolunu şaşırana, rabbim sen ver hidayet.
O kapı açılmazsa, birgün çıkar cinayet,
Bu devran böyle gitmez, gereken yapılmalı.

Adem Uysal

Gına Geldi

Ağzından çıkan sözü, duymayan küfürbazdan,
Devleti dolandıran, sahtekar düzenbazdan.
İnsanları kandıran, uyanık hokkabazdan,
Gına geldi millete, yeter artık el aman!

Ne yazık ki her yerde, geçilmiyor cambazdan,
Demokrasi düşmanı, diktacı madrabazdan.
İnançlarla kavgalı, birçok çağdaş yobazdan,
Gına geldi millete, yeter artık el aman!

Baktığına nazar edip, çatlatan kem gözden,
Yaydan çıkan ok gibi, saplanan acı sözden.
Yanar dağlardan değil, ciğeri yakan közden,
Gına geldi millete, yeter artık el aman!

Memurunu hor gören, merhametsiz amirden,
Yağdan yağcıktan değil, kalbi karartan kirden.
İnsanları kandıran, karaktersiz tacirden,
Gına geldi millete, yeter artık el aman!

Gün geçtikçe kirlenip, zehir saçan sahilden,
Düşünmeden konuşan, şu inatçı cahilden.
Çocukları öldüren, eli kanlı katilden,
Gına geldi millete, yeter artık el aman!

Dişini göstermeden, gelip ısırın itten,
Bitmek bilmeyen, faili mechul cinayetden.
Bürakrasi denilen, şu sürekli gel gitten,
Gına geldi millete, yeter artık el aman!

Adem Uysal

gitmeliyim

Yatağı sırtında, yaşı bir adam,
Beli bükülmüş, zor yürüyordu.
Sordum, emmi nereye böyle?
Yardı mı dokunur, belki söyle.
Biraz düşündü, başını eğdi,
Belli ki aklına gelmemişt i.
Dedi; evlat unuttum, yaş lılık iş te.
Kim bilir, belki söylemek istemedi,
Belki de çekindi.
Zaten mahcup bir hali vardı.
Dedim; emmi yorma kendini.
Sanki herkes biliyor mu,
Nereye, niç in gittiğini?
Emin değilsen, gittiğin yerden,
Yol yakınken, geri dön istersen.
Aksi halde çok rezil olursun.
Dedi, evlat mümkün değil.
Beni çağ ırdılar, dediler, ç abuk gel.
Onun için gitmeliyim.
Buralarda kalamam.
Hem davete icabet, etmek gerekmez mi?
Ben gitmesem onlar gelir,
Yakalayı p götürürler.
İş te böyle evlat, sen bana müsade et.
Mutlaka gitmeliyim,
Emre itaat etmeliyim...

Adem Uysal

Gitmesen Olmaz mı?

Sevince boğulduk sen doğduğun gün,
Yuvamız Őenlendi seninle yavrum.
Hala hatırlarım o anı bugün,
Bizi bırakıp da nereye yavrum?

Adını koyarken az mı uğraştık,
Günlerce düşündük annenle yavrum.
Muhtelif kitap ve sözlüğe baktık,
En sonunda bulduk adını yavrum.

Hoca amca ezan okudu sana,
Koyabilmek için adını yavrum.
İsmini söyledi sağ kulağına,
Üç kez tekrarladı duydun mu yavrum?

Her zaman açıktır kapımız sana,
Dilediğin zaman gelirsin yavrum.
İhtiyacın olursa garip babana,
'Alo' de anında gelirim yavrum.

Annenin gözyaşı sel olup akar,
Kendini zletip ağlatma yavrum.
Eş dost, acımaz karşıdan bakar,
Ayrılık çok zordur bilesin yavrum.

Ne zaman bydn, gelinlik giydin,
Çok yakışmış sana beyazlar yavrum.
Daha dn sokakta oynayan sendin,
Senin hasretinle yaşanmaz yavrum.

şimdi gidiyorsun bırakıp bizi,
Sen olmayınca ben yapamam yavrum.
Kim tamamlayacak eksiğimizi?
Bırakıp da gitmesen olmaz mı yavrum?

Adem Uysal

GiTTi PeYGAMBeR

Kırk yaşına erdi, risalet geldi,
Alemlere, rahmet idi peygamber.
Seçilip övülmek, ne de güzeldi,
İnsanlığa ışık saçtı peygamber.

Oku dedi Ona Cibril-i emin,
Ben okuma bilmem dedi peygamber.
Nur yağdı semadan, inledi zemin,
Kuranla muhatap oldu peygamber.

İnsanlar güvenip inandı Ona,
Suffede öğretmen idi peygamber.
Canlar feda olsun Onun yoluna,
Savaşta komutan idi peygamber.

Yeri geldi imam oldu ashaba,
İslamı dünyaya yaydı peygamber.
Yeri geldi evde müşfik bir baba,
Zulmetleri aydınlattı peygamber.

Savaşta düşmanın belini kırdı,
Müşriklere korku saldı peygamber.
Ebu Bekirle hiç ayrılmazlardı.
Emre boyun eğip gitti peygamber.

Sonunda ayrılık vakti gelmişti,
İnsanlara veda etti peygamber.
Sahabe çok üzgün, ecel gelmişti
Faniden bakıye göçtü peygamber.

Yürekler yanıyor ashap perişan,
Ehl-i beyt ağlıyor, yoktu peygamber.
Böyle bir acıya dayanmaz insan,
Bizi yetim koyup gitti peygamber.

Adem UYSAL

Adem Uysal

Gizli Sevda

Bir zamanlar,
Ser verip sır vermezmiş insanlar.
Bir ateş ki, üzeri küllenmiş,
İçin için yanar.
Bir yara ki kabuk bağlamış,
İçin için kanar.
İşte öyledir sevdalar,
Seven sevgisini saklamış sevdiğinden,
Gizli sevda demişler adına.
Gün olmuş devran dönmüş,
Çok şey değişmiş, sevdalar değişmemiş.
Kah türkü olmuş dillerde,
Kah öykü olup taht kurmuş gönüllerde.
Sevda çekenler,
Kimisi Mecnun olup çöllere düşmüş,
Kimisi Leyla olup hasretlik çekmiş.
Ferhatla Şirin, Kerem ile Aslı olmuşlar,
Kimisi Veysel Karani,
Kimisi Mevlana Celaleddin-i Rumi,
Kimisi Yunus olmuş.
Yıllar asırlar geçmiş,
Yeryüzünde çok şey değişmiş.
Sevginin yerini savaşlar almış,
Başı boşluğun adı özgürlük,
Şiddet ve kaba kuvvetin adı,
Medeniyyet olmuş.
İnsanlık ağlıyor, o gülüyor.
Bebekler ölüyor, o seyrediyor.
Her yer kan gölü, medeniyyet ölü.

Adem Uysal

GöLgE EtMe

Baharım ol yazım ol,
Soğuşum ayazım ol.
Duam ve niyazım ol,
Gölge etme ne olur,

Ekmeğim ol suyum ol,
Değişmeyen huyum ol.
Pınarım ol kuyum ol,
Gölge etme ne olur,

Yolum ol yoldaşım ol,
Baş ucumda taşım ol,
En yakın sırdaşım ol,
Gölge etme ne olur,

Toprağım ol yaşım ol,
Gözüm üzre kaşım ol.
Tatsız tuzsuz aşım ol,
Gölge etme ne olur,

Sürülerde kuzum ol,
Su üstünde buzum ol.
Yemeğimde tuzum ol,
Gölge etme ne olur,

Güneş'im ol ay'ım ol,
Kahvaltıda çayım ol.
Pamuğum buğdayım ol,
Gölge etme ne olur,

Söylediğim sözüm ol,
Hakkı gören gözüm ol.
En güzeli özüm ol,
Gölge etme ne olur,

Adem Uysal

Gönül

Gönül gel bu kadar, yüksekte uçma,
Tepe taklak gider, rezil olursun.
Önüne gelene, sırrını açma,
Yayarlar sırrını, pişman olursun.

Ben bilirim diye, hep öne çıkma,
Çekerler ipini, nadim olursun.
Garip gurabanın, kalbini yıkma,
Kimsesiz kalmaya, mahkum olursun.

Deli gönül yok mu, senin iz'anın,
Gurura kapılıp, şahlanıyorsun.
Kurudu mu söyle, senin vicdanın,
Vicdansız sevilmez, haberin olsun.

Yenilen pehlivan, güreşe doymaz,
Gel şu yenilgiyi, kabul et gönül.
Kulakları vardır, hak sözü duymaz,
Marifet kulaksız işitmek, gönül.

Dünya hayatının, kahrı çekilmez,
Hakikat marifet, nerede gönül?
Çorak topraklara, ekin ekilmez,
Yönünü Hakka dön, sen yine gönül.

Adem Uysal

Gördün mü?

Başını kaldır da, bak şu semaya,
Sayısız yıldız, güneşe, aya.
Bir de şu buz gibi, çağlayan suya,
Yaratanın imzası var gördün mü?

Sarp kayalıklarda, karlı dağlarda,
Tarlalarda, bahçelerde, bağlarda.
Unutulup gitmiş eski çağlarda
Yaratanın imzasını gördün mü?

Başını kaldır da, bak bulutlara,
Toprağı sulayan yağmura, kara.
İbret nazarıyla bak şu rüzgara,
Yaratanın imzası var gördün mü?

Ateşte, toprakta, havada, suda,
Dalıp gittiğimiz derin uykuda.
Sur sahibi emir bekler pusuda,
Yaratanın imzasını gördün mü?

Bitkilerde, ekinlerde, harmanda,
Engin denizlerde yeşil ormanda.
Tartışmasız şu ilahi fermanda,
Yaratanın imzasını gördün mü?

Belki oğlak, belki balık burcunda,
Rahimdeki ceninin avucunda.
İnsanların parmağının ucunda,
Yaratanın imzası var gördün mü?

üstadların ikramı;
*

çekirdekten oluşuyor bir ağaç
düz ova ekilir ormandır yamaç
hayvaanlar tüylüdür insanlarda saç
Yaratanın imzası var gördün mü.....Şair Yusuf Değirmenci

Adem Uysal

Göreyim

Gençlik çağı, çabuk geçer bilirsin,
Sen belli bir yaşa, gel de göreyim.
Horlanır, dışlanır, terkedilirsin,
Yazılan yazıyı sil de göreyim.

Akıllıyım diye, kendini övme,
Aklının resmini çiz de göreyim.
Pişmanlık duyarak, dizini dövme,
Nefsinin başını, ez de göreyim.

Şeytan pusu kurmuş, yolunu gözler,
Onun tuzağını, boz da göreyim.
Birgün gelir, unutulur bu sözler,
Denizin üstüne, yaz da göreyim.

Dünya dedikleri, koca bir yalan,
Haydi sonsuza dek, kal da göreyim.
Göster bana bir tek, ebedi kalan,
Kalmak için önlem, al da göreyim.

Dünyada ölüme, çare yok derler,
Varsa haydi, onu bul da göreyim.
İnsanlar ölünce, bedel öderler,
Kolaysa ölümsüz, ol da göreyim.

Adem Uysal

Göz göre göre

Utanma duygusu kaldı mı hani gösterin,
Çivisi çıkmış billahi mega kentlerin,
Takva nedir deseniz, kaçını bilir gençlerin,
Çok yazık oldu şu gençlere, göz göre göre

Şu sözde aydınlarla yabancı misyonerler,
Sık sık renk değiştiren, bizim yanar dönerler,
Ahlak maneviyat deyince küplere binerler,
Yazık ettiler şu gençliğe, göz göre göre,

Ecdadın yolu varken acayip yollar tuttuk,
Kendimizden utandık, insanlığı unuttuk,
Ecdadın mirasını bir anda yedik yuttuk,
Çok yazık oldu bu topluma, göz göre göre.

Gençleri ayırdılar. parça parça ettiler,
Bir kısım vaatlerle onları yönettiler,
Çatışmada gençler, bir hiç uğruna gittiler,
Çok yazık oldu o gençlere göz göre göre.

Adem Uysal

Gözlerinde Hasret Var

Bakışların manalı, gözlerinde hüznün var,
Herşeye kafa yorup, harap etme kendini.
Ne var sanki, kahrolup üzülecek bu kadar
Kem gözlere dikkat et, çatlatırlar bak seni.

Bakışların sevdalı, gözlerinde yangın var,
Merhametin yok senin, cihanı yakıyorsun.
Bir bakışta çarpılır, seni gören insanlar,
Rüzgar gibi esiyor, su gibi akıyorsun.

Bakışların kederli, gözlerinde öfke var,
Ağlayıp duruyorsun, yaralı ceylan gibi.
Avcılara dikkat et, seni ceylan sanırlar.
İnsan fizana gitse, arar bulur nasibi.

Bakışların gizemli, gözlerinde hasret var,
Kaşların yaya benzer, kirpiklerin ok gibi.
Cemalini kıskanır, seni görmesin ağyar,
Kem gözlerden saklasın, kainatın sahibi.

Adem Uysal

Gül Bülbüle

Bülbül güle sevdalanmış, gül bülbüle naz eder,
Gül bülbüle gülünce bülbülün hoşuna gider.
Seher vakti gül uyurken bülbül "Allah Allah" der,
Rabbim gülü bülbülden bülbülü gülden ayırma.

Gül bülbülü bülbül gülü görmezse yaşayamaz
Bülbül gülü gül bülbülü sırtında taşıyamaz
Ey bülbül söyle güle rabbine etsin niyaz
Rabbim gülü bülbülden bülbülü gülden ayırma

Gül gülerken bülbül ağlar hüzün kaplar yüzünü,
Bülbül gülü görmeyince yaş doldurur gözünü
Gül bülbüle acı söyler esirgemez sözünü
Rabbim gülü bülbülden bülbülü gülden ayırma

Bülbül güle veda eder gül bülbüle darılır
Gül kızarır hicabından çelik zırha sarılır
Bülbül güle cefa etme bir gün gelir sorulur
Rabbim gülü bülbülden bülbülü gülden ayırma

Adem Uysal

Gül Kokulu Muhammed'im

Mekke'de dünyaya geldin
Hem öksüz hem yetim idin
Putlara tapmayın dedin
Gül kokulu Muhammed'im

Kabe'de putları yıktın
Yedi kat semaya çıktın
Sen herkese kucak açtın
Gül kokulu Muhammed'im

Engel olmak istediler
Bu adam mecnun dediler
Lakin beceremediler
Gül kokulu Muhammed'im

Emir geldi hicret ettin
Ebubekir ile gittin
Bir gün geri dönecektin
Gül kokulu Muhammed'im

Medine'den kokun geldi
Hasretin bağrımı deldi
Hayat seninle güzeldi
Gül kokulu Muhammed'im

Adem Uysal

GüLDÜR ArTık ALLaHım

Merhamet et ne olur, Şu günahkar kuluna,
Ben kendimi bilirim, çoktur benim günahım.
Hidayet eyle beni, senin doğru yoluna,
Cennette cemalini, göster bana Allah'ım.

Sana kul, habibine, mmet olmak son arzum,
Herkes gibi benim de, Kabe'dir kiblegahım.
Kula kul olmamaktır, dünyada benim tarzım,
Affetmeyi seversin, affet beni Allah'ım.

Yarın nasıl varırım, ben senin huzuruna?
Cennet mi cehennem mi, bilmeden gzergahım.
Her zaman muhtacım ben, senin sonsuz nuruna,
Gözlerimden perdeyi, kaldır artık Allah'ım.

Ellerimi kaldırıp, affet diyorum sana,
Kimseye kin beslemem, zalime benim ahım.
Toplanınca insanlar, yarın Hak divanına,
Mazlumların yüzünü, gldr artık Allah'ım.

Adem Uysal

Gülecek miyim?

Beni benden alır, yeşil gözlerin,
Sinemi yaralar acı sözlerin
Sahilde duruyor ayak izlerin,
Bir daha yüzünü göreceğim miyim?

Beynime kazıdım senin yüzünü,
Nasıl unutturum ahu gözünü,
Dilersen bir daha etmem sözünü,
Ölmeden sesini duyacak mıyım?

Dereler akıyor, kurumuş göller,
Açmaz olmuş şimdi kırmızı güller.
İflah olmaz artık, yanık gönüller,
Son defa görmeden ölecek miyim?

Buralarda hasret çekilmez oldu,
Sineme ayrılık acısı doldu.
Bahçemizde açan son gül de soldu,
Söyle sensiz çekip gidecek miyim?

Deniz suyu içen, pişman olurmuş,
Artar susuzluğu yanar dururmuş
İnsan ne ararsa, onu bulurmuş,
Seni bulduğum gün gülecek miyim?

Adem Uysal

Güler Kaygısız

Gözünün önünde, bu dünya yansa,
Karşıdan seyreder, güler kaygısız.
Devlet kuşu, onun başına konsa,
Sevinip şımarmaz, güler kaygısız.

Moralini bozup, canını sıkılmaz,
Uykusunda bile, güler kaygısız.
Pireye kızarak, yorganı yakmaz,
Ağlanacak yerde, güler kaygısız.

Hayatta kimseye, haksızlık etmez,
Haksızlık edene, güler kaygısız
Davet edilmeden, bir yere gitmez,
Acından ölse de, güler kaygısız.

İşi ters gidince, kafaya takmaz,
Üzülüp dert etmez, güler kaygısız.
Hayatta kimseye, kem gözle bakmaz,
Dünyanın haline, güler kaygısız.

Kötülerle, onun hiç işi olmaz,
Kötü insanlara, güler kaygısız.
Şu yalan dünyayı, ciddiye almaz,
Ona tapanlara, güler kaygısız.

Adem Uysal

Güvenme Hiç

İnsan, tamah eder mala,
İster, dünya ona kala.
Bazıları, yemek seçer,
Bazıları, hasret çula.

Kimi gider, sağa sola,
Heves eder, yanlış yola.
Yarın, ektiğini biçer,
Saçlarını, yola yola.

İnsan, özenmesin pula,
Vade yetip, ömür dola.
Yüz yıl olsa, gelip geçer,
Melek, emaneti ala.

Kim basarsa, kuru dala,
Kendisini, yerde bula.
Ecel şerbetini içer,
Yoktur artık, ona mola.

Güvenme hiç, aya yıla,
Koyacaklar, birgün sala.
İnsanoğlu, konup göçer,
Bugün gurbet, yarın sıla.

Adem Uysal

GüZel AYDIN'ım

Oldukça yüksektir paşa yaylası,
Aşağıda kalır Aydın ovası.
Aydın zeybeğidir efenin hası,
Efeler diyarı güzel Aydınım.

Aydının insanı sıcak kanlıdır,
Çalışkandır, merttir, delikanlıdır.
Düğünü derneği anlı sanlıdır,
Zeybekler diyarı güzel Aydınım.

Kuşadası, Didim tatil beldesi,
Biraz içeride Söke ilçesi.
Dalama tandırı, Çine köftesi,
Lezzetler diyarı güzel Aydınım.

Görölmeye değer, Madran yaylası,
Pek de güzel olur, suyu havası,
Sultanhisardadır, çileğin hası,
Meyvesiyle ünlü güzel Aydınım.

Yenipazardadır, pidenin hası,
Atçadan sorulur, tahin helvası.
Çok suludur Karacasu elması,
Kalbimdeki yerin özel Aydınım.

Adem Uysal

GüzeLSiN

Güzelsin anladık,
Hem de çok güzel.
Hatta özelsin.
Çalım satıp, hava atıyorsun.
Sen kendini ne sanıyorsun?
Bir sivilce alıp götürür güzelliğini.
Sen de tadını çıkarırsın artık,
Güzelliğin, beğenilmişliğin.
O anda anlarsın,
Güzellikle çirkinliğin bir olduğunu.
Güzelliğinle öğrenemezsin artık.
Bu nasıl bir güzellik ki,
Bir anda yok oluyor.
Şimdi söyle bakalım,
Hala güzelim diyor musun,
Güzelliğinle öğreniyor musun?

Adem Uysal

Hakka Doğru

Beytullahı gören gözler,
Gece gündüz onu özler.
Orada söylenen sözler,
Uçar gider Hakka doğru.

Yere iner şol melekler,
Dualara dua ekler.
Kabedeki tüm dilekler,
Koşar gider Hakka doğru.

Ne zaman ki tavaf başlar,
Mahzun gözler kalem kaşlar,
O gözlerden akan yaşlar,
Akar gider Hakka doğru.

Her ülkeden insan gelir,
Birbirini kardeş bilir.
El açıp dua edilir,
Çıkar gider Hakka doğru.

Şeytana atarlar taşı,
Yarılır o çirkin başı.
Mağlup olur hem yandaşı
Kaçar gider Hakka doğru.

Safa Merveye varırlar,
Dua edip yakarırlar.
Arafatta toplanırlar,
Yükselirler Hakka doğru.

Ayrılmanın vakti gelir,
Son kez Kabeye gidilir.
Topluca tavaf edilir,
Yol alınır Hakka doğru.

Adem Uysal

Halimiz ne olacak?

Beklenen gün gelince,
Selamız verilince,
Kim ölmüş denilince,
Halimiz ne olacak?

İnsanlar toplanınca,
Cenaze yıkanınca,
Kefenler sarılınca,
Sonumuz ne olacak?

Mezara girilince,
Münker Nekir gelince,
Rabbin kimdir deyince,
Cevap nasıl olacak?

Huzura varılınca,
Elpençe durulunca,
Ayaklar yorulunca,
Bizi kim kurtaracak?

Mizanlar kurulunca,
Ameller konulunca,
Ölçülüp tartılınca,
Bilmem nasıl olacak?

Mezarlar yarılınca,
Gültenler kavrulunca,
Akıllar savrulunca,
Acep nasıl olacak?

Adem Uysal

Hangisi Senin?

Bir çok Şeye sahipsin sözde,
Gerçekte onların hangisi senin?
Birgün ayrılmak zorunda kalacağın,
Can yoldaşın, hayat arkadaşın mı?
Yoksa evinin neş'e kaynağı olan,
Yüzüne bakmaya kıyamadığın,
Genlerini taşıyan çocukların mı,
Söyle bunların hangisi senin?
İyi gününde yüzüne gülüp,
Çevrende pervane olan,
Kara gününde yüzüstü bırakan,
Birbirinden değerli dostların mı?
Yıllarca dışından tırnağından arttırdığın,
Yemeye kıyamayıp karşıdan baktığın,
Herkesin gıpta ettiğı servetin mi?
Söyles misin bunların hangisi senin?
Katın,yatın,yazlığın kışlığın,
Sürekli modelini yenilediğın,
Lüks araban mı?
Sağlığın bozulunca dökülen,
Acı ile kıvranan vücudun mu?
Belki de o çok beğendiğın aklındır.
Yok yok bunların hiç birisi değil!
Senin olan şey, buradan giderken,
Beraberinde götüreceğın,
İki metrelik kaput bezi.
O da,
Kime nasip kime kısmet.

Adem Uysal

Hangisi?

Kimisi öküzün altında buzağı,
Kimisi buzağının altında öküz arar.
Sokağa çıkar, herkese sorar,
Zekaya bakın akla zarar.
Sen ey öküzün altında buzağı arayan ahmak,
Yarın öbür gün, buzağı da büyüüp öküz olacak?

Adem Uysal

Hangisini Verirsin?

Uflayıp pufluyor,
Tafra yapıyorsun.
Şöyle bir bak kendine,
Şöyle senin derdin ne?
Maşallah sapasağlam, uzuvların yerinde,
Farkında değil misin?
Taşdığın değerini?
Gözlerini istesem, çıkarıp verir misin?
Elini, ayağını, kulağını istesem,
Bana evet der misin?
Beynini, kalbini ver desem,
Hangisini verirsin?
Gözlerin olmasaydı,
Şöyle ne yapardın?
Dünyan kararır, hayatın sönerdi.
Dilin olmasa, konuşamayıydın,
Nasıl anlatırdın derdini?
Açım, susuzum diyebilir miydin?
Elin olmasaydı nasıl götürecektin,
Sen ağzına lokmayı?
Görüp, işitip, konuşamayınca,
Dünya senin olsa, sevinebilir miydin,
Oh be, çok zenginim diyebilir miydin?
Ya beynin olmasaydı,
Sağlıklı düşünüp, sağlıklı kararlar verebilir miydin?
Kendi işini, kendin görebilir miydin?

Adem Uysal

Haset Yakar!

bilmiyorum,
daha doğrusu,
bilmek de istemiyorum.
daha önce, hiç söylemiş miydim,
senin, yer yüzündeki,
en nankör yaratıklardan,
birisi olduğunu?
öyle sanıyorum ki,
başkalarının mutsuz olması,
seni mutlu ediyor
hasetçisin,
komşunun çocuğu çalışkan,
benimki neden tembел?
Komşunun bahçesindeki meyve,
neden benimkinden daha fazla?
falanca neden benden daha zengin?
falanca neden akıllı?
bırak şu haset etmeyi de,
akıllı ol biraz,
haset ateştir, seni yakar,
kendin için istediğini,
başkaları için de iste.
istemediğini isteme.
İkide bir ben deme.

Adem Uysal

Hasret kaldım sana anne

Beni dünyaya getirdin,
Hem yedirdin hem içirdin.
Kendin giymedin giydirdin,
Bende hakkın çoktur anne.

Annem senin hasretinden,
Yana yana kül oldum ben.
Gökler ağlar firkatinden,
Doyamadım sana anne.

Sendin benim sığınağım,
Zor günümde dayanağım.
Oldun benim barınağım,
Sensiz dünyam zindan anne.

Annem seni özlüyorum,
Yollarını gözlüyorum.
Seni ben çok seviyorum.
Sensiz yaşanır mı anne?

Sen gideli yıllar oldu,
Saçlarıma aklar doldu.
Bahçemizde güller soldu,
Suçum varsa affet anne.

Cennete yol senden geçer,
Herkes ektiğini biçer.
Fani olan birgün göçer,
Hasret kaldım sana anne.

şairlerden inciler.....

Anne benim her şeyimsin
Cemiyette örneğimsin
Canım mısın bilmem nesin
Ben yoluna kurban anne! .

Yıllar oldu göçüp gittin
Bu faniden geçip gittin
Ömür boyu hizmet ettin
Sana cennet mekan anne!

Rabbim ikram etsin sana
Cennette gül kana kana
Sabır versin evladına
Sensiz dünya zindan anne!Mehmed İhsan USLU

Adem Uysal

Hatırım İçin

Bir kadehten ne çıkar,
Haydi kanka iiver.
Hatırım için al Şunu,
Sadece bir kadeh yahu.
Yoksa sen bu kankanı,
Söyle kıracak mısın?

İsrarlar fayda verir,
O bir kadeh içilir.
Sonra arkası gelir,
Kadehler dolup boşalır,
Őuurlar kaybolur.
Artık olanlar olur.

Şişeler devrilir,
Meyhaneci sevinir.
İşte böyle başlar sarhoŐun hikayesi,
Sonrası malum artık.
Ya bir akıl hastanesi,
Ya da bir hastanenin
Acil servisi.

Olmadı, ya tabakhane deresi
Ya da bir kara selvinin gölgesi.

Adem Uysal

Hayallerim Depreşir

Güneş batarken karlı dağların ardında,
Tatlı bir hüzün çöker üstüme.
Nedenini bilmediğim,
Kabusum olur karanlıklar, içim üşür.
Dayan biraz derim kendime,
Ne kaldı şunun şurasında sabaha?
Her gecenin sonunda
Güneş doğar mutlaka

Hayallerim depreşir birden
Çocukluğum geçer gözlerimin önünden.
Delikanlılık yıllarım düşer aklıma
Sevinçlerim hüzünlerim
Karşıma geçip dizilirler.
Hafta sonları yaptığımız
Mahalle maçlarını hatırlarım
Anemin "akşam oldu, çabuk eve"
Deyişi çınlar kulaklarımda

Okula başladığım o ilk günü
Unutmam mümkün mü?
Nasıl unutabilirim,
Diploma alırken duyduğum heyecanı?
Ben bunları düşünürken,
Ağlayan çocuk sesleri gelir yerin derinliklerinden
"Siz ne merhametsiz insanlarsınız
Hayat hakkımızı elimizden aldınız" diyen,

Ey kendilerini uygar sanan yaratıklar,
Söyleyin size ne yaptı bu çocuklar.
Yeter artık yahu kendinize gelin,
Bu dünyaya odun gelip,
Odun mu gideceksiniz?

Adem Uysal

HaYaT YoLu

Yıllar önce çıktım hayat yoluna,
Herkes bana baktı gülüp de geçti.
Dünya baki değil insan oğluna,
Hastalandı birden ölüp de geçti.

Ƙah yürüdüm kah oturup dinlendim,
Ömrüm bu yollarda gelip de geçti.
Asla pes etmedim geri dönmedim,
Dertler şu sinemi delip de geçti.

Yola çıkılınca geri dönülmez,
Yıllar şu ömrümden çalıp da geçti.
Toplasan toplanmaz bölsen bölünmez,
Yıllar beni benden alıp da geçti.

Bu dünyanın sırlarına erilmez,
Günler aylar yıllar dolup da geçti.
Destursuz bahçeye zinhar girilmez,
Kurudu gülleri solup da geçti.

Uzun yıllar ben bu yolda yürüdüm,
Yıllar beni yolda koyup da geçti.
Şu yalan dünyada ayak sürüdüm,
Yıllar izlerimi sayıp da geçti.

Adem Uysal

Hayatı Tanısınlar

Komşunun çocuğu çalışkan,
Akıllı, uyanık, biraz da atılganmış.
Geceleri ders çalışır,
Sabaha kadar uyumazmış,

Mış mış mış!

Çocuk sevgi, ilgi ister,
Aman ha, es geçmeyin.
Onları çok sevin, yalnızlığa itmeyin,
Onlar da insan yahu, yarış atı zannetmeyin.

Ders ders ders!

Günboyu koşuyorlar,
Evden okula, okuldan dersaneye.
Yorgun argın tekrar eve.
Anladınız mı bu telaş niye?
Büyük yarışı kazanalım diye.

Dersane dersane dersane!

Rahat bırakın çocukları,
Biraz koşup oynasınlar.
Ot gibi yaşamasınlar,
Hayatı tanısınlar.

Ne zaman oynayacak bu çocuklar?

Bekleyecekler mi,
İşi, aş, eşi olana kadar?
Çok geç olur o zaman,
Bırakın şimdi oynasınlar.
Boğulup gidecekler,

Biraz nefes alsınlar.

.....
gönül dostlarımdan ikramlar:

Çocuklarımız sevgi, şefkat, ilgi, anlayış bekler,
Doymuyor ki onları, sofraya konan yemekler.
Yasakları kaldırın anneler, babalar, büyükler,
Bırakın da onları, rahat nefes alsınlar

Hayatı tanısınlar.....Necati Kuruca

Adem Uysal

Hayret!

Komünistler Moskova'ya,
Faşistlere ölüm dediler!
Araya politikacılar girdiler,
Korkmayın arkanızda biz varız dediler.
Sağ sola, sol sağa saldırdı,
Hayret şimdilerde ne komünist, ne faşist kaldı.

Adem Uysal

Hazan Mevsimi

İlkbahara benzer,
Çocukluğumuz, delikanlılık çağımız.
Kabımıza sığmaz, yerimizde duramayız,
Kavak yelleri eser başımızda,
Hayat dolu, ıslıl ıslıldır gözlerimiz.
Dünyayı tozpembe görür,
Öyle sanırız.
Yaz gelince, pembe gözlükleri atar,
Siyah beyaz görmeye başlarız.
Duygusallık, akıldan korkar,
Uğramaz olur semtimize.
Sonbahar gelmiştir artık,
Ah, o sonbahar yok mu, o sonbahar,
Ömrümüzün son demi,
Hazan mevsimi.
Savrulur dururuz, kuru yaprak misali.
Tutunacak dal arar gözlerimiz.
Hayata farklı bakarız artık,
Maziyi hatırlar,
Derinden bir ah çekeriz,
Yaptığımız yanlışlardan,
Pişmanlık duyarız.
Kış gelince, hayat durmuştur artık,
Her taraf karlarla kaplıdır,
Bembeyaz kefen gibi.
Dışarı çıkamayız uzun müddet,
Sanki, kabir hayatı başlamış,
Sessizlik çökmüştür üstümüze.

Adem Uysal

Hazır mısın?

Ortak koşma gel Allaha,
Çok rağbet et zikrullah.
Tamah etme ha günaha,
Ahirete hazır mısın?

Kul hakkıyla gitmek günah,
Ona karışmıyor Allah.
Pişman olur dersin eyvah,
Sen hesaba hazır mısın?

Beytullahaya dön yüzünü,
Masivadan çek gözünü.
Söyle artık Hak sözünü,
Sen sırata hazır mısın?

Tövbe edip yalvar ona,
Dosdoğru git sen yoluna.
Belki rahmet eder sana,
Sen mizana hazır mısın?

Merhameti çoktur Hakkın,
Umudunu kesme sakın.
Güleceğin günler yakın,
Mahkemeye hazır mısın?

Gel şu günahlardan arın,
Gönlünü al insanların.
Belki bugün belki yarın,
Yolculuğa hazır mısın?

Adem Uysal

Hazırlık Yap

Sayılı gün gelir geçer,
Boş oturma, hazırlık yap.
Yükü saran elbet göçer,
Ahiret var hazırlık yap.

Birgün sen de gideceksin,
Vakit varken hazırlık yap.
Ruhu teslim edeceksin,
Herkes gibi hazırlık yap.

Madem doğdun öleceksin,
Kurtuluş yok hazırlık yap.
Ahirette güleceksin,
Yeter ki tam hazırlık yap.

Ecel seni alır gider,
Akıllı ol hazırlık yap.
Bugün yarın ne farkeder,
Gecikmeden hazırlık yap.

Yedin içtin yağ bağladın,
Yolculuk var hazırlık yap.
Canın yanınca ağladın,
Bekleme hiç hazırlık yap.

Zebaniler seni tutar,
Mahşer için hazırlık yap.
Tutar da ateşe atar,
İhmal etme hazırlık yap.

Hayat devam ediyor bak,
Yarınlara hazırlık yap.
Çok çalış ki tütsün ocak,
Geleceğe hazırlık yap.

Sana ölüm yokmuş gibi,
Dünyan için hazırlık yap.
Hani mülkün ilk sahibi,
Sorulacak hazırlık yap.

Nefsim beni iyi dinle,
Zaman çok az hazırlık yap.
Anlaşalım gel seninle,
Haydi durma hazırlık yap.

üstadlardan.....

Uyma nefse tövbekar ol,
Bir sonraya hazırlık yap,
Hiç ayrılma, kalplere dol,
Kıyamete hazırlık yap..... Nafi ÇELİK

Adem Uysal

HeLaK EdERSiN

Rabbim benim sana maruzatım var,
Bu dünya hayatı çekilmez oldu.
Feryadları duymaz oldu insanlar,
Husumet diz boyu, dostluk yok oldu.

Rabbim biliyorsun ben ne haldeyim,
Zalimler dünyayı yakıp yıktılar.
Senden başka ben kime gideyim?
Düşmanlar karşıdan seyre baktılar.

Sivil hedeflere bomba attılar,
Minicik yavrular, can verip gitti.
Meskun mahalleri topa tuttular,
Camide insanlar ruh teslim etti.

Yüce Rabbim senin gücün sınırsız,
Onları rezil-ü rüsvay edersin,
Çok azarsa insan denen vicdansız,
Dilersen bir anda helak edersin.

Adem Uysal

Helal et anne

İlk gördüğüm insan, senmişsin meğer,
Sen bir insan değil, meleksin anne.
O tatlı bakışın, dünyaya değer,
Her şeyimi sana, borçluyum anne.

Gülüp oynamayı, senden öğrendim,
Hayatı öğrettin, sen bana anne.
Başkasına değil, sana güvendim.
Ben sana her zaman, muhtacım anne.

Geceleri seni, hiç uyutmadım,
Sen de her zorluğa, katlandın anne.
Tatlı gülüşünü, hiç unutmadım,
Ödeyemem senin, hakkını anne.

Yediğin şeylere, ben ortak oldum,
Yemedin yedirdin, aç kaldın anne.
Güveni huzuru, ben sende buldum,
Sen benim hayatım, canımsın anne.

Bana yanık yanık, ninni söyledin,
Gitmedi yankısı, duruyor anne,
Bembeyaz tertemiz, sütünden verdin,
Ne olur sütünü, helal et anne.

Bir kez olsun sana, öf tuf demişsem,
Acımam dilimi, keserim anne.
Saygısızlık edip, seni üzmüşsem,
Cenneti rüyamda, görürüm anne.

Adem Uysal

HeLaL HoŞ OLSUN

Dünya dedikleri, bir koca çınar,
Çınarın dibinde, bir kandil yanar.
Kandilin şavkına, pervane konar,
Sırrını çözene, helal hoş olsun.

Dünya dedikleri, karanlık kuyu,
Buz gibi soğuktur, kuyunun suyu.
Balçık çamurudur, insanın soyu,
Anlayabilene, helal hoş olsun.

Dünya dedikleri, bir koca kitap,
Kitabı okuyan, düşüyor bitap,
Kitapta bulunur, herkese hitap,
Okuyabilene, helal hoş olsun.

Dünya dedikleri, bir koca serap,
Serabı görenler, oluyor harap.
Serapta bırakma, sen bizi ya Rab!
Dayanabilene, helal hoş olsun.

Dünya dedikleri, bir koca yalan,
Olmamış dünyada, ebedi kalan.
Kaç kişi acaba, gerçeği bulan,
Bulabilenlere, helal hoş olsun.

Adem Uysal

HeP Aynı

Yıllarca seyrettik, biz bu oyunu,
Oyuncu değişti, roller hep aynı.
Çoban öldü, kurtlar kaptı koyunu,
Bahçivan değişti, güller hep aynı.

Oyunun kuralı, böyle dediler,
Rakipler değişti, goller hep aynı.
İnsanlar kazara çok gol yediler,
Göletler değişti, göller hep aynı.

Köprünün altından, çok sular aktı,
Köprüler değişti, seller hep aynı.
Fırtınalar koptu, şimşekler çaktı,
Havalar değişti, yeller hep aynı.

Bazıları kendi, çalıp söyledi,
Çalgılar değişti, eller hep aynı.
Kimisi de yalnız, gönül eğledi,
Oyunlar değişti, ziller hep aynı.

Adem Uysal

Hepsi bizim insanımız

Bir kez bak, Şu sokaklara,
Sokaktaki insanlara.
Kimi beyaz, kimi kara,
Hepsi bizim insanımız.

Kimi çocuk, kimi yaşlı,
Kimi koşar, çok telaşlı.
Kimi kızgın, çatık kaŐlı,
Hepsi bizim insanımız.

Kimi yazık, iş arıyor,
Kimi bulmuş, kaytarıyor.
Kimi gűnű kurtarıyor,
Hepsi bizim insanımız.

Kimi hasret sılasına,
Kimisi de mevlasına.
Ermek ister rızasına,
Hepsi bizim insanımız.

Kimi kadın, kimi erkek,
Kimi çekingen ve őrkek,
Kimi hayal, kimi gercek,
Hepsi bizim insanımız.

Kimi zayıf, kimi ŐıŐman,
Kimi memnun, kimi pişman.
KardeŐ, kardeŐine dűŐman,
Hepsi bizim insanımız.

Kimi okur, kimi yazar,
Gezer tozar, ęarŐı pazar.
Mezarını, kendi kazar,
Hepsi bizim insanımız.

Kimi yatar, bir sokakta,
Kimisi de, yatta katta.
Kimi iner, son durakta,
Hepsi bizim insanımız.

Adem Uysal

Her Suçun Cezası Var

Çocuk evde kazara, değerli bir şey kırsa,
Kırdığını söylemez, ev başına yıkılsa.
Çocuklar da biliyor, her suçun cezası var,
Suçu asla üstlenmez, dünyalar onun olsa.

Cezadan söz etmeyin, çocuklar korkak olur,
Gölgesinden çekinir, kediyi aslan sanır.
Sakin sakın anlatın, korkutup ürkütmeyin,
Bağırıp çağırmayın, şahsiyeti kaybolur.

Suçu gelin etmişler, kimse damat olmamış,
Para ile satmışlar, müşteri bulunmamış.
İnsan durduğu yerde, suçlu olmak ister mi?
Talibi çıkmayınca, ortada kala kalmış.

Suç işleyen her kimse, önce onu uyarın,
Hemen ceza vermeyin, düzelir belki yarın.
Melekler hemen yazmaz, kul günah işleyince,
Duasını kazanın, bence o insanların.

Adem Uysal

Her yer tarumar

Yüzyıla suç bulmayın,
Onun hiç suçu yok.
Suç insanlıkta,
İnsanlık karanlıkta.
Savaşlar katliamlar,
Mutlu değil insanlar.
Her yer tarumar,
Ceset dolu sokaklar.
Sokaklarda şiddet,
Sokaklarda terör var.
Hani nerede medeniyet,
Kan ağlıyor beşeriyet.
Çözüm için insanlık,
Parmağını oynatmıyor.
Bir çok insan nedense,
Yüz yıla suç buluyor.
Yüzyılın bir suçu yok,
Suçlu olan insanlık.
Görün artık gerçekleri
Yolun sonu karanlık

Adem Uysal

Herkes Eşit Olsaydı

Tüm insanlar, aynı anda doğsaydı,
Farklılığın, bir anlamı kalmazdı.
Herkes zengin, herkes mutlu olsaydı,
Yardımlaşma diye, birşey olmazdı.

Tüm insanlar, tek kadından doğsaydı,
Amca, dayı, hala, teyze olmazdı.
Cisimlerin rengi aynı olsaydı,
Renk bilinmez, ondan eser kalmazdı.

Herkes sağlam, ya da hasta olsaydı,
Sağlığın kıymeti anlaşılmazdı.
Bebekler büyüyüp, yaşlanmasaydı,
Büyük küçük diye, bir şey olmazdı.

Sözelimi, herkes eşit olsaydı,
Kimi şişman, kimi zayıf olmazdı.
Hepsi birden, aynı anda doğsaydı,
Biri öne, biri sona kalmazdı.

İnsanların, hepsi alim olsaydı,
Bu dünyada, cahil kimse kalmazdı.
Tam tersine, herkes cahil olsaydı,
Yeryüzünde, bir tek alim olmazdı.

Adem Uysal

HeRKeS HaDDiNi BiLsİN

Merhametten maraz doğar,
Demiş atalarımız.
Kimse yanlış anlayıp,
Gaddarca davranmasın.
Merhamet etmeyene,
Merhamet edilmez der,
Sevgili peygamberimiz.
Biz, böyle inanır, böyle biliriz.
Günümüzde insanlar,
Bırak başkasını da,
Kendine acımazlar.
Hak edene acıyacak,
Kol kanat gereceksin.
Ekmeğini aşını,
Onunla bölüşeceksin.
Hak etmiyorsa eğer,
Merhamet etmeyeceksin.
Maksat ceza vermek değil,
Akli başına gelsin.
Çaresiz, pişman olup,
Şuğunu kabul etsin.
Derhal hizaya gelsin,
Herkes haddini bilsin.
Ben yanlış yaptım desin.
Aksi halde insanlar,
Bir birini parçalar.
Mazideki yanlışlar,
Tekrarlanıp durmasın.
Güçlü olan güçsüzü,
Yeter artık vurmasın.
Barış varken dünyaya,
Savaş hakim olmasın.

Adem Uysal

Herkes Kullanıyor

Sen girmeden önce hayatımıza
galiba daha mutluyduk
gün boyu yatmıyor,
çok çalışıyorduk,
seni gören insanlar,
mayıştıkça mayıştılar,
arı gibi çalışırken
tembelliğe alıştılar,
sevinç çığlıkları yükseldi,
bir anda semalara,
teknoloji çok güzel,
güzel olmasına da,
sanırım biz
nasıl kullanılır bilemedik,
ona hükmedeceğimiz yerde,
emrine girdik,
Yat dedi yattık,
kalk dedi kalktık,
Alet yaptı biz öğündük.
Şimdi herkes kullanıyor,,
Yurt dışına yollanıyor.

Adem Uysal

HeRKeS ÖZGÜR oLMaLi

Kınanıp ayıplanan, hor görülüp dışlanan,
Maskara olsun diye, hicvedilip taşlanan.
Kimsenin etlisine, sütlüsüne karışmaz,
Buna rağmen suçlanır, nedense şu müslüman

Yobazlıkla suçlanan, toplumdan soyutlanan,
Farklı giyindi diye, alay konusu olan.
İnsanlara zararı dokunmadığı halde,
Yine de mağdur olur, nedense şu müslüman.

Sakalını uzatsa, sıradan bir müslüman,
Çember sakallı diyor, birileri o zaman.
Entelin sakalına, kimse birşey demezken,
Potansiyel suçludur, nedense şu müslüman.

Başını kapamakla, gerici olmaz insan,
Allah neyi emretti, onu yapar müslüman.
Çağdaşlık saçta değil, kafanın içindedir,
Başını örttü diye, yine suçlu müslüman.

Bu dünyaya gelirken, özgür gelir her insan,
Özgürlüktür dünyada, herkese lazım olan.
Yasak koymak yoluyla, kalkınmış ülke var mı?
Ülke geri kaldıysa, suçlu yine müslüman.

Türkiye ne kazandı, bu tür tartışmalardan?
Kaybımız büyük oldu, biz farkında olmadan.
Pireyi deve yaptık, yetmiş seksen arası,
Aramaya gerek yok, yine suçlu müslüman.

Herkes özgür olmalı, inanan inamayan,
Dünyada çok insan var, özgürlüğe susayan.
Yasaksız bir dünyada, yaşamalı insanlar,
Hür olmalı başını, açan ile kapayan.

ÜSTADLARIN KATKILARI

*

İSTEMEM

BENİ BEN OLDUĞUM İÇİN TAŞLIYOR
YÜREGİME TAŞLAR DEĞSİN İSTEMEM
MEVSİMLERDİR YÜREGİMDE KIŞLIYOR
YÜREGİMİN KARI ERİSİN İSTEMEM

BU İNSANLAR BENİM BENDE BİR İNSAN
VARDAN VAR OLMUŞUZ GEL DOSTUM İNAN
ANALAR ANASI YÜCE DOĞADAN
SAKIN RAHMET EKSİLMESİN İSTEMEM

SEVGİM BİR UMUTTUR UMUDUM BAHAR
DALIM ÇİÇEK AÇAR NE KUŞLAR KONAR
SEVDA TEPESİNDE SEVGİYİ SUNAR

İKRAMDA BİR KUSUR OLSUN İSTEMEM

KİMİSİ SAKALLI KİMİ TIRAŞLI
KİMİ DÜNYA KİMİ AHRET UĞRAŞLI
KİMİ RİZİKOLU KESKİN VİRAJLI
BAŞINA BİR KAZA GELSİN İSTEMEM

HEPSİNDEDE AYRI AYRI BİR HÜNER
DURMADAN MODADAN MODAYA DÖNER
DÜŞÜK KEMER PAŒTOL İSTER DÜZ KEMER
NE GİYERSE GİYSİN HORLUK İSTEMEM

BAZEN HÜZÜN NEŞE BAZENDE GAMLI
RAHAT HUZUR HAYAT BAZEN BUHRANLI
İSTER BAŞI AÇIK İSTER TÜR BANLI
TELİNE BİR ZARAR GELSİN İSTEMEM

BÜYÜK ŞEYLER İSTEMEDİM DOĞADAN
YAŞAM HAKKIM SEÇİLEMEZ SIRADAN
DOST ŞEREFİM GEÇİCİDİR BURADAN
HAYAT YOLUM ENGELLENSİN İSTEMEM.....DOST ŞEREF

Adem Uysal

HeRŞeY OnU ZiKReDiYoR

Dinledin mi ayak seslerini,
Duvarda yürüyen karıncanın,
Kelebeğin nefes alıp verişini,
Martıların fısıltılarını?
Sahile çarpan dalgaların,
Neler söylediğini,
Balıkların kalp atışlarını,
Dinledin mi?
Kartalların, akbabaların,
Kuzgunların atmacaların,
Birbirleriyle nasıl tartışıklarını.
Serçelerin koro halinde,
Nasil şarkı söylediğini.
Dinledin mi?
Arıların çıkardığı uğultuyu,
Koyunların kuzuların,
Kedilerin köpeklerin,
Ne söylediklerini dinledin mi?
Yere düşen kar tanelerinin,
Çıkardığı sesi, dinledin mi?
Rüzgarların getirdiği mesajı,
Ana rahmindeki ceninin,
Lalelerin sümbüllerin,
Neler söylediğini,duydun mu?
Kainatta her şey,
Ağaç, taş, toprak,
Ateş, su, hava,
Hepsi Onu zikrediyor.
Halik bir, Razık bir,
Allah bir diyor.
Yoksa duymadın mı?

Adem Uysal

Hesabı Sorulur

Atmam gerekirken,
Atmadığım adımların,
Atmamam gerekirken, attığım adımların,
Benden hesabı sorulur bir gün.

Söylemem gerekirken,
Söylemediklerimin,
Söylememem gerekirken, söylediklerimin
Benden hesabı sorulur bir gün.

Yapmam gerekirken,
Yapmadıklarımın,
Yapmamam gerekirken, yaptıklarımın
Benden hesabı sorulur bir gün.

Önüme serilen bunca nimetin,
Boşa geçirdiğim kıymetli vaktin,
En büyük hazine, sağlık sıhhatin.
Benden hesabı sorulur bir gün.

Adem Uysal

Hesap Kitap

Hesabını iyi yap,
İster topla, ister çarp.
Böl çıkar,
Ne yaparsan yap.
Bölmeyi değil,
Bölüşmeyi öğren sen,
Bölmek çok kolay da,
Bölüşmektir zor olan.
Pay, payda diyorsun,
Paylaşmayı bilmiyorsun.
Toplamayı çok seversin,
Topla topla gözüm yok.
Allah, bana bir,
Sana bin versin.
Çarpmaya bayılırsın,
Çıkarmada uzmansın.
İyi ise kendine saklar,
Kötü ise çöpe atarsın.
Ne demişler?
Hesap kitap işi bunlar,
Gece gündüz, hesap yapar,
Gördüğün şu insanlar.
Herkes iyi bilmeli hesabını kitabını,
Bilmeli ki, hesap etsin attığı adımını.

Adem Uysal

HeSaP VeReCeKSin

Büyükleri saymıyorsan,
Hak sözünü duymuyorsan,
Aç gözlüysen doymuyorsan,
Bir gün hesap vereceksin.

Gerçekleri görmüyorsan,
Haram helal demiyorsan,
Sen haddini bilmiyorsan,
Ona hesap vereceksin.

Garibe el germiyorsan,
Kapisından girmiyorsan,
Selam bile vermiyorsan,
Nasıl hesap vereceksin?

Muhtaçlara vermiyorsan,
Hatırını sormuyorsan,
Ne haldedir bilmiyorsan,
Hesabını vereceksin.

Doğru yola varmıyorsan,
Yüzün Hakka dönmüyorsan,
Sen sözünde durmuyorsan,
Yarın hesap vereceksin.

Zalime dur demiyorsan,
Mazluma el vermiyorsan,
Tüm bunları görmüyorsan,
Elbet hesap vereceksin.

Adem Uysal

Hey Gidi Günler

Hey gidi günler hey,
Bu ne biçim dünya,
Bu nasıl şey?
Kimi ağa, kimi bey.
Kimi olmuş ağabey.
Sıradan insanlar ölecek,
Ağalar beyler, sağ mı kalacak?
Ağalık beylik, bizi bozar arkadaş.
Bulursak şükrederiz,
Kuru ekmek, yavan aş.
Hey gidi, ağalar beyler,
Sizin olsun tüm nimetler.
Sizin olsun herşey.
Bize yeter, kuru ekmek, acı soğan,
İnsan ne ağa, ne bey olarak doğar
Doğarken anasından.
Nereden bileceksiniz,
Yokluğu yoksulluğu.
Her biriniz, bir yoksulu gözetseniz,
Ona bir parça, ekmek verseniz.
Ya da çalışacağı bir iş gösterseniz.
Aç insan, kalır mı memlekette?
Kim ne derse desin,
Çözüm burada işte.
Yardımlaşma, dayanışmada,
Dahası, demode olmamış her şeyde.
Hey gidi günler hey.

Adem Uysal

Heyhat

Hergün bir yaprak düşer takvimden,
Keşke yaprak olsaydı düşen.
Razı olurduk ona dünden.
Heyhat ki heyhat!
Koskoca birgün daha geçmiştir ömrümüzden.
İçim cız eder, her yaprak düştüğünde,
Hüzün çöker üstüme,
Efkar basar beni birden.
Azrail gece gündüz, dolanır aramızda,
İsrafil emir bekler, sura üfürmek için.
Yarın nelere gebe, bilemeyiz hiçbirimiz,
Takvimden ard arda düşerken yapraklar,
İnsanlar yiyip içer, gezip tozarlar.
Bu benim hayatım,
Gönlümce yaşarım derler.
Takvimleri değiştirip yılbaşları kutlarlar,
Sevinç çığlıkları yükselir her yerden,
Çılgınca eğlenirler sabaha kadar.
Artık birgün değil, bir yıl daha geçmiştir ömrümüzden,
Heyhat ki heyhat,
Geçip gidiyor hayat!

Adem Uysal

Hiç Arama Boşuna

Sırtını yaslayacak, bir taş mı arıyorsun?
Hiç arama boşuna, sonra pişman olursun.
Sana eşlik edecek, yoldaş mı arıyorsun?
Hiç arama boşuna, sen onu zor bulursun.

Sana sahip çıkacak, kardeş mi arıyorsun?
Çabalama boşuna, sonra çok yorulursun.
Seninle bir ölecek, bir eş mi arıyorsun?
Hiç arama boşuna, sen onu zor bulursun.

Sırlarını açacak, sırdaş mı arıyorsun?
Bence kendini yorma, bulamaz kahrolursun.
Halini arz edecek, haldaş mı arıyorsun?
Hiç arama boşuna, sen onu bulamazsın.

Canına can katacak, candaş mı arıyorsun?
İsrar etme boşuna, bırak yerinde dursun.
Zulme kafa tutacak, bir baş mı arıyorsun?
Hiç arama boşuna, sen onu bulamazsın.

Adem Uysal

Hiç Farketmez

Siyah ya da beyaz ol,
İstersen siyah-beyaz.
Hiç farketmez
Yeter ki insan ol.
İşte o zaman,
Her türlü isteğin başım gözüm üstüne.
Aman dikkat et,
İnsanlara zararın dokunmasın.
Ne ezen ol, ne ezilen.
Ne aldatan ol ne aldanan.
Yeter ki sen insan ol insan.
Nerede yaşıyor olursan ol,
İster kutuplarda,
İster uzayda,
İstersen ayda.
Bence hiç farketmez,
Olabiliyorsan sen insan ol yeter.

Adem Uysal

HiÇ İŖiMiZ oLMaZ BiZiM

Tembel tembel yatanlarla,
Bulduğunu yutanlarla,
Dostlarını satanlarla,
Hiç işimiz olmaz bizim.

Gece gündüz içenlerle,
Kendisinden geçenlerle,
Asıp kesip biçenlerle,
Hiç işimiz olmaz bizim.

Yiyip yiyip azanlarla,
Aramızı bozanlarla,
Sazan oğlu sazanlarla,
Hiç işimiz olmaz bizim.

Yetim malı yiyenlerle,
Ateş gömlek giyenlerle,
Biz biliriz diyenlerle,
Hiç işimiz olmaz bizim.

Söz verip de cayanlarla,
Akreplerle çıyanlarla,
Bizi yolda koyanlarla,
Hiç işimiz olmaz bizim.

Fitne fesat saçanlarla,
Şerre kapı açanlarla,
Yükseklerden uçanlarla,
Hiç işimiz olmaz bizim.

Sağa sola çatanlarla,
İşkembeden atanlarla,
İşe hile katanlarla,
Hiç işimiz olmaz bizim.

Rüşvet alıp verenlerle,
Urgana un serenlerle,
İnsanı hor görenlerle,
Hiç işimiz olmaz bizim.

Yalanlarla dolanlarla,
Malzemedен çalanlarla,
Belasını bulanlarla,
Hiç işimiz olmaz bizim.

Yalan yanlış yazanlarla,
Liyakatsız ozanlarla,
Kuyumuzu katanlarla,
Hiç işimiz olmaz bizim.

*

üstadlarıma teşekkür ediyorum...

Büyüklerle çatanlarla
Gaflet icre yatanlarla
Haram lokma yutanlarla
Hiç işimiz olmaz bizim.....Mehmed İhsan USLU

Adem Uysal

Hiper aktif

Maşallah kıpır kıpır
Hareketli bizim zıpır
Korku nedir bilmez cesur
Düşer kalkar , kendi düşen ağlamaz der.
Gönlünce yaşamak ister
Var mı bana posta koyan der
El ne derse desin
O bildiği yoldan gider
Özel ilgi sevgi ister
Zaman hızla akıp gider
Anne onu merak eder
Baba, hanım koşma uç der
Öğretmen, kahkaha ile güler
Anne derinden bir ah çeker
Çok mu kötü öğretmen bey der
Öğretmenin hoşuna gider
Telaşa mahal yok der
Baba eşinin kulağına fısıldar
Oglumuz çok hareketli olacak der

Adem Uysal

İblisin Tuzakları

Ademle Havvayı, cennetten eden,
Kör şeytanın, bir oyunu değil mi?
Onlara yasağı, çiğneten neden,
O iblisin, tuzakları değil mi?

Kabilin döktüğü, o bir damla kan,
Kör şeytanın, vesvesesi değil mi?
Eyyübün evini, başına yıkan,
O iblisin, tuzakları değil mi?

Yusufu kuyuya, attıran neden,
Kör şeytanın, bir oyunu değil mi?
Züleyhayı ona, musallat eden,
O iblisin, tuzakları değil mi?

Yakubu ağlatıp, gözünden eden,
Kör şeytanın, vesvesesi değil mi?
Yusufu zindana, attıran neden,
O iblisin, tuzakları değil mi?

Firavunu Musanın, peşine takan,
Kör şeytanın, bir oyunu değil mi?
Eriyip insanın, beynine akan,
O iblisin, ta kendisi değil mi?

Adem Uysal

İctimAyA

İctimaya ictimaya,
Kimi atlı kimi yaya
Mahşerdeki ictimaya
Gidecektir tüm insanlar

İctimaya ictimaya,
Sürünerek ya da yaya
Sıradaki ictimaya
Katılacak tüm insanlar

İctimaya ictimaya
İlanımdır tüm dünyaya
Cennetteki ictimaya
Gidecek tüm müslümanlar

İctimaya ictimaya
Hicap gitmiş hani haya
Kevserdeki ictimaya
Koşacak tüm müslümanlar

Adem Uysal

İki İleri Bir Geri

Dünyayı baştan başa kaplamışken felaket,
Sizler nasıl gülüp oynayabiliyorsunuz?
Toplumda ışık hızıyla artarken rezalet,
Sizler nasıl sevinip gülebiliyorsunuz?

Dünyada bir çok çocuk can verirken ağıltan,
Sizler rahat rahat tıkınabiliyorsunuz,
Canlılar telef olup giderken kuraklıktan,
Sizler suyu nasıl boşa akıtıyorsunuz?

İnsanlar birçok ülkede ilaç bulamazken,
Sizler h,ç düşünmeden çöpe atıyorsunuz.
Birçok yerde çocuklar, mektep yüzü görmezken,
Sizler yavrunuzu neden okutmuyorsunuz?

Dünya hızla koşarken, hergün daha ileri,
Siz sanki ölü gibi kımıldamıyorsunuz.
Yaptığınız tek şey, iki ileri bir geri,
Demek ki hala yerinizde sayıyorsunuz.

Adem Uysal

İki Kere İki

İki kere iki, dört eder derler,
Bazan etmiyor,
Evdeki hesap, çarşıdakini,
Çarşıdaki, evdekini tutmuyor.
Erken doğumlar,
Beklenmeyen misafirler.
Zamansız ayrılıklar,
Açılar, ıstıraplar.
Ölümcül hastalıklar,
Kazalar.
Sönüp yıkılan ocaklar,
Yok olup giden umutlar.
Haziranda yağın kar,
İflas ve zarar.
İster topla, ister çıkar,
Bazan tutmaz hesaplar
Hesapların üstünde,
Şaşırmayan hesap var.
Her şey aslına döner
Şimdi bana cevap ver,
İki kere iki dört mü eder?

Adem Uysal

İlahi adalet

Hakkın rahmetine kavuşunca birisi,
bilirsniz Ne derler;
'Allah için,
İyi insandı rahmetli,
Herkesle iyi geçinir,
Etlisine sütlüsüne karışmazdı kimsenin.
Ara sıra birkaç kadeh atardı,
Lakin kimseye zararı dokunmazdı,
Sessizce sızar kalırdı bir köşede!
Bu akşam toprak mevlidi var,
toprağı bol olsun ne diyelim!'
-Efendiler, hele orada biraz durun,
Çok güzel diyorsunuz da,
Bu insan dünyada nasıl biriydi,
İyi bir insan idiyse,
Neylesin toprağı,
Yok, kötü birisiyse,
toprak onu ne yapsın,
Doğum olan yerde ölüm,
Ölüm olan yerde hesap vardır.
Hesap olan yerde, mahkeme,
Mahkeme olan yerde,
Adalet vardır,
İlahi adalet!
Torpile rüşvete yeri olmayan,
Herkesin hakkını savunan,
mahkeme-i kübra,

Adem Uysal

İmralı Ağlıyordu

Tarih on yedi Eylül dokuz yüz altmış birdi,
Yüksek Adalet Divanı kararını verdi.
Karar bir an önce uygulanmalı,
Menderes ve arkadaşları idam edilmeliydi.

Ateş düşmüş İmralı'ya, için için yanıyor
Yürekleri yakıp kavuruyordu.
İnsanlar sus pus olmuş,
Kimseden ses çıkmıyor,
Herkes birbirinin gözünün içine bakıyordu.
Zaman durmuş nefesler tutulmuş,
Saniyeler geçmek bilmiyordu.
Menderes çok zayıflamış, bir deri bir kemik kalmıştı.
Belli ki biraz fazla hırpalanmıştı.
Saç sakal uzamış, bir birine karışmış,
Buna rağmen o kendini bırakmıyordu.
Korku yok, panik yok, heyecan yok,
Asla tedirgin değildi.
Son bir arzun var mı diye sordular,
Evet dedi, ama duydular da duymadılar.
Aydın'ın efesi, milletin sesi,
Hayata böyle mi veda etmeliydi?

Ateş düşmüştü İmralı'ya bir kez,
Düştüğü yeri yakıyordu...
Yıl dokuz yüz doksandı,
Büyük Millet Meclisi toplandı.
Menderes ve arkadaşları için,
İade-i itibar kararı alındı.
İmralı'ya düşen ateş,
Her geçen gün büyüyordu...
Millet ağlıyor, İmralı ağlıyordu
Sevenleri, onu asla unutmayacak,
Milletinin gönlünde yaşayacak.

Adem Uysal

İnce ayar

Gözü olan görsün,
Kulağı olan duysun.
Yanlış olan birşey yok,
Herşey yerli yerinde.
İnsan ne kadar çırpınsa da,
İpler onun elinde,
Evrende bir denge var.
Yapılmış ince ayar,
Bu böyle olmaz desen,
Karşı gelsen ne yazar.
Şu koskoca evrende,
Nokta bile değilsin.
Varlığınla yokluğun,
Çok mu önemli senin?
Ruh denen şey olmasa,
Et ve kemik bedenin.
Aklı olan düşünsün,
Yanlış yapan pişman olup,
Yanlışından geri dönsün.
Dedim ya ince ayar,
Eli mahkum, uyacak,
Ona bütün insanlar.
Yerde gökte ne varsa,
Hepsi kayıt altında.
Hiç biri rastlantı değil.
Hepsinde ince ayar.

Adem Uysal

İnsan

Şavaşan da insan, barışan da,
Ölen de insan, öldüren de.
Dünyayı mamur eden de insan,
Yaşanmaz hale getiren de.

Çöpe ekmek atan da insan,
Çöpten ekmek toplayan da.
Şaraylarda yaşayan da insan,
Sokaklarda yatıp kalkan da.

Çocuğunu gözünden sakınan da insan,
Doğurup, cami avlusuna bırakan da.
Eşiyle iyi geçinen de insan,
Onu acımasızca dövüp öldüren de.

Alın teriyle kazanıp yiyen de insan,
Haksız kazançla midelerini dolduran da.
Verilen nimete şükreden de insan,
Gözlerini kapatıp inkar eden de.

Adem Uysal

İnsan Bu

İnsan bu, biraz et, biraz kemik, biraz kandır,
Ondaki asıl cevher, göğsündeki imandır.

Adem Uysal

İnsan Çöpe Atılır mı?

Bebeğini atar çöpe,
Vedalaşır öpe öpe.
Kulaklara olsun küpe,
Bebek çöpe atılır mı?

Bebekler de can taşıyor,
Yaşamaya çalışıyor.
Kıyamet mi yaklaşıyor,
Bebek çöpe atılır mı?

Biraz akli olan anlar,
Bebeklerin ne suçu var?
Melek gibi masum onlar,
Bebek çöpe atılır mı?

Hayvan korur yavrusunu,
Tutup çöpe atmaz onu.
Pişmanlıktır elbet sonu,
Bebek çöpe atılır mı?

Yavrusunu atan ana,
Yarın cehennemde yana.
Şen insansın anlasana,
İnsan çöpe atılır mı?

Adem Uysal

İnsan Gibi İnsan

.....1.....
Ben, ne yaratıklar tanırım,
İnsana benzeyen.
İnsanı taklid eden,
Onun gibi konuşan.
Gülüp oynayan,
Gezip tozan,
Şımarıp azan.
Ben, ne yaratıklar tanırım,
Havadan, sudan nem kapan,
Şuratu sirke satan.
İnsanları sevmeyen,
Onlara kin besleyen.
Zulmü destekleyen,
Zalimlere arka çıkan.
Fitne ateşini yakan,
Arının inine çomak sokan.

.....2.....
Ben, ne insanlar tanırım,
Güneş gibi ısıtan,
Ay gibi, ışık saçan.
Toprak gibi, alçak gönüllü,
Yağmur gibi, cömert olan.
Ben, ne insanlar tanırım,
Yüreği sevgiyle çarpan.
Kendisinden, kimseye zarar gelmeyen,
Herkesle iyi geçinen.
İçi dışı bir olan,
Doğruluktan ayrılmayan,
İnsan gibi insan.

Adem Uysal

İnSaN HoRMoNLU

Kavun karpuz üzüm var bizde,
Şeftali, kayısı, hepsi hormonlu.
Hormon bizim kendi bedenimizde,
Ana rahmindeki çocuk hormonlu.

Bahçede mis gibi ayva narımız,
Bir de fırındaki ekmek hormonlu.
Hormonlu bizim tüm hayvanlarımız,
Kurbanda kesilen koçlar hormonlu.

Tazecik sıcacık mis gibi kokan,
Sık sık yediğimiz simit hormonlu.
Kışları ısıtan yazları yakan,
Enerji kaynağı güneş hormonlu.

Tavşan kanı gibi demli çayımız,
Süt, yoğurt, yumurta, peynir hormonlu.
Zeytin yağı ile tere yağımız,
Arımız balımız, hepsi hormonlu.

Dünyada hormonsuz birşey kalmadı,
Sebze, meyve, hayvan, insan hormonlu.
Bu zehire karşı çıkan olmadı,
Bulutlar hormonlu, yağmur hormonlu.

Adem Uysal

iNsAN oL YeTeR

Dediler benziyor, güneşe aya,
İstemem benzeme, insan ol yeter.
Kervanı kaçıır, kalırsın yaya,
Bence sen sadece, insan ol yeter.

Benziyor dediler, kırmızı güle,
Boşver sen gülü de, insan ol yeter.
Ne çıkar benzesen, lale sümbüle,
Sen yine sadece, insan ol yeter.

Dediler benziyor, bembeyaz kara,
İstemem sen yine, insan ol yeter.
Ayağın kayarsa, düşersin nara,
Bence sen sadece, insan ol yeter.

Lazım değil senin, şeklin şemalin,
Bence sen sadece, insan ol yeter.
Dillere destanmış, hüsn-ü cemalin,
Güzellik kar etmez, insan ol yeter.

Gençlik gelip geçer, güvenme sakın,
Yaş önemli değil, insan ol yeter.
Hayat tatlı, ölüm ise çok yakın,
Sen yine, iyi bir insan ol yeter.

Adem Uysal

İnsan Robot

Mürur-u zamana uğramış sevgiler,
Ne seven kalmış, ne sevilen.
Duygular tükenmiş,
Dostluklar sümen altı,
Hedef yok, amaç yok.
Renk yok, koku yok, tat yok,
Vicdan yok, iz'an yok.
Şanki ot,
İnsan robot.
Teknolojiye yenik düşmüş canlar,
Yat deyince yatıyor, kalk deyince kalkıyorlar.
Artık rağbet edilmiyor, el işine, sanata,
Sahtekarlık diz boyu, ahlaksızlık revaçta.
Kalpler kararmış, merhamet firarda,
İnsan macera peşinde.
Koşuyor gözleri kapalı
Uçurumu görmüyor,
Kendine zulmediyor.

Adem Uysal

İnsandır Tükenen

Bazen umutların tükendiğini,
Çarelerin bittiğini düşünür insan
Oysa ne umutlar tükenir ne çareler biter
İnsandır tükenen
Lakin birçoğu farkında değildir bunun.
Kah kafayı çeker kendini unutmak için
Kah aşığım der hayal kurmak için
Tükenişinin farkında değildir zavallı.
Zaman su gibi akıp gitmektedir
Yaşını soracak olsanız
Ben daha gencim, ölmeye niyetim yok der.
Farkında değildir her an tükendiğinin
Neler olup bittiğini anlayamaz
Nereden, nasıl anlasın ki
Her an sona doğru koştuğunu
Hızla tükendiğini
Anlayamaz ki

Adem Uysal

İnsan-ı Kamil

Ağacın kalitesi belli olur özünden
İnsan-ı kamil olan anlaşılır sözünden

Adem Uysal

İnsanın Hası

Bozuk, ise bir insanın mayası,
Birgün gelir, çıkar onun foyası.
Kimisinin, maske vardır yüzünde,
Bakınca, sanırsın insanın hası.

Adem Uysal

İnsanlrı Seviyorum

Zenginiyle fakiriyle,
Güzeliyle çirkiniyle,
Davam olmaz, hiçbiriyle,
İnsanları seviyorum.

Köylüsüyle kentlisiyle,
Çobanıyla çiftçisiyle,
Kavgam olmaz hiçbiriyle,
İnsanları seviyorum.

Memuruyla işçisiyle,
Patronuyla bekçisiyle,
İşim olmaz, hiç biriyle,
İnsanları seviyorum.

Berberiyle terzisiyle,
Ferlisiyle fersiziyle,
Davam olmaz hiç biriyle,
İnsanları seviyorum.

İplisiyle ipsiziyle,
Ceplisiyle cepsiziyle,
Kavgam olmaz hiç biriyle,
İnsanları seviyorum.

Temiziyle kirlisiyle,
Turistiyle yerlisiyle,
İşim olmaz hiç biriyle,
İnsanları seviyorum.

Adem Uysal

İplerin Ucu Sende

Nefsim senden el aman,
Tuzakların çok yaman.
Dünyayı istiyorsun,
Dayanır mı buna can?

Ne istedinse benden,
Esirgemedim senden.
İstekler hiç biter mi?
Can çıkmayınca tenden.

Herşeyi istiyorsun,
Daha yok mu diyorsun.
Ne diyeyim ben sana,
Seni Allah doyursun.

Sen nefs-ül emmaresin,
Kötülük yapın dersin.
Ey nefsim gaza gelme,
Gümbürtüye gidersin.

Bu son ikazım sana,
Çatma hiç ona buna.
Hizmetimiz dokunsun,
Gel bu cennet vatana.

Yaklaştık işte sona,
Ölüm var anlasana.
İşlediğin günahı,
Yükleme hemen bana.

Biliyorum suç bende,
Sana uyup gidende.
Ne kadar çırpınsam boş,
İplerin ucu sende.

Adem Uysal

İslam'a Gelin

Size gelen kitabı neden değiştirdiniz
Doğru yolu bırakıp yanlış yola gittiniz
Allah sizi sınıadı sınavı kaybettiniz
Felaha ermek için haydi İslam'a gelin

Allah elçi gönderdi siz kabul etmediniz
Baba oğul kutsal ruh budur Allah dediniz
Tevhidi es geçerek teslise yöneldiniz
Gerçeği görmek için hemen İslam'a gelin.

Papazın yetkisi yok günahı affetmeye
O halde neden koşuyorsunuz kiliseye
Oturup tövbe edin pişmanız diye diye
Boşuna direnmeyin derhal İslam'a gelin.

Kurtuluş İslam'dadır siz de biliyorsunuz
Oysa siz kendinize yazık ediyorsunuz
Bir de kalkmış her şeyi biliriz diyorsunuz
Hiç vakit kaybetmeden haydi İslam'a gelin

Söylenecek ne varsa hepsini söylüyorum
Hak gelince batıl yok olacak diyorum
Dikkät edin sizi Hakka davet ediyorum
Başka yere gitmeyin hemen İslam'a gelin.

Adem Uysal

İslamın Şartları

İslamın ilk şartıdır, Kelime-i şahadet,
İnanarak söyleyen bulur elbet selamet.
Kur'anda, İslamdadır, o bitmeyen saadet.
İslamdadır, dünyanın özlediği adalet.

Kurtulmak ister isen, namazlara devam et,
Müslümanın kalbinde olur mu hiç adavet.
Müslüman müslümana nasıl besler husumet,
Kim çıkarsa karşına, hemen ona selam et.

İhlasla oruc tutan asla duymaz nedamet,
Gündüzleri oruc tut, geceleri kıyam et.
Bir gün er geç yakalar, sağ olanı kıyamet.
Düşün, öyle bir anda ne yaparsın hesap et.

Şer'i yönden zenginsen, var Kabeyi tavaf et,
Müslümana farz olmuş oraları ziyaret.
Günahlardan uzak dur, yoksa sonun felaket.
Muttakiler aldanmaz, sen takvada sebat et.

Allah kime dilerse, ona verir hidayet,
Bir şartı da zekattır, verip onu necat et.
Yazık o insana ki, ağır gelir ibadet,
Artık müslüman oldun, tüm dünyaya ilan et.

Adem Uysal

istemem

Makam, mevki, Çan, Şöhret,
Alın, hepsi sizin olsun.
Mal, mülk, servet istemem,
Gerekmez bana hiçbirini,
Bir damlacık huzur yeter.
Tarla, bahçe, ev, arsa,
Sizi tatmin eden ne varsa,
Onlar da sizin olsun.
Bir damlacık sevgi istiyorum ben.
Arkadaşlık, kardeşlik,
Birlik, beraberlik istiyorum.
Acı soğan kuru ekmek,
Bir lokmacık anlayış,
Birkaç tatlı söz,
Bir güleryüz, benim istediğim.
Hanlar, hamamlar, kervansaraylar,
Sizin olsun hepsi.
Bir yudum mutluluk,
Bir tebessüm diyorum.
Söyleyin Allah aşkına, çok şey mi istiyorum?

Adem Uysal

İster Ağla İster Gül

Bahçelerde ayva nar,
Hastalanmış nazlı yar.
Derde düçar olanlar,
Derdine derman arar.

Bahçelerde mor çiçek,
Biri gelip biçecek.
Ağlama sen nazlı yar,
Kara günler geçecek.

Bahçede elma armut,
Ne hoş olur karadut.
Biraz sabret nazlı yar
Kesme hayattan umut

Bahçelerde gül biter
Dalında bülbül öter
Telaş etme nazlı yaz
Bu dünya bize yeter

Bahçelerde sarı gül
Seherde öter bülbül
Ben sana karışmam yar
İster ağla ister gül

Adem Uysal

İstersen Öldür Beni

Sen benim, lalezarım,
Gülüm, gülistanımsın.
Dokunmasın nazarım,
Canımsın, cananımsın.

Senden başka, kimim var,
Şu, yalancı dünyada,
Ara sıra, görsem yar,
Geceleri rüyamda.

Dilimde harfim, hecem,
Saksıda çiçeğimsin.
Kah gündüzüm, kah gecem,
Değişmez gerçeğimsin.

Sensiz geçen, her anım,
İşkence olur bana.
Canım sıkılır, canım,
Ne olur, anlasana.

Şu derdimin dermanı,
Sendedir biliyorsun.
Sen yazmışsın fermanı,
Benden, ne istiyorsun?

İstersen, öldür beni,
Bu hayatım, son bulsun.
Suçlamam, asla seni,
Senin, dediğin olsun.

Adem Uysal

İş Bilmez O Demişler

Amir olsam, memur benden kaçardı,
Hergün biri, bana kapı açardı.
Yağdanlıklar kanatlanıp uçardı,
Bir de bana, iş bilmez o demişler.

Memur olsam, işler sarpa sarardı,
Tüccar olsam, vergiciler sorardı.
İzci olsam, gözler beni arardı,
Hiçbir işi, yapamaz o demişler.

Berber olsam, kulak burun kalmazdı,
Bakkal olsam, kimse birşey almazdı.
Muhtar olsam, halkım memnun olmazdı,
Benim için, iş bilmez o demişler.

Usta olsam, kalfaları çizerdim,
Kalfa olsam, çırakları ezerdim.
Seyyah olsam, diyar diyar gezerdim,
Bir de bana, iş bilmez o demişler.

Ağa olsam, köylerimi satardım,
İrgat olsam, bir gölgede yatardım.
Avcı olsam, ıskalayıp atardım,
Bir de bana, iş bilmez o demişler.

Çoban olsam, kuzuyu kurt kapardı,
Bekçi olsam, hırsız bayram yapardı.
İşçi olsam, patron kepenk kapardı,
Hiç bir işi, yapamaz o demişler.

Adem Uysal

İşte Biz Böyleyiz!

Biz yemesini içmesini bilmeyiz,
Tıkındıkça tıkınırız.
Hele bir de beleş ise,
Gel keyfim gel.
Ne demişler?
Yemek buldun ye, dayak buldun kaç.
İşte biz böyleyiz,
Yolda yürümeyi de bilmeyiz.
Kaldırım varken, yolun ortasından yürürüz.
Araç kullanmayı da bilmeyiz,
Kırmızıda geçer, emniyet kemeri takmayız.
Sürate bayılırız,
Bastık mı gaza, dağları deviririz.
Uykusuz ya da sarhoş,
Ne farkeder ki!
İşte biz böyleyiz.
Gösterişi severiz,
İsteriz ki toplumda,
Herkes bizi dinlesin,
Sözümüzün üstüne,
Başka söz edilmesin.

Adem Uysal

İŖTe HaYaT

Yat ha yat,
Bu mu hayat?
Ye i,
DüŖünme hiç.

Al ayna,
Gül oyna.
Para, pul, aput,
Tapanlara put.

Al sana but,
Bir de tabut.
Haydi mal topla,
Doldur tabuta.

Al sana top,
Haydi hop hop.
ek Ŗutunu,
Devir putunu.

Al iŖte çile,
ek bile bile.
Baktın olmadı,
Git güle güle.

Adem Uysal

iTiBaR eTme

Isınmaksa eğer,
Senin niyetin.
Ateş varken küle,
İtibar etme.

Su içmekse eğer,
Senin niyetin.
Kaynak varken göle,
İtibar etme.

Gül ise eğer,
Senin niyetin.
Bahçe varken güle,
İtibar etme.

Sohbet ise eğer,
Senin niyetin.
Dostlar varken ele,
İtibar etme.

Gezmek ise eğer,
Senin niyetin.
Asfalt varken çöle,
İtibar etme.

Konfor ise eğer,
Senin niyetin.
Halı varken çula,
İtibar etme.

Dünyalıksa eğer,
Senin niyetin.
Altın varken pula,
İtibar etme.

Bal yemekse eğer,
Senin niyetin.
Arı varken bala,
İtibar etme.

Gölge ise eğer,
Senin niyetin,
Ağaç varken dala,
İtibar etme.

Dua ise eğer,
Senin niyetin.
Allah varken kula,
İtibar etme.

Adem Uysal

İtirazım Var

Alan memnun, satan memnun diyorsun,
Alıp satmanın da, bir kuralı var.
Faturayı bile, ödemiyorsun,
Hiç kusura bakma, itirazım var.

Alan memnun, satan memnun dediler,
Yolunu sapıttı, bazı insanlar.
Yuvalar yıkıldı, hiç görmediler,
Bağışlayın, ama itirazım var.

Alan memnun, satan memnun dediniz,
Öyle olsa, neye yarar yasalar?
İnsanların, günahına girdiniz,
Kusura bakmayın, itirazım var.

Alan memnun, satan memnun demeyin,
Öyle olsa, kavga etmez insanlar.
Sakın doğruluktan, ödün vermeyin,
Torpile rüşvete, itirazım var.

Alan memnun, satan memnun diyorlar,
Günümüzde, insan alıp satan var.
Sessizce, bir nesli yok ediyorlar,
Benim, tüm bunlara itirazım var.

Adem Uysal

İz

Sen de bir iz bırak, gider iken Şu dŕnyada,
Bakarsın Şahit olur, yarın dar-ı ukbada.

Adem Uysal

İz Bırakmak İsterdim

Ebu Bekir ve Ömer,
Osman ile Aliler.
Dünyada iz bıraktı,
Giderken son peygamber.

Kiblegahım Kabede,
Uhut ile Bedirde.
İzim kalsın istedim,
O mübarek beldede.

Safa ile Merve,de,
Bir de Müzdelifede.
İz bırakmak isterdim,
Mekke'de Medine'de.

Yaşasam da dünyada,
Asıl hayat ukbada.
İzim kalsın istedim,
Arafatta Minada.

Kimseyi incitmedim,
Herkesi dost belledim.
Ben gidince arkamda,
İzim kalsın istedim.

Dönüp baktım maziye,
İzim kalmış mı diye.
Şayet elimde olsa,
Dönerdim ben geriye.

Adem Uysal

Kaç Dağ Yakarsın?

Gururla, kibirle kasılıyorsun,
Dağları, taşları sen mi yarattın?
Tepeden bakmaktan, zevk alıyorsun,
Ateş olup düşsen, kaç dağ yakarsın?

Fakiri, düşkünü azarlıyorsun,
Yerleri, gökleri sen mi yarattın?
İnsanı üzmemekten, zevk alıyorsun,
Ateş olsan, söyle kaç dağ yakarsın?

Dikine dikine, konuşuyorsun,
Küçük tepeleri, sen mi yarattın?
Herkesin işine, karışılıyorsun,
Ateş olup düşsen, kaç dağ yakarsın?

Maşallah, herşeyi çok biliyorsun,
Şu koca evreni, sen mi yarattın?
İnsanlar ağlarken, sen gülüyorsun,
Ateş olsan, söyle kaç dağ yakarsın?

Rastlantı olamaz, böyle bir nizam,
Şu gezegenleri, sen mi yarattın?
Milim sapıyor mu, düzen intizam?
Ateş olup düşsen, kaç dağ yakarsın?

burnu kafdağının bacası gibi
bilgisiz bilginin hocası gibi
aynada kendine baksa beğenmez
varlığına san ki yabancı gibi.....Dost Şeref

Adem Uysal

Kader Seni Zorlamaz

Kadere suç buluyor,
Yerden yere vuruyorsun.
Biraz aklın olsaydı,
Ona hiç suç bulmazdın.
Ağlayıp sızlanmazdın,
Yolunda giderse işlerin,
Onu ben yaptım dersin.
Kötü mü gitti,
Gönder faturayı, kader ödesin.
Cukka varsa ucunda,
O zaman işler değişir.
Söylersin fatura sana gelir.
Nasıl olsa sen onu,
Bir şekilde ödersin.
Kaderin ne suçu var,
Suçlu varsa o sensin.
Kader seni zorlamaz,
Şunu bunu yap demez
Attığın her adımın sorumlusu sensin sen.
İkide bir ne diye,
Kader kader diyorsun,
Özgür iradenle yapıyorsun herşeyi
O halde akıllı ol, incitme hiç kimseyi.
Biraz aklın var ise suçlamazsın kaderi.....

Adem Uysal

Kah ağlar Kah güleriz

Med-cezirlerle geçer günlerimiz,
Kah üzölür kah seviniriz.
Bir daha geri dönmez yitirdiklerimiz
Kah ağlar kah güleriz
Kah hayata küseriz
İnişli çıkışlıdır duygularımız,
Bazen kendimizi tanımakta güçlük çekeriz
Acaba bu ben miyim deriz.
Mazlumdan yanayız der, zalime alkış tutarız
Kah önce can sonra canan deriz
Kah başkasını kendimize yeğleriz
Med cezirlerle geçer günlerimiz

Adem Uysal

KaHrOLURUM TÜRKiYeM

Toprağına taşına,
Lazına dadaşına.
Her Türk vatandaşına,
Kucak açtın Türkiyem.

Arnavuta erkeze,
Mekan oldun sen bize.
Eksiksiz hepimize,
Vatan oldun Türkiyem.

Irmağına derene,
Seni bize verene.
ieğini derene,
Bayılışım Türkiyem.

Türk de Kürt de evladın,
Emaneti ecdadın.
Asla ayrı tutmadın,
Teşekkürler Türkiyem.

Bayırına dağına,
Mis gibi toprağına.
Bir yeşil yaprağına,
Hayranım ben Türkiyem.

Yağmuruna suyuna,
Denizlerde koyuna.
Gelme sakın oyuna,
Kahrolurum Türkiyem.

Adem Uysal

KaiNaT Kitabı

Güneş, ay ve yıldızlar,
Denizler, dağlar, ovalar.
Yağmur yüklü bulutlar,
Bitkiler, hayvanlar.
Dili, dini, ırkı farklı olan insanlar,
Özetle, tüm yaratılmışlar.
Kainatta, hiç birşey rastlantı değil.
Güneş, bir milim uzak,
Ya da, yakın olsaydı dünyamıza,
Yanar, kavrulurdu herşey.
Ya da, buzullarla kaplanırdı dünyamız.
Ya, dünya dönmeseydi,
Gece ile gündüzün, yaz ile kışın,
Kafası karışır,
ilk baharla, son bahar anlaşılamazdı.
Yaratılmışların, hiç birisi tesadüf değil,
Ateş, su, toprak, hava,
Enva-i çeşit madenler.
Kainat kitabının sayfaları sanki,
Yeteri kadar, açılıp okunmayan sayfalar,
Okunmayı bekleyen, koca kitap,
Kainat.

Adem Uysal

Kalb-i Selim

Kalb-i selim ile gitmek istersen dar-ı ukbaya,
Zinhar tamah etme seni aldatan yalan dünyaya

Adem Uysal

Kalbim Temizdir Dersin

Allah'a kitaba küfür edersin,
Buna rağmen, kalbim temizdir dersin.
Senin kalbin temiz olsa ne yazar,
Miden pislik dolu yedikçe yersin.

Meydan boş ise esip gürlersin,
Kayaya çarpınca sitem edersin.
Nemrut'un ateşi olsan ne yazar,
Rabbim istemezse söner gidersin.

Yüzünü bulunca astar istersin,
Bir anda herkesi asıp kesersin
Merhametsiz cellat olsan ne yazar
Korku ile Azrail'i beklersin.

Neyi istiyorsan Allah'ım versin,
Ecel şerbetini sen de içersin.
Alim olsan zalim olsan ne yazar,
Sen de bu dünyadan göçer gidersin.

Adem Uysal

KaLBiME EktiM Seni

Kalbime ektim seni, orada kalacaksın,
Aradığın sevgiyi, yanında bulacaksın.
Dilersen o sevginin, hepsini alacaksın,
Ömür boyu kalbimde, çok mutlu olacaksın.

Kalbime ektim seni, artık solmayacaksın,
Bu can tende durdukça, yalnız kalmayacaksın.
Bundan sonra sen bensiz, nefes almayacaksın,
Kalbimde yaşayacak, pişman olmayacaksın.

Kalbime ektim seni, ömrünce güleceksin,
Ne gelirse başına, kendinden bileceksin.
Benimle yaşayacak, benimle öleceksin,
Mahşer günü meydana, benimle geleceksin.

Kalbime ektim seni, sakın çıkma dışarı,
Akıl veren çok olur, dinleme sen onları.
Al işte senin olsun, kalbimin anahtarı,
Alma sakın içeri, yabancı insanları.

Adem Uysal

KaLeM

Dur dedim kaleme, yazdığın yeter,
Bu benim görevim, yazarım dedi.
Gün gelir, senin de görevin biter,
Dedi, henüz benim işim bitmedi.

Dedim çok yazarsan, okuyan olmaz,
Beni dinlemedi, yazdı da yazdı.
Dedim yazdığını, kimse anlamaz,
Beni dinlemedi, bir çok şey yazdı.

Rezil etme beni, dosta düşmana,
Yazacaksan, bari güzel şeyler yaz.
Yazdığın şeyleri, koy da mizana,
Desteksiz atma ha, adam gibi yaz.

Tek vefalı dostum, kalemdir benim,
Kendisi hayatta tek dayanağım.
Sevincim, kederim, ruhum, bedenim,
Kalem benim dilim, elim, ayağım.

Hak yolda, Hak için oynat ucunu,
Anti etik olan şiirler yazma.
Sakın ha, unutma vefa borcunu,
Gurura kapılıp, şımarıp azma.

Dedi ben yazarım, yanlış görürsem,
Yazılan şiirde mesaj olmalı.
Eyyamcı olurum, ben boş verirsem,
Şiiri okuyan, ibret almalı.

İzin verdim artık, kalem yazacak,
Söz verdi, sözünde durur sanırım,
Oynanan, tüm oyunları bozacak,
Sözünde durmazsa, ona yanarım.

Adem Uysal

KaN DaVaSı

Küçücük çocuklar, çeksin silahı,
Kanlıyı öldürsün, baksın babası.
Katili öldürür, maktülün ahı,
Ne zaman bitecek, bu kan davası?

Birisi kazara, babanı vurmuş,
Ömeli mi illa, onun babası?
Dünyada yaşamak, ne kadar zormuş?
Tarihe gömülsün bu kan davası.

Babanın suçunu, evlat çekiyor,
Öldüren başkası, ölen başkası.
Çocuk öleceği, günü bekliyor,
Unutulsun gitsin, bu kan davası.

Ölenler gidiyor, geri gelmiyor,
Zavallı ağlıyor, ölmüş babası.
İntikam ateşi, sönmek bilmiyor,
Yeter artık bitsin, bu kan davası.

Adem Uysal

Kan Düştü Toprağa

Bir damla kan düştü toprağa,
Kıpkırmızı ve sıcak.
Daha önce hiç görmediği,
Bir ilk yaşıyordu insanoğlu,
Kargalar çığlık attı korkusundan
Güneş, yüzünü kapattı utancından
Bulutlar gözyaşı döktüler üzüntüden,
Kabil, Habili ölümle tehdit ediyordu.
Acımadan onu vurdu,
Yeryüzü ilk kez, bir cinayete şahit oldu.
Şeytan kahkahalar attı sevincinden,
Yarasalar kaçıştı sağa sola
Toprak, yalayıp yuttu üstündeki kanı.
Doymak bilmedi,
İstedikçe istedi.
Daha yok mu getirin dedi,
Savaşlar katliamlar sürüp gitti.
Kan aktı oluk oluk.
Hunharca öldürüldü bebeler,
Vatanı, namusu için, şehit düştü Mehmetçikler.
Toprak değildi yalnız, kana doymayan,
Asırlardır doymadı şu nankör insan!
İnsan demek doğru değil aslında
İnsana benzeyen hayvan...,

lar insan olmayı hak etmiyorlar.

Adem Uysal

kaos

Ahtapot misali,
Cehaletin kolları,
Şımsıkı, sarmıştı insanları.
İnsanlık arayış içinde,
Kurtarıcı bekliyor,
Bir yandan da,
Taşa, ağaca tapıyordu.
Güçlü olan güçsüze,
Hayat hakkı tanımıyor,
Minicik kız çocukları,
Kızgın kumlara gömülüyordu.
Tefecilik, kan davası,
Kavim, kabile kavgası,
Özetle, tam bir kaos.
Kabe putlarla dolmuş,
Adeta, sergi sarayı olmuştu.
Mekke semalarına, kara bulutlar çökmüş,
İnsanlar karanlıkta,
Bocalayıp duruyordu.
İşte tam bu sırada,
Mekke'de bir güneş doğdu.
Şavkı zulmeti boğdu.
Kureyşten, Abdullah oğlu Muammed.
Gelişi, alemlere rahmet,
Görevi, Hakka davet idi.
Allahın hidayeti, Onun sonsuz gayretiyle,
Müslümanlar çoğaldı,
Yeryüzüne dağıldı.
Şimdi o kaoslardan,
Yine medet umanlar var.
Cahiliyye çağını, belli ki özlüyorlar.

Adem Uysal

KaRa GöZLüM

Sokakta yamyamlardan geçilmiyor,
O yamyamlar seni, yer kara gözlüm.
Çok karanlık, yüzleri seçilmiyor,
Dünya sağır, insan kör kara gözlüm.

Yolun ortasında, bayılıp düşsen,
İnsanlar, ne komik der kara gözlüm.
Yardım eden yok mu, ben öldüm desen,
Nasil tepki gelir, gör kara gözlüm.

İnsanlık kalmamış, can çekişiyor,
Herkesi sorgula, sor kara gözlüm.
Güçlü olan, güçsüzlere ekşiyor,
Bu işler yakıcı, kor kara gözlüm.

Bu dünyanın, bin bir türlü hali var,
Sınavı kazanmak, zor kara gözlüm.
Çok duyarsız, sokaktaki insanlar,
Bunlara sen kafa, yor kara gözlüm.

Çıkarı olmayan, selam vermiyor,
Sen herkese selam ver kara gözlüm.
Sal taşıyan, sanma sala girmiyor,
Bir gün ayak olur, ser kara gözlüm.

Adem Uysal

KaRDeLEnLeR

Kardelen, kar çiçeği, nazlı çiçek,
Baharın müjdecisi,
Bir yaratılış harikası.
Kardelen sevgi ve özlemin sembolü
Kardelen kölelik ve esareti reddetmek
Özgürlük ve bağımsızlığın tadını çıkarmaktır.
Yorgunluk ve bitkinlik sözcüklerini
Hiçbir zaman telaffuz etmemek
En zor şartlarda bile direnmektir.
Kardelen baskılara karşı sabretmek
Herşeyin bir zamanı olduğunu bilmektir.
Kardelen azmin ve zaferin simgesi,
Hayatın kendisidir.
Kardelen öğretmendir.
Evet onlar,
Tüm zorluklara rağmen yılmadan
Görevinin başında olan
Fedekar insanlar
Hepsi birer kardelendirler
Kar yağınca köy yolları kapanır
Onlar da kış boyunca mahsur kalır
Ta ki karlar eriyip
Kardelenler gülümseyene dek
Evet onlar gerçek kardelenler.
Kimbilir anadolunun
Hangi köşesinden
Kopup gelmişlerdir.
Kimbilir belki de
Buralarda doğup büyümüşlerdir.

Adem Uysal

Kardeş Olun

Sevginizi gizlemeyin söyleyin,
Sevgi vardır mayasında herşeyin.
Düşmanlığa hiç mücadele etmeyin,
Husumete vaktiniz yok erenler.

Allah için sevin sevdiğinizi,
O'nun için yerin yerdüğünüzü
Kalbinize gömmeyin sevginizi,
Herkesle arkadaş olun erenler.

Sevgiye burun kıvırıyorsunuz,
Dostluğa hiç önem vermiyorsunuz.
Hatayı karşıda arıyorsunuz,
Arkadaş değil, dost olun erenler.

Dostunun dostunu dost bileceksin,
O ağlıyorsa sen gülmeyeceksin.
Dostunu gönlünden silmeyeceksin,
Dostluk yetmez kardeş olun erenler.

Adem Uysal

KaRıŞMa

Ayrı telden çalsan da,
Beni tiye alsan da.
Ben sana hiç karışmam,
Bana düşman olsan da

Gerek var mı savaşa?
Yazılan gelir başa.
Ben sana hiç karışmam,
Dilediğince yaşa.

Söylüyorum insanca,
Cevap verme korsanca.
Ben sana hiç karışmam,
Yaşanır mı düşmanca?

İnat etme de dinle,
Kavga etmem seninle.
Ben sana hiç karışmam,
Senin derdin kendinle.

Ayrı yoldan gitsen de,
Bana sitem etsen de.
Ben sana hiç karışmam,
Çizmeyi aşma sen de.

Beni hedef alsan da,
Ayak bağı olsan da.
Ben sana hiç karışmam,
Kolumu bağlasan da,

Ayağıma dolaşma,
Sakın haddini aşma.
Ben sana hiç karışmam,
Sen de bana karışma.

Adem Uysal

Karya'lı Prenses

Bodrum kalesinde, su altı müzesinde,
Bir kadın gördüm,
Karyalı prenses.
Yaklaşık, kırk, kırk beşinde,
Şehrin girişinde,
Temel kazarken, iskeleti bulmuşlar,
Getirip, müzeye koymuşlar.
Bir de el yüz yapıp, yeniden şekil vermişler.
Manken gibi giydirmişler.
Tam yirmi dört asır önce,
Bodrumda yaşıyormuş,
Hekatomnos hanedanından,
Mausolos'un küçük kardeşi.
Ağzında duruyor otuz iki dişi.
Yanında bir şarap sürahisi,
Belli ki, şarabı çok seviyormuş.
İçip içip sızıyormuş.
Masadaki defteri, boş bırakamazdım,
Çıkardım kalemi, bir cümle yazdım.
'Ey sevgili prenses,
Seni bizden ayıran,
Aradaki o nefes.'

Adem Uysal

Katıksız Ukala

Bilmiyor, haydi anladık da,
Bilmediğini de, bilmiyor zavallı.
Keşke, bilmediğinin bilincinde olsaydı
Her şeyi ben bilirim diyor
Kendini, akıllı sanıyor
Katıksız ukala!
Madem biliyorsun,
Öğretsene insanlara.

Adem Uysal

Kayıran Sen

Ana rahminde yüzeni,
Yaratan sen yaşatan sen.
Evrendeki şu düzeni,
Dizayn edip donatan sen.

Oku diye ilk emrini,
İnsanlığa buyuran sen.
Yerdekini göktekini,
Kayıran sen doyuran sen.

Yeryüzünü gökyüzünü,
Bir emirle olduran sen.
İnsanların aç gözünü,
Toprak ile dolduran sen.

Doğru yolu yanlış yolu,
İnsanlığa bildiren sen.
Sana asi olan kulu,
Süründürüp öldüren sen.

Gök yüzünden su indiren,
Bitkileri bitiren sen.
Kullarını sevindiren,
Acıları dindiren sen.

katkılar:

Her şey içinde bulunan
Okununca gönle dolan
İnsanlığa rehber olan
Kitabını indiren sen.

Ümmetine perver olan
Nadide bir cevher olan
Kainata server olan
Habibini gönderen sen.....Mehmed İhsan USLU

Gözler, her zaman; Ona kaydığı zaman!
İçinde inilder neyler...
İnsan neyler?
Rabbim, güzel eyler! _____ Arif Tatar

Adem Uysal

Keklik

Kekliğim dertli öter,
Benimki ondan beter.
Döngel artık kekliğim,
Bitsin bu hasret yeter.

Kekliğim uçar gelir,
Kanadın açar gelir.
Yavrusunu kaybetmiş,
Perişan, naçar gelir.

Kekliğim durmaz ağlar,
Üzülür kara bağlar.
Yalnız insanlar değil,
Yas tutar ona dağlar.

Kekliğim yeter ötme,
Kendini harap etme.
Avcılar seni bekler,
Sakın aldanıp gitme.

Kekliğimi yormuşlar,
Ona tuzak kurmuşlar,
Yanık yanık öterken,
Acımadan vurmuşlar.

Adem Uysal

Kendimi Yaktım

Aç gözlü nefsimi aldım karşıma,
Herşeyi anlattım inceden ince.
Ne geldiyse o getirdi başıma,
Beni dinliyordu güya kendince.

Artık benden bir şey isteme dedim,
Yemin billah etti sözüm söz dedi.
Hemen oracıkta boğmak istedim,
Çok pişmanım deyip özür diledi.

Dikkatle gözünün içine baktım,
Söylediklerinin hepsi yalandı.
Neredeyse ona inanacaktım,
Konuşan nefis değil, sanki yılandı.

Ne yaptımsa ondan kurtulamadım,
Gittiğim yerlere peşimden geldi.
Kurtulup kaçacak yol bulamadım,
Ölene dek seni bırakmam dedi.

Şöyle bir sağıma soluma baktım,
Ardına bakmadan koşarak gitti.
Nefsime uyararak kendimi yaktım,
Çok çektim ben ondan canıma yetti.

Adem Uysal

KeNdIN oL

abur cuburla doldurmuşsun beynini,
hani, nerede vaz geçemeyeceğin,
uğruna öleceğin ideallerin?
nerede düşüncelerin, prensiplerin,
olmazsa olmazların nerede?
yiyip içip eğlenmek mi,
yoksa senin idealin?
ekmek elden su gölden nasıl olsa,
baban kazansın sen harca!
gün boyu yat yüzün kızarmıyorsa.
birgün kafana dank edince,
işte o zaman anlarsın acı gerçeği.
hani nerede vatan millet için,
hazırladığın projelerin?
anlaşılan sen hiç okumuyorsun.
gazete, kitap, dergi,
yok mu hiç birisi hayatında?
kimbilir miden nasıl?
o da abur cuburla doludur kesin.
pizza, hamburger, cipsi...
senin haberin yokmu tarhana bulgurdan,
yoğurttan, ayrandan, pekmezden.
kendin olmak zor mu geliyor sana?
ne yap et, herşeyinle kendin ol

Adem Uysal

Kendinize Gelin

Barıştan yanayız dediniz,
Her türlü haktı yediniz.
Sahi siz bu filmi bize kaçınıcı kez izlettiniz.
Orta doğuya girdiniz, çıkmak bilmediniz
Nerede petrol var orayı sahiplendiniz
Yapacağız dediniz,
Yakıp yıkıp gittiniz!
Bir çocuğunuz oldu
Nesebi gayri sahih
Adını koymak için bir süre düşündünüz
Sonra ona " senin adın,
Çağdaş Batı Medeniyeti" olsun dediniz
Söyler misiniz ne verdi insanlığa
Sözde medeniyetiniz?
Kan ve gözyaşı...
İlimli islam dediniz
Bizi de kendinize benzetmek istediniz
Gece gündüz çalışıyor misyonerleriniz,
Şimdi şu sorulara cevap veriniz.
Öldürün mü diyor size kitabınız ve dininiz?
Sizler haddinizi aştınız
Şımardıkça şımardınız.
Böyle giderse yakalar sizi felaket
Yapanın yaptığı yanına kalmaz elbet.
Ey Ehli Kitap
Yeter artık kendinize gelin
Sonra kalkamazsınız altından bu vebalin

Adem Uysal

Keser

Ne bencildir, o keser,
Hak, hukuk dinlemez,
Hep bana, hep bana der.
Testere adildir,
Adaletle dikkat eder.
Bir sana, bir bana der,
Doğru, dürüst taksim eder.
İnsan, tıpkı keser,
O kesere, keser ona benzer.
Hep bana, hep bana der,
Başkasının hakkını yer.
İnsan gibi, insan olsa,
Hak, hukuka dikkat eder.

Adem Uysal

Keşke!

keşke demek zorunda kalmasaydık keşke,
pişman olacağımız şeyleri,
hiç yapmasaydık.
konuşurken daha dikkatli olsaydık.
bir adım atmadan önce,
bin kez düşünseydik.
insanların kalbini kıracağımıza,
kendi kafamızı kırsaydık.
belki şimdi keşke demezdik.
işte bundan dolayı,
şimdi keşkeleri sıralıyoruz.
oysa bizim irademiz, beş duyumuz,
prensiplerimiz,
az da olsa aklımız vardı.
en önemlisi de, doğruyu yanlış
öğreten Kitabımız vardı.
keşke geriye dönüp,
yaptığımız yanlışları düzeltebilseydik.
adımlarımızı daha dikkatli atar,
işimize aşımıza ve eşimize,
daha fazla özen gösterirdik.
bunca yıl boşuna geçmiş zaman,
biz farkında olamamışız.
yatmış uyumuşuz,
yatak rahat yorgan rahat, biz rahat,
heyhat ki heyhat,
yanlışlarla dolu bir hayat...

Adem Uysal

Kıl Namazı

Cenneti al sağ yanına,
Cehennemi sol yanına.
Dur Allah'ın divanına,
Tekbir ile kıl namazı

Beytullah'ı karşında bil,
Azrail'i ensende bil.
Yalvar rabbine zerzebil,
İhmal etme kıl namazı.

İhasla dur huzuruna,
Aç elini yalvar ona.
Girmek için Hak yoluna,
Huşu ile kıl namazı.

Temiz olsun secdegahın,
Sağ cenahın sol cenahın.
Bağışlanır hem günahın,
Geciktirme kıl namazı.

Mü'min isen kıl namazı,
Terkeylersen bazı bazı.
Alamazsın ondan hazı,
Savsaklama kıl namazı.

Namazda çok maslahat var,
Bir anlasa şu insanlar.
Yüce rabbim ergeç sorar,
Terketme gel kıl namazı.

Namaz kılan kurtulacak,
Evi barkı nur dolacak,
Karanlıklar yok olacak.
Terkeyleme kıl namazı.

Namazdadır binbir hikmet,
Göreceksin biraz sabret.
Gece gündüz Hakkı zikret,
Üşenme de kıl namazı.

gönül dostlarımdan

Sevap olsa, bir tek çakıl
Sen yine gel, dine takıl
Eğer varsa, sende akıl
Kafan kullan, kıl namazı..... Gökmen Sakin

dünya fani anla artık
ahirete topla azık
yazık olur sonra yazık
ibret al da kıl namazı.....Ramazan Yaşar

Namaz başımın tacıdır
Terkeylemek ne acıdır
Mü'minlerin miracıdır
Huşu ile kı namazı.....Seyfeddin Karahocagil

Adem Uysal

Kılıçlar Kınına

Sen, kendi açından bak,
Ben, kendi açımdan.
Varsın, farklı görünsün dünya,
Neden, farklı görüyorsunuz diye,
Hesap soracak değil ya bizden.
İşin doğrusu bu,
Çevir şimdi, madalyonu.
İnsana, ne oluyor da,
Hariçten, gazel okuyor,
Neden, farklı bakıyorsun diyor?
Sana ne, be kardeşim,
Farklı görünen, sen misin,
Yoksa dünya mı?
Sen de bak, sen de farklı görürsün.
Peki, değişen ne?
Bakış açısı.
Dünya, hiç değişmedi,,
Şen, uzaktan bakıyorsun,
Öbürü yakından.
Elbette, farklı göreceksiniz,
Farklı gördünüz diye,
Kavga mı, edeceksiniz?
Kimse sana, aynı açıdan bak diyemez,
Sen de kimseye.
Kimse, panik yapmasın,
Telaşa kapılmasın.
Dünya aynı dünya,
Ne oluyor sana,
Kastın mı var canına?
Kılıçlar kınına.

Adem Uysal

KIRICI oLMA

Bildiğini anlat, ketmetme öyle,
Her zaman her yerde doğruyu söyle.
Tepene binerler, susarsan böyle,
Dikkat et sözüne, kırıcı olma.

Eğip büküp, kırma lafın belini,
Anlayan anlasın, yorma kandini.
Bırak kınayanlar, kınasın seni,
Dikkat et sözüne, kırıcı olma.

Ehil olmayana, fikir danışma,
Konuşunca, hatır için konuşma.
Az konuş, öz konuş, haddini aşma,
Dikkat et sözüne, kırıcı olma.

Geldiğin yerleri, sakın unutma,
Lüzumsuz konuşup, desteksiz atma.
Nazlanıp, kendini ağıra satma,
Dikkat et sözüne, kırıcı olma.

Sözünü tartmadan, hemen söyleme,
Sırrını faş edip, herkese deme.
Kurulur mutlaka, büyük mahkeme,
Dikkat et sözüne, kırıcı olma.

İnsanlara öyle, tepeden bakma,
Sakın ha kimsenin, gönlünü yıkma.
Kibrine yenilip, kendini yakma,
Dikkat et sözüne, kırıcı olma.

Adem Uysal

Kırk Gün Olmasın

Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı varmış
İnanmayı ben de isterdim ama bu mümkün değil Sakın bu kırk gün olmasın
Eskidenmiş o eskiden
Darda kalanın yardımına koşmak
Karşılık beklemeden iyilik yapmak
Yetime kol kanat germek
Adaleti gözetmek
Ekmeğini gariplerle bölüşmek
Doğruluktan milim sapmamak
Eskidenmiş onların hepsi eskiden
Maziyi unuttuk
Selamı sabahı unuttuk
Edebi hayayı da unuttuk
Yalnız bunlar olsa neyse de
Biz kendimizi unuttuk kendimizi!

Adem Uysal

KISIR Tartışmalar

Ezan neden Türkçe değil,
Arapça okunuyormuş?
Tut ki, Türkçe okundu,
Cemaat çoğalacak mı,
Camileri doldurup,
Sokaklara taşacak mı?
Söyle bana sen hele,
Ezan Türkçe okunsa,
Sen camiye gelecek misin?
Huzurda kıyam durup,
Secdeler edecek misin?
Biliyorum şimdi bana,
'Karışma sen! ' diyeceksin.
Ben de sana o zaman,
'Sana ne saladan, ezandan? '
Demez miyim!
Ezan bir çağrıdır,
Bunu çocuklar da bilir.
Caminin kapısından,
Besmeleyle girilir,
Cemaat saf tutar,
Müezzin kaamet getirir.
Huşu ile yapılır,
Rüku ile secdeler,
Cemaatı seyreder,
Gökyüzünden melekler.
Günahlardan arınıp, pırıl pırıl olurlar.
Ezan Türkçe okunsa,
Afrikalı ne anlar!
İngilizce okunsa
Anlamaz Fransızlar.
Lakin şimdi öyle mi?
Dünya biliyor onun,
Namaza davet olduğunu.
Teşhis artık ortada,
Tartışmaya gerek yok.
Yumurta mı tavuktan,
Tavuk mu yumurtadan!
Yumurta tavuktan çıkar,
Tavuk da yumurtadan.
İlk yaratılan hangisi,
Onu bilmek gerek.
Ağacı kuşu, toprağı taşı,
Kuruyu yaşı, hepsini Allah yaratmış.
Çiçek açıp meyve vermiş ağaç.
Meyveden tohum,
Tohumdan ağaç,
Ağaçtan ormanlar meydana gelmiş.
Hayvanat çiftler çiftler yaratılmış,
Üreyip çoğalsınlar diye.
Yumurta doğurmuş,
Kuşlar tavuklar

Yavrulamış tüm hayvanlar,
O halde, yumurta tavuktan çıkar.
Kısır tartışmalar,
Ezanı kimler tartışıyor,
Namazla işi olmayanlar.
Şikayetçi değil namaz kılanlar.
Onlar gitsin,
Tavuk mu yumurtadan,
Yumurta mı tavuktan çıkar?
Onu tartışınlar.

Adem Uysal

Kismetse Gelirim

Küçükken sen bana, ninni söyledin,
Kucağına alıp, okşar severdin.
Benim oğlum, asker olacak derdin,
İstedığın oldu, sonunda anne.

Bu günleri gördün, ne mutlu sana,
Evlât yetiştirdin, aziz vatana.
Hakkını helal et, asker oğluna,
Sil gözyaşlarını, ağlama anne

İzin ver de, ellerini öpeyim,
Yol göründü, artık veda edeyim.
Bir an önce, birliğime gideyim,
Oğlun asker oldu, üzülme anne.

Kendine iyi bak, düşünme beni,
Şimdiden özledim, anne ben seni.
Rabbim boş çevirmez, dua edeni,
Dua et oğluna, ağlama anne.

Bu bayramda belki, gelemem ama,
Kismetse gelirim, öbür bayrama.
Dağlar girse, senin ile arama,
Ferhat gibi, deler geçerim anne.

Adem Uysal

KıTmİR OLaYıM

İzin ver garibe, seni methetsin,
Sen Ahmed-i Mahmud-u Muhammedsin.
Kainat şahittir, son peygambersin.
Bırak, ayağının tozu olayım.

Mübarek ravzana, varsam ne olur,
Yüzümü gözümü, sürsem ne olur,
Bir kere yüzünü, görsem ne olur?
Sen iste, yoluna kurban olayım.

Hacer-ül evsedi, bir kez öpeyim,
Bir de Beytullahı, tavaf edeyim.
Yüzüme bakmazsan, kime gideyim,
İzinle kapında, eşik olayım.

Firakınla yanıp, bittim efendim,
Çöllerde kaybolup, gittim efendim.
Nettimse kendime, ettim efendim,
Lutfeyle kapında, Kıtmir olayım.

Adem Uysal

Kiyamet

İsrafil suruna üfürdüğünde,
Bu hayatın sonu gelmiş demektir.
Denizler kudurup köpürdüğünde,
Kiyametın vakti gelmiş demektir.

Şu dünya tersine dönerse birgün,
Sonunda çivisi çıkmış demektir.
Güneş de batıdan doğarsa birgün,
Artık hayat sona ermiş demektir.

Dağlar savrulunca sular taşınca,
Dünyanın ibresi kaymış demektir.
Güneş külçe gibi olup akınca,
Ne yazık ki hayat bitmiş demektir.

Mutlaka o saat birgün gelecek,
Canlı kalmayacak hepsi ölecek.
O gün mazlumların yüzü gülecek,
O anda kıyamet kopmuş demektir.

Adem Uysal

Kim İstemez

Akbabalar kartallar,
Çok yüksekten uçarlar.
Nerede bir leş buldular,
Gidip oraya konarlar.

Hepsi ete doyarlar,
Beş kuruş harcamadan.

Kim istemez haybeden,
Gelecek olan leşi.
Buldular ya beleşi,
Orada karargah kurarlar.

Yiyip içip eğlenirler,
O leş bitene kadar.

Akbabalar kartallar,
Rüzgarları koklarlar,
Yeni bir leş bulmak için.
Sağa sola uçarlar.

Avcıları görünce,
Ortadan kaybolurlar.
Ortam hazır olunca,
Gelip leşe konarlar.

Şu beleş konusu da,
Âklınızda bulunsun.
Akbabadan kartaldan
Geri kalmaz insanlar.

üstadların katkılarına teşekkürler.

suret-i insana ne denir, bi şey diyemek,
ölüm yeğdir, olsa ölümsüzlük leş yiyemek.....Bilal ÖZCAN

Adem Uysal

Kim Verdi

Kim verdi sana gören gözü duyan kulağı,
Kim verdi tutan eli yürüyen ayağı,
Söyler misin kim verdi?
Belli ki veren çok cömert
Kim verir ki bila ücret
Kim verdi sana gücü kuvveti
Bunca sayısız nimeti
Akıllara durgunluk veren
Kanı suyu kemiği eti
Hele bak şu eline
Ağızındaki diline
O muhteşem parmakları
Parmaktaki tırnakları
Söyle sana kim verdi.
Dön bir de aynaya bak
O gülen yüz o yanak o dudak
O gözler o kaşlar
Gözlerden akan yaşlar
Haydi söyle
Kim verdi tendeki canı
Göğsündeki imanı
Sendeki o vicdanı
Veren Allah değil mi?

Adem Uysal

Kime Ne Fayda

Dilin dönmüyor,
Gözün görmüyor,
Aklın ermiyor,
Kulağın duymuyor,
Elin vermiyorsa, sen yaşamıyorsun.

Dönmeyen dilden,
Görmeyen gözden,
Ermeyen akıldan,
Duymayan kulaktan,
Vermeyen elden kime ne fayda?

Dil dönmez,
Göz görmez,
Akıl ermez,
Kulak duymaz olunca,
Tüm çabalar boşuna.
Gitmese de hoşuna,
İş işten geçmiş olur.

Dilin dönüyor,
Gözün görüyor,
Aklın eriyor,
Kulağın duyuyor,
Elin veriyorsa, sen yaşıyorsun.

Adem Uysal

Kime Ne?

Her ayrılık bir vuslattır bilene
Üzülürüz yas tutarız ölene.
Yaşatan da öldüren de Allah'tır
Kah yaşatır kah öldürür kime ne?

Son günlerde asabisin bu da ne
Çok yakında kavuşursun dedene
Öldüren de dirilten de Allah'tır
Kah öldürür kah diriltir kime ne

Selam olsun halini arz edene
Gül bülbülden bizar imiş o da ne
Bezdireni de sezdireni de Allah'tır
Kah bezdirir kah sezdirir kime ne

Gördüğünde bakıp deme o da ne
Hayat veren ruhtur ölü bedene
Güldüren de ağlatan da Allah'tır
Kah güldürür kah ağlatır kime ne

Yüz verme hiç alay edip gülene
Koşarak git yürüyerek gelene
Koşturan da yürüten de Allah'tır
Kah koşturur kah yürütür kime ne

arkadaşlarımdan katkılar...

Yıllar önce benzer duygularla yazdığım bir şiirime yer vermek istedim yorumumda.
Kutladım sizi ve şiirinizi içtenlikle...

KİME NE?

Gün olur takılır deli gönlüm Yunus'un peşine.
Varsam onunla Tapduk Emre'ye
Acep bir nefes istesem verir mi? diye.

Gün olur bir balığın karnında hissederim kendimi
Türlü acılar içinde.
Engin denizlerde Yunus ile.

Gün olur yaralarım kanar, azar da azar.
Sızlar yüreğim gizli bir nedenle.
Dertleşirim o zaman Eyup ile.

Bana ne ateşler su olur, ne odunlar balık.
Ateşler içinde bulurum kendimi bazen.
Nemrut'un yakmak istediği İbrahim ile

Gün olur kör kuyulardayım sanki
Karanlıklarda, derinlerde Yusuf ile,

Bazen Yakup ile ağlarım Yusuf'um diye.

Gün olur dolaşırım Kenan ilinde
Çölün sıcağı kavurmaz beni
Deve güderim Veysel Karani ile.

Bazen de giderim Mevlana'nın yanına,
Dururum ayak ucunda.
O'nu dinlerim saygıyla, sessizce.

İşte ben bu yüzden:
"Yaradılanı severim, Yaradan'dan ötürü."
KİME NE?

Naime Özeren

Adem Uysal

Kimler Yermiş?

Armudun iyisini kimler yermiş?
Tabi ki ayılar!
Hangi ayılarmiş onlar?
Kutuplarda yaşayanlar desem!
Onu bilmem de kutuplarda armut ne gezer
Yoksa tekamül mü etmiş oradaki insanlar!

Adem Uysal

KiRaCıLAR OLmAsA

Ev sahibi kiraya, durmadan zam yapıyor,
Köpek yemez parayı, adam ona tapıyor.
Beleş çok seviyor, ne bulursa kapıyor.
Kiracılar olmasa, ev sahibi de olmaz

Ev sahibi sabırsız, kiracıya çık diyor,
Zavallı, başı önde, evden çıkıp gidiyor.
Sokaklarda aç susuz, hayata kahreliyor,
Kiracılar olmasa, ev sahibi de olmaz.

Yardım etmek sevaptır, darda kalan insana,
Adamcağız çaresiz, ev sahibi duysana.
Kiracıyı fırlatıp, sokağa atmasana,
Kiracılar olmasa, ev sahibi de olmaz.

Kiracı da insandır, küçük görme sen onu,
Biraz eksik almakla, gelmez dünyanın sonu.
Sendeki bu mal hırsı, şeytanın bir oyunu,
Kiracılar olmasa, ev sahibi de olmaz.

Bu dünyada kiracı, değilmiyiz hepimiz?
Mülk Allah'ın elinde, bizler emanetçiyiz.
Emanetin başında, sürekli nöbetçiyiz,
Kiracılar olmasa, ev sahibi de olmaz.

Adem Uysal

Kitaplar da ağlar

Ah o kitaplar, o kitaplar yok mu,
Tozlu raflarda, gün boyu beklesirler.
Her biri okunup koklanmak isterler,
Onlar da duygulanıp hznlenirler.
Kimi kimsesi olmayan insanlar gibi
Yalnızlığa terkedilmişler.
Ah o kitaplar,
Onları cansız ruhsuz sanır insanlar.
Oysa onlar da canlıdırlar,
En azından bizler kadar
Ne zaman bir kütüphanenin önünden gesem
Yüreğim cız eder, hznlenirim.
Köprünün altından çok sular aktı,
İnternet cafeler kütüphaneleri boşalttı.
Cazip gelmiyor artık, gençlere kütüphaneler,
Oysa ağzına kadar dolu internet cafeler.
Ah o kitaplar, o kitaplar yok mu,
Okuyanın ufkunu açarlar.
Sahi nerede şimdi o kitap kurdu?
Bir günde bir kaç kitap deviriyor,
Beynine yeni bilgiler yüklüyordu.
Eskidenmiş okumak,
Okuduğunu anlamak ve anlatmak,
Bildiklerini insanlarla paylaşmak.
Allah aşkına şöyle bir bakın raflara,
Ağlayan o kitaplara.
Onlar gözyaşı dökerken,
Senin gözünde yaş yok niye?
Eskiden beri, bir söz dolaşır orta yerde,
Erkekler ağlamaz diye.
Yıllar geçse üstünden, değişmez hiç doğrular,
Kim ne derse desin, kitaplar da ağlar.
En nemlisi, Kuran ağlıyor Kuran!
Haydi ne bekliyorsun sen de ağla ey insan.

Adem Uysal

KoBaY

Gönderin, savaş uçaklarınızı,
Uygulama alanı, hazır burada!
Canlı hedef insan;
Hastalar, yaşlılar, kadınlar ve çocuklar.
Hedefleriniz arasında,
Kütüphaneler, camiler, türbeler de var...
Uçaklarınız, havadan taarruz etsinler,
Sivil hedefleri vursunlar.
Savaş gemileriniz denizden,
Tanklarınız karadan, taarruz etsin.
Yeni silahlarınızı, denemek mi istiyorsunuz?
Çekinmeyin, buyurun gelin.
Ortadoğu, sizi bekliyor.
Korkmayın, kimse direnmez size,
İşgal edin topraklarını,
Bir daha da çıkmayın oralardan.
Kendi ülkeniz,
Pardon, evinizmiş gibi davranın.
İşkence yapın insanlara,
El koyun petrollerine.
Sömürün, sömürebildiğiniz kadar.
Yeni ilacınızı, denemek mi istiyorsunuz?
Koşun Ortadoğu'ya.
Kobayınız hazır nasıl olsa.
Ücretsiz dağıtın ilaçları, aldatın insanları.
Ortadoğu sahipsiz, orta doğu mazlum,
Ortadoğu mağdur, Ortadoğu kobay!

Adem Uysal

Koca ınar

Yaşın kaç senin söyle koca ınar,
Neler anlattı gölgende dinlenen insanlar
Evsizler yurtsuzlar yuvasızlar var desene
Ah dilin söylese sende anlatacak çok şey var

Hey dostum anlat biraz canlansın hatıralar
Gölgende dinlenen yarı aç yarı tok insanlar
Benim sözüm ağız diyen egoistlere
Söylesene doymak bilmez mi bu yaratıklar

Bir türlü bitmek bilmeyen şu savaşlar
O savaşlar yüzünden yerinden oynayan taşlar
Bundan böyle geçit yok eşkıyaya desene
Şu insanlar olmasa secde eder kurtlar kuşlar

Siz ey Allahtan korkmaz kuldun utanmazlar
Gelin de ders versin size şu koca ınar
Onun ağız dili yok anlatamaz kimseye
İsterseniz anlatalım bunları azar azar

Adem Uysal

KoKuN SiNmİŞ

odadaki çekyatlara,
salondaki koltuklara,
okuduğın kitaplara,
dokunduğın eşyalara,
kokun sinmiş.

yağmur kokan bulutlara,
güneş ay ve yıldızlara,
buz gibi esen rüzgara,
lapa lapa yağın kara,
kokun sinmiş.

okuduğın dergilere,
dolaştığın sergilere,
bulunduğın tüm yerlere,
bir de yedi kat göklere,
kokun sinmiş.

tuttuğın o mendillere,
kokladığın tüm güllere,
esip giden şol yellere,
coşkun akan o sellere,
kokun sinmiş.

Adem Uysal

Kompleks

Yetmedimi yıllardır,
Yerimizde saydığımız?
Yetmedi mi kendimizi,
Yetersiz gördüğümüz?
Söyleyin, neyiz eksik bizim elden?
Çok mu geri kalmışız ecnebilere?
Uç aşağı beş yukarı,
Elde olan bizde de var.
Neden gözünüzde büyütüyor,
Yabancılara özeniyorsunuz?
Bırakın artık şu kompleksi,
Artıysa artı, eksiye eksi.
Söyleyin bakalım,
Kalkınmak sizce nedir?
Gökdelenler dikmek mi,
İnsanlara zulmetmek mi,
Yoksa insanlıktan çıkmak mı?
Sizce kalkınmak,
Savunmasız ülkeleri işgal edip,
Halkına kan kusturmak mı,
Oralara yerleşip, onları sömürmek mi?
Bunlar mı sizin gözünüzde büyüttüğünüz,
Örnek almak istediğiniz barbarlar mı?
İnsana değer vermeyen,
Ona robot gözüyle bakan zalimler mi?

Adem Uysal

Konuşabilseydi

siz yolda yürürken,
bir cenaze geçer yanı başınızdan.
konuşabilseydi neler söyleyecekti,
size kimbilir.
belki de şöyle diyecekti;
birgün ansızın,
sizi de yakalayacak ölüm.
yakınlarınızı omuzlarınızda,
mezara taşıyorsunuz da,
az sonra nasıl kahkahalar atarak,
gülüp eğlenebiliyorsunuz.
şimdi beni soğuk ve kapkaranlık olan,
mezarıma koyacaklar.
orada tek başıma yapa yalnız kalacağım.
sorgu melekleri vardır,
Münker ve Nekir.
kabirde soru sorarlar.
işte onlar beni de,
hesaba çekecekler.
ya dilim tutulur da,
cevap veremezsem.
o zaman bana kim yardım edecek.
tabi ki hiç kimse.
sonra mezarımın duvarından,
bir pencere açılacak.
bana ya cennet bahçelerini,
ya da cehennemın fokur fokur,
kaynayan ateşini izletecekler.
sonra kabir azabı,
kabrin sıkması.
sonra Mahkeme-i Kübra.
beni orada yargılayacaklar.
orada yalancı şahitlik yoktur,
torpil yoktur.
ordn nereye mi götürecekler?
ya cennet ya cehennem.
Umarım Allah acır da,
beni cehenneme atmaz.
Rahmet nebisi şöyle dedi;
'arkadaşlarım, bir anne,
isteyerek çocuğunu ateşe atar mı?
ashab-ı kiram cevap verdi;
'siz daha iyi bilirsiniz, ama kolay kolay,
atmaz ey Allahın resulü' dediler.
'o halde Allah da kullarını,
hiç ateşe atmak istemez' dedi.
ibadetlerim imdadıma yetişse bari.
ya onlar yarım yamalak ise,
eksikse, Rabbim beğenmezse!
onlar bir paçavra gibi yüzüme atılırsa.
ya kul hakkı yemişsem,
onlar da haklarını, helal etmezlerse.

orada beni daha nelerin,
beklediğini bilmiyorum.
Çok şükür inancımda,
en küçük bir eğrilme yoktur.
sırf onun için, rabbim,
belki öbür günahlarımı da affeder.
sizler, ey insanlar, sağlığınıza,
gençliğinize, servetinize ve makamınıza,
güvenip de şımarmayın.
burnunuzu havaya dikmeyin.
size ait olan şeylerin,
büyük bir kısmı, burada kalacak.
bakarmısınız bana, ne götürüyorum?
neyim varsa, hepsini burada bıraktım.
dünyanızdan götürdüğüm,
iki metrelik kaput bezi.
ben mal mülkle biraz oyalandım,
şimdi sıra yakınlarımda.
biraz da onlar oynasınlar,
benim oyuncaklarla.
bir süre sonra,
onlar da oyuncağı bırakıp,
peşimden gelecekler.
şu cenazemi taşıyanlar var ya,
beni toprağa gömüp,
evlerine dönecekler.
biraz ağlayıp sızladıktan sonra
beni unutacaklar.
içlerinden birisi şöyle diyecek;
"İyi insandı rahmetli"
ötekiler başlarını sallayarak
O'nu onaylayacaklar.
ölmüş birinin arkasından
"kötü insandı." demezler ya!
neyse en çok üzüldüğüm şey
ne biliyor musunuz?
çocuklarımı istediğim gibi,
yetiştiremedim.
birisine mühendis ol
öbürüne doktor ol dedim.
onlar da oldular.
ancak, iyi bir müslüman olun
iyi bir insan olun
demeyi düşünemedim.
bugün camide tanımadığım insanlar
cenaze namazımı kılarken
benimkiler bir köşeden seyrettiler
sizler çocuklarınıza,
dünya ve ahireti
birlikte öğretin.
benim yaptığım yanlışa sizler düşmeyin.
"hele bir emekli olayım,

ibadetlerime başlarım." demeyin.
ne kadar yaşayacağınızı bilmiyorsunuz.
kul hakkı yemeyin.
kimsenin kuyusunu kazmayın.
insanların arkasından konuşmayın.
aranıza ayrılık tohumları saçan
bozgunculara izin vermeyin.
unutmayın müslüman müslümanın kardeşidir.
birisi size kötülük yaparsa
siz ona iyilik yapın.
ruh çıkarken çok acı veriyor.
neler çektiğimi bir Allah bir ben bilirim.
o anı anlatmaya gücüm yetmez.
galiba biraz fazla uzattım.
ne olur hakkınızı helal edin.
kul hakkıyla göndermeyin.
neredeyseniz unutacaktım.
Kur'anı ölülerinize okuduğunuz kadar
dirilerinize de okuyun.
O ölü kitabı değildir.
bir de şu türbe ve yatırlara gidip
oradaki insanları rahatsız etmeyin.
bir şey isteyecekseniz Allah'tan isteyin.
oralara mum yakanlar
artık yakmasınlar.
toprağın üstündeki mum altını aydınlatmaz.
oradaki insanlar hesabını vermişler.
siz kendinize bakın.

Adem Uysal

Konuşun Susmayın

Yüzyıla suç bulmayın,
Suç insanlıkta.
Sende, bende, bizde,
Belki de hepimizde,
Şavaşan, kan döken insanlıkta,
İnsanlık karanlıkta.
Savaşlar katliamlar,
Mutlu değil insanlar.
Konuşun susmayın,
Bir kenarda pusmayın.
Varsa söyleyecek sözünüz,
Kızarmazsa yüzünüz,
Haydi durmayın söyleyin,
İyiliğe teşvik edip,
Kötülükten men edin.
Yüzyıl kötü diyerek, kendinizi avutmayın.
İnsanları eğitin,
Karanlığa atmayın.
Zamana şekil veren,
Sizler değil misiniz?

Adem Uysal

KoPyAcI

Derslere çalışıp, kendini yormaz,
Hazıra konmayı, sever kopyacı.
Merak edip derste, bir soru sormaz,
Sınıfı beleşten, geçer kopyacı.

Akşam sınav için, hazırlık başlar,
Kopyayı hazırlar, yazar kopyacı.
Öğretmen yakalar, bir güzel haşlar,
Ecel teri döker, artık kopyacı.

Kendini aldatır, kopya çekenler,
Bilgi hırsızlığı, yapar kopyacı.
Övgüye layıktır, bilgi ekenler,
Öğretmeni, kandıramaz kopyacı.

İleride, bir öğretmen olursan,
Sınıfta işin zor, senin kopyacı.
Kopya çeken, bir öğrenci bulursan,
Ona ceza, verir misin kopyacı?

Hasbel kader, yarın doktor olursan,
Hastalara, kim bakacak kopyacı?
Kopya mı çekersin, fırsat bulursan?
Onu da sen düşün, artık kopyacı.

Kopyacılık, bizde gelenek oldu,
Alın teri değil, yapma kopyacı.
Biz kopyayız, asıl nüsha kayboldu,
Asıl varken, kopya geçmez kopyacı.

Adem Uysal

Kor Düşer İçimize

Güneş gibi her sabah, doğuver şu dünyama,
Daha seni görmeden, girdin benim rüyama.
O tertemiz sevginden, şüphe etmem ben ama,
Yanılıp yenilip de, başka liman arama.

Kem gözle bakmasınlar, bizim bu sevgimize,
Ömür boyu yaşasın, gelmesin asla göze.
Gören maşallah desin, herkes imrensin bize.
Ayrılıklar zor gelir, kor düşer içimize,

Sevgimiz türkü olsun, insanların dilinde,
Nağmeleri dolaşsın, dünyanın her yerinde.
Bu sevgiyi yaşatmak, ikimizin elinde,
Gerçek aşkı buluruz, belki günün birinde.

Gel seninle el ele, yarınlara koşalım,
Sevgimizi kuşanıp, iblisle savaşalım.
Hallac-ı Mansur gibi, kendimizi aşalım,
Bu sevgiler geçici, Onunla buluşalım.

Adem Uysal

Kötü Örnek

Kalbim temiz diyorsun, diline ne demeli,
Konuşurken dikkat et, ayıp denen birşey var.
İnsan bir kez konuşup, iki kez dinlemeli,
Sansür koy sözlerine, sonra kınar insanlar.

Sen ağzını açınca, her şeyi söylüyorsun,
Ne ararsan hepsi var, küfür isyan ve gıybet.
Yanlış birşey söyleme, bak çam deviriyorsun,
Söylediğin sözlere, biraz daha dikkat et.

Çocuklar örnek alır, evdeki büyükleri,
Yanlış birşey söylersen, sonra pişman olursun.
Sakin ölçüp tartmadan, kullanma sözcükleri,
Yanlış yaparsan eğer, ettiğini bulursun.

Akıllıyım diyorsun, hiç birşey bilmiyorsun,
Pedagoji bilseydin, böyle naçar kalmazdın.
Bildiğini okuyor, hiç söz dinlemiyorsun,
İslamı yaşasaydın, kötü örnek olmazdın.

Adem Uysal

KöYLü GüZELi

Erkenden kalkar,
Sobayı yakar,
Çamaşır yıkar,
Köylü güzeli.

Ayakta çizme,
Başında yazma,
Elinde kazma,
Köylü güzeli.

Çizmesi özel,
Yazması güzel,
Motoru dizel,
Köylü güzeli.

Dizinde derman,
Savurur harman,
Çalışır her an,
Köylü güzeli.

Kaşları hilal,
Ayakta halhal,
Sanırsın meral,
Köylü güzeli.

Elinde kına,
Seslenir ana,
Koşar o yana,
Köylü güzeli.

Tatlıdır sözü,
Güleçtir yüzü,
Siyahdır gözü,
Köylü güzeli.

Selvi boyludur,
Temiz soyludur,
İyi huyludur,
Köylü güzeli.

Yaylaya çıkar,
Ovaya bakar,
Çok canlar yakar,
Köylü güzeli.

Atına biner,
Dağlardan iner,
Köyüne döner,
Köylü güzeli.

Dilinde Allah,
Belinde silah,

Çeker bismillah,
Köylü güzeli.

Adem Uysal

KöYLü KaDıNı

Yüklenir sırtına, bir yığın çalı,
İki büklüm gider, köylü kadını.
Bazen de sırtında, taşır çuvalı,
Sesini çıkarmaz, köylü kadını.

Kaynana "çocuk" der, gelin doğurur,
İtiraz edemez, köylü kadını.
Tarladan gelince, hamur yoğurur,
Köledir adeta, köylü kadını.

Çoğunun okuma, yazması yoktur,
Hesap kitap bilmez, köylü kadını.
Karnı aç olsa da, gözü hep toktur,
Tamahkar değildir, köylü kadını.

Gecesi gündüzü, yoktur çalışır,
Halinden memnundur, köylü kadını.
Küçük yaşta, zorluklara alışır,
Genç yaşta yıpranır, köylü kadını.

Kocası yatarken, o kalkar erken,
Yollara koyulur, köylü kadını.
Şehirde bayanlar, gezip tozarken,
Toprakla boğuşur, köylü kadını.

Erkeği kahvede, oyun oynarken,
İnekleri sağır, köylü kadını.
Şehirli kadınlar, rejim yaparken,
Yarı aç yarı tok, köylü kadını.

Adem Uysal

Ku'anı mız Var Bizim

Dinleyeni cezbeden,
Düşünmeye sevkeden.
Gönülleri fetheden,
Kur'anımız var bizim.

Bilime teşvik eden,
Mantiğa hitabeden.
Kötülükten men eden,
Kitabımız var bizim.

Dünyayı aydınlatan,
Gerçekleri anlatan.
Hakkı ayakta tutan,
Kur'anımız var bizim.

Doğru yolu gösteren,
Putları yere seren.
Geçmişten örnek veren,
Kitabımız var bizim.

Hirada inzal olan,
Tüm dünyaya yayılan.
İnsanı konu alan,
Kur'anımız var bizim.

Gönüllere taht kuran,
Sorgulayan ve soran.
Küfrün belini kıran,
Kitabımız var bizim.

Barışı öğütleyen,
Ahkâmı eskimeyen.
Kardeş olunuz diyen,
Kur'anımız var bizim.

Adem Uysal

KuR'aN BuNu SöYLeR

İnsana nispet,
Güneş olabildiğince cömert.
Ayrım yapmaz,
Torpil geçmez,
Adam seçmez.
Herkesi ısıtır,
Ücret istemez.
Yaptığı iyilikleri başa kakmaz.
Asırlardır bu böyledir,
Durup dinlenmeden,
Yoruldu demeden,
Görevini yapar,
Hem de hiç aksatmadan.
Ay ışığını ondan alır,
O da cömert davranır.
Dünyayı aydınlatır,
Bölge ve ırk farkı gözetmeden.
Güneş, ay ve yıldızlar,
Hepsinin bir görevi var.
Yerde gökte ne varsa,
Allahın eseridirler.
Kuran bunu söyler,
Hadis böyle der,
Melekler tasdik eder.
Peki, ya insanlar,
Ne ararsan hepsi var.
Bir bakarsın, melek gibi,
Bir bakarsın canavar!

Adem Uysal

Kur'ani Toplum Olamadık

K aç müslüman var, hani bana gösterin,
U zayın derinliklerine seyahat eden, bilimsel araştırmalar yapan.
R uhlara nüfuz edip, gönülleri fetheden,
A h, nerede o islam bilginleri? Fa'rabi, Biruni, İbn-i sina...
N e oldu bize, ölü toprağı mı saçtılar üzerimize?
İ badetten ibaret değıl ki islam, okuyup öğrenin diyor yüce Kur'an.

T anık oluyor muyuz, yeni buluşlara?
O lamayız, çünkü okuyup, araştırmıyoruz.
P olitik çekişmelerle, geçti yıllarımız,
L aik-anti laik, Türk-Kürt, Alevi-Sünni...
U cu görünmeyen, tartışmalarla zaman kaybettik,
M eğer biz, ne cahil bir toplummuşuz?

O ysa, biz Kur'anı okuyup öğrenebilirdik,
L ak lak ile, gelip geçti yıllarımız.
A ğzı olan bol bol konuştu, ama iş yapmadı,
M addiyatın önünde, eğilen bir toplum olduk.
A yrı tellerden çalıyoruz şimdi, böyle şey olur mu yahu?
D üşmanın yapmadığını, biz kendimiz yaptık.
I raklaşıyoruz şimdi, her geçen gün,
K ur'an ve islamdan.

Adem Uysal

Kurban

iki kardeş birer kurban sunmuşlar,
yakın olmak için, Allah'a
birisi koç öbürü ekin.
Habil'inki kabul edilmiş,
Kabil'inki ret!
'Allah, ancak sakınanlardan kabul eder'
deyince Habil,
'Seni geberteceğim! ' dedi Kabil.
kıskançlıktan gözü dönmüştü,
ne söylediğini biliyordu,
ne de yaptığını!
Habil ona; 'Sen beni öldürmek istesen de,
ben sana elimi uzatmam,
çünkü ben Allahtan korkarım' deyince,
Kabil öfkesine yenilerek,
canına kıydı, kardeşinin.
insanoğlunun ilk cinayeti,
Yeryüzünde dökülen ilk kardeş kanı.
Kimse bilmiyordu, işin iç yüzünü.
güneş şahit, ay şahit, yıldızlar şahitti,
hepsinden önemlisi Allah şahitti.
o gün orada başlayan kardeş kavgası,
asırlarca sürüp gitti.
iki kardeş, iki görüş!
kardeş kardeşini öldürdü,
vicdanı sızlamadan.
evlat babasını öldürdü.
babası evladını.
kimisi vahye uydu,
kimisi aklına...

Adem Uysal

Kutlu Çağrı

rotasını şaşıran insanlık,
karanlıkta bocalarken.
önünü göremiyor,
nereye gideceğini bilmiyordu.
kız çocukları diri diri,
kırgın kumlara gömülürken,
anne babalar onların,
nasıl ağlaştığını izliyordu
Kendi içlerinden seçilen peygamber,
mekkeli müşrikleri,
iman ve islama davet eder.
Ebu Kubeysi göstererek;
size şu dağın arkasında düşman var'
desem, bana inanır mısınız der.
evet inanırız, çünkü sen,
Muammed -ül eminsin derler.
gelin, Allahın birliğine inanın o zaman
deyinince,
başta Ebu cehil olmak üzere,
oraya toplanan müşrikler,
bizi bunun içinmi topladın buraya
diyerek dağılıp giderler.
bu durumda ne Allahın birliğine,
ne de peygambere iman ederler.
az önce sana inanırız diyenler,
az sonra 'inanmayız.' dediler.
işlerine gelince evet,
gelmeyince hayır.
gün geldi dalga dalga,
Allahın dinine girdiler.

Adem Uysal

Küçük Çoban

Herkes mesuldür, güttüğünden nihayet,
Koyunlar sana, sen Allaha emanet.
Gözünü seveyim, dikkat et,
Kurt görünce kuzuyu,
Akar ağzının suyu,
Bu onun, değişmez huyu.
Küçük çoban, ne olursun dikkat et,
Kara koyun, sürüden çok geride kalıyor,
Mor koyun arkadaşı, ona destek oluyor,
Kurtlar tetikte, fırsatını kolluyor.
Saldırınca sürüye,
Birşey kalmaz geriye.
Düşünsene o zaman, ne dersin sen köylüye!
Bir an olsun sürüden, ayırma hiç gözünü,
Ara sıra da olsa, dinle büyük sözünü.
İnsanlar da mesuldür, hepsi bir birinden,
Anne baba çobandır,
Mesuldür güttüğünden,
Çocukları korurlar, her türlü tehlikeden.
Muhtar, köy ve mahallesinden,
Başkan beldesinden,
Kaymakam ilçesinden,
Vali vilayetinden,
Devlet başkanı, devlet ve milletinden,
Sorumludur küçük çoban!

Adem Uysal

KüÇÜK PeHLiVaN

Adını pehlivan koymuşlar,
Çocuk sıska mı sıska.
Üstelik biraz da hasta,
Dayak yiyip geliyor,
Sokağa her çıkışta,
Evde ninesi hasta.
Biraz da ilerlemiş yaşta,
Faydası yok başına,
Nasıl baksın çocuğa!
Çocuk henüz çok küçük,
Bakamaz ki kadına.
İki çaresiz insan,
Biri yaşlı kadın,
Öbürü küçük pehlivan.
Adını pehlivan koymakla,
Pehlivan olmaz ki insan
Sabah evden çıkarken,
Sala verildi erken.
Dedim bu neyin nesi?
Ölmüştü pehlivanın ninesi.
Yalnız ninesi mi?
Can yoldaşı,arkadaşı, sırdaşı.,
Dayanağı, tutamağı,
Tek teselli kaynağı.
Ne olacak şimdi?
Zorluklarla güreşecek,
Bizim küçük pehlivan,
Mindere ilk çıkışta,
Gelecek belli ki tuşa.
İti, kopuğu, manyağı,
Yemezler mi yavrucağı!
Sahip çikalım dostlar,
Kimsesiz çocuklara,
Bırakmayalım onları,
Tek başına sokaklara.

Adem Uysal

La Diyelim Erenler

Defolu mal satana,
Eksik ölçüp tartana,
Miskin miskin yatana,
La diyelim erenler.

Şu maskeli yüzlere,
Göremeyen gözlere,
Yalan yanlış sözlere,
La diyelim erenler.

Akordu bozuk saza,
Sarhoşa kumarbaza,
Bila yargı infaza,
La diyelim erenler.

Can alan katillere,
Zehir saçan dillere,
Hortumlayan fillere,
La diyelim erenler.

Yalancı şahitlere,
Kibirli elitlere,
Lüzumsuz gelgitlere,
La diyelim erenler.

Müşriklerin putuna,
Her türlü tağutuna,
İtine haydutuna
La diyelim erenler.

Adem Uysal

labirent

Güneş son kez dönüp, bakarken arkasına,
Tatlı bir hüzün çöker üstüme,
Garip duygular kaplar benliğimi,
Efkarlanırım.
Bir yanda akşam, öbür yanda sabah.
Gündüz biter, gece başlar,
Gece biter, gündüz...
Güneş için farketmez,
Nerede akşam, orada sabah.
Ay ve yıldızlar,
Güneş gitti diye, ışık tutarlar.
Gökyüzünü seyrederim, hayallerim depreşir.
Dalar giderim, on sekiz bin aleme.
Zaman durur, mekan kaybolur, ben kaybolurum.
Derken, kendimi,
Bir labirentin içinde bulurum.
Sağa koşar, sola koşar, yorulurum.
Bir ışık arar gözlerim, çıkış yolu bulmak için.
Boşunadır tüm gayretlerim,
Tam umudum tükenmişken, bir ses gelir derinden.
Haydi kurtuluşa diyen,
Beni çekip alır, labirentin içinden...

Adem Uysal

LaF-I GüZaF

Sözü olan söylesin,
Lafı olan, hiç konuşmasın.
Laf, sözün içi boş olanıdır,
Boş lafa, laf-ı güzaf denir...
Laf-ı güzafla geçti yıllar,
Boş sözlerle, yankılandı meydanlar.
Kimisi, konuştu, alkışlandı,
Kimisi, yuhalandı.
Tatlı vaatlerde bulundular,
Kimisi, ev, araba sözü verdi,
Kimisi, vatan millet Sakarya dedi.
Kimisi, benim köylüm benim çiftçim,
Benim memurum, benim işçim,
Benim dar gelirim dedi,
Kimisi, iş aş dedi ekledi.
Kimisi sözünde durdu, kimisi durmadı.
Birçoğu duygu sömürsü yaptı,
Damardan girip, nabza göre şerbet verdi.
Ağam paşam dedi, el ayak öptü,
Rol icabı, kah güldü, kah ağladı.
Şimdi artık eski çamlar bardak oldu,
Vatandaş anladı,
Kimin ne yapmak istediğini.
Laf-ı güzaf, istemiyor vatandaş,
İş istiyor aş istiyor, özgürlük ve barış istiyor.
Bir de insanca yaşamak istiyor.

Adem Uysal

Lenger Şapkalı Adam

Altmışlı yıllar üzücü olaylar...
Asker darbe yapar, başvekili asarlar
Lenger şapkalı adam
Bir sağa bakar bir sola bakar
Binaenaleyh siyaset bizim işimiz der
Millet ona rağbet eder
Lenger şapkalı adam bir gelir bir gider
Hatta pir gelir pir giderim
Muhalefete düşünce
Mitinglerde vatandaş
İktidarı şikayet eder
Kurtar bizi baba der
sonunda öyle bir gider ki
Lenger şapka yetim kalır
Son yıllarda onu fazla giyen yoktu,
Rahmetli de zaten elinde taşır
Halkı onunla selamlardı.

Adem Uysal

Löpür Löpür

Sen beleş seversin,
Ne bulursan yersin.
Ye ye,
Yalnız önce bir sor,
Beleş mi değil mi?
Beleş ise hiç düşünme,
Löpür löpür,
Haydi götür!
Lafı mı olur be kardeşim,
Götür.
Götürebildiğin kadar,
Sana yeme diyen mi var?
Bal tutan parmağını,
Yalarmış derler.
Olur mu hiç,
Yalamakla sen doymazsın.
Löpür löpür,
Malı götür.

Adem Uysal

Lütfen Allah'ım

Bizler aç gözlüyüz, sen biliyorsun,
Kör nefis bir türlü, doymaz Allah'ım!
İsteyene yardım gönderiyorsun,
Bana da yardım et, lütfen Allah'ım!

Kapına geldim, al beni içeri,
Ne olur bırakma, beni Allah'ım!
Sokaklarda kuşlar, kurtlar yer beni,
Bu kuluna acı, lütfen Allah'ım!

Aşkınla nuruna, koştum da geldim,
Hifzeyle kulunu, affet Allah'ım!
Tek sana güvendim, sana yöneldim,
Koru gözet beni, lütfen Allah'ım!

Mahlukatın ipi, senin elinde,
Onları insafa, getir Allah'ım!
Açlık yokluk, her an halkın dilinde,
Gözümüzü doyur, lütfen Allah'ım!

Adem Uysal

MaDeM KaDıNSıNıZ

Adam olmaz bunlar,
İsteseler de, olamazlar.
Sittin sene geçse,
Yine olmazlar.
Adam yerine konulmadan,
Nasıl adam olsunlar.
Erkek egemen toplumlarda,
Kuralları erkekler koyar.
Sizler de madem kadınsınız,
Oturun evinizde dizi izleyin.
Yemek yapın, çamaşır bulaşık yıkayın.
Tarlada bahçede çalışın.
Size karışan mı var?
Gece gündüz çalışın,
Erkekler kahvede keyif çatsın
Siz durmadan çalışın.
Sakin onları rahatsız etmeyin.
Yuvayı dişi kuş yapar demişler,
Kenara çekilivermişler.
Bakın bakalım kuşlara,
Bakın ne yapıyorlar,
Yuvadaki yavrulara,
Birlikte yiyecek taşıyorlar.
Nasıl da yardımlaşıyorlar.
Madem ki kadınsınız,
Hakkınızı arayacaksınız.

Adem Uysal

Maho'lardan Geçilmiyor

İbrahim'ler mazi oldu,
Gençler artık İbo diyor.
Ramazan'lar unutuldu,
Ramço'lardan geçilmiyor.

Mustafa'lar tarih oldu,
Herkes artık Mıstık diyor.
Abdullah'lar unutuldu,
Apo'lardan geçilmiyor.

Fatıma'lar mazi oldu,
Gençler artık Fatoş diyor.
Nazan'lar da unutuldu,
Nazo'lardan geçilmiyor.

Salih'ler de tarih oldu,
Herkes artık Salo diyor.
Seyfullah'lar unutuldu,
Seyfo'lardan geçilmiyor.

Zeliha'lar mazi oldu,
Gençler artık Zeliş diyor.
Zeynep'ler de unutuldu,
Zeyno'lardan geçilmiyor.

Can Mehmet'ler tarih oldu,
Herkes artık Memo diyor.
Mahmut'lar da unutuldu,
Maho'lardan geçilmiyor.

Adem Uysal

Mahrum Etme Cennetinden

Dağ sarsılır haşyetinden,
Karlar erir heybetinden.
Rüzgar eser ülfetinden,
Allah'ım sen ne büyüksün.

Ay tutulur hasretinden,
Gül kızarır hiddetinden.
Bülbül susar izzetinden,
Allah'ım sen ne büyüksün.

Bulut ağlar firkatinden,
Şimşek çakar şiddetinden.
Yağmur yağar rahmetinden,
Allah'ım sen ne büyüksün.

Dünya döner kudretinden,
Güneş doğar hikmetinden.
Şüphe yoktur vahdetinden,
Allah'ım sen ne büyüksün.

Umuyoruz nimetinden,
Bitmeyen o servetinden.
Mahrum etme cennetinden,
Allah'ım sen ne büyüksün.

Adem Uysal

Malzeme Hazır

Roman yazmak mı, geliyor içinden,
Hemen başla.
Hacılarla, hocalardan söz et biraz,
Komik fıkralar anlat, onlara dair.
Hikaye mi yazacaksın, hiç dert etme,
Malzeme hazır, hocalarla hacılar!
Atış serbest...
Dünya, hocalarla hacılardan bozulur de,
Çamuru at, tutmazsa izi kalır.
At, at elin değmişken,
Biraz daha at.
Nasıl olsa, tepki vermez bu toplum,
Bu malzemeyle, insan kitap yazar arkadaş
Hocalarla hacılardan, ne kötülük gördünüz,
Onlar da sizin, bizim gibi insanlar,
Et ve kemikten yaratılmışlar,
Tek farkları, biraz dindar,
Kabak tadı verdi, hep aynı konular,
Isıttıkça ısıtıyor, önünüze koyuyorlar,
Onlar getirsin,
Siz yemeyin, be kardeşim,
Mecbur musunuz?
Yemeyin, iade edin.

Adem Uysal

Marabalar Olmasaydı

Ağa emreder, maraba, başım üstüne ağam der,
Ardına bakmadan gider.
Hakkı yoktur kimsenin,
Ağaya söz söylemeye,
Ona karşı gelmeye,
Yeter be ağam demeye.
Ağanın sözü yasa gibidir, tartışılmaz,
Sözünün üstüne söz konmazdı.
Marabalar olmasaydı, kim biçerdi ekinleri,
Kim sağardı inekleri,
Davarları kim otlatırdı,
Kim çekerdi ağaların nazını,
Bu nasıl insanlık, bu nasıl hayat?
Çok şükür hepsi mazide kaldı demek isterdim.
Lakin dilim varmadı.
Şimdi de var benzeri istismarlar.
Keşke farkında olsa insanlar.

Adem Uysal

Masalcı Toplum

Masal ile geçti, güzelim yıllar,
Bize gerçekleri anlatmadılar.
Bir biri ardınca geldi masallar,
Haliyle masalcı bir toplum olduk.

Kaf dağını bize ezberlettiler,
Zümrüd-ü ankasız olmaz dediler.
Yazık bizim vaktimizi yediler,
Sonunda hayalci bir toplum olduk.

Annem sıkı sıkı tembih ederdi,
Yatağa yatarken okuyun derdi.
Devler gece rüyamıza girerdi,
Rüyasından korkan bir toplum olduk.

Masalı dinlerken korkup ürkerdik,
Yorganın altında tir tir titrerdik,
Yeter artık bitsin bu masal derdik,
Gölgesinden korkan bir toplum olduk.

Adem Uysal

MeDaR-I iFTiHaRıMıZ

kelimeler yetmez dilim dönmez ki,
seni nasıl anlatayım.
bilmem ne yapıp nasıl etsem,
nereden başlasam anlatmaya.
şüheda kanıyla boyanmış,
al renginden mi,
yoksa kurban olduğum,
ay yıldızından mı?
Senin yolunda seve seve,
canını feda eden şehidlere,
senin için yara almış gazilere,
kurban olurum ben! ,
nasıl da yarıştılar birbirleriye,
şehadet şerbetini içmek için.
sen bu milletin gururu,
ortak değerisin,
kimsenin tapulu malı değilsin,
asla olamazsın da,
sen düşmanın korkusu,
milletimin tutkusu oldun.
ey şanlı bayrağım!
sana uzanan eller kırılır,
sana yan bakan gözler kör olur.,
sen bizim namusumuz arımız,
medar-ı iftiharımızsın(*)

Adem Uysal

Mehelsiz

Arkadaş Dinimi öğretme bana
Kur'an varken senin konuşman yersiz
İbret almak yeter insan olana
Senin ben bilirim demen mehelsiz

Kendi görüşünü dine mal ete
O zaman ortaya bir çok din çıkar
Bilgiçlik taslayıp ileri gitme
Cehennem seni de beni de yakar

Hakkı gizleyerek batılı övme
Hak gelince batıl yok olur gider
Yarın pişman olup dizini dövme
Çok tövbe edersen Allah affeder

Çoğaldı kendini alim sananlar
Âlim ilmi ile amel olandır
Dinini bilmeyen ne çok insan var
İstersen git hemen onları kandır.

Adem Uysal

Mehmet Efendi

Bir çok yerde,devlet veya özelde,
Hastane'de Postane'de, otelde,
Bankalar'da, ofislerde, Tekel'de,
Her yerde vardır bir Mehmet Efendi.

Telekom'da, sigorta'da Bağ-kur'da,
İşyerinde, fabrikada, Yay-kur'da,
Sanayide, vakıflarda, İş-kur'da,
Her yerde vardır bir Mehmet Efendi.

Sanırım bu kadar malumat yeter,
Hizmetlidir bizim Mehmet Efendi,
Vermesin Allahım hastalık keder,
Her yerde vardır bir Mehmet Efendi.

Ne oldu bizim çaylara, gelmedi,
Haydi, acele et Mehmet Efendi,
Çabuk çaylar gelsin, konuklar geldi.
Her yerde vardır bir Mehmet Efendi.

Onlar bu toplumun yüz aklarıdır,
Her zaman onlarla gurur duyarız
Övölmek onların da haklarıdır
Her yerde vardır bir Mehmet Efendi.

Adem Uysal

Mehmet Seni Bulacak

Parsellemiş dünyayı
Bir de güneşi ayı
Hep onun mu olacak
Dünyada aslan payı

Gözü dönmüş canavar
Bilmediğin çok şey var
Sürpriz yapacak sana
Zulmettiğin insanlar

Uygarlık canavarı
Öldürme çocukları
Dünyadan özür dile
Yok et o silahları

Medeniyet bu mudur
Ye iç oyna gül kudur
Sahnedeki bu oyun
Siyonist oyunudur

Terörü savunanlar
Ne dediğimi anlar
Def ol git Amerika
Kan kusuyor insanlar.

Mahkeme kurulacak
Hesaplar sorulacak
Saklandığın delikte
Mehmet seni bulacak.

Adem Uysal

Memleketin Ahvali

Bilsen ne çok değişti, ÷lkemiz sen gideli,
G÷zel olan şeylerin, hepsini sıfırladık.
İnsanların birçoğu, şimdi akıllı deli,
Sevgi saygı kalmadı, hepsini uğurladık.

O güzel dostlukları, maziye gömdük şimdi,
İnsanlar çok değişti, hatır gönül bilmiyor.
Eskiden herkes benim, canımdı kardeşimdi,
Artık çıkarı yoksa, selam bile vermiyor.

Bir görsen anacığım, bu günkü halimizi,
Şaşırarak bakardın, bir anlam veremezdin.
Üstüne sünger çekip, unuttuk mazimizi,
Kahkaha atıyoruz, sen olsan gülemezdin.

Sevgi saygı zaten yok, duyarlılık kalmadı,
İmdat diye bağırsan, kimse dönüp bakmıyor.
Yaşanan olaylardan, toplum bir ders almadı,
İyilik ediyorsun, adam seni takmıyor.

Millete gına geldi, anarşiden terörden,
Memlekette insanlar, tavuk gibi ölüyor.
Vatandaş kahroluyor, izlediği haberden,
Dış güçler halimize, bakıp bakıp gülüyor.

Böyledir anacığım, memleketin ahvali,
Bunları da atlatır, birgün bu aziz millet.
Dedim ya çok şey oldu, sen dünyadan gideli,
Bu sancılı günler de, geride kalır elbet.

Öte yandan ÷lkede, çok güzel şeyler yaptık,
Hepimiz elimizi, taşın altına koyduk.
Devlet millet el ele, birçok hamle başlattık,
Milletçe çok sevindik, büyük mutluluk duyduk.

Adem Uysal

Merdivenler

Merdivenler, kah yukarı çıkar, kah aşağı inerler.
Aslında merdiven değil, insandır o çıkıp inen.
Merdiven ne işinize yarar, diye sorsanız aşağıdakilere.
Yukarı çıkmak için, lazım olur derler,
Soracak olsanız, aynı soruyu yukarıdakilere,
Onlar da aynı cevabı verirler size.
Derler; daha yukarılara çıkmak için, merdiven gerekir bize
Aklının ucundan geçmez hiçbirinin,
Günün birinde, aşağı ineceği.
Öyle ya da böyle, mutlaka birgün,
Aşağı inecektir, yukarı çıkanlar.
Demek ki merdiven,
Hem yukarı çıkanların,
Hem aşağı inenlerin işine yarar.
Bir de merdivene ihtiyaç duymayanlar var,
Bunlar başkalarının omuzuna basıp, yukarı çıkarlar.
Rahatsız olmaz omuzuna basılanlar,
Bilakis o çamurlu ayakkabının,
Çamurundan şeref duyarlar.

Adem Uysal

Merhaba Desek Olmaz mı?

gün boyu 'alo' diyorsun,
yani 'merhaba'
iyi de kardeşim,
Türkçenin suyu mu çıktı?
merhaba desene.
hem onlar 'alo' demiyor ki!
'hello' diyorlar.
O zaman biz kendi dilimizden,
merhaba diyelim.
olmaz!
peki neden?
onlar söylerse çağdaşlık,
biz söylersek çağdışılık!
onlar yaparsa uygarlık,
Biz yaparsak barbarlık
çifte standart!
peki, kim koyuyor bu ölçüleri?
benim adıma kim karar veriyor?
bırakın artık,
biraz da ben düşüneyim.
benim yerime düşündüğünüz,
konuştuğunuz yeter,
Ey gelişmiş ülkeler!

Adem Uysal

merhabalar

Öğretmene, öğrenciye,
Kömürcüye, madenciye.
Kapıdaki dilenciye,
Merhabalar, merhabalar.

Mezradaki şu evlere,
Köylere ve şehirlere.
Irmaklara, nehirlere,
Merhabalar, merhabalar.

Kurbanım ben, o dillere,
Yanık öten bülbüllere.
Seherde açan güllere,
Merhabalar, merhabalar.

Ağaçlara ve taşlara,
Gökte uçan, şu kuşlara.
İnişlere yokuşlara,
Merhabalar, merhabalar.

Şoförlere, yolculara,
Sağcılara, solculara.
Yağcılara, balcılara,
Merhabalar, merhabalar.

Sanayide bacalara,
Hacılara, hocalara.
Kardeşlere, bacılara,
Merhabalar, merhabalar.

Rüzgarlara, yağmurlara,
Tipi ile yağın kara.
Sokaktaki insanlara,
Merhabalar, merhabalar.

Evliyaya, enbiyaya,
Fukaraya, ağniyaya.
Dönüp giden, şu dünyaya,
Merhabalar, merhabalar.

Dostlarımın kaleminden;

.....
aldığımız selamlara
yazdığımız kalemlere
sevgi ile gelenlere
merhabalar merhabalar

kara toprak ve kumsala
sevenler sevgisini suna
üstadım adem uysala
merhabalar merhabalar.....Dost Şeref

Gelip geçen yolculara
Hicazdaki hacılara
Analara bacılara
Merhabalar merhabalar.....Şeyrani

.anaya, babaya,
havaya, doğaya,
doğan güneşe, aya,
Merhabalar,merhabalar.....duvarların şairi

gökte uçan kuşa
toprağa,suya,taşa
her iş geldi de başa
yinede herkese merhaba.....Figen YILDIRIM

Çiçekler güzeldir
Hoş kokar
Çocuklar güzeldir
Çiçek kokar
Çiçek kokan çocuğa merhaba

Eskiden kaf dağı vardı
Onun ardında devler
Kız kaçırır çocuk yerler
Devlerden korkan çocuğa merhaba

Atom karıncalarla büyüyen
Tonton ailelerine bakan
Kendi'yi,Marko'yu seven
Sevilesi çocuklara merhaba

Evimde yaramaz kızıma
Yıkanmaktan hoşlanmayan oğluma
Hiç ders çalışmayan öğrencime
Merhaba

Elimden geçersiniz tek tek
Şekil veririm size
Şekillenmek istemeyen
Dileğince büyüyen
Büyüdükce sevilen
Güzel çocuklara merhaba.....Recep Uslu

Adem Uysal

Mesaj Alınmıştı

Tarih, onbeş mayıs, bindokuzyüz ondokuz,
Saat altı suları,
Ege'ye ayak bastı, yunan orduları,
İşgal ediliyordu, ülkemin toprakları.
Acı haber tez yayıldı,
Anadolu'dan duyuldu.
Megalo-idea peşinde koşan,
Haçlı ruhu ile, yanıp tutuşan işgalciler,
Bu cennet vatana, el koymak istediler,
Şanki, o kadar kolaydı da.
İlk ses geldi, gecikmeden,
Denizli müftüsü, Ahmet Hulusi efendiden.
Büyük bir meydanda,
Toplandı halk o anda.
Müftü halka seslendi,
Cihad fetvasıdır bu dedi.
Düşmandan kaçmayacak, onlarla savaşacağız,
Ölürsek şehid, kalırsak gazi olacağız.
Mesaj alınmıştı, alınmasına da,
Lakin silah, mermi, yiyecek, giyecek yoktu.
Buna rağmen bu millet,
Bir anda, şaha kalktı.
Bırakmadı, işgalciye meydanı,
Söküp attı, toprağından düşmanı,

-
Megalo-idea: Rumca bir tamlama olup, büyük fikir, büyük ideal, büyük ülkü anlamına geliyor. Bu büyük idealin uygulama alanı Türkiye topraklarıdır.

Adem Uysal

MeSaJ VeRMeLi

Resim denilince, manzara,
Şiir denilince, aşk geliyor,
Neden bilinmez ama,
İnsanların aklına.
Oysa, birçok konu var,
Resmi çizilip, şiiri yazılacak.
Yoksulluğun, geri kalmışlığın,
Haksızlığın, hırsızlığın,
Neden resmi çizilip, şiiri yazılmasın?
Ya da kalkınmışlığın,
Refah ve huzurun,
Adaletin, hoşgörünün,
Dostluğun, kardeşliğin.
Eğitime katkısı olmalı,
Şair ve ressamın.
Topluma mesaj vermeli,
Yaptığı eserleri.
Kalem, neyi yazdığını,
Fırça neyi çizdiğini bilmeli.
Şair şiirini, ressam resmini,
Çocuğu gibi görmeli.
Sanatkar ise eğer,
Gerçeklerle yüzleşmeli.
Dünyayı toz pembe değil,
Siyah beyaz görmeli.

Adem Uysal

MeSCiD-İ AKSA

Tarih, şöyle kaydeder,
İnşasına başladı, Davut peygamber,
Ömrü yetmedi,
Tamamladı Süleyman der.
Denis Ruhan, onu yakmak ister,
Terörist Meir Kahane,
Mescide, patlayıcı koyar.
Bir grup, yahudi terörist,
Zorla, içeri girmek ister.
İki müslüman, şehit düşer.
Mescidi, işgal etmek için,
Tünel kazarlar, yakalanırlar.
Knesset üyesi parlamenterler,
Mescide, girmek isterler.
Yapılan saldırıda,
Otuz müslüman, şehit düşer.
Bre siyonistler,
Ağlama duvarınızda,
Ağlamanıza bakın.
Mescid-i Aksa'ya dokunmayın sakın.
Anlaşılan siz onu, sahipsiz bellediniz.,
O mescid, bizim ilk kiblemiz.
Üç mescid var dedi, peygamberimiz,
Onları ziyaret ediniz;
Mescid-i Aksa,
Mescid-i Haram,
Mescid-i Nebevi,
Secdegahlarımız, Allah'ın evleri.
Huzur mekanları,
Birliğin sembolleri.

Adem Uysal

MeVLAM SeNi SeViYoRuM

M anasız olurdu,
E vren,
V arlığın bilinmeseydi.
L acivert,
A kşamlarda,
M or sabahlarda secde etmezdi alınlar.

S en olmasaydın,
E zanlar okunmaz,
N iyazlar yükselmezdi,
İ çtenlikle semalara.

S en varsın ki,
E ller sana açılıyor,
V aad ettiğin cennetine girmeye,
İ zin ver bize.
Y a da onu uzaktan göster.
O efendimizden sonra yarattığın en güzel şey.
R abbimiz, bizleri,
U mduklarımıza nail, korktuklarımızdan emin,
M anasız eylem ve söylemlerden halas eyle.

Adem Uysal

MeZaR TaŞLaRı

Bazıları taştır, bazısı mermer,
Sessizce oturup, öyle beklerler.
Bu yalan dünyada, ölüm var derler,
Her şeyi anlatır, mezar taşları.

Kimisi yorulmuş, yana yıkılmış,
Kimisi direnmiş, ayakta kalmış.
Kimisi uzanıp, uykuya dalmış,
Ölümü anlatır, mezar taşları.

Ölünün kimliği, mezar taşıdır,
Üstündeki yazı, gözü kaşındır.
Mezarda yatanın, can yoldaşındır,
Gerçeği anlatır, mezar taşları.

İlk bakışta biraz, bize benzerler,
Ne konuşur ne yer, ne de içerler.
Lisan-ı hal ile, çok şey söylerler,
Susarak anlatır, mezar taşları.

Adem Uysal

Mezralar

Kardelen gibidir mezralar
Kış boyunca onu örtüp kamufle eder
Sarıp sarmalar
Yığın yığın karlar
İlkbaharda eriyince karlar
Ortaya çıkar mezralar
Kuş uçmaz kervan geçmez yerleri
Kah bir dağın yamacını
Kah bir dere kenarını
Mekan tutmuştur onlar
Avazları çıktığı kadar bağırsalar
Seslerini duyuramazlar.
Yol yok yolak yoktur
Doktor yok ilaç yoktur
Kat yok yat yoktur
Mezralarda hayat yoktur.

Adem Uysal

Mikser

canlı, iki ayaklı, düşünen,
hatta konuşan mikserler.
'Öyle şey olmaz' demeyin.
bal gibi olur.
ne demişler?
'olmaz olmaz deme, olmaz olmaz.'
mikser olur da, iki ayaklısı olmaz mı?
nerede bir fitne fesat varsa,
orada mutlaka bir mikser vardır.
Hem de kanlı canlı.
gelişmiş ülkeleri bilirsiniz,
kimseye eyvallah etmezler,
kafalarına eseni yaparlar,
Az gelişmiş ülkelere,
aba altından sopa gösterirler.
üstü kapalı bir şekilde,
kendilerinden daha güçsüz olan,
ülkelere gözdağı verirler.
bunların elinde çok miktarda mikser vardır,
nerede karışıklık çıkarmak istediler,
hemen oraya mikser gönderirler.
bir de bakmışsınız, bölge,
kan gölüne dönmüş.
döner ya, ne zannettiniz?
hatta bir takım oyunlar da döner!
oyun içinde oyun.
kan emen keneler,
Hem de iki ayaklısından.
Yapıştıkları yerden kopmazlar,

Adem Uysal

Milenyum Çocukları

Kimseyi beğenmiyor, kendini methediyor,
Herkesi dudak büküp, benden üstün yok diyor.
Övülüp alkışlanmak çok hoşuna gidiyor,
Böyle mi olmalıydı, milenyum çocukları?

Su görünce kaçıyor, terden kirden kokuyor,
Sen ne söylersen söyle, bildiğini okuyor.
Dövmeleri yetmiyor, bir de küpe takıyor,
Böyle mi olmalıydı, milenyum çocukları?

Nimeti beğenmiyor, şükretmeyi bilmiyor,
Yetimi hor görüyor, gözyaşını silmiyor.
Onun için, başından musibet eksilmiyor,
Böyle mi olmalıydı, milenyum çocukları?

Kimisi çok saygısız, büyük küçük bilmiyor
Herkesle yarışıyor, çok bilirim ben diyor.
Ulu orta konuşup ukalalık ediyor,
Böyle mi olacaktı milenyum çocukları?

Yarını düşünmüyor, gününü gün ediyor
Sevgi saygı boş şeyler, çıkar önemli diyor
Terlemeden kazanmak çok hoşuna gidiyor
Böyle mi olmalıydı milenyum çocukları?

Adem Uysal

Milli Ruh

Okuyup kurtulmalı, Şu kara cehaletten
Azmederse kurtulur, bu millet kesaletten
Milli ahlak olmazsa Őimiz zordur bizim,
Bu gidişle çok çeker, bu millet ihanetten

Bir Şey yapın kurtulun, gelin Şu sefaletten
Bir çoğunuz habersiz, eminim vahametten.
Milli Şuur olacak, ayakta kalmak için
Fayda gelmez ülkeye, kahinden kehanetten

Bir an önce kurtulun, gelin Şu habasetten,
Kurtulur aziz millet, terörden cinayetten
Kan dökmek çare değil, barışı tesis edin
Aksi halde kurtulmaz, bu millet felaketten

İlim irfan kurtarır, bizi bu Őenaetten
Artık iflah olmayız, saparsak adaletten
Milli ruhu tükettik, bocaladı bu millet
Birçoğunun haberi, kalmadı diyanetten.

Adem Uysal

Misyonerler

Ana dili gibi,
Türkçe konuşurlar.
Gençlere yaklaşıp, dost olurlar.
Onları ikna, edene kadar.
Ev, araba, para,
Amerika'da oturma,
Teklifler arasında.
Uyanık misyonerler,
Oldukça bonkördürler.
Tüm bu cazip teklifler,
Gençlerin hoşuna gider.
İslamı bilmeyenler,
Kurulan tuzağa düşer.
İpin ucu geçince, misyonerin eline,
Çeker artık, insanları,
İstedığı her yere.
İslamı anlatmazsak, doğru dürüst gençlere,
Bugün, ya da öbür gün,
Yem olurlar misyonere.

Adem Uysal

Muamma

Malumu ilam gibi, olacak amma,
İnsanlar çıkar için, selamlaşıyor.
Sap samana karışmış, herşey muamma,
Akıl kabul etmiyor, mantık şaşıyor.

üstadların ikramı

.....

Hayat bir muamma çöz çözebilirsen
Belirsiz bir yol git gidebilirsen
Yürüdükçe kaybolduğumuz bu dünyada
Sevgi kalır geride bir anlatabilsen.....Menekşe Gülay

Adem Uysal

Muhabbet Kuşları

Okul yolunda,
Duvar diplerinde,
Nerede sakin, kuytu biryer var,
Oraları mekan edinir onlar.
Okul yolundaki duvar dipleri,
İnsansız sokaklar, boş arsalar.
Hemen orada buluşurlar,
El ele kol kola dolaşırlar.
Nerede hani evladı için,
Saçını süpürge yapan analar,
Peki ya babalar?
Hani tek yavrum okusun,
Benim gibi cahil kalmasın.
Gerekirse ceketimi satar,
Yine okuturum diyen fedakar babalar!
Neredesiniz, yer yarıldı da içine mi girdiniz?
Sabahları gidip şöyle bir dolaşsanız.
Çocuğunuz nerede, ne yapar,
Biliyorum ona güveniyorsunuz,
Güvenmekte haklısınız,
Çocuğunuz nerde biliyormusunuz?
Okula diye evden çıkıyor,
Okula gitmiyor,
Parklarda bahçelerde,
gününü gün ediyor,
Okulda bomboş sıralar,
Anlamsız yoklamalar,

Adem Uysal

Muhtazar

İlerledikçe zaman, gücü kuvveti gider,
Kah akli başındadır, kah kendini kaybeder.
Canı yandıkça ağlar, herkese sitem eder,
Sonsuzluk alemine, hazırlanır muhtazar.

Eşi dostu toplanır, muhtazarın başına,
Yakınları üzgündür, boğulur gözyaşına.
Hepsi övgü yağdırır, gözlerine kaşına,
Ebedi mekanına gitmek ister muhtazar.

Ayrılma zamanı, gelmiştir artık dünyadan,
Uyanır muhtazar, gördüğü renkli rüyadan.
Davet gelmiştir artık, ona dar-ı ukbadan,
Sonsuzluk diyarına, göcecektir muhtazar.

Ruh çırpınır kuş gibi, çıkmak için dışarı,
Bir anda muhtazarın, benzi olur sapsarı.
Azrail ruhu alıp, çeker hemen yukarı,
Ebediyet yoluna, çıkacaktır muhtazar.

Ruh çıkınca bedenden, ceset kalır ortada,
Götürüp mezarına, defnederler onu da.
Muhtazar meyyit olur, çekip gider sonunda,
Hakiki vatanına gidecektir muhtazar.

Şahadetle gitmektir, muhtazarın tek derdi,
Ö kadar kolay olsa, onu herkes söylerdi.
Şahadet getirenler, hep cennete giderdi,
Cennete gitmek ister, herkes gibi muhtazar.

Adem Uysal

Murtaza

Tökezler de, düşer isen ez kaza,
Başkasında, suç arama Murtaza.
Hayatına, çeki düzen vermezsen,
Kurda kuşa, yem olursun Murtaza.

Suçlu olan, çekmeli elbet ceza,
Eli boşver, kendine bak Murtaza.
Çevrendeki, tuzakları görmezsen,
Aç kurtlara, yem olursun Murtaza.

İyilik yap, iyilik bul sen keza,
Kötülükten, fayda gelmez Murtaza.
Çabalayıp, menziline ermezsen,
Sonra pişman, olursun bak Murtaza.

Öfkene yenilip, çıkarma niza,
Şeytanları, güldürürsün Murtaza.
Çarpınca, nefsini yere sermezsen,
Ö senin, canına okur Murtaza.

üstadların ikramı

Hele bir bak yedi kattır bu feza,
İbret ile teffekür et Murtaza,
Ahirette olmamalı bir kaza,
Cennet için kul olursun Murtaza.....B.Tahir Adaklı

Sağlam çıkacağın ne malûm yaza
Alın yazın Hakk'a malûm Murtaza
Aklını almadan o malûm ceza
Tövbeni et! Cukka malûm Murtaza.....Mücella Pakdemir

Adem Uysal

Mutlu Olmaz mı?

Keşke her zengin bir garibe kol kanat gerse
Yediğinden yedirse giydiğinden giydirse
İmkanını zorlasa ona bir de iş verse
O toplumda yaşayan insan mutlu olmaz mı

Güçlü olan insanlar güçsüzleri gözetse
Aradaki husumet kısa sürede bitse
Küçükler büyükleri sıkça ziyaret etse
O toplumda yaşayan insan mutlu olmaz mı

İnsanlar birbirini sevip sayıp anlasa
Toplumda okumayan hiç bir kime kalmasa
Çocuklar sokaklarda korkusuzca oynasa
O toplumda yaşayan insan mutlu olmaz mı

Ne olurdu insanlar birbirini yemese
Ben demeyi unutup biz demeyi öğrense
Öteki berikine ben üstünüm demese
O toplumda yaşayan insan mutlu olmaz mı

Adem Uysal

MuTLu OLuR İNsAnLaR

Az mı buluyorsun sen maaşını?
Asma suratını çatma kaşını.
Ağlama boş yere sil gözyaşını,
Liseyi bitirmiş işsizler de var.

Hırsına kapılıp tamahkar olma,
Kendini kaybedip saçını yolma.
Kırık plak misali takılıp kalma,
Senden zor durumda olanlar da var.

İşsizlik başını almış gidiyor,
Devlet elbet mücadele ediyor.
Herkes bağılıyor işsizim diyor,
Kahvede oturan işsizler de var.

Devletten beklersin artık her şeyi,
Zor zar bitirdin ya bir fakülteyi.
Devlet okutsun iş versin ne iyi,
Fakülte mezunu işsizler de var.

Zamanı gelenler emekli olsa,
Devlet daha fazla eleman alsa.
Açılan yerleri gençler doldursa,
Gör bak nasıl mutlu olur insanlar.

Adem Uysal

Mutluluk

Size göre, nedir mutluluk,
Sevmek, sevilme mi?
Tatmadan bilinmez ki o.
Belki bir yarış,
Galibi, mağlubu, belli olmayan.
Ya da bir kovalamacadır,
Kovalayan bilinmez, kaçan bilinmez.
Akrep mi yelkovanı, yelkovan mı akrebi
Tazı mı tavşanı, tavşan mı tazıyı kovalıyor,
Kovalayan ve kaçan bilir sadece.
Bazen uzun bir yolda yürümektir mutluluk,
Ne başı belli ne sonu.
Belki de yaz kış akan,
Hiç eksilmeyen şelaledir.
Belki hiç bitmeyen bir rüya.
Belki de annenin çocuğuna kavuşma anıdır.
Onu koklayıp bağrına bastığı an.
Kimbilir, belki bir tebessüm,
Belki de bir damla sevinç gözyaşındır.
Bir tatlı söz, bir bakış, bir gülüştür mutluluk.
Belki de bir bebeğin yüzündeki maşumiyet.
Kuşların kanat çırpışı, güneşin doğuşu,
Suyun akışı, yıldızların göz kırpmasıdır.
Belki, her şeyi ait olduğu yerde görmek,
Belki de, rahatça nefes alıp verebilmek,
İnsan olduğuna şükretmek,
Nimetlere nankörlük etmemektir.
Belli olmaz, belki de hayatın ta kendisidir,
Evet evet, hayatın ta kendisi.

Adem Uysal

Müdür İsen İdare Et

Kasım kasım kasılırsın,
Sen kendini ne sanırsın,
Koltuğunu kaybedince,
Ona buna yalvarırsın.

Mesaiye geç gelirsin,
Sen herkesten çok bilirsin
Baskı yapma memuruna
Hesabını zor verirsin

Kültürlüsün anlasana
Yakışır mı kibir sana
Bugün varsın yarın yoksun
Sakın surat asma bana

Makam diye tutturmuşsun
Bir koltuğa oturmuşsun
Dikkat et de kapmasınlar
Yenisini zor bulursun

Gün boyu oturuyorsun
Belli ki sıkılmıyorsun
Ayağını kaydırırlar
Sonra rezil olursun

Personele iyi davran
Gözetken var seni her an
Keser döner sap dönermiş
Dikkatli ol kalma yayan.

Müdür isen idare et
Sosyal adaleti gözet
Karanlığa bir ışık tut
Varsa sende o feraset

Adem Uysal

Müebbed Sevgiler

Günü birlik sevgiler
İnsanların hoşuna gider
Bu tür sevgiler saman alevi gibidirler.
Yanar ve sönerler
Oysa çok farklıdır müebbed sevgiler
Mahşere dek sürüp gider.
Ey sevgililer sevgilisi
Gırtlığına kadar günaha batmış
Yine de umudunu kesmemiş
Bu mücrim kulun seni sevmek
Senden eriyip yok olmak ister
Razıyım ben horlanmaya
Dışlanıp taşlanmaya
Taif'li çocukları çağırın
Beni taşla tutsunlar
Kan içinde kalsın elim ayağım
Söyleyin Ebu Leheb ve karısına
Benim de yolumun üstüne pislik döksünler
Dişim kırılınsın Uhud dağında
Ne gam ne keder
Ey yer ve göklerin, ana rahmindeki ceninin
Güneşin ayın yıldızların
Ey evrenin ey benim rabbim
Ben seni çok seviyorum biliyorsun

Adem Uysal

Müsadenizle

Kimlerle oturup kalkacağıma,
Tek başıma karar veremez miyim?
Kiminle arkadaş olacağıma,
Müsadenizle ben karar vereyim.

Kime dayanıp güvенеceğime,
Siz olmadan karar veremez miyim?
Neye sevinip üzüleceğime,
Müsadenizle ben karar vereyim.

Neyi, nasıl, ne kadar düşüneceğime,
Tek başıma karar veremez miyim?
Neyin doğru neyin yanlış olduğuna,
Müsadenizle ben karar vereyim.

Kime ve nasıl inanacağıma,
Siz olmadan karar veremez miyim?
Bir de ne giyip giymeyeceğime,
Müsadenizle ben karar vereyim.

İslamı nasıl yaşayacağıma,
Tek başıma karar veremez miyim?
Nasıl bir metod izleyeceğime,
Müsadenizle ben karar vereyim.

Adem Uysal

Namaz dinin direğidir unutma yavrum

Namaz kılmıyormuşsun peki neden?
Elinde bir telefon, gün boyu oynuyor muşsun
Leylekler güler inan senin bu haline
Uzaylı mısın diye sormazlar mı yavrum be
Rabbim bu gördüğümüz keşke serap olsa
Ya da bir rüya olsa da uyanıversek ansızın
Sabahtan akşama kadar sen telefon ile oyna
Akşam olunca gökten erzak yağacak ya
Neden çalışmıyorsun, rızkını kazanmak için koşsana
Okuyup araştırmıyorsun nazara mı geldik be oğlum?
Namaz Dinin direğidir .
Laf ı güzafla olmaz bu işler,
Ölçüp biçecek lafını seçeceksin
Nasıl olacak bu deme
Cesaretin var ise helal kazanmayı dene
Elin ayağın yok mu senin
İşin gücün belli ki sömürmek bizi
Ne çıkar bu fakiri dinlesen kıyamet mi kopar yahu
Sofralarda bereket kalmadı, besmele zaten yok
Ağzındaki yağları ekmek ile siliyor insanlar şimdi
Aman Allah'ım bu ne gaflet bu ne aymazlık
Nimeti hor görüp burun kıvırıyorlar
Dünyanın sonunda ahiret yok sanıyorlar.
Bu dünyanın sonunda hesap yok sanıyorlar

Adem Uysal

Nasıl Öderim Anne?

Gözlerimi açınca, seni gördüm karşımda,
Yavrulu kuşlar gibi, dönüyordun başımda.
Saçlarıma kar yağdı, şu gencecik yaşımda,
Ben senin haklarını nasıl öderim anne?

Geceleri benimle sabahladın uykusuz,
Gündüzleri çalıştın tarlalarda aç susuz.
Anneler evladına kıyamaz hiç kuşkusuz,
Senin hakkın ödenmez, nasıl öderim anne.

Ömür boyu çalıştın, rahat yüzü görmedin,
Helalinden kazandın, harama yönelmedin.
Bazı anneler gibi, yavruna ilenmedin,
Bende hakkın çok büyük, nasıl öderim anne?

Benim için katlandın, her türlü zahmete sen,
Sana nasıl muhtacım anneciğim bir bilsen.
Saçlarımı okşayıp, ağlama yavrum desen,
Hakkın saymakla bitmez, nasıl öderim anne?

Adem Uysal

Nasıl Yaşardınız?

Allah'ın suyunu içiyorsunuz,
Nasıl yaşardınız o su olmasa?
Yağmur ile hayat buluyorsunuz,
Nasıl yaşardınız, yağmur yağmasa?

Onun ekmeğiyle doyuyorsunuz,
Yaşayamazdınız ekmeğe olmasa.
Ekmeği yemeğe banıyorsunuz,
Yaşayamazdınız yemek olmasa.

Onun toprağında yaşıyorsunuz,
Nasıl yaşardınız toprak olmasa?
O toprağa tohum saçyorsunuz,
Ne yer içerirsiniz, ekin olmasa.

Onun havasını soluyorsunuz,
Nefes alamazdınız, hava olmasa.
Oksijen hayattır biliyorsunuz,
Nasıl yaşardınız, hava olmasa?

Adem Uysal

Nazar Kıldım

Nazar kıldım Őu dųnyaya
Hem gųneŐe hem de Ay'a
Hepsinde bir intizam var,
Benzemiyor rastlantıya.

Nazar kıldım bulutlara
Unutulmuş umutlara
Umutsuzluk korkup kaçtı
Kanat açtı ufuklara

Nazar kıldım gųk yųzųne,
Kulak verdim Hak sųzųne
Sabret gųnlųm gųreceksin
Her Őey dųnecek ųzųne.

Nazar kıldım okyanusa
Selam verdim ben Yunus'a
Firavunun sarayında
Uzun yıllar kaldı Musa

Nazar kıldım hayvanlara
Kimi aktır kimi kara
Gųzlerini kapatarak
Benzemezler insanlara

Nazar kıldım ben insana
İnsandaki ruh-u cana
Can cananı koyup kaçtı
Sevgi budur dedi ona

Nazar kıldım Beytullaha
YapıŐtım ben hablųllaha
Bu dųnyada misafirim
Ben de giderim ALLAHA

Adem Uysal

Ne ayıp!

Ne ayıp şeymiş, kız babası olmak
Erkek adamın erkek evladı olurmuş.
Öyle derler insanlar eskiden beri.
Ne haddine, bir annenin kız doğurmak,
Çok günahmış babayı yere bakıtmak!

Adamcağız, hanımı kız doğurdu diye,
Kahveye bile, çıkamaz utancından.
Adam haklı, nasıl baksın insanların yüzüne,
Bir kız çocuğumuz oldu diye, nasıl söylesin.
Söylesin de herkesin maskarası mı olsun!

Ah şu anneler, ne kadar beceriksiz!
Bir erkek çocuk doğurmaz mı insan?
Madem onlar doğuramıyor,
Babalar görevi yüklensin o zaman!
Erkek de bir, kız da birdir canınızdan bir can.

Zavallı çocuk, nereden bilsin,
İstenmeyen bir insan olacağını,
Horlanıp dışlanacağını!
Bilemezdi ki kız olmanın,
Utanılacak bir şey olduğunu!

Oyuncak bebek alırsan marketten,
Cinsiyetini seçersin hiç düşünmeden.
Yoksa sana düşmez onu belirlemek,
Ana rahminde müdahale etmek.
Oğlum olsun kızım olsun demek.

Adem Uysal

Ne Dava Kaldı Ne İdeAL...

Dünyayı diyorum...
uzaylılar gelmediğine göre gökyüzünden,
onu biz kirlettik,
hoyratça kullandık,yakıp yıktık.
kesip biçtik.
kimbilir, eskiden nasıl temizdi,
dağları, denizleri ovaları,
billur gibi pınarları.
ne yere atılmış kağıt parçaları,
ne denize karışmış, sanayi atıkları.
ne şehrin girişinde, dağ gibi,çöp yığınları,
ne piknik alanlarındaki cam kırıkları.
ne yerlere atılmış pet şişeler,
ne metal parçaları.
ne de rüzgarda uçuşan poşetler.
o gün yoktu bugün var,
gülü seven dikenine katlanacak elbet.
madem teknoloji konfor ve rahatlık,
artısı da eksisi de kabülüm diyeceksin.
başta gürültü kirliliği,
teknolojinin bize bir hediyesi.
gökyüzünün gerçek rengini gören var mı?
sizi bilmem, ama ben hiç görmedim.
ne zaman baksam, kapkara bir sis perdesi!
biz de kirlendik, ne dava kaldı, ne ideal,
ye, iç, gez, toz, eğlen, hoş tut gönlünü,
vatan millet bizden sorulur, tamam mı?
nerede o yüksek ideal,
nerede biz.

Adem Uysal

Ne DeRsiNiZ

Gücü ile övünenler,
Zekasına güvenenler.
Dünyanın en zeki bilim adamları,
En ünlü biyologları.
Sözde bir çok şeyi bilirsiniz.
Daha doğrusu,
Bildiğinizi zannedersiniz,
Herşeyin üstesinden gelirsiniz.
Haydi toplanın,
Dilediğiniz kadar da yardım alın.
Bir canlı yaratın da,
Gücünüzü ispatlayın,
Dünyanın en küçük canlısını.
Yapabilir misiniz?
Bari bir toz zerreciği yaratın.
Cansız kansız, yaratması daha kolay.
Ne dersiniz, yaratabilir misiniz?
Olmadı, başka birşey deneyin,
Geceyi gündüze, gündüzü geceye çevirin.
Yapabilir misiniz?
Yapamazsınız!
Söyleyin bakalım,
Aziz şehitlerimizi geri getirebilir misiniz?
Ya o, hunharca katledilen masum bebeleri?
Hiç birini yapamazsınız,
Zira siz acizsiniz...

Adem Uysal

Ne FaRKeDeR Ki

Hani o, servetiyle övünen,
Şımarıp haddini aşan Karun,
Nerede, şimdi onun meşhur hazinesi?
Ona yağ çekip, dalkavukluk yapan,
Etrafında, fııldak gibi dönen avanesi,
Nerede şimdi onlar, gören duyan var mı?
Varsa, hiç durmasın söylesin,
Saraylar, hanlar, hamamlar nerede?
Ya Firavun, ona ne demeli,
İlahlık iddia eden,
Ben sizin en yüce rabbinizim diyen,
Psikopattan haber var mı?
Acaba o nerede şimdi,
Sen kim, ilahlık kim,
Be imansız aciz küstah yaratık,
O ise, herşeyi yoktan yaratan Halık.
Nemrut, ateşle oynuyor,
Akli sıra İbrahimi yakacak.
Yakamadı zaten yakamayacak!
Ebucehil ve tayfası,
Ebuleheb ve karısı,
Sahi, onlardan bir haber var mı?
Şimdi neredeler, ne yapıyorlar,
Bilen varsa söylesin,
Hiç vakit kaybetmesin.
Gözünü sevdiğim kara toprak,
Nasıl öğüttü, değirmeninde,
Karunları, Firavunları, Nemrutları.
Gücüne kuvvetine aldanan,
Zalim kralları, sultanları,
Nasıl da un ufak etti hepsini.
Kral çıplak, ya da değil,
Ne farkederek ki.

usta kalemlerin ikramı:

Gerçeklerin hepsi ayan
Şairdir mısralarda sayan
Namerdi şahtır susan
Sağırdır bunları duymayan.....Mehmet Çoban 1

Adem Uysal

Ne GeTİRDİn?

Ne getirdinse bu dünyaya gelirken,
Yalnız onu götüreceksin, yarın giderken
Geldiğinde hiçbir şeyin yoktu,
Giderken de olmayacak,
İki metre kaput bezinden başka,
Oda nasip olursa.
Dünyaya gelince ağlıyordun,
Giderken de ağlayacaksın
Ağzında dişlerin yoktu,
Yine olmayacak.
Dizlerinde güç yoktu,
Yürüyüp koşamıyordun.
Giderken de gücün kalmayacak.
Veda edeceksin herşeye
Burada bırakacaksın,
Makamını mülkünü servetini
Ayrılmak istemediğin sevdiklerini.
Ne söylediğini bilmiyordun küçükken
Farkında değildin hiçbirşeyin
Giderkende bilmeyeceksin
Sen gelince neşeyle güldüler
Hıçkırıklara boğulacaklar sen giderken
Kucaklanıp sevildin küçükken
Giderken omuzlarda taşınacaksın
Sonra seni buz gibi toprağa gömüp
Sıcacık evlerine dönecekler
Keşke ibret alabilselerdi
Gelişinden gidişinden
Şu kısacık ömründen

Adem Uysal

Ne güzel hayat!

Rızkını Allah verir,
Sen yatmana bak.
Yat yat, bozma rahatını.
Gökten nevale insin,
Oh ne güzel hayat!
Çalışanlar ahmak,
Sen çok akıllısın.
Bu kafayla gidersen,
Aç kalırsın arkadaş.
Sakın kalkma yerinden,
Sepetle gönderir Allah,
Bitmez hazinelerinden.
Ekmek istiyorsan, tarlada izin olsun,
Emeksiz yemek olmaz,
Yoksa sen blmiyor musun?
Şöyle bir bak çevrene,
İnsanlar ne yapıyor,
Arı gibi durmadan,
Gece gündüz çalışıyor.

Adem Uysal

Ne OLUR AnLaSaNA

Dikkat et sen kendine, aman güneş yakmasın,
Sıcağa gelemezsin, sen tomurcuk bir gülsün.
Senin o gül yüzüne, yabancılar bakmasın,
Sana kem gözle bakan, düşüp kahrından ölsün.

Susuzluktan solmuşsun, kuruyup gideceksin,
Harap etme kendini, üzülenler üzülsün.
Bu gidişle dünyaya, tez veda edeceksin,
Dert etme sen her şeyi, biraz da yüzün gülsün.

Sen benim çok sevdiğim, çölde açan çiçeksın,
Bilmem farkındamısın, mis gibi kokuyorsun.
Her an benim gönlümde, olup yeşereceksın,
İnsana, güneş gibi, yakarak bakıyorsun.

Sensiz ben ne yaparım, kuruyacak olursan,
Sen yanımda olmazsan, bu yükü taşıyamam.
Dünyalar benim olur, sen yanımda durursan,
Sana bir şey olursa, inan ki yaşayamam.

Ben aklını yitirmiş, divane bir bülbülüm,
Sen olmazsan yanımda, yaşamak haram bana.
Bülbül gülsüz yaşar mı, söyle ey gonca gülüm,
Sen benim her şeyimsin, ne olur anlasana.

Adem Uysal

Ne OLUrsUN!

Yine atıp tutuyorsun,
Fazla atma ne olursun.
Çiğnemededen yutuyorsun,
Böyle yersen boğulursun.

Tembel tembel yatıyorsun,
Fazla yatma ne olursun.
Çırpındıkça batıyorsun,
Dibe vurur yok olursun.

Tuzu bala katıyorsun,
Yapma böyle ne olursun.
Kime çalım satıyorsun?
Sonunda bak mat olursun.

Gerçekleri görmüyorsun,
Dikkatli bak ne olursun.
Sen nereye gidiyorsun,
Böyle yapma kaybolursun.

Yatıp kalkıp uyuyorsun,
Çok uyuma ne olursun.
Sen zamana uyuyorsun,
Bırak zaman sana uysun.

Gözlerini kapıyorsun,
Hem nankörlük yapıyorsun.
Sen nefesine tapıyorsun,
Böyle yapma ne olursun.

Adem Uysal

Ne yapardınız?

Suyunuz tükense bir damlacık bile kalmasaydı
Ne yapardınız?
Bazen kesilince nasıl da sızlanıyorsunuz
De ki ;suyunuz çekilirse
Söleyin size kim bir akarsu getirebilir(yasin:30)
O suyu size bila ücret veren kim?
Her şeyi ayağınızın altına seren kim?
Ona yeterince şükredebiliyor musunuz?
Cevabınız evet ise ne mutlu size
Değilse yuh olsun hepimize
Gök yüzünden su indiren
Onunla enva-i çeşit bitkiler bitiren
Okyanusların derinliklerinde
Bir çok canlıyı yaratıp yaşatan o değil mi
O halde söyleyin bakalım
Tüm dünyayı su kaplasaydı
Ne yapardınız?

Adem Uysal

Ne YaPsın SaNa KuR'an?

Oku diye emreder, Kur'an sana ey insan,
Göster bana bir tane, hani var mı okuyan?
Bugün yarın derken bak, geçip gidiyor zaman.
Arkasından gitmezsen, ne yapsın sana Kur'an?

Yetmez mi uyuduğun, sabah oldu bak uyan,
Başladığın işlerde, önce Allah'a dayan.
Sana lazım değil mi, arkadaş ilim irfan?
Sen onu okumazsan, ne yapsın sana Kur'an?

Gözlerin görmüyor mu, yok mu sende hiç iz'an?
Dikkat et sen kendine, batıyorsun an be an.
Meylin yok öğrenmeye, dinlersin en azından,
Ona hizmet etmezsen, ne yapsın sana Kur'an?

Her an uçup gidecek, vücudundaki bu can,
Birgün gelir değişir, elbette ki bu devran,
Okuyup öğrenmezsen, mutlaka sonun hüsrân,
Sen onu yaşamazsan, ne yapsın sana Kur'an?

Adem Uysal

Ne Yaptın?

Bu gün, ne yaptığını sormayacağım,
Zaten senin ne yaptığın umurumda değil.
Allah için ne yaptın sen onu söyle.
Sakin bana namazdan oruçtan söz etme,
Onlar zaten senin borcun.
Borcunu kendin için ödüyorsun.
Çalışıp ailenin nafakasını mı kazandın?
O da senin asli görevin.
Bu gün
Allah için ne yaptın, sen onu söyle.
Sevgin ve kinin Allah için miydi?
Kızdığına nefsin için mi, Allah için mi kızdın,
Sevdiğini nefsin için mi, Allah için mi sevdin.?
Söyle bakalım, sevgili kardeşim;
Sen hiç ağlayan bir çocuğun göz yaşlarını sildin mi,
Bir yoksulun, bir garibin yüzünü güldürdün mü?
Elbette vatana millete yararlı işler yapıyorsundur.
İşte, o işleri sırf Allah rızası olduğu için mi,
Yoksa gösteriş olsun diye mi yapıyorsun?
Hattab oğlu Ömer hergün kendine soruyordu;
'Bu gün Allah için ne yaptın ya Ömer? ' diyor,
Kendi kendini hesaba çekiyordu.
Bunu, hemen her gün yapıyordu.

Adem Uysal

Ne Yazar

-Ne Yazar

Sahip çıkmıyorsan, ana babana,
Artık ne söylenir, bilmem ki sana?
Yardım etmiyorsan, bir garibana,
Ünlü olsan, ünsüz olsan ne yazar.

Anandan, babandan utanıyorsan,
Dünyada emsalin yok sanıyorsan.
Meslektaşlarını kiskanıyorsan,
Ünlü olsan, ünsüz olsan ne yazar.

Amca, dayı, hala, teyze bilmezsen,
İnsaf edip, merhamete gelmezsen,
Bir yetimin, gözyaşını silmezsen,
Ünlü olsan, ünsüz olsan ne yazar.

Unutmuşsan, mahalleni semtini,
Eşin dostun, kazır mı artık seni,
Yeter artık, sinirlendirme beni,
Ünlü olsan, ünsüz olsan ne yazar.

Gurur, kibir hastalığı var sende,
Paran için, dönüyorlar çevrende.
Bir sen kalsan, yaşayan şu evrende,
Ünlü olsan, ünsüz olsan ne yazar.

Adem Uysal

Neden olmasın?

Herşey olur,
Neden olmasın neden?
Yeter ki çok iste sen,
İstemek yetmez elbet,
Çalışmalısın,
Çalışmalı tüm millet.
Dünya görecek o zaman,
Nasıl olurmuş medeniyet.
Neden olmasın neden?
Yeter ki azmetsin insan.
Seferber olur bir anda, zaman ve mekan.
Neden olmasın neden?
Sorup soruşturur,
Okuyup araştırırdı deden.
Nerede o, nerede sen?
Yarınlarda güzel olsun herşey,
İstiyorsa insan,
Yese düşmemeli o zaman.
Ol deyince olur,
O yüce rahman.

dostların hediyesi:

Çalış, çalış, çalış
Dünya üç beş karış
Bir ucunda sen
Bir ucunda ben
Nereye gidiyor tren?

Dünyada dünyevileş
Medeniyetle kavilleş
Nasılsa dünyada her şey beleş
Başka yok ömrün kadar eğleş

Çalışıp çıksak medeniyete ne olacak?
Şanki bütün umutlar kanatlanıp uçacak
Dünyanın her tarafı bizim olsa köşe bucak
Şanki başımız gökte, ayaklarımız yerde mi olacak?

Sömürsüz bir medeniyet bul
Düşündeyse hırslarını yenmiş kul
Yeterli görür kendine bir çul
Medeniyet dünyayla yarışmak değilse kabul....M.Çoban

Adem Uysal

Nedense

Çocuktuk ufacıktık
Ah bir büyüseydik,
Kimimiz öğretmen, kimimiz doktor olacaktık.
Büyüdük...
Öğretmen olduk, doktor olduk,
Nedense adam olamadık.

Adem Uysal

Neler gördük

Ne günler görüp geçirdik,
Kimseye eyvallah etmedik,
Kendi yağımızla kavrulduk,
Kula kul olmadık asla biz oğul.

Sular akmaz,
Elektrikler kesilirdi,
Gün boyu, tüp kuyruğunda beklerdik,
O günleri sen bize sor be oğul.

Ne olaylar yaşadık,
Kah güldük kah ağladık,
Kah üzülüp kahrolduk,
Zorluklara göğüs gerdik biz oğul.

Kaşıkla verip kepçeyle alanlar,
Kaşarlı yalanlar,
Zehirli yılanlar,
Vermeden alanlar gördük biz oğul.

Fitne sokup aramızı bozan,
Yüzümüze gülüp,
Arkamızdan kuyu kazan,
Ne köstebekler gördük biz oğul.

Ne çok çelişkilere,
Ne garip ilişkilere,
Şahit olduk,
Hiç birine şaşırmadık biz oğul.

Bir bilsen neler çektik,
Yeri geldi sabrettik,
Yeri geldi kahrettik,
Kuldan bir şey istemedik biz oğul.

Daha sayayım mı,
Lafı gediğine koyayım mı?
Neler gördük biz neler,
Saymakla bitmez ki be oğul.

gönül dostlarından...

bizi bize vurdurdular vurdular
çıkamaz sokaklarda bizi yordular
oy aldılar soyum soyum soydular
sen sen olda aman pes etme oğul.....Ş. Muş

Adem Uysal

Nerede Bu Uygarlık

Silahsız Filistine, İsrail saldırıyor,
Sivil halkın üstüne, bombalar yağdırıyor.
Filistinde ölen o, bebeklerin suçu ne?
Açıkçası, İsrail belasını arıyor.

Dünya cadı kazanı, fokur fokur kaynıyor,
Tuzu kuru olanlar, bunu oyun sanıyor.
Bölgedeki yangını, seyrediyor Avrupa,
Yalnız Filistin değil, Ortadoğu yanıyor.

Filistin toprakları, İsraille tapulu,
Bu işgale şahittir, cümle Allahın kulu.
İsrailin hedefi, Arz-ı mevud olsa da,
Rüyalarına giren, güzelim Anadolu.

Ağlayanlar gülecek, elbet günün birinde,
Gözyaşları dinecek, dünyanın her yerinde.
Filistinli kardeşim, hele sen biraz sabret,
O gün sevinç gözyaşı, olacak gözlerinde.

Nerede bu uygarlık, neden sesi çıkmıyor?
Akan müslüman kanı, ondan dönüp bakmıyor.
Yahudi - hıristiyan birbirinin dostudur.
Filistine düşen od, başka yeri yakmıyor.

Adem Uysal

Nerede Şimdi Onlar?

Şehrin orta yerinde,
En işlek caddesinde,
Ara sokağın içinde,
Çatısı çökmüş,
Yer yer sıvası dökülmüş,
Yıkılmaya yüz tutmuş,
Eski bir köşk.
Yalnızlığa terkedilmiş,
Yaşlı insanlar gibi,
Sessiz ve sakin,
Oturmuş düşünüyor.
Kimseyle konuşmuyor.
Otlarla kaplı kocaman bir bahçe,
Ortada kırık dökük bir havuz.
Bahçede yok yok,
Araba lastikleri, poşetler,
Eski ayakkabılar, pet şişeler.
Daha neler neler!
Mübarek bahçe değil, sanki çöplük.
Kimbilir, nasıldı bir zamanlar?
Uşaklar, aşçılar, bahçivanlar.
Hanım efendiler, beyefendiler,
Gülüp oynayan afacanlar,
Dansa doymayan,
Genç kızlar, delikanlılar.
Biri bana söylesin,
Nerede şimdi onlar,
O debdebeli anlar,
Işıl ışıl salonlar,
Hayat dolu o insanlar,
Sahi neredeler?

Adem Uysal

Nereye kadar?

Kınayanlar kınasın,
Dileyen ayıplasın.
Seni adam saymasın,
Söyle, nereye kadar?

Bırak, sana gülsünler,
Üşütmüş bu desinler.
Seni hiç sevmesinler,
Söyle, nereye kadar?

Horlayıp dışlasınlar,
Hicvedip taşlasınlar.
Bir güzel haşlasınlar,
Söyle nereye kadar?

Arayıp sormasınlar,
Kapını çalmasınlar.
Çamura bulasınlar,
Söyle nereye kadar?

Seni hiç takmasınlar,
Yüzüne bakmasınlar.
Yoluna çıkmasınlar,
Söyle nereye kadar?

İlişkiyi kessinler,
Yaramazsın desinler.
Seni boykot etsinler,
Söyle nereye kadar?

Ekmek aş vermesinler,
Sana su yok desinler.
Eza cefa etsinler,
Söyle nereye kadar?

DOST YÜREKLERDEN.....

Cephe alıp dursunlar
Kimim diye sorsunlar
İsterse de vursunlar
Söyle nereye kadar?Aysel TARCAN

Var ile yok karıştı,
Bir biriyle yarıştı,
Yürekler de barıştı,
Ya sen nereye kadar.....Bilal ÖZCAN

Adem Uysal

Neslican

Sabah erken kalkar, durağa koşar,
İşe gitmek için, bizim Neslican,
Aldığı ücretle, kıt kımırt yaşar,
Varoş çieğidir bizim Neslican.

Yatalak annesi, yoluna bakar,
İşten çıkar, eve koşar Neslican.
Ondan ayrı kalmak, bağrını yakar,
Altın yüreklidir, bizim Neslican.

Küçük yaşta, ölüp gitmiş babası,
Annesiyle kalmış, küçük Neslican.
Büyütüp bayıtmış, garip anası,
Hayata tutunmuş, bizim Neslican.

Hasta annesine, yıllarca baktı,
Bir kez olsun, öf demedi Neslican.
Yemeği pişirdi, sobayı yaktı,
Annesine, sahip çıktı Neslican.

Ne yazık ki, birgün o da pes etti,
Hastalanıp yattı, bizim Neslican.
Hasta annesinden, önce o gitti,
Bu dünyaya, veda etti Neslican.

Adem Uysal

Netanyahu

İnsafın yok mu senin, Benjamin Netanyahu
Filistin'li bebelerden ne istediniz yahu?
Ya sen, Sara Netanyahu,
Sen hiç ana olmadın mı yahu?
Oğlun kızın yok mu senin,
Onlara zarar gelsin ister misin?
Filistin'li kadınlar ağlarken,
Sen süslenip püslenip, gülüp oynuyorsun.
Boğazına dizilip kalmıyor mu lokmalar?
Ya senin olsaydı öldürülen o minicik çocuklar!
Bre Şimon Peres,
Senin de ne mal olduğunu biliyor herkes.
Hastalara, kadınlara ve çocuklara
Yeter ancak sizin gücünüz
Acıkınca ekmek arası bebek yer,
Yanında içecek bebek kanı falan yok mu dersiniz
Siz delikanlı değil, eli kanlısınız.
Delikanlı olsaydınız
Savunmasız insanlara bomba atmaz,
Kimsenin burnunu kanatmazdınız

Adem Uysal

Nevbahar

Ömrümüzün hitamında, hazan mevsimindeyiz,
Zaman su gibi akıyor, biz onun peşindeyiz.
Saçımıza ak düşse de, inadına zindeyiz,
Anılarda kaldı artık, bizim için nevbahar.

Aynalar gerçekçidir, her zaman doğruyu söyler,
Hiç bahane arama, bu gördüğün sensin derler.
Organlarımız iflas eder, hepsi birer birer,
Anılarda kaldı artık, bizim için nevbahar.

Hayata küsmüş sanki, açmıyor bak gonca güller,
Mazideki gibi şen şakrak, ötmüyor bülbüller.
Herkesin bir derdi var, içinde ne bilsin eller,
Anılarda kaldı artık, bizim için nevbahar.

Maziye bakıp bakıp, ah çekmek faydasız artık,
Belki bir ize rastlarız, diye şöyle bir baktık.
Pes etmedik gece gündüz, arşivlerde dolaştık,
Anılarda kaldı yazık, bizim için nevbahar!

Adem Uysal

NiSan YağMuRU

Berrak, mas mavi bir gökyüzü,
Pırıl pırıl güneş,
Yemyeşil bir vadi,
Rengarenk çiçekler.
Papatyalar gelincikler,
Vızıldaayan arılar, nazlı kelebekler.
Meleşen körpe kuzular,
Kuşların cıvıltısı.
Derelerden gelen suların şırıltısı.
Sakin bir hava,
Ne rüzgar var ne bulut.
Çisil çisil yağmaya başlar,
Baharın müjdecisi,
Nisan yağmurları.
Sonra birden açar hava.
Az önce hiç yağmamış gibi.
İşte benim halet-i ruhiyyem,
Sanki nisan yağmuru.
Ne kadar çok benziyoruz birbirimize,
Nisan yağmuruyla ikimiz!
Sinirlerim bozulur birden,
İnfilak ederim, gözüm görmez hiçbir şeyi.
Lakin fazla sürmez öfkem,
Bir anda geçer, sakinleşirim.
Bu da benim gerçeğim.
Ne yapabilirim ki?

Adem Uysal

Niyaz

Hamd-ü senalar, zat-ı uluhiyyetinedir,
Mü'min-i muvahhid olanlar söyler; Allah bir.
Salat-ü selam, ol habib-i edibinedir,
Narında yakma, nurunla tenvir et Allah'ım

Göz açıp yumana dek, nefsimize bırakma,
Biz gaflete düşersek, nar-ı cahimde yakma.
İrademiz çok zayıf, uyubumuza bakma,
Cennet-ü cemalinden, mahrum etme Allahım!

Seyyatımız pek çok, hasenata tebdil et,
Hasenatımız azdır, rahmetinle teksir et.
Biz asi mücrimleriz, sen bize merhamet et,
Bizi mağfiretinden, mahrum etme Allah'ım!

Adem Uysal

Normal Değilsin

Zalimin zulmünü alkışlıyorsan
Mazlumun yanında yer almıyorsan
Haksızlığa karşı direnmiyorsan
Hiç kusura bakma sen de zalimsin

Teröre şiddete dur demiyorsan
Dökülen kanlara normal diyorsan
Oturup sessizce seyrediyorsan
Kusura bakma da normal değilsin

Batılın peşinden koşturuyorsan
Masum insanları öldürüyorsan
Bir de kalkıp Müslümanım diyorsan
Hiç kusura bakma insan değilsin

Bozguncu çeteyi destekliyorsan
Barışı huzuru köstekliyorsan
İnsanlar ağlarken sen gülüyorsan
Kusura bakma adam değilsin

Adem Uysal

Nostalji

Nedendir bilmem,
Nostalji yapmak geldi içimden.
Yazlık sinemalar vardı eskiden,
Şarkı türkü dinerdik bol bol,
Zeki Mürenden, Nuri Sesigüzelden,
Daha birçok sanatçıdan.
Göksel Arsoy, Belgin Doruk,
Ayhan Işık gibi sanatçılar,
Zirveye tırmandılar,
Yıllarca orada kaldılar.
Ayşecik, Ömercik, Sezercikli filmlerde,
Hiçkırıklara boğulurdu genç kızlar, hanımefendiler.
Genellikle filmlerin konusu,
Ya hiç olmaz, ya da aynı olurdu.
Varoşlarda oturan işçi kızla,
Fabrikatörün yakışıklı oğlu
Arasında geçen aşk hikayesi.
Eşas çocuk denirdi ona.
Önüne geleni döver, hiç dayak yemez,
Karizmayı çizdirmez,
İşçi kızı kirletir, sonra onu terkederdi.
Nedense tüm filmler birbirine benzer,
Konu yok doğru dürüst, malayani şeyler.
Barlar pavyonlar,
Adam nasıl dövülür, nasıl sarhoş olunur,
Kız nasıl tavlânır,
Gösterilir birer birer.
Hep bunları izledi, yıllarca bizim gençler.

Adem Uysal

Nöbetçiyim

Bu bayram, nöbetçiyim gelemiyorum,
Yüzünüz gülsün biraz, öyle somurtmayın.
Ben nöbet tutayım ki, siz rahat uyuyun,
Ya şehit ol ya gazi, demişti ya annem!

Anneme söyleyin, ben çok iyiyim,
Beni merak edip, hiç üzülmeşin.
Demesin, oğlum öldü mü sağ mı,
Ben ölmem anne, şehitler ölmez!

Oğlum gelmedi diye, ağlama sakın,
Çoğu gitti azı kaldı biliyorsun.
Vatan namustur demez miydin sen?
Vatan için yaşanır, ölünür anne!

Bu bayram nöbetçiyim, beni beklemeyin,
Yılbaşında, büyük ikramiye bana çıkacak.
Kıskananlar çatlasın, Türkiye duysun,
Şehit annesi olmak istemez misin?

Adem Uysal

NöTRLeRDİM HaYaTı

Yaşadığım hayata,
Yeniden başlayabilseydim.
Daha dikkatli olur,
Yaptığım yanlışları yinelemezdim.
Bundan sonrası için,
Bir karar verirdim.
Nötrlerdim,
Bana ait ne varsa,
Poşetleyip, kaldırırdım maziyi.
Toplayıp çöpe atardım,
Yaptığım iyilik ve kötülükleri.
Hiç yaşanmamış sayardım,
Hayatımın geçen bölümünü,
Küpe yapardım kulaklarıma,
Ululardan dinlediğim öğütleri.
Nötrlerdim,
Öfkemi, kinimi, nefretimi.
Toprağa gömerdim, artı ve eksilerimi.
Kendimi insanlığa adar,
Onun mutluluğu için çalışırdım.
Gerekirse, paratoner olurum,
Göğüslemek için,
Gelebilecek tehlikeleri.

Adem Uysal

O Eller Öpülmez mi?

Ekin biçip harman dövmekten,
Çapa yapıp koyun sağmaktan,
Çorak topraklar gibi çatlamış, nasırlı eller
Ah o, öpülesi eller.
O eller yok mu,
Onlar babamın amcamın dayımın,
Anamın bacımın halamın teyzemin elleri.
O eller öpülmez mi?
Hele bir de Allah'a açılırsa o eller,
Seyret artık neler olur neler.
Toprak bitki ve hayvanlar suya kanar.
O eller öpülmez mi?
Derin çizgilere yenik düşen alınlar,
O alınlar huşu ile bir kez secdeye varsa,
Rabbim bizleri affet dese.
Düşünsene neler olur neler,
Onu seyreder yer ve göktekiler.
O eller öpülmez mi dostlar?

Adem Uysal

o FaTiH SeNsİN

Bir ışık olmalı diyorum,
Pırl pırl, bakınca gözleri kamaştırır.
Karanlıkları aydınlatan,
Güneş ışığına denk.

Bir de mangal gibi yürek,
Gümbür gümbür atacak,
Korkup tırsımayacak.
Zulmün kökünü kazıyacak
Zalime kafa tutacak,
Mazluma arka çıkacak,

Bir mimar olmalı,
Kırılıp dökülen dünyayı,
Yeniden imar ve inşa edecek,
Yaşanır hale getirecek.

Bir Fatih olmalı diyorum,
Gönüller fatihi,
Tüm gönülleri fethedecek.
Kin ve husumete son verecek,
Yeri geldiğinde kükreyecek.
Kitleleri, peşinden sürükleyecek,
Tüm dünyaya seslenecek,
Oturun, oturduğunuz yerde diyecek.

Haydi davran,
Geçiyor zaman,
O ışık, o yürek, o mimar, o Fatih sensin,
Haydi yığıdım, kımıldan,
Gözünü seveyim aman,
Boş kalmasın bu meydan.

Adem Uysal

O Melek Kimdi?

Yediği lokmalara ortak olduğun,
O vefakar insan kimdi?
Seni sevip okşayan,
Melekler kadar, saf ve temiz olan,
O insan kimdi,
Kimdi o?
Zaman zaman, kanatlarının altına sığındığın,
O melek kimdi?
Senin hayatın için, kendi hayatını riske atan,
O insanı, hiç merak etmedin mi?
Gece yarısı, sen ortalığı, bir birine katarken,
Uykusuz gözlerle,
Baş ucunda bekleyen, melek kimdi?
Şeni besleyip büyüten,
Üzerine titreyen, veli nimetin olan,
Biricik annen değil miydi?
Sahi, şimdi nerede o,
Söyle nerede,
Kanatlarının altında mı,
Mutlu mu bari?
Mutlu değilse,
Yuh olsun sana,
Yazıklar olsun, senin gibi insana!

Adem Uysal

OBAMA

Senin de Bushlardan farkın yok ama,
Zulmetme dünyaya Barak Obama.
Senden önce Başkan olan çok ama,
Birbirinden farkı yok be Obama.

Bizde rağbet, adam gibi adama,
Sizde ise güçlüyedir Obama.
Doğ görünüp ecdadıma babama,
Sağ gösterip, sol vurdunuz Obama.

Bakma benim sırtımdaki abama,
Mangal gibi yüreğim var Obama.
Aklın ermez dirgen ile yabama,
Sen tarlada çalıştın mı Obama?

Bizi kimden soracaksan sor ama,
Yine de sen kafa yor be Obama.
Şimdilik sen güçsüzlere vur ama,
Bir gün gelir sorulur be Obama.

Bak, Irakta kanayan şu yarama,
Askerini çek oradan Obama.
Sizde malum askeri güç var ama,
Bizde iman gücü var be Obama.

Adem Uysal

ODuR SeNi GüLDüReCeK

Sevmenin sınırı yoktur,
Sev sevebildiğin kadar.
Sözde sevdim diyen çoktur,
O kadar da sevmeyen var.

Şeviyorum demek yetmez,
Ölesiye seveceksin.
Herşey biter, sevgi bitmez,
Bunu böyle bileceksin.

Karşılıksız seven insan,
Asla mutlu olmaz imiş.
Çabuk gelip geçer zaman,
Giden geri gelmez imiş.

Sevdiklerin birer birer,
Hepsi seni terkedecek.
Sen gönlünü Rahmana ver,
Odur seni güldürecek.

Adem Uysal

Oğul

Yıllar önce girdin, benim dünyama
Bilmem ki ben sana, ne desem oğul?
Lokman gibi oğüt, veremem ama,
Biraz dinle beni, sen yine oğul.

Bin bir zahmet ile, büyüttük seni,
Çok ağlar bir türlü, susmazdın oğul.
Komşular kaç kere, uyardı beni,
Herkesi canından, bezdirdin oğul.

Gün boyu sokaktan, eve gelmezdin,
Annen de küplere binerdi oğul.
Ben oğüt verirdim, sen dinlemezdin,
Çalıyı tersinden, sürürdün oğul.

Dersine çalışmaz, kopya çekerdin,
Disiplin cezası, alırdın oğul.
Kah okula gider, kah da ekerdin,
Kendi düşen asla, ağlamaz oğul.

Đershaneyi sevmez, zorla giderdin,
Özel ders aldırardım, olmadı oğul.
Okusaydın şimdi, rahat ederdin,
Kaçırдың sen treni, ağlama oğul.

Adem Uysal

OKUL YıLLaRI

Tarih dersi, gırgır ile geçerdi,
Öğrenci sınıfta, çekirdek yerdı.
Öğretmen, gürültü yapmayın derdi,
Burnumda tütüyor, okul yılları.

Matematik zordu, ben anlamazdım,
Daha ilk derste, kenara yazdım.
Kimseye derdimi, anlatamazdım,
Aklımdan çıkmıyor, okul yılları.

Beden eğitimi, hep boş geçerdi,
Müdür bey, sınıfta oturun derdi.
Kimse kalmaz, herkes parka giderdi,
Nasıl unutulur, okul yılları?

Coğrafya dersinde, kopya çekerdik,
Öğretmen yakalar, fırçayı yerdik.
İkincide, disipline giderdik,
Böyle geçti, bizim okul yılları.

Fizik kimya kolay, sanki çerezdi,
Öğretmeni stajyer, birşey bilmezdi.
Öğrenci bahçede, derse girmezdi,
Rüzgar gibi geçti, okul yılları.

Biyoloji dersi, bitmek bilmezdi,
Hoca ders anlatır, hiç çekilmezdi.
Bazıları kaçır, derse girmezdi,
Anılarda kaldı, okul yılları.

Adem Uysal

OLMaZ Mı?

Aktarlar durmadan ot çöp satıyor,
Balıklama atlamasak olmaz mı?
Bilgisi yok işkembeden atıyor,
Güvenip de aldanmasak olmaz mı?

Madem ki bitkide derde deva var,
Deney yapıp araştırsak olmaz mı?
Ota çöpe aldanıp da insanlar,
Hayatına kastetmese olmaz mı?

Hangi bitki faydalıdır bilmeden,
Yerli yersiz kullanmasak olmaz mı?
İlaç olduğu kabul edilmeden,
Aceleye getirmesek olmaz mı?

Sağlık işi hiç şakaya gelir mi?
Biraz daha dikkat etsek olmaz mı?
Uzman olmayana güvenilir mi?
Ehil varsa, ona gitsek olmaz mı?

Herkes Lokman olmuş, herkes şifacı,
Şifacıya güvenmesek olmaz mı?
Biz de alıyoruz sözde ilacı,
Denemeden kullanmasak olmaz mı?

Şifacılar ekranlara çıkıyor,
Biliyor mu, soruştursak olmaz mı?
İçi beni, dışı seni yakıyor,
Görünüşe aldanmasak olmaz mı?

Adem Uysal

Olmazsa Olmazlarımız!

onlar bizim veli nimetimiz,
ninelerimiz,
analarımız,
eşlerimiz,
bacılarımız.
onlar olmasaydı,
biz de olmazdık.
onlarla biz,
bir bütünün parçalarıyız.
kadınlar...
dövülen,
işkence gören, aşağılanan,
törelere kurban edilen zavallılar.
yazık o genç kızlara!
onlar için uygulanan ceza,
delikanlılara niçin uygulanmaz?
doğuda, güney doğuda,
namus olan,
egede, akdenizde namus değil mi?
onlar bizim,
olmazsa olmazlarımız.
onlar olmasaydı,
bizler de olmazdık!

Adem Uysal

Omuzlarda Sal mısın

Toprak mısın, taş mısın,
Yolcuya yoldaş mısın?
Her gelen seni sorar,
Göz üstünde kaş mısın?

Ayak mısın baş mısın,
Gözden akan yaş mısın?
İnsanlar seni sorar,
Dost musun yoldaş mısın?

Para mısın pul musun,
Halı mısın çul musun?
Görenler seni sorar,
Köle misin kul musun?

Usta mısın toy musun,
Az bulunan soy musun?
Duyanlar seni sorar,
Sandıktaki oy musun?

Deniz misin göl müsün,
Mis kokulu gül müsün?
Her gelen seni sorar,
Yoksa sen bülbül müsün?

Bahçe misin bağ mısın,
Başı karlı dağ mısın?
İnsanlar seni sorar,
Ölü müsün sağ mısın?

Ağaçlarda dal mısın,
Peteklerde bal mısın?
Her gelen seni sorar,
Omuzlarda şal mısın?

üstadların katkıları

.....
canım yaktın nar mısın
sinelerde har mısın
yüreğim seni sorar
bilmediğim yar mısın.....Mustafa Hoşoğlu

Hüzün müsün, dert misin,
Kalles misin mert misin,
Görenler seni sorar,
Yoksa sen bir cin misin?Şair Adaklı

Sert geçen kışım mısın?
Sofrada aşım mısın? .
Dostlarım seni sorar
Gözümde yaşım mısın?Naime ÖZEREN

ağamısın dalmısın
suda gezen salmısın
yıldızlarda aradım
baktırdığım falmısın.....Dost Şeref

Karşı dağda karmısın
Her çiçekte balmısın
Baktımda göremedim
Bulunmayan yarmısın.....Hikmet Atış

Dağmısın denizmısın
Deremısın tepemısın
Yada dört mevsimmısın
Anlamadım benimmısın...Hüseyn zarar

Adem Uysal

Onlar da İnsan

onları görmezlikten gelemesiniz,
yoksa siz onları görmüyor musunuz?
görmüyorsanız,
mutlaka sizde bir sorun var.
ya başka bir gezegende yaşıyorsunuz,
ya da görme engellisiniz.
sanırım anladınız.
engelli insanlardan söz ediyorum.
bir köşede unutulma korkusu ile,
yaşamaya çalışan insanlardan.
onların da sizler gibi,
umutları, sevinçleri, kederleri
hepsinden önemlisi,
hayalleri vardır.
onlar sizden sadaka istemiyor.
onlara iş verin, gerisine karışmayın.
aslında onlarla aranızda,
Fazla fark yok,
Hareket alanları biraz kısıtlı, o kadar!
bizimkiler de sınırsız değil aslında,
kaldıracağımız ağırlık belli,
yürümemiz, koşmamız, okumamız yazmamız,
hepsi sınırlı.
duvarın arkasındaki cismi,
görebiliyormuyuz?
çok yüksek ve çok düşük ses dalgalarını,
duyabiliyor muyuz?
en önemlisi, beş dakika sonra,
başımıza ne gelecek biliyormuyuz?

Adem Uysal

Onu Bana Veren Sensin

Rahim sensin rahman sensin
Tüm dertlere derman sensin
Bu can sana kurban olsun
Onu bana veren sensin

Gaffar sensin settar sensin
Kullarını çok seversin
Canım sana kurban olsun
Onu tene koyan sensin

Aziz sensin cebbar sensin
Gazaplanır buğzedersin
Bu can sana kurban olsun
Onu bana veren sensin

Semi sensin basir sensin
Kullarını çok seversin.
Canım sana feda olsun
Onu tene koyan sensin

Fettah sensin razzak sensin
Evrendeki tek Hakk sensin
Canım Hakka feda olsun
Onu bana veren sensin

Alim sensin habir sensin
Hiç bir şeye benzemezsin
Bu can sana kurban olsun
Onu tene koyan sensin

Adem Uysal

OnU Tanımıyorsun

Sokakta dolaşırken, bir mecnuna rastladım,
Kimim kimsen yok dedi, içini döktü bana.
Şu an karnım tok dedi, ben biraz rahatladım,
İnanmazsan Allaha sorarsın, dedi bana.

Dedim kimsin sen ya hu, söyle ne arıyorsun,
Yüzüme şöyle bakıp, fazla konuşma dedi.
Dedim yoksa sen bana, akıl mı veriyorsun?
Uzatma haydi söyle, yardım edeyim sana,

Dedi beni yaratan, yardım eder her zaman,
Sen kim oluyorsun da, böyle davranıyorsun?
Senin gibi konuşan, insanlardan el aman,
Bak sevabı görünce, nasıl da atlıyorsun?

Üstü başı tertemiz, gayet bakımlı idi,
Dedim ya hu ne güzel, mis gibi kokuyorsun,
Bütün bunları sana, kımler alıp giydirdi?
Dedi anlaşılan, sen Onu tanıımıyorsun! ..

Adem Uysal

OrMaNLarİMİZ

Ormanları koruyup kollamak görevimiz
Onlar bizim canımız kırsaldaki evimiz
Orman bizim suyumuz aşımız ekmeğimiz
Ormanlar bize muhtaç biz onlara muhtacız

Erozyonla topraklar denize dökülecek
Ormanlar yakılırsa hayvanlar da ölecek
Dünyada ekilenler ukbada biçilecek
Ormanlar bize muhtaç biz onlara muhtacız

Ülkemiz çöle döner dağda orman olmasa
Hayvanlar telef olur içecek su bulmasa
Göller barajlar kurur gökten yağmur yağmasa
Ormanlar bize muhtaç biz onlara muhtacız

Erozyonu önlemek ağaç dikmekle olur
Çok ağaç dikilirse araziler kurtulur
Ormansız topraklarda herşey yanar kavrulur
Ormanlar bize muhtaç biz onlara muhtacız

Adem Uysal

OsMaNLıNıN MİRASI

Halâ dimdik ayakta, camiler medreseler,
Ne olurdu insanlar, kıymetini bilseler.
Ecdadımın ruhunu, rahatsız etmeseler,
Osmanlının mirası, bütün bu güzellikler.

Sıralanmış karşımda, durur tarihi hanlar,
Ya bakıp geçer ona, ya da görmez insanlar.
Semalara yükselir, minareden ezanlar,
Osmanlının mirası, bütün bu güzellikler.

Hani nerede şimdi, o güzelim laleler,
Asırlara direnen, o heybetli kaleler?
Kalelerle sırdaştır, o tarihi kuleler,
Osmanlının mirası, bütün bu güzellikler.

Sapasağlam duruyor, o tarihi kemerler,
Gemilerle arkadaş, yanıp sönen fenerler.
Fenerin ışığına, kuşlar gelip tünerler,
Osmanlının mirası, bütün bu güzellikler.

Tarihe meydan okur, o muhteşem saraylar,
Yıllarla alay eder, bizim kervansaraylar.
Rakibimiz olamaz, pis kokulu Versay'lar.
Osmanlının mirası, bütün bu güzellikler.

Adem Uysal

Oy Maralım

Maralımın gözü kara,
Açtı yüreğime yara.
Maralımı gören gözler,
Uğratmasınlar nazara.

Hasret kaldım maralıma,
Kaşı gözü karalıma.
Ben ezelden sevdalıyım,
Yüreciği yaralıma.

Oy maralım darda mısın,
Ayazda mı harda mısın?
Böyle neden kaçıyorsun,
Söylesene zorda mısın?

Oy maralım dön obana,
Kurban olurum ben sana.
Hasret bırakırlar seni,
Hem anana hem babana.

Eşin dostun yola bakar,
Feryatları yürek yakar.
Kimler kıydı söyle sana,
Ayağından kanlar akar.

Maralımı çok yormuşlar,
Yoluna tuzak kurmuşlar.
Maralım çeşmeye inmiş,
Suyun başında vurmuşlar.

Adem Uysal

Oyum Senin Vekilim

Özün sözün bir olsun,
Boş ambarımız dolsun.
Adalet bizi bulsun,
Oyum senin vekilim.

Yetmeyeni sen yetir,
Derhal terörü bitir.
Ülkeme huzur getir,
Oyum senin vekilim.

Analar ağlamasın,
Karalar bağlamasın.
Yürekler dağlamasın,
Oyum senin vekilim.

Ürünüm para etsin,
Bedeli bana yetsin.
İşler yolunda gitsin,
Oyum senin vekilim.

Ben de yerim içerim,
Doymadan doydum derim.
Bunları bil isterim,
Oyum senin vekilim.

Sakın beni unutma,
Devlet malını yutma.
Yalanlarla uyutma,
Oyum senin vekilim.

ustaların ikramından;

Ne sağ ne sol doşdoğru
Vicdanda biraz ağrı,
Tek Hakikata çağrı,
Oyum senin vekilim.....Metek TEK

Adem Uysal

ÖğReNCimE ÖğÜTLer - I

Birkaç sözüm var sana, beni dinlersen eğer,
Sayılı günler kaldı bak, okulun bitmesine.
İşte mezun oluyor, okuldan ayrılıyorsun.
Belki karşılaşırız seninle yine,
Başka bir zaman diliminde.
Gözlerimin önünden, gitmez hala,
Okula başladığın o ilk gün.
Sanki ürkmüş gibiydin birşeylerden,
Korku doluydu gözlerin,
Kocaman kocaman açılmıştı.
Neyse ki çok sürmedi, o telaşın,
Çabuk alıştın okuluna yeni çevrene.
Kaynaşınca arkadaşlarınla,
Kolay oldu her şey senin için.
Biliyorum, zor gelecek bu ayrılık sana.
Arkadaşlarından öğretmenlerinden,
Okulundan, seni bağrına basan bu ortamdan,
Ayrılıyorsun artık, yeni bir çevren olacak.
Şakası olmaz bu işin,
Ayrılık deyip geçme, dokunur adama
Zaman en iyi ilaçtır derler.
Zamanla unutursun, unutmak zorundasın,
Şimdi beni iyi dinle, dinle ki,
Havanda su dövmeyelim.
Hangi işi yaparsan yap,
En zor şartlar altında bile,
Asla yalan söyleme.
Emanete, hıyanet etme.
Doğruluktan şapma,
Şüphesiz Allah doğrularla beraberdir.

Adem Uysal

ÖğReNCimE ÖğÜTLer - II

Dilersen sözlerimi kaldırıp atar,
Dilersen kulağına küpe yaparsın.
Verdiğin sözü yerine getir ki,
Herkes sana güvensin.
Kaçabildiğince kaç haramlardan,
Çünkü onlar Allah'ın koyduğu sınırlardır.
Onun sınırlarını aşmak olmaz.
Kimsenin malına, canına, namusuna,
Yan gözle bakmayasın.
Küçüklerini sev,
Çünkü onlar sevgiyle büyürler.
Güçsüzlere kol kanat ger,
İhtiyaç sahiplerine az da olsa ver.
Kasılıp çalım satma sakın,
Sonra şeytan bayram eder.
Hele bir bak,nasıl olmuş akibetleri,
Yeryüzünde büyüklük taslayanların.
Komşularınla iyi geçin,
Yalnız bırakma onları,
Sevinç ve kederlerini paylaşmak için.
Konuklarına ikram et ki,
Allah da sana ikram etsin.
Herkesle dost olmaya çalış,
Husumeti, kini çıkarıp at hayatından.
Güle güle git genç insan

Adem Uysal

Öğretmen olmak

Öğretmen olmak zor iştir,
Sabırlı olacaksın,
Anlayışlı olacaksın,
Her türlü olumsuzluğu,
Göğüslemeye hazır olacaksın.
İşin şakası yok,
İnsan yetiştireceksin, insan.
Tıpkı bahçıvanın fidan dikip,
Ağaç yetiştirdiği gibi.
Öğretmen ve bahçıvan,
Birisini insan, öbürü ağaç yetiştirecek.
Öğretmenin işi daha zor.
İnsanın yetişmesi daha nazlı, daha sancılı.
Oysa ağaç öyle mi?
Suyu, çapası, gübresi, tamam.
' Ben öğretmen olacağım'
Demekle öğretmen olunmaz.
Öğretmenlik gönül işi,
Hizmet işidir.
Elini taşın altına koymaktır.
Öğretmen maddeyi değil,
Manayı düşünür.
En önemlisi de öğrencilerini.
Çünkü onlar birer emanettir.
Birçok şeyini yitirirsin,
Mesleğini yaparken.
Lakin sen, farkında değilsindir.
Sağlığını, gençliğini güzelliğini yitirirsin.
Hepsi feda olsun dersin.
Bir de bakmışsın,
Hepsi birer öğretmen olmuş!
Yetiştirdiğin öğrenciler,
Yurdun dört bir yanına ışık götürmüşlerdir.
Tüm yorgunluklarını unutursun bir anda.
Dünyanın en mutlu insanı olursun.
İşte dersin, bunlar benim yetiştirdiğim,
O tazecik fidanlar.
Bakmayın size anlattığıma,
Öğretmenlik anlatılmaz dostlar,
O sadece yaşanır.

Adem Uysal

Öğretmenim

Cahildim ben bilemezdim,
Okumayı öğretmenim.
Tek başıma gelemezdim,
Okulumu öğretmenim

Babam beni çalıştırdı,
Tarlalarda öğretmenim.
Aklımı çok karıştırdı,
Kaçtım geldim öğretmenim.

İlk kez geldim ben okula,
Geç mi kaldım öğretmenim?
Nasip olmaz bir çok kula,
Ben şanslıyım öğretmenim.

Anne baba oldun bize,
Eğit bizi öğretmenim.
Allah sabır versin size,
İşiniz zor öğretmenim.

Benim babam cahil kalmış,
Suç dedemin öğretmenim.
Babam ona çok yalvarmış,
Okutmamış öğretmenim.

Yirmidokuz harfi bana,
Sen öğrettin öğretmenim.
Minnet borcum vardır sana,
Farkındayım öğretmenim.

Okur yazar değildim ben,
Sen öğrettin öğretmenim.
Hayatını harcadın sen,
Bizim için öğretmenim.

Hesap kitap bilmez idim,
Sen öğrettin öğretmenim.
Ben önümü görmez idim,
Işık oldun öğretmenim.

Kıymetini bilemedim,
Ne yazık ki öğretmenim.
Bayramlarda gelemedim,
Affet beni öğretmenim.

Üstaplardan.....

Bu kâinat sahibini,
Öğret bana öğretmenim,
Var olmanın önemini,
Anlat bana öğretmenim.

İstemedenden gönderen var,
Bu ne demek öğretmenim,
Daha başka bir yer mi var,
Ahiret mi? Öğretmenim.....Bedri Tahir Adaklı

Öğretmen çiçektir solmaz,
Öğretmenin yeri dolmaz,
Öğretmensiz hayat olmaz,
Rehber ol sen öğretmenim,

Hakkın çok öpülsün elin,
Nasihat et baldır dilin,
Alfabeden başlar ilim,
Rehber ol sen öğretmenim,,

Yirmi dört kasım gününüz,
Sizinle arttı ünümüz,
Size borçludur dünümüz,
Rehber ol sen öğretmenim,

Fatma size dua eder,
Gönlünüz olmasın heder,
Eylemesin mevla beter,
Rehber ol sen öğretmenim.....Fatma ALAGEYİK

Adem Uysal

Ölçemeyiz ki!

Sevginin sahtesi, gerçeği olmaz,
Gerçek mi, değil mi ölçemeyiz ki!
Paylaştıkça artar, pörsümez solmaz,
Sevgisiz hayatı istemeyiz ki.

Taşlaşmış kalpler, sevgiyle yumuşar,
Sevgisiz denizler kurur çöl olur.
Zavallı pervane ateşe koşar,
Vuslata erince yanar kül olur.

Sevgisiz gönüller donar taş olur,
Ayazda suların donduğu gibi.
Bugün ayak olan yarın baş olur,
Tarihte herkesin gördüğu gibi.

Sevgi yağmurları yağsın göklerden,
Tarlalar bahçeler sevgiyle dolsun.
Sevgi tomurcuğu çıksın her yerden,
Seven sevdiğiyle çok mutlu olsun.

Adem Uysal

Ölümsüzlük Diye Diye

Ölümsüzlük diye diye,
Hepsi ölüp gitmiş niye,
Yaşayanlar ölmeseydi,
İnsanlar ne halt ederdi
Orasını bilmem ama,
Kesin birbirini yerdı.

Adem Uysal

Ölümü Önemsiz sayamazsın ki

Yatını katını boşuna övme,
Azraile kafa tutamazsın ki.
Servetin gidince dizini dövme,
İzinsiz bir lokma yutamazsın ki.

Fakir fukaranın, hakkını yersen,
Yatağında rahat yatamazsın ki.
Mümkün olsa, cehennemi bir görse,
Gururlanıp, hava atamazsın ki.

Kefenin çürüyüp, toprak olacak,
Buz gibi mezarda, yatamazsın ki,
Malın mülkün, bu dünyada kalacak,
Götürüp pazara, satamazsın ki.

Dünya senin olsa, var mı faydası?
Kefenin cebi yok, koyamazsın ki.
Ölüp gideceksin, o da cabası,
Ölümü önemsiz, sayamazsın ki.

Adem Uysal

Ömrümü Çaldın

Ben doğarken, sen oradaydın,
Hüzünlü bakışların hep üzerimdeydi,
Şimdi anlıyorum, o bakışların nedenini.
Galiba bana acımiştın,
Sen baştan beri vardın,
Nereden geldiğini kimse bilmiyor.
Seninle biz sırdaşız,
Gizlimiz saklımız yok!
Onun için açık konuşalım,
Sen bana gölgemden daha yakınsın.
Gölge yalnız gündüzleri çıkıyor ortaya,
Oysa sen,
Gece gündüz benimlesin.
Hakkımda o kadar çok şey biliyorsun ki,
Beni benden daha iyi tanıyorsun.
Üstesinden gelemediğim işleri,
Sana havale ederim.
Sen her şeyin ilacı değil misin?
Nasıl olsa bir çaresine bakarsın.
Bana ait ne varsa,
Hepsini alıp götürdün.
Hem de bana sormadan!
En önemlisi de,
Ömrümü çaldın, onu senden istesem,
Geri verebilir misin?
Sana söylüyorum, madem ki sen zamansın,
O halde herşeyin ilacısın,
Benim derdimin ilacı değilsin,
İstesen de olamazsın.

Adem Uysal

öMÜR DeDiĞiNiZ

Namazsız ezan,
Ezansız namaz,
İkisi arasında, geçen zaman.
İşte ömür dediğiniz.
Anlata anlata, bitiremediğiniz...

Adem Uysal

Önce İnsan Olacaksın Tamam mı?

İster İngiliz ol ister Yunan'lı
İster Mısır'lı ol ister Tayvan'lı
İster İtalyan ol ister Afgan'lı
Önce insan olacaksın tamam mı?

İster Arnavut ol ister Libya'lı
İster Norveçli ol ister İran'lı
İster İsveçli ol ister Tayland'lı
Önce insan olacaksın tamam mı?

İster Çin'li ol ister Hollanda'lı
İster Fas'lı ol ister Belçika'lı
İster Amerikan ol ister Irak'lı
Önce insan olacaksın tamam mı?

İster Tunus'lu ol ister Sudan'lı
İster Alman ol ister Uganda'lı
İster Japon ol ister Malezya'lı
Önce insan olacaksın tamam mı?

Adem Uysal

Örnek Aile

Dede bahçede, baba kahvede,
Anne partide, oğul cafede.

Dede karşıda, baba çarşıda,
Anne komşuda, kız diskoda.

Dede berberde, baba noterde,
Anne pokerde, kız her yerde.

Dede azıyor, baba kızıyor,
Anne yazıyor, oğul kazıyor.

Dede inliyor, baba dinliyor,
Anne izliyor, oğul gizliyor.

Dede kaşıyor, baba şaşıyor,
Anne koşuyor, kız coşuyor.

Dede vefalı, baba cefalı,
Anne sefalı, oğul zekalı.

Dede olumlu, baba ılımlı,
Anne alımlı, kız çalımlı.

Anne gidiyor, oğul geliyor.
Dede ölüyor, baba gülüyor,

Adem Uysal

Öyle Bir Bak ki

Boş boş oturmayalım,
Okuyalım yazalım.
Gel arkadaş seninle,
İki beşlik bozalım.
Şu toprağa iyi bak,
O senin mayandır mayan.
Anan baban atan,
Uğruna şehid verdiğin vatan.
Ona öylesine değil,
Öyle bir bak ki,
Renga renk, mis kokulu çiçekler,
Sebzeler meyveler,
Ekmek aş versin.
Şu toprağa iyi bak,
O senin namusun,
Ona biri yan gözle baksa,
Bilirim onu affetmezsin.
Ona uzanan elleri kırar,
Başları koparırsın.
Öylesine değil,
Öyle bir bak ki toprağa
Dile gelip her şeyi anlatsın,
Şehidler ayağa kalksın,
Meleklerle kucaklaşsın.

Adem Uysal

ÖyLe ÖzLeDiM Ki

Öyle özledim, öyle özledim ki,
Dilim dönmez, aklım ermez,
Sözlüklerdeki kelimeler,
Yetmez anlatmaya.
İstesem de anlatamam.
Öyle özledim, öyle özledim ki,
Ağaçlar kalem,
Denizler mürekkep olsa,
Bir ömür boyu yazsam,
Hem de hiç ara vermeden,
Yine anlatamam.
Öyle özledim, öyle özledim ki,
Temmuz sıcaklığında,
Toprağın suyu,
Suyun yağmuru,
Yağmurun bulutu,
Bulutun rüzgarı,
Özlediği gibi özledim.
Öyle özledim, öyle özledim ki,
Kimi, niçin, nasıl, ne zaman,
Özlediğimi unuttum.
Öyle özledim, öyle özledim ki.
Anlatamam.

Adem Uysal

Öylesine

Zamanlama kültürü yok dengesizin,
Yerli yersiz hareketler yapıyor.
Hayır mı, ne yapıyorsun böyle desen,
Öylesine yaptım, bir anlamı yok diyor.
Öbürü mü?
Onun da yok kültürü,
Olmadık yerde olmadık sözler söylüyor
Ne alaka?
Niçin öyle söylüyorsun desen
Öylesine söyledim bir anlamı yok diyor
Öylesine çalışanla,
Öylesine konuşana
Nasıl güveneceksiniz
Öylesine mi?

Adem Uysal

ÖZE İNEMEDİNİZ

Yıllardır bu ülkede, sizler laf ürettiniz,
İş üretmek yerine, dedi kodu yaptınız.
Kabukla uğraşırken, herşeyi mahvettiniz,
Bu durumda giderek, özden uzaklaştınız.

Yabancılar üretti, sizler satın aldınız,
Üreten mi kazanır, yoksa alıp satan mı?
Dünya aya giderken, sizler yaya kaldınız,
Çalışan mı kazanır, tembel tembel yatan mı?

Üretmek isteyene, bari gölge etmeyin,
İlerlesin ülkemiz, artık geri kalmasın.
Çalışan işverenin, üzerine gitmeyin,
Bırakın öze insin, kabuğa takılmasın.

Kabukla uğraştınız, öze inemediniz,
Her şeyin özü vardır, kabuk gider o kalır.
Öz yerine kabuğa, bakıp hüküm verdiniz,
Öz giderse geriye, kuru bir kabuk kalır.

Adem Uysal

Özledim

Doğup büyüdüğüm evi,
Bahçesindeki kasım patlarını,
Evimizin önündeki asırlık çınarı,
Buz gibi serin gölgesini özledim.

Sobanın önünde günboyu,
Tembel tembel yatan,
Fare görünce aval aval bakan,
Sevimli kedimizi özledim.

Pil ile çalışan, eski radyomuzu,
Şavkında ders çalıştığım, gaz lambamızı,
Lambadan çıkan gaz kokusunu,
Cama vuran yağmur damlalarını özledim.

Dövenle harman dövmeyi,
Harman yerinde ayran içmeyi,
Kavun karpuz kesmeyi,
Tavşan kanı çay içmeyi özledim.

Annemi babamı kardeşlerimi,
Yakın komşumuz Eşe kadını,
Kır bekçisi Veli dayıyı,
Köyün çobanı deli Remziyi özledim.

Köyün girişindeki salkım söğütleri,
Devamlı akan çeşmeleri,
Gölgesinde günboyu oynadığımız,
Dut ağaçlarını özledim.

Okulda rüya gibi geçen beş yılımı,
Öğretmenimi, arkadaşlarımı,
Kara tahtayı, sıraları,
Göndere çekilen bayrağı özledim.

Adem Uysal

Özür Dilesinler

Gelmiş yunan askerleri,
Yakıp yıkmışlar her yeri
Öldürmüşler bebekleri
Bizden özür dilesinler

Sözde bizim komşumuzmuş
Şivil halka tuzak kurmuş
Önüne geleni vurmuş
Derhal özür dilesinler

Köyleri yakıp yıkmışlar
Karşıdan seyre bakmışlar
Gençlere mermi sıkmışlar
Gayri özür dilesinler

Böyle komşu olmaz olsun
Aman bizden uzak dursun
Komşuluğu orda kalsın
Hemen özür dilesinler

Adem Uysal

PaRa

Her nedense insanlar seni çok seviyorlar,
Üstelik senin için birbirini yiyorlar.
Gece gündüz durmadan, tek seni istiyorlar,
Sen ise elden ele dolaşıp duruyorsun.

Bazıları karşında iki büklüm duruyor,
Kimisi takla atıp yerde yuvarlanıyor.
Bazıları sana dair hayaller kuruyor,
Oysa sen kolay kolay kimsenin olmuyorsun.

Napolyon senin için çıra gibi tutuşmuş,
Onun gibi sayısız insan peşinden koşmuş.
Anladım ki dünyada o da boşuna coşmuş,
Yine insanların gündeminden düşmüyorsun.

Bazıları önünde adeta tapıyorlar,
Senin peşine düşüp yolundan sapıyorlar.
Seni gördükleri an, havada kapıyorlar.
Sen ise hiç birine asla yar olmuyorsun.

Adem Uysal

Pazar

kimilerine göre sıradan bir gün,
kimilerine göre hafta sonu
tatilidir pazar.
biraz da tembelliktir.
hafta içindeki, yoğun trafiğin,
sona ermesidir.
bir hafta ara ile de olsa,
aile fertlerinin birbirilerini görmesidir.
kimilerine göre, evdeki
ufak tefek tamirat işleriyle uğraşmaktır.
kimilerine göre gün boyu TV izlemek,
kimilerine göre,
kahvede fayans döşemektir!
hıristiyan alemi,
daha farklı bakar pazara.
onlara göre,
pazarın esprisi,
ailecek, kiliseye gidip,
ayin yapmak,
hatta günah çıkartmaktır.
cuma, müslümanlar için,
cumartesi museviler için,
nasıl mübarek birgün ise,
pazar da hıristiyanlar için mubarektir.
hıristiyanlar pazar günü
museviler cumartesi günü
haftalık ibadetlerini yaparken,
müslümanlar, cuma günü,
harıl harıl çalışırlar.
boşuna dememişler,
'çalışan demir ışıldar.'

Adem Uysal

Perişan

Sokak karanlık,
Dostluklar anlık.
Hani insanlık?
Haller perişan!

Örf adet mafiş,
Bu ne biçim iş?
Yalan söylemiş
Diller perişan!

Herşey meydanda,
İnsan hüsranda.
Solmuş hazanda,
Güller perişan!

Meşhur samanlık,
Olmuş seyranlık.
Serde hayranlık,
Yeller perişan!

Yakıcı çöller,
Tomurcuk güller.
Kurumuş göller,
Seller perişan!

Geçmiyor zaman,
Hasretlik yaman.
Her yer toz duman,
Yollar perişan!

Adem Uysal

Pes Etmeyiz

Çakır dikenler batsa ayaklarımıza,
Çakıl taşları yaksa canımızı.
Uçsuz bucaksız çöller çıksa,
Yolumuzun üzerine.
Kızgın kumlarla boğuşsak günlerce,
Geri adım atmamız.
Kartallar ve akbabalar,
Savrulsa başımızın üstünde,
Sarp kayalar, uçurumlar,
Geçit vermese,
Karlı dağlar el ele tutuşup,
Karşımıza dikilseler,
Birşey değişmez.
Fırtınalar kopsa,
Göz gözü görmez olsa,
Pes etmek mi,
Onu bizden beklemeyin
Yırtıcı hayvanlar saldırırsa,
Yıldırımlar, yaksa yüzümüzü,
Şimşekler çaksa art arda.
Gök yere inse,
Dağlar kaysa ayaklarımızın altından,
Denizler kaynayıp taşsa,
Yanar dağlar, harekete geçse.
Azrail, ölüm saçsa.
Cehennem ağzını açsa,
Hiç birinden korkmayız,
Çünkü rabbim Kur'anda
Açıkça emrediyor,
Siz onları bırakın da,
Asıl benden korkun diyor.

Adem Uysal

Petrol-Silah

çocuklara sorun isterseniz,
onlar bilir,
modern silahların,
kuş avlamak için üretilmediğini!
peki neden?
yeryüzünde fesat çıkarmak,
dünyayı kana bulamak için.
bir yandan dünyaya,
silahsızlanma çağrısı yapacaksın,
bir yandan, en modern silahları üreteceksin,
sonra satışa sunacaksın,
sadece silah satmak değil amaç,
başka hesaplar da var!
orta doğuya bir giren,
bir daha çıkmıyor o topraklardan.
sudan bahanelerle,
irak'ı işgal ettiler, orada çöreklenip kaldılar.
petrolünün üstüne oturmaktı amaçları, oturdular
işgalciler tazminat ödesin,
yakıp yıktığı yerleri yeniden işgal etsin,
yetmez ıranktan özür dilesin,
adalet yerini bulsun herkes mutlu olsun.

Adem Uysal

PİRİMİZ BİZİM

Yanlış yapıp, bizi kızdırmasınlar,
Zalime eğilmez, serimiz bizim.
Ölüm fermanını, yazdırmasınlar,
Savaşır ölümüz, dirimiz bizim.

Cephede savaşmak, düşündür bize,
Fark etmez kadınla, erimiz bizim.
Nice zalimleri, getirdik dize,
Tükenmez gücümüz, ferimiz bizim.

Savaş meydanında, aman demeyiz,
Aksa da kanımız, terimiz bizim.
Sivil hedeflere, asla girmeyiz,
Pes etmez gencimiz, pirimiz bizim.

Zalimi sevmeyiz, asla tutmayız,
Mazlumun yanındır, yerimiz bizim.
İhanet edeni, hiç unutmayız,
Topunuza bedel, birimiz bizim.

Adem Uysal

Pişmanlık

Pişmanlık

Ah

Vah

Eyvah

Bugün yarın

Derken geçip gitti

Koskoca bir ömür

Bakıp kaldık arkasından

O vefasız yılların.

Adem Uysal

Post Kavgası

Post kavgası bu kavgalar,
Bir kez kaptın mı postu,
Unutursun eşi dostu.
Hele bir de keseri,
Geçirirsen eline,
Yont yontabildiğin kadar.
Yont yont, çekinme,
Sen yontmazsan,
Bir yontan bulunur elbet.
Eşin dostun yoktur artık,
Kimseyi tanımaz,
Hal hatır sormazsın.
Bu günleri ararsın,
Tekeden süt sağarsın.
Lakin böyle gitmez bu devran,
Keşer döner sap döner,
Yağ tükenir ışık söner.
Vakit gelmiştir artık,
Öyle bir tokat yersin ki,
Yaş gelir gözlerinden.
Bir ah çekersin derinden,
Kabak patlamışsa başına,
Ne yapsan ne etsen boşuna.
Postu kaptırdın mı bir kere
Karşı koymak istersin zorluklara,
Beceremezsin.
Baktın pabuç pahalı,
Tabanı yağlar kaçarsın.
Üzülme ne olursun.
Bir sen değilsin ki, kaçan,
Tek sen misin başına bela açan?
Post kavgası bunlar,
Anla artık ne olursun.
Hele bak şu Mısıra,
İnsanlar sokaklarda,
Mübarek gitsin diyor.
Otuz yıllık saltanat,
Artık sona eriyor.
Bir millet uyanıyor,
Gözün aydın Mısırım,
Gözün aydın ortadoğu.

ÜSTADLARIN KATKILARI

Gözü aydın Mısırın
Akılları karışık insanın
Kan dökülmemesi iyidir amma
Kan dökülmeyen devrimden medet umma.....M.ÇOBAN

Adem Uysal

PoSTaCI

Soğuk demez, sıcak demez dolaşır,
Sırtındaki çantasıyla postacı.
Adreslere ulaşmaya çalışır,
Elindeki mektuplarla postacı.

Kah sevinir, kah üzülür insanlar,
Sevinci kederi, yaşar postacı.
Her yokuşun, elbet bir inişi var,
Gün boyu, telaşla koşar postacı.

Teknoloji, ne de hızlı gelişti,
Artık fazla, yorulmuyor postacı,
Yıllar önce, iletişim zor işti,
O günleri, unut artık postacı.

Burayı geç, ötelerden haber ver,
Bir bildiğin varsa, söyle postacı.
Buradan gidenler, nereye gider,
Bilmiyorsan, hiç konuşma postacı.

Adem Uysal

Rabbim

yaratan, yaşatan,
rızk veren sensin.
ağlatan, güldüren, öldüren de sensin.
sen,
bilinmeyeni bilen,
görünmeyeni görensın.
biz günahkar kullarını affet Allahım.
sen,
mevcudatın halıkı,
din gününün sahibisin.
dilediğini bağışlar,
dilediğine azap edersin.
sen,
rahimdeki cenine hayat verensin.
biz mücrim kullarını affet Allahım.
sen,
tüm eksikliklerden uzaksın,
herşey sana muhtaç,
sen kimseye muhtaç değilsin.

'rabbim,
kıyamet gününde, beni, ailemi,
anne babamı ve tüm inananları bağışla.
bize dünyada ve ahirette,
güzellikler ver
ve bizi,
cehennem azabından koru.'
rabbim,
sen birsin,
güneş de birdir,
ama aya benzer.
oysa sen, hiç birşeye benzemezsin.
dünya da bir,
ama ona benzeyen birçok gezegen var.
onların hepsi cisim,
sen değilsin
ve asla onlara benzemezsin.

Adem Uysal

Rahat Uyursun

Yoksulu arayıp, buluyor musun?
Sıkıntısı nedir, soruyor musun?
Ona üç beş kuruş, veriyor musun?
Vermiyorsan kalbin, pas tutmuş senin.

Komşunla diyalog, kuruyor musun?
Bazen de ziyaret, ediyor musun?
Halini keyfini, soruyor musun?
Sormuyorsan dilin, bağlanmış senin.

Yetime kol kanat, geriyor musun?
Ara sıra harçlık, veriyor musun?
Başını okşayıp, seviyor musun?
Sevmiyorsan, kalbin kararmış senin.

Müşteriye yanlış, yapıyor musun?
Malzemeyi eksik, tartıyor musun?
Tarihi geçmiş mal, satıyor musun?
Satıyorsan, gözün doymuyor senin.

Bu serzeniş sana, duyuyor musun?
Yatınca rahatça, uyuyor musun?
Kalbinin sesini, dinliyor musun?
Dinliyorsan korkma, rahat uyursun.

Adem Uysal

Rahmetle Anıyorum

Heykel tıraş taşa, öğretmen insana şekil verir. O billur gibi su, tertemiz hava, verimli topraktır. Karanlıkları aydınlatan ışık, gökyüzünde buluttur. Yağmur yüklü bulut, esen rüzgar, yağın yağmurdur öğretmen. O, arkadaş, sırdaştır. Öğrenci ailesine açamadığı konuları öğretmenine açar. Sokaktaki insanların hemen hepsinin birer öğretmeni vardır, hatta daha fazla. Cumhurbaşkanı, Başbakan, bakanlar ve daha birçok devlet ricalini de yetiştiren çile insanı zengin gönüllü öğretmenlerden başkası değildir. Başarılı bir siyaset ve ticaret adamı bulunduğu mevki ve makama öğretmenlerinin çabasıyla geldiklerini unutmamalıdır. Öğretmen, öğrencisini yetiştirmek için kendi hayatını riske atar. Kim olursa olsun öğretmenini yok sayarsa, nankörlük etmiş olur. Öğretmenlik hem çok zor, hem de çok şerefli bir meslektir. Bu vesileyle tüm meslektaşlarımın ÖĞRETMENLER GÜNÜ nü kutluyor, sonsuz aleme göç edenleri rahmetle anıyorum.

Adem Uysal

Ramazan

Açların halinden aç olan anlar,
Çevrede günlerce aç kalanlar var.
İnsanlar düşünüp bir anlasalar,
Yıl boyu ramazan olsun isterler.

Bilinçli olarak oruç tutanlar,
Yemeyi içmeyi unuttur onlar.
Ondaki yararı bilse insanlar,
Ramazan ayını iple çekerler.

Oruç tutmak nefsi terbiye eder,
Biri sataşınca ben orucum der.
Sabırla sebatla şeytanı yener,
İnsanlar ramazan gelsin isterler.

Tok olan, açların halini bilse,
Fakiri düşünüp insafa gelse.
Yediği yemekten bir kaşık verse,
Fakirler sevinip dua ederler.

El ayak göz kulak oruç olmalı,
Tüm azalar nasibini almalı.
Ömür boyu onun izi kalmalı,
O zaman bir anlam ifade eder.

Ramazanda indi o yüce Kur'an,
Bunun idrakinde olmalı insan.
Orucu farz kıldı hazreti Yezdan,
Ramazan bitince bayram ederler.

Adem Uysal

Ravza'da Eşik Olurum

Kah, ırmak olurum vadilerde,
Kah pınar olurum, yol kenarında.
Bakarsın, tohum olup düşerim, bahçenizin toprağına,
Kimbilir, belki de asılır kalırım, bir gülün yaprağına.
Kah tebessüm olurum, bir bebeğin yanağında,
Kah polen olurum, bir arının ayağında.
Bakarsın, Ulubatlı Hasan olurum,
Surlara tırmanıp, sancağı dikmek için,
Kah, Seyit Çavuş olurum,
Çanakkalede destan yazmak için.
Bakarsın, Ebu Eyyub el Ensari olurum,
Şehit olmayı çok isteyen,
Ölürsem, beni bu surların dibine gömün diyen.
Kah, Akşemseddin olurum,
Fethin, manevi mimarı olmak için,
Kah, Ahmed-i Yesevi olurum,
Anadoluyu irşad etmek için.
Bazen Mevlana, bazen Yunus olurum,
Gönülleri fethetmek için.
Bazen de Üveys el Karani olurum,
Kızgın kumlarda, Peygamber aşkıyla yanıp kavrulmak için.
Bakarsın, Ravzada eşik olurum,
Ona her an yakın olmak için.

Adem Uysal

Ruh

Modern bilim ruhu anlayamadı,
Nedir ne değildir kavrayamadı.

Dost şeref konuya çok kafa yormuş,
Cevabı içinde sorular sormuş.

'Bilimsel bir yanı bulunacak mı,
Ruhum cenazeme katılacak mı? '

Dedim önce geldiği yere gider,
Sen mezara girince avdet eder.

Dedi'ruhum neden benimle ölmez,
Mikroskopla bakılınca görülmez? '

Dedim sen ana rahmine düşmeden,
Yaratıldı ruhun yıllar önceden.

Ruh denilen şeyi tek Allah bilir,
Tartışılmaz, ona iman edilir.

Ruhundur azabı çekecek olan,
Bedeni yiyecek akreple yılan.

Dost Şeref, mü'minler gaybe inanır,
Bilmeyenler bunu hikaye sanır.

Adem Uysal

Sabret

Bir gün mutlaka tecelli edecektir ilahi adalet,
Zalimin zulmü bitecek elbet, yeter ki sen biraz sabret

Adem Uysal

Safları Sık Tutsunlar

Müslümanlar kardeştir, ayrı ırktan olsa da,
Düşmana boyun eğmez, zor durumda kalsa da.
Fitne fesat husumet, giderek çoğalsa da,
Safları sık tutsunlar, düşmanlar sevinmesin.

Müslüman Müslümana sırtını çevirmesin,
Birbirini çok sevsin, sıkça ziyaret etsin.
Tanıdık tanımadık, herkese selam versin,
Safları sık tutsunlar, aç kurtlar sevinmesin.

Müslüman Müslümana, husumet duymamalı,
Sapıtıp bir birinin gözünü oymamalı
Aleyhine de olsa, sözünden caymamalı,
Safları sık tutsunlar, çakallar sevinmesin.

Beytullah'a dönerler, namazda Müslümanlar
Kiblenin önemini, bir anlasa insanlar
Tefrikada hezimet, cemaatte rahmet var,
Safları sık tutsunlar, tağutlar sevinmesin.

Adem Uysal

SaHiBi VaR

Gökyüzünde Samanyolu,
İçi dışı yıldız dolu.
Düşünsene insanoğlu,
Bu evrenin sahibi var.

Çeşit çeşit galaksiler,
Hepsi onu tesbih eder.
Dikkatli bakarsan eğer,
Hepsinin bir sahibi var.

Yıldızı güneşi ayı,
İncelersen şu dünyayı.
Anlatmaya yetmez sayı,
Hepsinin bir sahibi var.

Denizlerin ırmakların,
Elindeki parmakların.
Parmaktaki tırnakların,
Mutlaka bir sahibi var.

Karadaki haşeratın,
Denizdeki hayvanatın,
Bahçedeki zerzevatın,
Hepsinin bir sahibi var.

Nebatatın, camidatın,
Canlı cansız mahlukatın.
Şu koskoca kainatın,
Unutma ki, sahibi var.

Adem Uysal

SaKIN GeLMe

İstanbulda sakın gelme,
Sıkar seni be kardeşim.
Gelenlere hiç özenme,
Harcanırsın be kardeşim.

Büyük şehir seni yutar,
Köyünde kal be kardeşim.
Gurbette dert katar katar,
Çekemezsin be kardeşim.

İstanbulda yaşanır mı?
Akıllı ol be kardeşim.
Bu kadar yük taşınır mı?
Yorulursun be kardeşim.

Sesin çıktığınca bağır,
Kimse duymaz be kardeşim.
Koca şehir hepsi sağır,
Zannedersin be kardeşim.

Kimse bakmaz gözyaşına,
Ağlatırlar be kardeşim.
Yapamazsın tek başına,
Kaybolursun be kardeşim.

Burada iş bulamazsın,
Heveslenme be kardeşim.
İstanbulda kalamazsın,
Yazık sana be kardeşim.

Taşı taş, toprağı toprak,
Altın değil be kardeşim.
Kalmadı hiç yeşil yaprak,
İlaç için be kardeşim.

Adem Uysal

Sakin Unutma

Dünya dedikleri, oyun eğlence,
Sen de yaşa, biraz onu gönlünce.
Kutuluş yok, artık ecel gelince,
Yolculuk var birgün, sakın unutma.

Dünya dedikleri koca bir yalan,
Olmamış dünyada, ebedi kalan.
Etini yiyecek, akreple çıyan
Yolculuk var birgün, aman unutma.

Dünya dedikleri, dipsiz bir kuyu,
Şekerden tatlıdır, kuyunun suyu.
Ölmeden değişmez, insanın huyu,
Sen de öleceksin, sakın unutma.

Dünya dedikleri, kocaman bir han,
Bir süre konaklar, zavallı insan.
Azrail kapına geldiği zaman,
Yolculuk var o gün, aman unutma.

-üstadların katkıları-
Yoruldu Dünyada işinde.
Ağrılarım sol döşümde.
Bir vefasız yar peşinde.
Geldi geçti benim ömrüm.

Hal mı kaldı tende, canda?
Dünya denen köhne handa.
Bir o yanda, bir bu yanda
Geldi geçti benim ömrüm.....yolcu9901

Adem Uysal

SaL MuHTaR EmMİ

İkametim benim, bu mahallede,
Beni de listene, al muhtar emmi.
Bu seçimde, muhtar seçileme de,
Bensiz bir başına kal muhtar emmi.

Seçim bu, sonucu hiç belli olmaz,
İstersen saçını, yol muhtar emmi.
Muhtarlık kimseye, ebedi kalmaz,
Herkes senden bekler, yol muhtar emmi.

Kapı kapı dolaş, tanıt kendini,
Milletin oyunu al, muhtar emmi.
Görsünler su nasıl, aşar bendini,
Ağzın şeker dilin, bal muhtar emmi.

İnsanlar laf değil, hizmet istiyor,
Halkın hizmetinde, ol muhtar emmi.
Çalışmayana bizden, oy yok diyor,
İster sağ de, ister sol muhtar emmi.

Önce fethet, insanların gönlünü,
Bu millete yapma, rol muhtar emmi.
Aratma sen, insanlara dününü,
Seni de götürür, sal muhtar emmi.

Adem Uysal

Sallar Perişan

Nice insan, gelip geçti buradan,
Ördekler yüzmüyor, göller perişan.
Evrenin sahibi, yüce yaradan,
Ona açılmayan, eller perişan.

Yapraklar kurumuş, mevsim sonbahar,
Bülbüller ötmüyor, güller perişan.
Bundan böyle herkes, susacak zahar,
Ses seda çıkmıyor, diller perişan.

Kimi servetini, gömüp de gitti,
Toprağın altında, mallar perişan.
Kimileri tutup, intihar etti,
Ona isyan eden, kullar perişan.

Toprağa karıştı, taze bedenler,
İlgıt ılgıt esen, yeller perişan.
Malını yemeden, ölüp gidenler,
Yoksula vermeyen, eller perişan.

Bu dünyada kimse, ebedi kalmaz,
Kırılır dalları, kollar perişan.
Musallaya yatar, haberi olmaz,
Onu taşıyacak, sallar perişan.

_____usta şairlerin katkıları:

Şimdi medeni diyorlar, beyni taşkına,
Yüce yaradan yol gösterecek şaşkına.
Eğer yürekler yanmazsa Hak aşkına,
Bağ bahçe viran olur, güller perişan.....Ali Başol

Hep; Ben, Ben deyip durup'ta gittiler,
...Evler dağılmış, Haneler perişan..!
.....Acep; Ne Alıp, Sarıp'ta gittiler.! .? .
.....Pazar dağılmış, Sergiler perişan.....A. Refik Tavşanlı

Adem Uysal

Sana Döneceğiz.

Zengin olsak yoksul olsak,
Rabbim sana geleceğiz.
Bu dünyada yüzyıl kalsak,
Yine sana döneceğiz.

Esnaf olsak işçi olsak,
Rabbim sana geleceğiz.
Memur olsak amir olsak,
Yine sana döneceğiz.

Çiftçi olsak çoban olsak,
Rabbim sana geleceğiz.
Köylü olsak kentli olsak,
Yine sana döneceğiz.

İnsan olsak, melek olsak,
Rabbim sana geleceğiz.
Güzel olsak çirkin olsak,
Yine sana döneceğiz.

Deryalarda Yunus olsak,
Rabbim sana geleceğiz.
Yakup oğlu Yusuf olsak,
Yine sana döneceğiz.

Tur dağında Musa olsak,
Rabbim sana geleceğiz.
Meryem oğlu İsa olsak,
Yine sana döneceğiz.

Ebu Bekir, Ömer olsak,
Rabbim sana geleceğiz.
Osman olsak Ali olsak.
Yine sana döneceğiz.

Efendimiz bile gitti,
Biz de sana geleceğiz.
Bu dünyaya veda edip,
Rabbim sana döneceğiz.

Adem Uysal

SaNa Ne?

Karnın tok, sırtın pek ise,
Boş ver arkadaş.
Başkaları açmış, muhtaçmış,
Sana ne el alemden?
Tuzun kuru ya, sen ona bak!
Düşünme hiç ne olacak,
Dünyada insanlar, açlıktan ölüyormuş,
Savaşlar oluyor,
Kan gövdeyi götürüyormuş.
Sana ne tüm bunlardan?
Sen misin savaşları başlatan,
İnsanlık alemi, senden mi sorulacak?
Sana ne yetimin gözyaşından,
Fakirin ekmeğinden aşından?
Bırak sen onları, yaşamana bak.
Dünya yanıyormuş,
Sen itfaiye misin?
Bırak, kim söndürecekse, söndürsün,
Sen otur da seyrine bak.
Tuzun kuru, sazının telleri de denk.
Düşünme ne olacak.
Yalnız birşey var,
Söylemedin deme.
Bu dünyanın hesabı,
Ahirette sorulacak.
Kimi sevinecek,
Kimi pişman olacak.
Kafa yorma bunlara,
Sen kendi işine bak.

Adem Uysal

SaRı ÇiÇEK

Sarıçiçek, ağlıyormuş dediler,
Yalan mı dediler, yoksa doğru mu?
Yükleri, dağlıyormuş dediler,
Ben mi yanlış duydum, yoksa doğru mu?

Sarıçiçek, matem tutmuş dediler,
Yalan mı dediler, yoksa doğru mu?
Acıyı çileyi, tatmış dediler,
Ben mi yanlış duydum, yoksa doğru mu?

Sarıçiçek, solup gitmiş dediler,
Yalan mı dediler, yoksa doğru mu?
Yad ellerde, mekan tutmuş dediler,
Ben mi yanlış duydum, yoksa doğru mu?

Sarıçiçek ölüp, gitmiş dediler,
Yalan mı dediler, yoksa doğru mu?
Gözü açık gülüp, gitmiş dediler,
Ben mi yanlış duydum, yoksa doğru mu?

Adem Uysal

SaYıLI GÜNLeR

Eyvah yine akşam oluyor,
İnsanlar koşturuyor.
Kimisi dükkan kapatıyor,
Kimisi, günün hesabını yapıyor.
Karına zararına bakıyor.
Kar ve zarar,
Ne farkedebilir!
Koskoca birgün,
Rüzgar hızıyla gelip geçmiş.
Bir yaprak daha düşmüş takvimden,
Ağaçtan yaprağın düştüğü gibi.
Günler, aylar, yıllar,
Birbirini kovalar,
Geçen gün, geçen ay, geçen yıl diyerek,
Kendimizi avutuyoruz.
Oysa geçip giden bizim ömrümüz.
Bize ayrılan süre.
Herkesin süresi farklı,
Kimi uzun kimi kısa,
Kimisi daha da kısa.
Hepsinin bir ortak yönü var,
Sayılı günler.
Sonunda biter,
Beraberinde bizi de bitirir!
Akşam olmadan,
Herkes hesabını yapmalı,
Kar mı yapmış, zarar mı,
Gözleriyle görmeli,
Hak sahibine hakkını vermeli,
Gideceğı yere öyle gitmeli.

Adem Uysal

Sevdalıyım

Güneşe sorun isterseniz,
O bilir benim sevdamı.
Her şeyi anlatır size,
Başından sonuna kadar.
Ay'a yıldızlara sorun,
Rüzgarlara, bulutlara da sorun,
Ben vatanıma, milletime, bayrağıma sevdalıyım.
Günlere, aylara, yıllara sorun,
Sabaha, öğleye, ikindiye, akşama sorun,
Onlar da bilir, benim sevdamı.
Meleklerle, cinlerle,
Rahimdeki ceninlere sorun,
Ben Kur'anıma sevdalıyım.
Lalelere, sümbüllere,
Mis kokulu güllere sorun,
Onlar şahittir benim sevdama.
Ben, biricik önderim,
Sevgili peygamberime sevdalıyım.
Dağlara, ovalara,
Denizlere, ırmaklara sorun isterseniz.
Onlar da bilir benim sevdamı,
Ben, beni yaratan, yaşatan,
Alemlerin rabbi olan, Allah'ıma sevdalıyım.

Adem Uysal

Selam edin

Yedinci kat semaya,
Sidre-i müntehasya,
Muhammed Mustafa'ya,
Selam edin bulutlar.

Gözü yaşlı Yakub'a,
Kuyudaki Yusuf'a,
Deryadaki Yunus'a,
Selam edin bulutlar.

Tur dağında Musa'ya,
Elindeki asaya,
Meryem oğlu İsa'ya,
Selam edin bulutlar.

Ebu Bekir, Ömer'e,
Osman ile Ali'ye,
Hasan'a, Hüseyin'e,
Selam edin bulutlar.

İmanlı gönüllere,
Dua eden dillere,
Ravza'daki güllere,
Selam edin bulutlar.

Bedir, Uhud, Hayber'e,
Cephe'deki askere,
Gazi ve şehitlere,
Selam edin bulutlar.

Adem Uysal

SeN ArTı BeN

Seninle ben, aynı ağacın dallarıyız,
Ayrı gibi görünsek de,
Aynı kökte birleşiriz.
Seninle ben, aynı nehrin kollarıyız,
Ayrı mecralarda aksak da,
Bir yerde birleşiriz.
Seninle ben, aynı yolun yolcularıyız,
Ayrı yollardan gitsek de,
Bir yerde, buluşur görüşürüz.
Seninle ben, aynı vücudun azalarıyız,
Birlikte sevinir, birlikte üzülürüz,
Sen artı ben, eşittir biziz.
Sen ben dedikçe,
Gücümüzü kaybederiz.
Ne zaman ki, sen ben demişiz,
Mutlaka kaybetmişiz!
Ne zaman ki, biz demişiz,
Kazanan hep biz olmuşuz.
Biz, yetmiş üç milyon, hepimiz kardeşiz,
Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için.

Adem Uysal

SeN ÇaLMaNA BaK

Madem ki çalmasını biliyorsun,
Çal çalabildiğin kadar.
Madem ki o işi beceriyorsun,
O halde çalacaksın.
Yorulunca dinlenir,
Sonra tekrar çalarsın.
Dedim ya sen çalmana bak,
Yoksa sen korkuyor musun?
Kınayanlar bırak kınasınlar,
Bu işi yapan yalnız sen misin?
Ne insanlar var,
Saz, cümbüş, ney, ud,
Çeşitli enstrümanlar çalan.
Bazıları da hem çalıp, hem söylüyor,
Sen neden çalmayasın?
Sen de çal.
Bazıları da kamunun malını çalıyor,
Tüyü bitmemiş yetimin, öksüzün,
Hakkını yiyor..
O zaman, sen de çal!
Yalnız çalmadan önce, birkez düşün.

Adem Uysal

Sen de Bekle

Ey gözleri kapalı,
Eceline koşan adam.
Nereye koştuğunun farkında mısın?
Uçurum var önünde,
Haberin olsun.
Aç artık gözlerini,
Aç da kendin gör,
Seni bekleyen tehlikeyi.
Yoksa sen intihar mı edeceksin,
Ölmek ise niyetin,
Acele etme,
Günün birinde zaten öleceksin.
Ey eceline susayan adam,
Nedir bu acelen?
Ayrılmak mı istiyorsun,
Eşinden dostundan sevdiklerinden?
Böyle çekip gidemezsin,
Herkes gibi sen de bekle,
Haber gelene kadar
Vakit tamam olunca,
Emaneti isterler.

Adem Uysal

SeN De GÖRDÜN MÜ?

Dün gece yarısı, bir yıldız kaydı,
Tanımı imkansız, ışıklar yaydı.
Yıldız değil sanki, parlayan aydı,
Benim gördüğümü, sen de gördün mü?

Bulutlar durmadan, savruluyordu,
Ellerim soğuktan, kavruluyordu.
Yağmurla karışık, kar yağıyordu,
Benim gördüğümü, sen de gördün mü?

Fırtınalar koptu, her yer yıkıldı,
Çatılar savruldu, yere çakıldı.
Ö anda aklıma, bir şey takıldı,
Benim gördüğümü, sen de gördün mü?

Lapa lapa yağan, kar taneleri,
Değmiyordu, birbirine hiçbiri.
İşte bunlar, Allahın hikmetleri,
Benim gördüğümü, sen de gördün mü?

Ellerim cebimde, ben yürüyordum,
Bir yandan Allaha, yalvarıyordum.
Gözümünden perdeyi, kaldır diyordum,
Benim gördüğümü, sen de gördün mü?

Adem Uysal

Sen de Kimsin?

Ne kilimim ne halımsın
Ne yeşilim ne alımsın
Ne peteğim ne balımsın
Söyle bana sen de kimsin?

Ne ayağım ne elimsin
Ne çiçeğim ne gülümsün
Ne susmayan bülbülümsün
Söyle bana sen de kimsin

Ne anamsın ne babamsın
Ne abamsın ne asamsın
Ne küreğim ne yabamsın
Söyle bana sen de kimsin

Ne tabutum ne salımsın
Ne çuvalım ne çulumsun
Ne paramısın ne pulumsun
Söyle artık sen de kimsin

Adem Uysal

Sen de Yaşlanırsın

Yıkılmış evimiz, baykuşlar öter,
Sılanın hasreti burnumda tüter.
Yaşlının çilesi ölünce biter.
Sen de yaşlanırsın, mutlaka birgün.

Onların yanında kaşını çatma,
Seni duyan olmaz, lafı uzatma.
Onların lafına sakın laf katma,
Sen de yaşlanırsın, elbette birgün.

Dökülür ağzında, dişleri kalmaz,
Ağrıdan sızıdan, hiç huzur bulmaz,
İyi ile kötü yanyana olmaz,
Sen de yaşlanırsın yarın öbür gün.

Sanma ki çevrende baykuşlar ötmez,
Bu güzellik asla seni terketmez.
Yaşlılık gelince, kolayca gitmez,
Sen de yaşlanırsın çaresiz birgün.

Adem Uysal

Sen Güzelsin El Çirkin mi?

Aynı olmaz tüm insanlar,
Güzeli var, çirkinini var.
Köşk yıkılmış, kalmış duvar,
Sen güzelsin, el çirkin mi?

Kaşlarını çatıyorsun,
Kime hava atıyorsun?
Çırpındıkça batıyorsun,
Sen güzelsin, el çirkin mi?

Güzelleri kıskanırsın,
Sen kendini ne sanırsın?
Yıllar geçer, yıpranırsın,
Sen güzelsin, el çirkin mi?

Boy pos dersin, selvide var,
Çirkin güler, güzel ağlar.
Gazel olur yeşil bağlar,
Sen güzelsin, el çirkin mi?

Gençliğine güvenirsin,
Var mı benden güzel dersin.
Sanma sakın tek güzelsin,
Sen güzelsin, el çirkin mi?

Sen hiç güzel görmemişsin,
Hakka boyun eğmemişsin.
Avrupaya özenmişsin,
Sen güzelsin, el çirkin mi?

Adem Uysal

Sen Hepsinden Güzelsin.

Mecnun'a Leyla'sı,
Dünya güzeli,
Sen benim için,
Leyla'dan da güzelsin.
Leyla, seni bir kez olsun görseydi,
Düşüp bayılırdı kıskançlığından.
Ferhat, Şirin için kazmış tüneli,
Şirin seni görseydi,
Çatlardı hasedinden,
Seven,
sevdiği için neler yapmaz ki,
Sen, benim için,
Şirin'den de güzelsin.
Kerem, Aslı için yanıp tutuşmuş,
Sen, benim için,
Aslı'dan da güzelsin.
Aslı, seni rüyasında görseydi,
Ölüp giderdi kahrından.
Kara toprak hepsini,
Bağrına basmış,
Aşkları dillerde dolandır şimdi.
Allah'ın kanunu bu,
Doğanlar ölür,
Onlar da doğmuştu, öldüler şimdi.

Adem Uysal

Sen Kimsin?

gökyüzünde özgürce,
kanat çırpmakta olan kuşcağz,
yorgun mu, aç mı susuz mu bilinmez.
Süzülerek aşağı iner,
karşısına bir kilise çıkınca,
pencereden içeri dalar.
uçar, uçar, çıkamaz.
yorulmuştur.
sürekli uçmaktan
oradaki Haç'ın üzerine konar,
ve onu pisler.
ne de olsa hayvandır.
yaptığından sorumlu olacak değil ya.
Kilisedeki görevliler,
onu yakalamak için.
saatlerce koşarlar,
boşunadır tüm çabalar.
yakalayamazlar.
papazın biri,
bir hinlik düşünür,
kuşu sarhoş etmek için,
bir kaseye şarap doldurur,
Kuş onu su zanneder,
ve içer,
bir yudum iki yudum derken,
kase boşalır,
zavallı kuş sarhoş olur,
olanlar olur,kuş şarabı içer,
sarhoş olup sızar kalır.
papazın avucunda,
baygın baygın bakmaktadır.
Papaz ona,
şöyle der: Ateist olsaydın,
Allahın mabedine girmezdin.
ateist değilsin.
Hıristiyan olsaydın,
haç'ı pislemezdin.
Hıristiyan da değilsin.
Müslüman olsaydın,
o şarabı içmezdin.
Müslüman da değilsin.
o halde söyle bakalım
sen kimsin, hangi dinden,
hangi millettensin?

Adem Uysal

Sen Nasılsın?

Arayıp sorduğun yok,
Gittiğin günden beri!
Buralar, hep aynı,
Mahalle bıraktığın gibi.
Fazla değişen birşey yok,
Bankacılar yeni evlerine taşındılar,
Muhtarın eşi Muazzez hanım,
Merdivenden düşüp, ayağını kırdı.
Bakkalın küçük oğlu vardı ya,
Üniversite sınavını kazandı.
Hiç sevinemedi garipler,
Büyük oğlu askerde şehid olunca.
Cenazesi geldiği gün,
Burada tansiyon çok yüksekti,
Gençler slogan atmaya kalkınca,
Bakkal onlara izin vemedi,
'Slogan atmaya bırakın da,
birer Fatiha okuyun' dedi.
Hani şu Fatma ninenin torunu,
Zehra vardı ya,
Çok zeki bir kızdı,
Hukuk Fakültesinde okuyordu.
Baş örtüsü yüzünden,
Fakülteden atıldı.
Bu kadar da olmaz ki,
Saç onun değil mi,
Diler kapar, diler açar.
Ne diyorsun, haksız mıyım?
Sizin okulda bu tip sıkıntı var mı?
Sen nasılsın,
Sormayı unuttum.

Adem Uysal

Sen Ne İŖe Yararsın?

Berber olsan, yüzümüzü kesersin,
Rüzgar olsan, yerli yersiz esersin.
Yağmur olsan, belki yağmaz çisersin,
Söylesene, sen ne işe yararsın?

Terzi olsan, yanlış kesip biçersin,
Zaman olsan, rüzgar gibi geçersin.
Toprak olsan, üstümüze göçersin,
Söyle bana, sen ne işe yararsın?

Seyyah olsan, avantadan gezersin,
Kalem olsan, bilir bilmez çizersin.
Balyoz olsan, başımızı ezersin,
Söylesene, sen ne işe yararsın?

Baytar olsan, hayvanları boğarsın,
Güneş olsan, yerli yersiz doğarsın.
Dolu olsan, başımıza yağarsın,
Söyle bana, sen ne işe yararsın?

Çoban olsan, ormanları yakarsın,
Şimşek olsan, yerli yersiz çakarsın
İrmak olsan, yanlış yerden akarsın,
Söylesene, sen ne işe yararsın?

Avcı olsan, karavana atarsın,
Esnaf olsan, beş katına satarsın,
Memur olsan, çalışmayıp yatarsın,
Söyle bana, sen ne işe yararsın?

Adem Uysal

Sen Öğretmen DeğİL MisİN

Verilen, maaşı alan,
Ne uzayan, ne kısalan.
Yan gelire, mecbur kalan,
Sen öğretmen, değil misin?

Çocukları avutursun,
Yerlerine oturtursun.
Emek verir, okutursun,
Sen öğretmen, değil misin?

Acımasız, şu insanlar,
Bilir bilmez, konuşurlar.
Tatilini kıskanırlar,
Sen öğretmen, değil misin?

Çabalayıp, duran sensin,
Bildiğini öğretensin.
Çocukları eğitensin,
Sen öğretmen, değil misin?

Meşale tut, hepimize,
Bildiğini, öğret bize.
Hizmet et, şu ülkemize,
Sen öğretmen, değil misin?

Okur yazar, olsun gençler,
Aydınlansın, köyler kentler.
Bize, doğru yolu göster,
Sen öğretmen, değil misin?

Sağlığını, çalar yıllar,
Gençliğini, alır yollar.
Seni bekler, bak okullar,
Sen öğretmen, değil misin?

Adem Uysal

Sen ve ben

sen ve ben,
aynı şehirde yaşayan,
ama farklı dünyaların insanlarıyız.
sen ve ben,
aynı dili konuşuyoruz,
ama ne sen beni anlıyorsun,
ne de ben seni.
sen, sosyete semtinde oturuyorsun,
ben varoşlardaki sobası tüten,
bir gecekonduda.
sen kolejlerde okuyorsun,
ben devlet okullarında.
evet, biz farklı dünyaların insanlarıyız.
sen yabancı müzik dinliyorsun, ben yerli.
sen ve ben, aynı havayı teneffüs ediyoruz,
ama farklı kokular alıyoruz.

sen ve ben,
farklılıkların sürtüşme nedeni olmayacağını,
herkese ispatlamalıyız.
sen ve ben,
dayanışma, dostluk ve arkadaşlık,
nasıl olurmuş,
tüm dünyaya göstermeliyiz!

Adem Uysal

Sen Yardım Edince

sen yardım edince,
dağlar ova, yamaçlar düz olur.
yardım etmezsen eğer,
dağlar geçit vermez,
her yer çöl olur.
sen yardım edince,
Bedrin aslanları,
perişan etti düşmanları.
sen Uhut'ta kesince yardımını,
Müslüman ordusu,
alt edemedi düşmanını.
sen yardım edince, yakmadı,
Nemrut'un ateşi İbrahimi,
senin yardımınla kurtuldu Yusuf,
atıldığı kör kuyudan.
senin yardımın olmasaydı,
kurtulamazdı Yunus,
denizde boğulmaktan.
sen yardım edince kurtuldu Musa,
Kızıl denizin azgın sularından.
senin yardımınla kurtuldu,
Rasulullah ve yol arkadaşı Ebu Bekir,
müşriklere yakalanmaktan.
sen yardım edince,
perde çekildi gözlerine,
Ebucehil ve yandaşlarının.
göremediler, mağarada kimler var,
senin yardımınla, bozguna uğradı,
Hendekte Ebu Sufyanın ordusu.
senin yardımınla fethettik İstanbul'u,
sen yardım edince, kurtuldu Anadolu.

Adem Uysal

SeN YoKSuN DiyE

I

Sen ki rahmet peygamberi, evrensel inkılabın önderisin,
Veyl olsun sana karşı çıkan bahtsız, dini yalanlayan imansız.
Sen ki "la" dedin cahiliye devrine ait ne varsa hepsini reddettin,
illallah" dedin, tevhidi ilan ettin.
Mirac dönüşü, ümmetine namazı hediye getirdin,
Sakin ihmal etmeyin diye tembihledin.

II

Şimdi sen aramızda olsaydın, daralıp bunaldığımızda sana koşar,
Bilmediklerimizi, senden sorup öğrenirdik.
Aramızda olsaydın, böyle mahzun boynu bükük olmazdık.
Böyle zillate düşmezdi İslam alemi.
Müslümanlar böyle darmadağın olmaz, itilip kakılmazdı,
Kim bilir hayat nasıl güzel olurdu ya rasülellah..

III

Sen yoksun diye, güvercin yuva yapmıyor,
Örümcek ağ bağlamıyor, mağaranın kapısına artık.
Kabe sensizliği içine atmış, hacer-ül esved ağlamaklı,
Safa - Merve hüznü, Arafat Mina üzgün.

IV

Bilmem ki nasıl söylesem, biz çok suçluyuz ey rasül,
Bize bıraktığın, o iki emanete sahip çıkamadık.
Camilerde, senin sakal-ı şerifini öpüp ağlıyoruz,
Buna karşılık, sünnetini yaşamıyoruz.
Kur'anı, ölmüşlerimize okuyoruz,
Ahkâmını hayatımızda uygulamıyoruz.
Bilmem ama, galiba biz iki yüzlü olduk.

V

Neme laıımcı bir toplum olduk,
Yapılan kötülöklere göz yumuyor,
Onları uyarıp, engel olmaya çalışmıyoruz,
İyilik yapana arka çıkıp, destek olmuyor,
Moral vermiyoruz.
Sen, dünyamızı aydınlatan, içimizi ısıtan güneşimizsin,
Ne olur, bizi senden mahrum etme efendim.
Karanlıkta kalır, yolumuzu kaybeder,
Önümüzü göremeyiz.

Adem Uysal

Sende İmam Hatiplim

Din afyondurr uyutur insanları dediler
Seninle alay edip güldüler eğlendiler
Hem örümcek kafalı hem yobazsın dediler
Kimse seni geçemez dinde İmam Hatiplim

Olmazsa olmazların dinin diyanetindir
En bariz özelliğın Hakka kurbiyyetindir
Kur'an ezan ve bayrak namusun şerefındır
Bu milletin umudu sende İmam Hatiplim

Akl-ı evvel olanlar bırak ne derse desin
Sen bu aziz milletin dilinde gönlündesin
Misyonerin sesinden daha gür çıksın sesin
Kimse seni yıkamaz fende İmam Hatiplim

Bırak varsın ulusun o tek dişli canavar
Hesapların üstünde Halik'ın hesabı var
Anlatmazsan bunları bilemez ki insanlar
Toplumda senin yerin önde İmam Hatiplim

Örnek oldun bize sen dünyamız aydınlandı
Şana çamur atanlar bataklığa saplandı
Ömer gibi adil ol mutlu sona az kaldı
Ben de varım seninle ben de İmam Hatiplim

Adem Uysal

Seni Çok Özlüyoruz...

Ey Nebiler Nebisi, insanlığın efendisi,
Biricik önderimiz şanlı peygamberimiz.
İnsanlık nasıl muhtaç sana anlatamam.
Anamız babamız fedâ olsun sana ey rasül.
Senden sonra çok şey değişti,
Fitne fesat yaygınlaştı.
Önce tehlikenin ayak sesleri duyuldu
İnsanları uyarıyor ayağınızı denk alın diyordu.
Sonra ahlaki değerlerimizle alay edildi.
Örf adetlerimiz unutturuldu
Çağdaşlık ve uygarlık adı altında
Bir çok rezalet yapıldı.
Öyle reklamı yapıldı ki rezilliklerin
Şıradan olaylarmış gibi algılandı.
İnsanlar hoşgörüyü unuttu.
Birbiriyle didişmeye başladı.
Ey efendimiz biricik peygamberimiz;
Varislerin olan alimler de dağıttı.
Birin ak dediğine öbürü kara diyor
Medya onları birbirine düşürüp
Reytingini yükseltmeye çalışıyor.
Seni çok özlüyoruz ey rahmet nebisi
Ve seni çok seviyoruz.
İnsan sevgisine humanizm dediler
Sahi nerede o mangalda kül bırakmayan
Humanist geçinen sahtekarlar.
Gerçekten humanist olsalardı onlar
Diline, dinine ve ırkına bakmaksızın,
Tüm insanların yardımına koşarlardı.
Gerçekten insanı sevmiş olsalardı,
Irak yanarken Filistin ağlarken,
Elleri böğründe seyretmezlerdi.
Gerçekten insan sevgisi olsaydı onlarda
Zalimin zulmüne dur derler
Mazlumun yanında yer alırlardı.
Heyhat ki, heyhat.
Şimdi gel de sorma
Bu mu sizin uygarlığınız
Bu mu çağdaşlığınız
Bu mu demokratlığınız
Bu mu insanlığınız.
Ey Allah' ın sevgili rasulü
Halimizi görseydin bize acırdın
Birçok insan yolunu sapıttı.
Kendi ayıpları ile uğraşmak yerine
Başkalarının ayıplarını düzeltmeye çalışıyor.
Bu hamakat değil de nedir,
Abesle iştigal diye buna derler
Sana itaat eden Allah' a itaat etmiş olur.
Sen insanlık için çok güzel bir örneksin.
Salat sana, selam sana Ya rasulallah...

Adem Uysal

Seni hiç zlemedim

Biliyormusun,
Ben seni,
Hiç zlemedim,
Dahası,
zlemek de istemiyorum.
Bırak zlemeyi,
Şeni hatırlamıyorum bile.
zlemedim, çünkü sen,
Her an kalbimdesin.
Htırlamıyorum, çünkü seni,
Hiç unutmadım.
Kimisi zler kimisi zlenir.
zleyen de özlenen de,
zlemin ne olduğunu bilir.
Kimisi sever, kimisi sevilir.
Seven de sevilen de,
Sevmenin ne olduğunu bilir.

Adem Uysal

Sensiz Üşüyeceğim

Sen gittin gideli, gülmedi yüzüm,
Bir bilsen, seni nasıl özledim!
Ne vardı, ansızın çekip gidecek,
Bari, vedalaşıp da gitseydin be anne!

Biliyorum, şimdi çok uzaklardasın,
İstesen de sesimi duyamazsın.
Sen bırakıp gidince, dünyam karardı,
Meğer, ışığım senmişsin be anne!

Ne olurdu, şimdi yanımda olsaydın,
Ninniler söylerdin, eskisi gibi.
Sen, usulca okşarken saçlarımı,
Ben, yine dizlerinde uyurdum be anne!

Sıcacık gülüşünü, şefkat dolu bakışını,
Bir de bana Yavrum deyişini özledim.
Sensiz hayatın tadı tuzu yok inan,
Yokluğun bana çok koydu be anne!

Sen benim sığındığım tek limandın,
İnanıp güvendiğim biricik insandın.
Şimdi yalnız başıma, bilmem ne yaparım,
Keşke beni de, alıp götürseydin be anne.

Güneş ısıtmayacak, bundan böyle,
Kasım patları, açmayacak bahçemizde.
Kırlangıçlar yuva yapmayacak,
Kireç badanalı evimizin tavanına be anne.

Adım gibi biliyorum, artık eminim,
İnsanlar kapımızı çalmayacak.
Sen yoksun diye,
Kimse dönüp bakmayacak be anne.

Bacamız tütmeyecek,
Buzullar kaplayacak evin her yerini.
Yaz ortasında, sıcağın bunalırken insanlar,
Ben sensiz, üşüyeceğim be anne.

Adem Uysal

SePTiK HaSTa

nem kapar havadan sudan,
yağmurdan kardan.
daħa birçok Şeyden,
tüm insanlardan.
ailesinden çocuğundan,
eşinden kardeşinden,
Şüphe eder.
Şüphesiz bir anı yoktur.
Őüpheyle yatar Őüpheyle kalkar.
yüzüne bakarsın alınır,
bakmazsın yine alınır.
gülersin alınır, ağlarsın alınır.
konuŐursun alınır, susarsın alınır.
öküzün altında buzağı arar,
bulamazsa, suçlar.
gözünün üstünde kaşın var!
teşhis bellidir; septisizm.
septik hasta!
tedavisi var elbette,
ölümün dıŐında tüm hastalıkların.
hastanede doktordan hemŐireden,
yapılan tedaviden Şüphe eder.
buna rağmen Őüphesi yoktur
kendisini yaratıp yaŐatandan.

Adem Uysal

Sermaye

Ömür gerçek sermaye,
Onu yaşamak gaye.
İsraf etme ömrünü,
Gerisi hep hikaye

Adem Uysal

Seveceksin Arkadaş

Bu vatani,
Seveceksin arkadaş.
Buna mecbur, hatta mahkumsun.
Seçme hakkın yok bilesin,
Ya sevecek ya seveceksin,
Anladın mı arkadaş,
Mademki bu topraklarda yaşıyor,
Bu ülkenin havasını soluyorsun,
Ekmeğini yiyor suyunu içiyorsun,
O halde seveceksin,
Anne babanı eşini yavuklunu,
Çocuklarını sevdiğin gibi,
Bu vatani seveceksin,
Bayrağı da seveceksin,
Vatan millet için,
Gerkirse öleceksin,
Hemde hiç düşünmeden.

Adem Uysal

Severim

Göller vardır, sularında saz olur,
Göller vardır, kış boyunca buz olur.
Göller vardır, kuğu ördek kaz olur,
Ben göllerin, kenarını severim.

Güller vardır, dalında bülbül öter,
Güller vardır, kızgın kumlarda biter.
Güller vardır, kokusu bana yeter,
Ben güllerin, goncasını severim.

Diller vardır, tadı zehirden acı,
Diller vardır, gönüllerin ilacı.
Diller vardır, anlayanın baş tacı,
Ben dillerin tatlısını severim.

Eller vardır, harmanda yaba gibi,
Eller vardır, ısıtır soba gibi.
Eller vardır, yetime baba gibi,
Ben ellerin verenini severim.

Dağlar vardır, yüksekleri kar tutar,
Dağlar vardır, koynunda ceylan yatar.
Dağlar vardır, ardında güneş batar,
Ben dağların, zirvesini severim.

Bağlar vardır, kenarı yayla yolu,
Bağlar vardır, asması üzüm dolu.
Bağlar vardır, üzümleri çok sulu,
Ben bağların, asmasını severim.

Adem Uysal

Sevgi Dediğın

Sıcacık olmalı,
Sevgi dediğın.
Katıksız,
Pazarlıksız,
Aralıksız olmalı.
Dahası,
Ön yargısız,
Kayıtsız şartsız olmalı.
İnsan,
Bedelsiz,
Bedensiz,
Nedensiz sevmeli.
Zamansız,
Mekansız olmalı sevgi dediğın.
Fırtınalar kopsa,
Yer yerinden oynasa,
Faylar çıldırса,
Yanardağlar kudursa,
Güneş eriyip aksa,
Tsunamiler yürekleri ağıza getirсе,
Hortumlar, ne var ne yok,
Hepsini alıp götürсе,
Sevgi dediğın yıkılmamalı,
Şapasağlam, ayakta kalmalı.
İnsan ölümüne sevmeli,
Dünya üstüne gelse,
Geri adım atmamalı.
Sevgi dediğın, gündен güne çoğalmalı,
Dağlara ovalara sığmamalı,
Tüm evreni baştan başa kuşatmalı.
İnsan sevecekse,
Gönülden sevmeli.

Adem Uysal

SeVGi EKİLDİ

Mekke sokakları, nura büründü,
Peygamber, dünyaya geldiği gece.
Ateşgededeki, o ateş söndü,
Muhammed, Mekkede doğduğu gece.

Kabedeki putlar, yere serildi,
Peygamber, dünyaya geldiği gece.
Kisranın sarayı, çöküp devrildi,
Muhammed, Mekkede doğduğu gece.

Semave vadisi, kaynayıp taşı,
Peygamber, dünyaya geldiği gece.
İnsanlar, gördüğü olaya şaşı,
Muhammed, Mekkede, doğduğu gece.

Save gölündeki, sular çekildi,
Peygamber, dünyaya geldiği gece.
Dünyanın kalbine, sevgi ekildi,
Muhammed Mekkede, doğduğu gece.

Zulmetin, vahşetin, beli büküldü,
Peygamber, dünyaya geldiği gece.
Gökyüzünden yere, yıldız döküldü,
Muhammed, Mekkede doğduğu gece.

Adem Uysal

Sevgi Treni

İnsanlık alemi, can çekişiyor,
İnsanı anlayan, insan kalmamış.
Suçluluğu kimse, kabul etmiyor,
Yüzler kızarmıyor, haya kalmamış.

Dünyaya şöyle bir, nazar eyledim,
İyilerin yeri, yurdu kalmamış.
Gönül sofrasında, pazar eyledim,
Gönülden anlayan, insan kalmamış.

Gönül yarasına, merhem aradım,
Onun tek ilacı, sevgi dediler.
Sevgiyi aradım, ben bulamadım.
O çoktan, kahredip gitti dedilar.

Kalkmış gitmiş eyvah, sevgi treni,
Hangi istasyonda, durur bilinmez.
Kin nefret düşmanlık, almış yerini,
Ne yapsak ne etsek, izler silinmez.

Sevgi yüklü o tren, birgün dönecek,
Bir yere gitmeyin, onu bekleyin.
Kimse kalmayacak, herkes binecek,,
Aylar yıllar geçse, yine bekleyin.

Adem Uysal

Sevgiler vardır

Sevgiler vardır, masum ve tertemiz,
İçinde yalan, dolan olmayan.
Gösteriştten uzak, çıkara dayanmayan,
Annenin, çocuğunu sevdiği gibi.

Sevgiler vardır, dillere destan olan
Asırlar geçse, eskiyip pörsümeyen.
Dilden dile dolaşan,
Mecnun'un, Leyla'yı sevdiği gibi.

Sevgiler vardır, kalplerde saklı,
Sevgiliye, hiç söylenememiş.
Belki, eski bir kağıt parçasında yazılı,
Belki de sır olup, toprağa gömülmüş

Sevgiler vardır, tek başına yaşanan,
Seven de bir, sevilen de bir.
Seven, sevdiğinde yok olur gider,
Hallac'ın rabbini sevdiği gibi.

Adem Uysal

Sevgili Peygamberim akrostiş

Sen ki alemlere rahmet olarak gönderildin,
Evrensel dirilişin eşsiz önderisin.
Veyl olsun seni tanımayan bahtsız,
Gül kokunu duymayan burunsuza.
İnsanlığın efendisi,
La nebiyye badeh.
İ baresiyle tanımlanan,
Peygamberlerin sonuncusu,
Enbiyalar sultanı,
Yeryüzünün misbahı,
Gönüllerin miftahı,
Allahın habibi,
Milyarların şefaatçısı.
Beni Haşimin iftiharı,
Ebucehilin korkulu rüyası,
Rasüllerin rasülü,
İslam peygamberi,
Muhammed Mustafasın sen.

Adem Uysal

Sevgisiz Olan Yürek

Sevmeyi bilmeyenler, sevgiden söz etmesin,
Seviyormuş görünüp, sevgiyi tüketmesin.
Sevenler sevdiğini, ağlatıp incitmesin,
Sevgisiz olan yürek, çorak toprağa benzer.

Sevecekse bir insan, yüreğiyle sevmeli,
Sözü eğip bükmeden, açıkça söylemeli.
Sevdiğini yüzüstü, bırakıp gitmemeli,
Sevgisiz olan yürek, kuru yaprağa benzer.

İnsan bir kez severse, dünyayı görmez gözü,
Kolay kolay duymaz o, söylenen hiçbir sözü.
Karşılıksız sevenin, dünyada gülmez yüzü,
Sevgisiz olan yürek, ormansız dağa benzer.

Sevgi çöl ortasında, açan beyaz bir güldür,
Sakin onu koparma, yerine beni öldür.
Gece gündüz ağlarım, lutfedip de sen güldür.
Sevgisiz olan yürek, susuz bardağa benzer.

Sevgiye inanmayan, sevmesini ne bilsin,
Sevgisiz gönüllere, birer birer girilsin,
Unutulan sevgiler, yeni baştan dirilsin,
Sevgiyle dolu yürek, yemyeşil bağa benzer.

Adem Uysal

Sevgisiz Olmuyor!

sevgi, ilkbaharda açan,
kır çiçeğidir.
kimbilir, belki de,
saçlarımızı ıslatan nisan yağmuru.
olmazsa olmazlarımızdan,
hayatın gerçeğidir.
sevgisiz hayat, yorgansız yatak gibidir.
sevgi, sevgilinin yolunda,
eriyip yok olmaktır.
kimbilir, belki de karların altından,
utana utana başını uzatan kardelendir.
sevgi, mutlu olmanın yolunu,
arayıp, bulmaktır.
sevgisiz hayat, meyvesiz ağaç gibidir.
sevgi, sevgili için severek çile çekmek,
belki de dünyadaki herşeyden geçmektir.
belki konuşmadan meramını anlatmak,
hiç karşılık beklemeden,
her fedakarlığı yapmaktır.
sevgi cesarettir,
sevgisiz insan çorak toprak gibidir.
sevgi, İbrahim olup,
Nemrut'un ateşine girmektir.
Yusuf olup, karanlık kuyuda,
sabırla beklemektir.
Yakup olup,
evladının kokusunu duymaktır.
sevgisiz hayat kuru yaprak gibidir.

Adem Uysal

Sevgiye Dair

Sevgi tohumları saçın,
Çorak gönüllere,
Kansız bir dünya bırakın,
Gelecek nesillere.
Yelken açın, sevgi dolu denizlere,
Demir atın, varınca sevgi limanına.
Bir şiir yazın, sevgiye dair,
Yetim, yoksul, yaşlı, çocuk,
Herkesin yüzü gülsün,
İnsanlar mutlu olsun.
Zalimleri, zorbaları, hırsızları, yüzüstleri,
Anlatın şiirinizde.
Vicdanı olanlar,
Mazlumdan yana olsun,
Ona arka çıksınlar.
Zalime yağ çekip, dalkavukluk yapmasınlar.
Bir şiir yazın sevgiye dair,
Yapmacık değil, içten olsun.
Yediveren gülleri açsın bebeklerin avucunda,
Özgürlük ve barış türküleri söylesin delikanlılar.
Mutluluk haberleri verilsin radyolardan.
Bir şiir yazın sevgiye dair,
Laf olsun diye değil,
Hakkını verin yazdığınız şiirin.
Sevgi yağsın göklerden, sağanak sağanak.
Pisi pisine, ölüp gitmesin insanlar,
Bayram etsin anneler çocuklar.
Tüm dünya bayram etsin.
Bir şiir yazın sevgiye dair,
Şiiriniz savaşımlara dur desin,
Kanını dökmesin kardeş kardeşin.
Bıraksınlar insanlar yaşasın

üstadlardan:

Garibim, Arifim!
Bir köşeye çekilip mahzun durma!
Bak, seni bekleyenler var boş kalan sayfalarda...
Zalimlerin çirkin mi çirkin sesine hiç aldırma!
Bir şiir yaz sevgiye dair...
Bir gün senin de bayramın olduğunu düşün şair!
Şimdi bizim buralarda,
Leylekler yuvalarında...
Her güneşin doğuşunda,
Bir sevinç var yavrularında!
Bunu her gördüğünde,
Mutlaka bir şiir yaz şair,
Adı ne olsun, diye sorma!
Garibim, Arifim!
Bir şiir yaz sevgiye dair! _____ Arif Tatar

Adem Uysal

Sevindirin

Bugün bayram, yaşlıları sevindirin,
Ziyaret edip, öpün ellerini.
Hal hatırlarını sorun.
Hayır dualarını alırsınız.

Bugün bayram, hastaları sevindirin,
Hastanede onları ziyaret edin.
Hediye verin, moral verin,
Maşallah iyi gördüm sizi deyin.

Bugün bayram, yoksulları sevindirin,
Kapılarını çalıp, izin isteyin.
Ne dertleri varsa dinleyin,
Yardım edin, ya da ilgililere iletin.

Bugün bayram, yetimleri sevindirin,
Gözyaşlarını silin, onları sevin.
Elinizden geliyorsa giydirin, harçlık verin.
Babasızlığı hissettirmeyin.
Üzölmelerine izin vermeyin.

Adem Uysal

SıR TuTmak

Kiremitten testiler vardı,
Buzdolabını aratmayan.
Suyu buz gibi olurdu,
dolap suyu gibi değildi.
Kiremit testiler,
Kimisi içinde su tutmaz,
Kimisi damla bile akıtmazdı.
İnsanlar,
Kimisinin ağzında bakla ıslanmaz,
Kimisi, sırrını namusu bilir,
Sağda solda açmaz.
bazıları 'Aramızda kalsın' diyerek,
Başlar anlatmaya,
sırrını sizinle paylaştığı için,
Sevinirsiniz,
Oysa daha önce o,
kaç kişiye söylemişti.
sırrını kim bilir
Arada bir de üstü kapalı,
Tehdit savurur.
'Ölümü öp...' der,
Bazıları 'Benden duymuş olma da' Diyerek,
söze başlarlar
Ebu Talip oğlu Ali,
Ne de güzel söylemiş;
'Sırrın senin esirindir,
Söydiğin zaman,
Sen onun esiri olursun.' diye.
Sırlar vardır, uğruna serler verilir.
Devlet ve aile sırları!
Ulu orta her yerde söylenmez.
Söylenirse, devlet gider,
yuva yıkılır.
İnsanlar mutsuz olur.

Adem Uysal

SıRaTTa BiniT oLuR

Yılda bir kez et görse, garibanın midesi,
Söyler misiniz bana, yanlış olan neresi?
Kurban barbarlık diyen, asıl barbar kendisi!
Hindiler kesilirken, neden çıkmıyor sesi?

Anlayıp dinlemeden, karşı çıkma kurbana,
Hindi de can taşıyor, acımıyorsun ona.
Hindi affetse bile, affetmez Meryem ana,
Fakirin et yemesi, ters mi geliyor sana?

Ücretsiz et dağıtmak, acaba nerede var?
Kurbanda ete doyar, sevinir garibanlar.
Zenginin sofrasında, fakirin lokması var,
Ne yazık ki anlamaz, bunu bazı insanlar.

Para versen eline, çocuklarından saklar,
Et götür ki evine, bayram etsin çocuklar.
Kurbanı eleştirir bizde, bazı ahmaklar,
Sırat'ta biniT olur, kesilen kurbanlıklar.

Adem Uysal

SıRTı YeRe GeLmez iMiŞ

Sınırını bilenlerin,
Ben acizim diyenlerin,
Hakka boyun eğenlerin,
Sırtı yere gelmez imiş.

Masivayı silenlerin,
Allah için sevenlerin,
Biz kardeşiz diyenlerin,
Sırtı yere gelmez imiş.

Hak yoluna girenlerin,
Kör nefsinı yenenlerin,
Yetimleri sevenlerin,
Sırtı yere gelmez imiş.

Hakka gönül verenlerin,
Rabbim Allah diyenlerin,
Zulme karşı gelenlerin,
Sırtı yere gelmez imiş.

Çok okuyup yazanların,
Haksızlığa kızanların,
Hak aşığı ozanların,
Sırtı yere gelmez imiş.

Eli selek olanların,
Doğruları bulanların,
Hayır dua alanların,
Sırtı yere gelmez imiş.

Adem Uysal

Simgeler

Aydınlık ile karanlık gece ile gündüz gibidir,
Gündüz Hakkın, gece batılın simgesidir.

Beyaz ile siyah,, doğru ile yanlış gibidir,
Doğru adaletin, yanlış zulmün simgesidir.

Uzak ile yakın, hasret ile vuslat gibidir,
Hasret gurbetin, vuslat sılanın simgesidir.

Sevgi ile nefret, tatlı ile acı gibidir,
Tatlı balın, acı biberin simgesidir.

Adem Uysal

Sinsi Düşman

Baban kanser olmuş, yatıyor hasta,
Yakma sigarayı, söndür be usta.
Babanın ardından sen de ölüp de,
Eşini dostunu bırakma yasta.

Sigara denilen, o sinsi düşman,
Onu içen olur, sonunda pişman.
Çocukların seni örnek alıp da,
Onlar da içerse halin perişan.

Zehiri verseler, bir altın tasta,
Alıp içermiydin, cevap ver usta?
Sonradan ağlama, şimdi gülüp de,
Karar senin, özgürsün bu hususta.

Usta be ne buldun, sen bu tütünde?
Belli ki yetmiyor, bir paket günde.
Söz ver bana, son paketi alıp da,
Adam gibi, duracaksın sözünde.

Adem Uysal

Siz de Görün

Mardin ili, bir tepenin başında,
Gözüm kaldı duvarında taşında.
Herkes kendi, ekmeğinde aşında,
Bir kez olsun, siz de görün Mardin'i

Bir çay bahçesinden, baktım ovaya,
Uçsuz bucaksız, Mezopotamya'ya.
Hayran kaldım, tepedeki kayaya,
Bir kez olsun, gidin görün Mardin'i.

Şehrin sokakları, oldukça dardır,
Yaz gelince, her yer ateştir hardır.
Mardin'de en güzel mevsim bahardır,
Bir kez olsun, siz de görün Mardin'i.

Nakkaşlar taşları, ne güzel oymuş,
Çok güzel, estetik motifler koymuş.
Motifler yapıya, ne güzel uymuş,
Bir kez olsun, gidin görün Mardin'i.

Meşhurdur, Mardin'in badem şekeri,
Çerezcilik varmış, eskiden beri.
Çok güzeldir, şu Mardin'in evleri,
Bir kez olsun, siz de görün Mardin'i.

Uzaktan görünür, Mardin kalesi,
Görölmeye değer, şehir müzesi.
Yanında, Hatuniye medresesi,
Bir kez olsun, gidin görün Mardin'i.

Adem Uysal

Siz!

onu çarşıda pazarda aramayın,
bulamazsınız.
vitrinlerde raflarda,
boşuna aramayın.
Ya içinizde arayın,
ya da hiç aramayın,
kimbilir, belki de,
beklemediğiniz bir anda,
beklemediğiniz bir mekanda,
karşınıza çıkıverir.
bir bakmışsınız, denize atlamış,
azgın dalgaların üzerinde,
dans ediyor.
bir bakmışsınız,
gökyüzüne çıkmış,
bulutların üzerinde, bağdaş kurmuş,
dünyada olup bitenleri izliyor.
Dünya ile dalga geçiyor,
gölge gibi,
ışık gibi,
belkıs'ın tahtı gibi.
sanki birisi onu ışınılıyormuş gibi.
ne siz onsuz yapabilirsiniz,
ne de o sizensiz!
siz mutlu olunca, o da mutlu olur.
siz üzölürseniz o da üzölür.
yabancı değil, o sizsiniz
yalnız öteki içinizdeki siz.

Adem Uysal

Sizden öğrendim

Oturup kalkmayı, okuyup yazmayı,
Bana siz öğrettiniz.
Sevgiyi saygıyı, iyiyi kötüyü de,
Sizden öğrendim.
Problem çözüp resim yapmayı,
Bilmezdim önceden tüm bunları.
Dağları ovaları denizleri,
Irmakları gölleri,
Hepsini bana siz öğrettiniz.
Siz olmasaydınız, hesap kitap bilmez,
Cahil kalırdım öğretmenim.
Hakkınız öyle çok ki üzerimde,
Ne yapsam ödeyemem öğretmenim.
Siz bana bir harf değil,
Dünyayı öğrettiniz.
Bu can tende durdukça,
Size minnettar kalacağım.
Gözlerimdeki perdeyi,
Ayaklarımdaki bağı, siz çözdünüz benim.

Adem Uysal

Sizin Olsun

İstemem alın,
Bana verdiklerinizi,
Haydi alın öğrettiğiniz,
Yalan yanlış bilgilerinizi.
İdeallerinizi ilkelerinizi.
Hepsi sizin olsun.
İkide bir başıma kaktığınız iyiliklerinizi.
Damardan enjekte ettiğiniz,
Kin nefret ve öfkelerinizi
Alıp başınıza çalınız,
Ezberlettiğiniz yalan dolanlarınızı,
Şıkça uçurduğunuz balonlarınızı.
İstemem sizin olsun hepsi,
Kaldırın yoluma döktüğünüz,,
Çakıl taşlarınızı.
Şizlerden tek isteğim,
Doğuştan getirdiğim,
Ne varsa, onlara dokunmayın.
Sevgim saygım fedakarlığım,
Temizliğim saflığım,
Dahası insanlığım.
Benimkiler bende,
Sizinkiler sizde kalsın.

Adem Uysal

SLogANLaR DeğişTi

Neydi o günler ya rab,
Kan gövdeyi götürüyor,
Millet birbirini yiyordu.
Kardeş kardeşi vuruyor,
Sağ sol kavgası,
Almış başını gidiyordu.
Vatan, millet, Sakarya,
Nutukları atılıyor,
Her geçen gün anarşi,
Tirmandıka tırmanıyordu.
Gerek sağdan, gerek soldan,
Sloganlar atılıyordu.
Gençler kavga ederken,
Uyanıklar yükünü tuttu.
Deveyi hamuduyla yuttu.
Bunlara uyanık denmez,
Lakin söz söylendi birkez.
Hırsız demek daha doğru,
Hergün onlarca genç,
Hayatını kaybederken,
Onlar köşeyi dönüyordu.
Gençleri tahrik ettiler,
Hafta sonu pikniğe gittiler.
Bir anda olanlar oldu,
Sloganlar değişti,
Ne sağcıyız ne solcu,
Futbolcuyuz futbolcu.

Adem Uysal

Sohbet

Sohbet muhabbete,
Muhabbet sohbeta muhtaç.
Sohbetsiz muhabbet,
Fazla sürmez elbet.
Muhabbetsiz sohbet,
Dedi kodu gıybet.
Aklın varsa orayı,
Hiç durma, hemen terket.
Gıybet etmek ölü eti,
Yemekle eşdeğerdir.
İnsana ışık tutan,
Sohbetteki sözlerdir.
Sohbette konuşulan,
Orada kalmamalı,
Çok kısa bir zamanda,
Hemen uygulanmalı.
O sohbet olmasaydı,
Sahabe de olmazdı.
Sahabenin her biri,
Dinledi peygamberi.
Yetiştirdi onları,
İki cihan serveri.
Ya sohbeta katılın,
Ya da bol bol okuyun.
Bilenler bilmeyene,
Bildiğini öğretsin.
Bilmeyenler bilenin,
İzini takip etsin.....

Adem Uysal

SoKaKLaR

Gecenin bir yerinde, uyku tutmayınca,
Sokakta buldum kendimi.
Derin bir uykuya dalmıştı sokaklar,
Gün boyu çiğnenen kaldırımlar,
O sokak senin bu sokak benim,
Ellerim cebimde saatlerce dolaşım.
Tek katlı eski bir evin önünden geçerken,
Duyduğum seslerle irkildim birden.
Adam kafayı çekmiş olmalı ki,
Gecenin bir yerinde,
Naralar atıp küfürler savuruyordu.
Derinden bir kadın sesi,
Yeter artık dövme diye yalvarıyordu.
İçim burkuldu birden,
Bu ne vahşet idi ya rab?
Bu ne cehalet!
Bir gün de kadın çekmeliydi kafayı,
Acaba ne olurdu?
Kim bilir belki o da, nara atıp küfürler savururdu.
Bir güzel benzetirdi adamı, fena mı?
Belki de kimse anlatmamıştı adama,
İçkinin kötülüğünü,
Ocaklar söndürdüğünü, yuvalar yıktığını.
Biraz daha yürüsem mi diye düşünürken,
Ezan sesleri yükseldi minarelerden.
Sabah ne tez olmuştu ben gezip dolaşırken!

Adem Uysal

Son Tren

zaman çok değişti, haliyle bizler de,
bu denli egoist değildik eskiden,
ıkarlarımızı dşnyoruz sadece.
kavramlar da değişti,
gençler; 'faşistler, komünistler! '
diye slogan atmıyor artık.
bizim sokak bile değişti.
köşede börekçi vardı ya,
kapattı, yerine kuaför açıldı.
manav dersen, işi büyüttü,
'yürü ya kulum' dedi Allah
sebze meyve halinde mekan sahibi oldu.
sahipsiz bir arsa vardı ya hani,
oraya hastane yaptılar.
görsen, çok da güzel oldu.
değişmeyen şeyler de var!
balkonlardan halı silken kadınlar,
sokaklarda bağıran eskiciler!
arabadaki müziğin sesini açarak,
mahalleyi rahatsız eden haytalar,
inşaatlarda açık hava konseri veren işçiler.
bunlar neyse de, daha neler var!
tek tip insan dayatması yapanlar,
yasak koymaya doymayanlar!
dünyada bazı şeyler,
nedense hiç değişmedi.
güçlü olanlar,
gözüne kestirdiği ülkeleri işgal ederek,
oradaki masum halkın kanını döküyorlar.
bir tren yaklaştı istasyona,
kısa bir süre sonra hareket edecek.
son tren bu, ülkemize uğrayan,
son şansı Türkiye'nin,
şimdilik en azından.

Adem Uysal

SoNRaDaN GÖRmE

Parayı görünce, hemen eğilir,
Fırıldak gibidir, sonradan görme.
Sanırsın sen onu, herşeyi bilir,
Durmadan konuşur, sonradan görme.

Kendini herkesten, yüksekte sanır,
Malıyla övünür, sonradan görme.
Görgüsüz, ne büyük ne küçük tanır,
Biraz şımarıktır, sonradan görme.

Çarşıda pazarda, harcama yapmaz,
Malını yiyemez, sonradan görme.
Dünyaya yapışır, kolayca kopmaz,
Keneyi aratmaz, sonradan görme.

Yumruğunu sıkar, yalar yiyemez,
Biraz varyemezdir, sonradan görme.
Paraya kıyıp da, alıp giyemez,
Dilenci gibidir, sonradan görme.

Evi arabayı, över de över,
Kendini unuttur, sonradan görme.
Parasız kalınca, dizini döver,
Çocuk gibi ağlar, sonradan görme.

Adem Uysal

Sonsuza Dek Kalmalı

Sevgi dediğin,
Mermer gibi sağlam,
Pamuk gibi, yumuşak olmalı,
Aldığı darbelerden, etkilenmemeli.
Herkesi, herşeyi kuşatıp kavramalı.
Saman alevi gibi, yanıp geçmemeli,
Kökleri, toprağın derinliklerinde,
Dalları yükseklerde olmalı.
Sevgi dediğin,
Su gibi serin, ateş gibi yakıcı,
Toprak gibi verimli, güneş gibi cömert olmalı.
Mevlananın, Yunus'ların sevgisi gibi,
Evrensel olmalı,
Eskiyip pörsümemeli.
Dahası, gönülden olmalı.
Paylaştıkça çoğalmalı,
Çoğaldıkça yayılmalı.
Yediveren gülleri gibi,
Her mevsim açmalı.
Sevgi dediğin,
Engel tanımamalı,
Sonsuza dek kalmalı.

Adem Uysal

SoNuNuZ GeLiR SiZiN

Batı uygarlığında, zulüm hüküm sürüyor,
Güçlü olan, güçsüzün üstesinden geliyor.
Yaşanmaz hale geldi, dünya sinyal veriyor,
Bu gidişle yakında, sonunuz gelir sizin.

Bir zamanlar diz çöküp, bizi selamlardınız,
Korkunuzdan panikler, tabanı yağlardınız.
Kapımızda beklerken, yalvarıp ağlardınız,
Tarih tekerrür eder, sonunuz gelir sizin.

Uygarlıkmiş, siz onu, külahıma anlatın,
Sivillerin üstüne, bombaları fırlatın.
Dünya kamuoyunu, şartlandırıp aldatın,
Ne yapsanız, yakında sonunuz gelir sizin.

Uygarlık dediğiniz, bu mu Allah aşkına?
Farkınız yok robottan, dönmüşsünüz şaşkına.
Size karşı koyanın, ödül koyun başına,
Nasıl olsa yakında, sonunuz gelir sizin.

İnsan insanı yiyor, teknoloji çağında,
Dünya can çekiyor, terörün kucağında.
Huzur kalmadı artık, ovasında dağında,
Bekleyin çok yakında, sonunuz gelir sizin.

Adem Uysal

Sor Beni

Benim sevgim yıllar geçse eksilmez,
Sevmeyenin anlaması zor beni.
Zemheride yandığımı el bilmez,
Kömür eder içimdeki kor beni.

Ben sevince uçurumlar düz olur,
Durduramaz tipi ile kar beni.
Sevgisiz gönüller yanar köz olur,
Kızgın çölde yakmaz asla har beni.

Ben seversem ölümüne severim,
İnanmazsan çek silahı vur beni.
İskalarsan gözüm açık giderim,
Mezarımda aydınlatır nur beni.

Ben seversem tüm dikenler gül olur,
İnanmazsan bir bilene sor beni.
Yakınlarım hasedinden el olur,
Yanılıp da sakın görme hor beni.

Benim sevgim mahşere dek sürececek,
Garantim yok yakmaz diye nar beni.
Herkes ne yaptıysa onu görecek,
Kurtaramaz o ateşten yar beni.

değerli şuaradan katkılar

Hey gidi nazlı canan
Yanarım bu sevdadan
Müfsid çıksın aradan
Dost olana sor beni.

Halimi kimse bilmez
Dertliyim, yüzüm gülmez
Bu kadarı çekilmez
Çek silahı vur beni.....Mehmed İhsan USLU

Adem Uysal

Sormak İsterdim

Kırmızı ışıktta, basıp geçenden,
Seyahat halinde, alkol içenden,
Sarhoş olup, yolda adam biçeden,
Yakalayıp hesap, sormak isterdim.

Yetimi öksüzü, itip kakandan,
Kendi zevki için, yuva yıkandan,
Toplumun içine, fitne sokandan,
Ayrı ayrı hesap, sormak isterdim.

Bire aldığıını, beşe satandan,
Masum insanlara çamur atandan,
Kamunun malını yiyip yutandan,
İnce ince hesap, sormak isterdim.

Kirli paslı gezip, mikrop saçandan,
Gururla kibirle, gökte uçandan,
Raporla izinle, işten kaçandan,
Yetkim olsa, hesap sormak isterdim.

İslamla Kur'anla, dalga geçenden,
Farklı nedenlerle, adam seçenden,
Vampir gibi, insan kanı içenden,
Allah için hesap, sormak isterdim.

Adem Uysal

Sorulur Elbet

Anne babasına, isyan edene,
Gün gelir nedeni, sorulur elbet.
Kur'an ve İslam'la alay edene,
Onun da nedeni, sorulur elbet.

Çoluk çocuğunu, aç bırakana,
Neden yaptın diye, sorulur elbet.
Mahkeme-i Kübra, kurulduğunda,
Rabbin huzurunda, durulur elbet.

Kimsenin yaptığı, yanına kalmaz,
Herkesin hesabı, görülür elbet,
Akıllı mazlumun, ahını almaz,
Zalime zulmünden, sorulur elbet.

İçki masasında, meze olanın,
Sonunda defteri, dürülür elbet
Kumar masasında, rehin kalanın,
Ceketine kadar, alınır elbet

Adem Uysal

SoRuN KiMDE

Yeni Őiirleri, anlamıyorum,
Sorun Şiirde mi, yoksa bende mi?
Kimseye derdimi, açamıyorum,
Problem Şiirde mi, yoksa bende mi?

Bir kere okumak, yetmiyor bana,
Terslik Şiirde mi, yoksa bende mi?
Böyle sanat olmaz, sözüm yabana,
Hata Şiirde mi, yoksa bende mi?

Ne yapıp ettimse, çözemiyorum,
Sorun Şiirde mi, yoksa bende mi?
Sözlük mü taşısam, bilemiyorum,
Kusur Şiirde mi, yoksa bende mi?

Anlamsız sözcükler, yanyana gelmiş,
Problem Şiirde mi, yoksa bende mi?
Şiirin Şairi, kesin çok bilmiş,
Sorun Şiir de mi, yoksa bende mi?

Adem Uysal

SoSYaL HaYaT

Hayat, benim hayatım diyorsun,
Tek başına, yaşasana.
Fazla, ısrar ediyorsun,
Kendinle konuşsana.
Hayat, müşterek biliyorsun,
Yükü paylaşmak,
Engelleri, birlikte aşmak.
Kucaklaşmak.
Tek başına, yapamazsın.
Bir de özgürüm,
Bildiğimi, okurum diyorsun.
Bu, en doğal hakkın senin,
Karışmayın diyorsun,
Tamam, kimse karışmasın,
Herkes, gönlünce yaşasın.
Sen de yaşa.
Yiyince, feleğin tokatını,
Gözden geçir, hayatını.
Hiç ağlayıp, sızlanma,
İkinci şahıs, yok dünyanda.
Kendi göbeğini, kendin kesecek,
Hiç, şikayet etmeyeceksin.
Özgür düşün, özgür yaşa,
Yalnız, onun da bir sınırı var.
Seninki bitince, benimki başlar.
Bunun adı, sosyal hayat,
Onun da, suyu çıktı,
Heyhat ki, heyhat...

Adem Uysal

Sosyal Hayat

Hayat, benim hayatım diyorsun,
Tek başına, yaşasana.
Fazla, ısrar ediyorsun,
Kendinle konuşsana.
Hayat, müşterek biliyorsun,
Yükü paylaşmak,
Engelleri, birlikte aşmak.
Kucaklaşmak.
Tek başına, yapamazsın.
Bir de, özgürüm diyor,
Bildiğini okuyorsun.
Bu, en doğal hakkın senin,
Sana, kimse karışmasın,
Herkes, gönlünce yaşasın.
Sen de yaşa.
Yiyince, feleğin tokatını,
Gözden geçir, hayatını.
Hiç ağlayıp, sızlanma,
İkinci şahıs, yok dünyanda.
Kendi göbeğini, kendin kesecek,
Şikayet etmeyeceksin.
Özgür düşün, özgür yaşa,
Yalnız, onun da bir sınırı var.
Seninki bitince, benimki başlar.
Bunun adı, sosyal hayat,
Onun da, suyu çıktı,
Heyhat ki, heyhat...

Adem Uysal

SoSYaL YaRaLaR

Kahkahalar yükseliyor göklere,
Masalarda meze olmuş kadınlar.
Hepsi sömrülüyor göz göre göre,
Tüm bunları bilmiyor mu insanlar?

Okul önlerinde mafya türemiş,
Körpecik çocuklar zehirleniyor.
Kimse görmüyor mu acep bu ne iş?
Çok şükür emniyet ilgileniyor.

Daha bir çok yerde benzer pazarlar,
Günboyu durmadan çalışıyorlar.
Nerede bu düşünürler yazarlar,
Susmakla vebali paylaşıyorlar.

Ülkemizde bir çok sosyal yara var,
Kimse kendisini soyutlayamaz.
Her yaraya mutlaka bir çare var,
Hiç kimse bunları savsaklayamaz.

Duyarlı ol, sen bunları unutma,
Sosyal yaraları sar birer birer.
Kendini kaybedip başka yol tutma,
Er geç şu hesabı sor birer birer.

Şair dostlarımın görevi ağır,
Gördüğü yanlış yazacak bir bir.
Kim demiş bu toplum dilsiz ve sağır,
Sevinç bir keder bir, beklentiler bir.

Adem Uysal

Söz ver Bana

kör nefsim,
Hayır, nankör nefsim demeliyim.
biliyorum, asla sözünde durmazsın,
duramazsın.
bunu bildiğim halde,
senden bana,
söz vermeni istiyorum.
bundan böyle benden,
birşey istemeyeceğine dair,
bana söz ver.
kör nefsim dedim,
çünkü sahip olduğun,
nimetleri görmüyorsun.
nankörsün, o nimetlerin,
şükrünü eda etmiyorsun.
sen istedin, ben verdim,
hem de fazlasıyla.
sen üç dedin, ben beş verdim.
isteklerinin arkası gelmedi,
nefs-ül emmaresin ya,
kötülülük yapmamı emrediyorsun,
beni iyilik yaparken görmeye,
dayanamıyor, kahroluyorsun.
haksız mıyım?

Adem Uysal

SÖZÜM YoK BeNiM

Yazmaya çalıştım, kendi çapımda,
Duvarda asılı, sazım yok benim.
Azrail bekliyor, hergün kapımda,
Çiftlikte ördeğim, kazım yok benim.

Yalan yanlış, bazı şeyleri yazdım,
Şairim demeye, yüzüm yok benim.
İğnenin ucuyla, ben kuyu kazdım,
Artık söyleyecek, sözüm yok benim.

Şiir dedikleri, derin bir kuyu,
Kuyuya düşecek kuzum yok benim,
Kurudu akıyor, çeşmenin suyu,
Eridi karlarım, buzum yok benim.

Şairin kalemi, sermayesidir,
Kalemi görecek gözüm yok benim.
Şiir yazmak, onun tek gayesidir,
Öcakta kül kaldı, közüm yok benim.

Adem Uysal

Sözün Özü

Gece gündüz Hakkı ara,
Aşık olup düş yollara,
Kapkaranlık o mezara,
Varılacak elbet canım.

Yaşamışsın neye yarar,
Ömür geçmiş çoğu zarar.
Ahirette gerçek pazar,
Kurulacak elbet canım.

Tartılacak amellerin,
Söylemez artık dillerin.
İnfak etmeyen ellerin,
Kırılacak elbet canım.

Geçmez orada paralar,
Ne seralar ne haralar.
Müzminleşmiş tüm yaralar,
Sarılacak elbet canım.

Müstekbirin zordur işi,
Anlar onu gören kişi.
Ağzındaki tek mil dişi,
Kırılacak elbet canım.

Müstaz'afın güler yüzü,
İşte budur sözün özü,
Müstekbirin başı gözü,
Yarılacak elbet canım.

Adem Uysal

Suç Kimde?

Tavşana kaç,
Tazıya tut derler.
Tavşan kaçar,
Tazı koşar peşinden.
Yılan başını uzatıp, bakar deliğinden.
Kurbağalar, tazıya yalvarırlar,
Bırak bırak!
Bir kısır döngüdür başlar,
Yıllarca sürüp gider.
Ne tavşan, ne tazı memnundur halinden,
Tazı kovalar, tavşan kaçır önünden.
Tavşana korku, tazıya ümit verirler,
Ne tavşanı, ne tazıyı düşünürler.
Yanlış yapıyorsunuz,
Yazıktır günahdır, diyecek olsanız,
Biz yaptık, oldu derler.
Yapılan yanlışa, kargalar bile güler.
Peki suç kimde,
Tavşanda mı, tazıda mı,
Yoksa onlarla oynayan, yaratıklarda mı?

Adem Uysal

Sümsük

Yaş olmuş kırkdokuz elli
Kemale ermiş bes belli
Oynamaya doyamaz
Çalınca çifte telli
Ayağında papucu yok
Sirtında hırkası
Al şana ceket desen
Beğenmez kahrolası
Açlıktan nefesi kokar
Baygın baygın bakar
Adını söyleyen duymaz
Sümsük desen alınmaz
Elinden düşmez şişe
Bayılır o beleşe
Alın terini sevmez
Günü birlik yaşar
Bakmaz hiç üçe beşe
Biraz mıymıntı biraz sünepe
Kuş gibi tüner bulunca bir kanep
Biraz uyuşuktur biraz da miskin
Tak başına yuları
Çek aşağı yukarı
İş desen iş beğenmez
Aş desen aş beğenmez
Eş desen eş beğenmez
Eli ayağı gözü kulağı
Azalar tastamam
Saatlerce öğüt ver
Eski tas eski hamam.
İşte böyledir sümsük
Neme lazım
Büyük adamdır büyük! ..

Adem Uysal

Sütçü

Her akşam, saat on kırkta,
Bir ses duyulurdu, bizim sokakta.
Ne beş dakika önce, ne sonra,
Tam zamanında.
Sütçü geldi süt, diye bağırdı.
Adını bilmese de, herkes onu tanır,
Sütçü dede diye çağırırdı.
Eline bir tencere alan, koşardı oyalanmadan.
Müşteriyi görünce, coşardı sütçü dede.
İyi hoş da, biraz pasaklıydı adam.
Üstü başı süt kokar,
Söyleyince, melul melul bakardı.
Bir akşam verdiler elime bir tas,
Dediler sıra sende arkadaş.
Çoktan karar vermişler, belli ki infazıma.
Kimse katlanmazdı, artık benim nazıma.
Yaklaştım iyice sütçü dedeye,
Başkaları duymasın diye.
Eğildim kulağına.,
Dedim, yahu bu memlekette, su da var, sabun da var,
Ohalde neden onları kullanmıyorlar!
Yıkansana be adam, bu ne hal?
Yıkanmazsan senden süt almam muhal....
Adam sağına baktı, soluna baktı,
Sütçü süt geldi diyerek uzaklaştı.

Adem Uysal

Şehid Halifeler

Ebu Bekirdi, Peygamberin ilk halifesi,
Kimseyi incitmez halim selimdi kendisi
Peygamberle mekkeden hicret etti ikisi
Cennetle müjdelenen on kişiden biriydi

İkinci halife Ömer, adil mi adildi
Ebu Bekirden sonra ona biat edildi
Hal ve tavırlarıyla hilafete ehildi
Böyle güzel bir insan,yazık şehid edildi

Osmanda idi artık Halifelik sırası,
Peygamberin kızıydı her iki refikası
Durmak bilmiyordu fitne,fesat kampanyası
Hiçbir suçu yok iken, o da şehid edildi

Ali geçti yerine, bak Osman zinnureynin
Damadı idi kendisi şanlı peygamberin
Hepsi birer modeldi Raşid halifelerin
Ali gibi cengaver nasıl şehid edildi

Sevgili efendimiz sıkı tembih etmişti,
Vurmayın boynunu kardeşinizin demişti.
Makam mevki yüzünden, tüm hesaplar değişti,
Böyle olmamalıydı, bu insanlar kardeşti.

Adem Uysal

Şimdi Söleyin

Ah o fazlalıklar,
O fazlalıklar yok mu?
Boğum boğum etler,
Depolanmış yağlar.
El aman deyip, yaka silkiyor insanlar,
Özellikle kadınlar.
Kilo alırken düşünmezler,
Vermek için ecel teri dökerler.
Baylar bayanlar,
Fazlalıkları atmanın kolay bir yolu var.
Lokmayı çiğneyip yutarken,
Açlıktan ölenleri düşünün.
Kongo, Eritre, Çad ve dünyanın bir çok yerinde,
Herkesin gözü önünde,
Yaşlılar, kadınlar, hastalar, çocuklar,
Hayata veda ediyorlar.
Söleyin şimdi bana,
Nasıl dizilmesin lokmalar,
Adamın boğazına?
Bunları düşünen insan,
Aç kalkmaz mı sofradan?

Adem Uysal

ŞoFÖR BeY

Hele yavaşla da ben de bineyim,
Al beni buradan götür şoför bey.
Kazasız belasız köye döneyim,
Yolun açık olsun, gazla şoför bey.

Öndeki aracı sakın sollama,
Çok dikkatli kullan, dostum şoför bey.
Önüne çıkacak bak bir dallama,
Dikkat et ne olur aman şoför bey.

Yolcuların canı sana emanet,
Alkol varsa biz inelim şoför bey.
Alkollü sürücü işler cinayet,
Sarhoş isen bırak bizi şoför bey.

Gözün yolda aklın bizde olmalı,
Bırak sollasınlar seni şoför bey.
Kilometre yüz on gibi kalmalı,
Çocuklarım beni bekler şoför bey.

Ağır ol da burada ben ineyim,
Bizim köye geldik işte şoför bey.
Burada herkese veda edeyim,
Dünya küçük görüşürüz şoför bey.

Adem Uysal

Ŗükürler Olsun

Hayatta kimseye minnet etmedim,
BeleŖe kondumsa tövbeler olsun.
Çağrılmadan hiçbir yere gitmedim,
Kula kul olmadım Ŗükürler olsun.

Aç kaldım kimseye belli etmedim,
Nâmerde kandımsa tövbeler olsun.
Zenginin malına tamah etmedim,
Kula kul olmadım Ŗükürler olsun.

Çok koŖmaktan belki biraz yorulduğ,
Pes edip döndümse tövbeler olsun.
Rüzgar esti yaprak gibi savrulduğ,
Kula kul olmadım Ŗükürler olsun.

Maddenin önünde hiç eğilmedim,
İlah edindimse tövbeler olsun.
Bana rızkı veren Allaktır dedim,
Kula kul olmadım Ŗükürler olsun.

Adem Uysal

Takvim Yaprakları

Bir yaprak düşer duvardaki takvimden,
Bir gün daha gider sayılı günlerimden.
Bu gün dün olur, yarın bu gün.
Rüzgar gibi geçer zaman,
Farkında değildir bir çok insan.
Geceyle gündüz bir birini kovalar,
Mevsimler değişir biz değişiriz,
Bebekler büyür, büyükler yaşlanır,
Yaşlılar birer ikişer,
Sessizce Hakka yürürler.
Ne zaman bir yaprak düşse takvimden,
Sanki bir şey kopar içimden.
Bir yaprak bir yaprak daha.....
Uçuşan takvim yapraklarıyla dolar odam,
Biz senin yaşadığın aylar yıllarız derler.
Kahkahalar atıp benimle alay ederler,
Göz kapaklarım direncini kaybeder,
Uykuya yenik düşerim.

Adem Uysal

Ta'n Etme

Ta'n etme ehl-i beyt'e, ruh-u nebi incinir,
Hor görme ehl-i hakkı, Fir'avunlar sevinir.

Adem Uysal

TaPuLu MaLıN

Madem ki, senin kadının,
Hem döver, hem seversin,
Kafan bozulursa,
Evden bile kovarsın.
Nasıl olsa, o senin,
Resmen, tapulu malın.
Canın, dövmek istiyorsa eşini,
Yararsın başını, kırarsın dişini.
Sana karışmak, kimin haddine,
Kadın, memnun ise, hayatından kime ne?
Hele bir de yoksa, zavallının kimsesi,
Kesip doğrasan, çıkar mı sesi.
Tüm bunları, duymamış ol iyi mi?
Söylesene, insan insanı döver mi?
Kaba kuvvet yakışıyor mu sana?
Şiddetle olmaz bu iş, oturup anlaşsana.
Faraza enişten döverse senin bacını,
Ona karşı tepkisiz mi kalırsın,
Yoksa ona engel mi olursun?
Senin de çevrende vardır mutlaka,
Eşinden dayak yiyen,
İmdat yetişin diyen.
Kadınlar güçsüz diye dövmek mi lazım
Dayak yemek kimsenin hoşuna gitmez,
İnsan insandır, kadın erkek farketmez.
Dili dini, rengi ne olursa olsun,
Kadın ana, kadın bacı, kadın eştir,
Bakarsın yıldız, bakarsın ay ve güneştir.

Adem Uysal

TeFeCi

Faize bulaşan hayatta gülmez
Gözü yolda bekler onu tefeci
Aklını oynatır kendini bilmez
Vurur bir darbe de ona tefeci.

Acımaz, insanı sık boğaz eder
Adamı dertlere salar tefeci.
Borcu olan ona canıyla öder
Parayı parayla satar tefeci.

Borcunu ödemez para harcarsa
Doğduğuna pişman eder tefeci.
Birer birer alır her neyi varsa
Acıyıp kayırmaz ona tefeci.

Sıkışınca tefeciye koşarsa
Dilediği kadar verir tefeci
Gelirini düşünmez lüks yaşarsa
Girtlağına çöker alır tefeci.

Yoksul insanları sömürüyorsun
Bu yaptığın zulüm senin tefeci
Kara paraları götürüyorsun
İnsanlıktan bi habersin tefeci

Sen o paraları nasıl yiyiyorsun
Girtlağına takılmaz mı tefeci
Belki de bu benim hakkım diyorsun
Bir gün hesap vereceksin tefeci.

Adem Uysal

Tek Arzum

Ne Karunun hazinesi,
Ne sultanların, tacı tahtı,
Ne de, bu dünyanın tapusu,
Gerekmez bana, hiç birisi,
Yeter ki, sağlığım bozulmasın,
İlahi budur, senden tek arzum.
Yarattığın, her canlının,
Rızkını da vermişsin,
Sadece, bir şart koşup,
Alınteri demişsin.
İnsan ise, çiğ süt emmiş,
Berikinin rızkını, öteki yemiş.
Ey alemlerin, rabbi olan Allahım,
Sen, dilediğini dilediğine verir,
Dilediğini, dilediğinden alırsın.
Dilediğini aziz, dilediğini zelil edersin.
Sana inanıp güveneni, mahrum bırakmaz,
El açıp dua edeni, boş çevirmezsin.
Dua edin, kabul edeyim dersin.
Acizim, aczimi bildim,
İşte yine, kapına geldim,
Rahmetinle, yıka beni Allahım.

Adem Uysal

Tek Dizelik Şiir

Bana bir şiir yazın
Ne fazla ne eksik.
Tamı tamına
Tek dizelik
Yazdığınız şiirin,
Öznesi insan, yüklemi sevgi olsun.
Bitmek bilmesin,
Okudukça okunsun.
Bana bir şiir yazın,
Ne uzun ne kısa.
Ne fazla ne eksik,
Tek dizelik.
İçinde mutluluk olsun,
Okuyanlar şiirde,
Kendinden birşeyler bulsun.
Öznesi insan, yüklemi mutluluk olsun.
Bana bir şiir yazın
Elden ele dilden dile dolaşsın.
Öznesi de yüklemi de mutluluk olsun.
Bana bir şiir yazın,
İçinde acı ve gözyaşı olmasın.
Sevgi saygı hoşgörü olsun.
Bana bir şiir yazın diyorum,
Ne fazla ne eksik,
Tamı tamına tek dizelik

Adem Uysal

TeRciH SeNiN

Görme engelli bir genç,
Baktın,
hızla koşuyor uçuruma doğru.
Hiç sesini çıkarmadan,
Onu izleyecek misin?
Neme lazım, adam sende mi diyeceksin,
Dur, önünde uçurum var diyerek,
Engel olacak mısın?
Yoksa, herkes bir yol tutmuş gidiyor,
Bana ne alemin gittiği yoldan mı,
Diyeceksin?
Gözlerinin önünde, uçuruma koşan,
Değil insan, hayvan olsa,
Düşünsene, ona dayanır mı can!
Çevrene bakıver, neler göreceksin.
Uçuruma doğru hızla koşan,
Öyle az buz değil, yığınla insan.
Hey arkadaş, gittiğin yol yanlış,
Sonunda uçurum var.
Gel, vazgeç bu sevdadan,
Burası daha güvenli,
Bu yoldan yürü,
Hem sahil-i selamete çıkar diyerek,
Uyarsak olmaz mı?
Ya susacak, seyirci kalacaksın,
Ya da, uyarı görevini yapacaksın.
Tercih senin, ne dersin?

Adem Uysal

Tevhide Davet Eder

Teslis yoktur İslamda,
Allah bir der Kur'anda.
Dinimiz her ortamda,
Tevhide davet eder.

Birden çok ilah olmaz,
Olursa akıl almaz.
Evrende nizam kalmaz,
Akıl bunu reddeder.

İnanma üçe beşe,
Girme sakın ateşe.
Gördüğün kuru meşe,
Tevhide davet eder.

Teslis senin neyine,
Yatıyor mu beynine.
İyi düşün sen yine,
Herşey Allah birdir der.

Yaklaşıyor son durak,
Artık teslisi bırak.
Arş-ı alada Burak,
Tevhide davet eder.

İsa ve Meryem ana,
Secde etti rahmana.
Alem şahittir buna,
İkisi de tevhid der.

La ilahe illallah,
Muhammed rasulullah.
Yerde gökte bir Allah,
Tevhide davet eder.

Adem Uysal

Tezat Var

iki Şey, ikisi de akar,
biri su, öteki zaman.
su okyanuslara,
zaman sonsuzluğa akar.
iki insan, ikisi de bakar,
biri suya, öbürü zamana.
düşünemezler,
zaman ve suya pranga vurmayı,
hızını kesip ondan yararlanmayı.
ikisi de konuşur,
mangalda kül bırakmazlar.
su akar, zaman akar.
onlar hükümet kurup hükümet yıkar,
eyleme dönüşmezse nutuklar,
memleket yerinde sayar.
içi boş lafları bırakın,
birer meş'ale yakın.
çevrenize bakın.
hani vakit nakit idi,
hem geri kaldık diyoruz,
hem de tatile doymuyoruz.
ayda sekiz gün tatil,
yıldı eder, yüzdört gün.
o da toplam üçbuçuk ay,
evet, üç buçuk ay yatıyoruz.
bence burada bir tezat var.
kimse nutuk atarak,
kendini aldatmasın.

Adem Uysal

TiMsAH Gözyaşları

Erkekler ağlamaz derler,
Sanki biraz gerçek payı var.
Babamı, hiç görmedim ağlarken,
Belki gizli gizli ağlamıştır.
Belki de gözyaşlarını içine akıtmıştır,
İkisi aynı şey değil,
Birisinde deşarz oluyor,
Öbüründe kahroluyor.
Annem her zaman ağlardı,
Neden ağladığını sorduğumda.
Gözyaşlarının istem dışı,
Sevinç gözyaşları,
Olduğunu söylerdi.
Gerçekten de öyleydi.
Keşke herkes,
Sevinç gözyaşları dökebilse,
Ya da gerçekten ağlasaydı,
İşte o zaman kimin ağlayıp,
Kimin güldüğünü anlardık.
Filistin kan ağlarken,
Bazıları timsah gözyaşları döküyor.
Orada çocukların kolu kırılırken,
Kana doymayan vampirler,
Kıs kıs gülüyorlar.
Artık kimse yemiyor,
Rol yapanla ağlayanı, anında fark ediyor
İnsan onlar yahu sizin bizim gibi insan..
Bir de Allah korkusundan,
Ağlayan gözler var var ki,
Cehennem ateşi o gözleri yakmaz.
Var mısınız öyleyse gelin,
Hep birlikte zalime karşı direnelim,
Allah için ağlayalım Allah için gülelim.

Adem Uysal

Tohum

Bebek, ana rahminde,
Tohum toprakta,
Bekleyecekler.
Ta ki vakti gelip,
İzin verilene dek.
Her ikisi de riskli,
Vakitsiz dünyaya gelmek,
Vakitsiz topraktan çıkmak.
Vakti saati vardır her şeyin,
Bir atasözü vardır,
Sabreden zafere ulaşır.
Ne erken ne de geç,
Vaktinde doğar güneş.
Onu gören yıldızlar,
Sağa sola kaçıtır,
Gözden kaybolurlar.
Ay uzak bir yere gitmez,
Elleriyle yüzünü kapatır.
Mahcubiyetinden.
Her şeyin bir vakti vardır,
Zemheride harman döven,
Ya delidir, ya veli.
Bir de, vakitsiz öten horoz,
Artık ona ne demeli.

Adem Uysal

TöReNiZ SiZiN

Delikanlı gece gündüz dolaşsın,
Kızlara geçiyor töreniz sizin.
Şımarıp azarak haddini aşsın,
Erkeklere geçmez töreniz sizin.

Bu nasıl insanlık var mı anlayan?
Görölmüş şey değil töreniz sizin.
Genç kızları eşya yerine koyan,
Çok acımasızmış töreniz sizin.

Dinimiz reddeder, böyle vahşeti,
Ne kadar zalimmiş töreniz sizin.
Kimse onaylamaz bu cinayeti,
Olmaz olsun böyle töreniz sizin.

Tetiği çekmeden önce bir dinle.
Neden geri kalmış, yöreniz sizin?
Nedir bu düşmanlık öz kardeşinle?
Uzak olsun bizden, töreniz sizin....

Adem Uysal

Turuncu Ufuklar

Zaman, sabırsız acelesi var,
Hızla gelip geçiyor yıllar.
Kara toprak aç gözlü, doymak bilmiyor,
Kollarını açıp, daha yok mu diyor.
Çelişkiler dünyası,
Bir yanda, çılgınca eğlenen insanlar,
Ateş yiyen yaratıklar,
Taklitçi maymunlar,
Geveze papağanlar.
Öbür yanda, açlıktan can çekişen masum yavrular,
Yaşayan ölümler.
Bir yanda, mutluluktan uçanlar,
Öbür yanda, yaşanmamış hayatlar,
Çağdaşlık adına yenilen haltlar.
Hayat, tam bir curcuna.
Bir yanda, çile çeken insanlar,
Öbür yanda, insanlıktan bi haber yaratıklar.
Bir yanda, ecdat yadigarı mabetler,
Öbür yanda, Firavunlar adına dikilen piramitler.
Bir yanda lacivert akşamlar,
Öbür yanda, zifiri karanlıklar.
Bir yanda, sahilsiz denizler,
Öbür yanda, fi tarihine ait fosiller.
Bir yanda, bitmiş tükenmiş umutlar,
Öbür yanda, sabahı müjdeleyen, turuncu ufuklar.

Adem Uysal

Tutamazsın ki

Çareler bittiği,
Vadeler yettiği zaman,
Kaçmak istesen de,
Kaçamazsın ki.

Güneşin battığı,
İnsanlar yattığı zaman.
Senin uykun kaçır,
Yatamazsın ki.

Umut tükendiği,
Gök yere indiği zaman.
Kapanır kapılar,
Açamazsın ki.

Şimşekler çaktığı,
Yıldırım yaktığı zaman.
Gözlerin kamaşır,
Bakamazsın ki.

Ekin sarardığı,
Hava karadığı zaman.
Bin kanadın olsa,
Uçamazsın ki.

Diller tutulduğu,
Ateş yutulduğu zaman.
Ruhun uçar gider,
Tutamazsın ki.

Adem Uysal

Tükürün Kardeşim Tükürün

Ne aşağı ne yukarı tükürün,
Şart mı sanki tükürmeniz?
Tükürmeyin kardeşim
İlla da tükürecekmeniz,
Bir işe yarasın bari tükürüğünüz
O kadar çok surat var ki tükürülecek,
Şizi bilmem ama ben tükürüğüme yazık edemem.
Öfkeyle kalkıp birinin suratına tükürseniz,
Rahmet yağıyor sanıp "ya rabbi şükür" diyecek.
Kimse kusura bakmasın,
Şiz sokağa tükürürseniz,
İnsanlar da sizin suratınıza tükürür.
O kadar çok surat var ki tükürülecek,
Okyanuslar tükürük olsa eminim yetmez!
Bir işe yarasın diyorsanız tükürüğünüz,
Gelin birlikte tükürelim isterseniz.
Utanıp kızarmayan suratlara
Vatana millete ezana Kur'ana
Dil uzatan hainlerin suratına
Tükürün teröriste yardım ve yataklık yapanların suratına
Zalimlerin müstekbirlerin suratına da tükürün
Tükürün yeryüzünde bozgunculuk çıkaranların suratına
Gençleri uyuşturucu çetesinin kucağına atan vicdansızların suratına da.
Tükürün bebeğini çöpe bırakan canavarların suratına
Eksik ölçüp tartanların suratına da tükürün
Sözde çağdaş uygarlık adı altında
Toplumun ahlak yapısını bozanların yüzüne de
Haydi ne duruyorsunuz tükürün tükürün...

Adem Uysal

Türkiye Sizinle...

Katil'e alkış tutulur mu?
Ayıptır söylemesi, bizde tutulur.
Ya hırsıza?
Hırsızın katilden ne eksiği var!
Türkiye onlarla gurur duyuyor.
Adliye önlerinde atılan slogan;
'Türkiye sizinle gurur duyuyor'
Üzgünüm, ama çete mensuplarına,
bizde böyle tezahürat yapılır,
Dedik ya,
bizde katil ve hırsızlar alkışlanır.
Neme lazım, hepsi çok yetenekli insanlar.
Kimisi cinayet işlemiş, seri katil,
Kimisi banka boşaltmış,
arsız mı arsız!
Kimisi devleti dolandırmış,
tescilli hırsız.
Sen adam öldürecek,
çalıp çırpacaksın,
Ben seninle gurur duyacağım.
Sizlerle gurur değil,
utanç duyulur.

Adem Uysal

Uçar Gider

Göğüs denen, şu kafes,
Ruh, içinde kuş gibi.
Kafesten, çıkar nefes,
Uçar gider, kuş gibi.

Ruh, çırpınır kafeste,
Yaralı, bir kuş gibi.
Kulağın, olsun seste,
Öter durur, kuş gibi.

Ruhunu, ihmal etme,
Besle onu, kuş gibi.
Nefsin, peşinden gitme,
Pırpır eder kuş gibi.

Ruh, yorulur kafeste,
Telaşlı bir kuş gibi.
Bekler durur, aheste,
Uçar gider, kuş gibi.

Adem Uysal

Uçurum

Durun yolcular durun,
Ne bu aceleniz,
Bu yolda tehlike var!
Bilir onu tüm insanlar,
Yolun sonu uçurum.
Gözünüzü seveyim,
Gelin beni dinleyin.
Niye sustu özünüz,
Geri mi döneceksiniz,
Yoksa göz göre göre
İntihar mı edeceksiniz?
Genç, yaşlı, orta kuşak,
Bu işin sonu nereye varacak?
Söylemedi demeyin,
Bu yolda tuzak var.
Bu yol lanetli mayın,
Durun hele biraz durun.
Bari bir bilene sorun.
Hanımefendiler, beyefendiler,
Bu yolun sonu mechule gider.
Bir kez daha düşünün,
Şakası yok bu işin,
Haydi davranın.
Hemen geri dönün geri dönün

.....
üstadların ikramı:

Yar sevdası, Nur'un nuru,
Çalınmadan, ecel sûru,
Yar yolunun, yolu doğru,
Bul gidelim, Yâr'e doğru. Bilal ÖZCAN

Adem Uysal

UfaKLİK

Düşünsene ufaklık,
Hem, seni seviyoruz diyorlar,
Hem de adam yerine koyup,
Sözünü dinlemiyorlar.
Varsın dinlemesinler,
Sana değer vermesinler.
Kendileri kaybeder.
Sık sık, sen bizim herşeyimizsin diyorlar,
Sana ait olan mekanları,
Kendilerine göre dizayn ediyorlar.
Bir kez bak şu çevrene,
Herşey yetişkinler için.
Lavabolar, musluklar, merdivenler...
Lavaboyu rahatça kullanabiliyor musun,
Ya musluklar, onlara boyun yetiyor mu?
Düşünsene ufaklık,
Evde sana bir oda gösterip,
Burası senin diyorlar.
Kapı kollarına yetişebiliyor musun,
Yoksa büyüklerden yardım mı istiyorsun?
Bana kalırsa ufaklık,
Al karşına aileni, anlat hepsini,
Bulursan tabi,dinleyecek birini.

Adem Uysal

Unut Gitsin

Sebeb-i vücudun onlar senin,
Olmazsa olmazların.
Veli-i nimetin.
Onlar olmasaydı, sen de olmazdın!

Evdeki eşyalarla, karıştırıp onları,
'Bizim evdekiler' deme sakın.
'Anne' de 'Baba' de!
Korkma, dökülmez incilerin.

'Aman annee! ' diyorsun,
Yakışıyor mu, senin gibi genç kıza?
Böyle mi olmalı saygı,
Anne ile babaya?

Ulu sözü, dinlemeyen ulurmuş,
Sende olmayan,
Bir şey var onlarda,
Hayatın öğrettiği, acı gerçekler.

Bayramdan bayrama hatırlayıp,
Soracaksan onları;
Hiç zahmet etme istersen,
Bence, unut gitsin!

Adem Uysal

Unutulmaz Demiştin

Bir zamanlar seninle, konuşurken ikimiz,
Bir ah çekip derinden, bana şöyle demiştin.
Yüzyıl geçse üstünden, unutulmaz sevgimiz,
Bu sözleri ben değil, sen bana söylemiştin.

İnanmakla ben sana, nasıl da aldanmışım,
Meğer sen yalancı, düzenbazın biriymişsin.
Sözlerine inanıp, ne de çabuk kanmışım,
Ben melek sanıyordum, oysa sen periymişsin.

Herşey mazide kaldı, çoktan sildim ben seni,
İstemem uzak dursun, senin gibi yaratık,
Varlığınla yokluğun, bağlamaz artık beni.
Şimdi benim gözümde, oldun sevgisel atık.

Bundan sonra sözüne, ben nasıl inanayım,
Unutulmaz diyordun, ilk unutan sen oldun.
Senin için söyle, ben daha neden yanayım,
Küçülmüştün gözümde, şimdi artık kayboldun.

Adem Uysal

Us

Annelerin işi yok,
Çocuğunu övüyor,
Benim çocuğum, uslu diyor,
Ne yapsın, akli ona eriyor.
Sözü kaynak yapıp ekliyor,
Akıllıdır,
Ağırbaşlıdır,
Terbiyelidir...
Benim güzel kardeşim,
Sen, us nedir bilir misin?
Tabi ki akıl...
Şenin çocuk akıllı,
Ötekiler deli mi?
Az ya da çok,
Her çocukta us vardır.
Biraz dikkat edin de,
Pısırik olmasın,
Hayatı sorgulasın,
Gelen geçen vurmasın.
Us us derken, sus pus olup çıkmasın.
Zor görünce savaşınsın,
Korkusundan kaçmasın.

Adem Uysal

UTaNaLıM!

Ölüsü var denizde kedi ile karganın,
Pet şişenin, poşetin, battaniye yorganın,
Suyun üstünde yüzen,terliklerin, urganın?
Utanalım, birazcık kaldıysa utanmamız!

Denize karışıyor, bak kimyasal atıklar,
Nasıl yaşar o suda zavallı yaratıklar?
Zehirlenip ölmüşler işte karabataklar,
Utanalım, birazcık kaldıysa utanmamız!

Martılar yalvarıyor, kıymayın bize diyor,
Şu zavallı balıklar hep ölüme gidiyor.
İnsanlar vurdumduymaz, sadece seyrediyor,
Utanalım, birazcık kaldıysa utanmamız!

Temizlik konusunda uyarmalı herkesi,
Çıkamaz oldu nedense, çevrecilerin sesi.
Bir çoğu konuşuyor, sadece laf ebesi,
Utanalım, birazcık kaldıysa utanmamız!

Adem Uysal

uTanmAnıZ YoK mU SiZiN?

Ermenilerden, özür dilemek mi?
Onlar, bizden dilesinler,
Yetmiş üç milyondan,
Bu aziz milletten!
Ermeni değil mi, sizin dedenizi kesen,
Kundaktaki masum bebeleri,
İşkence ederek öldüren?
Hasta, yaşlı, çocuk, kadın demeden,
Toplu katliamlar yapan, biz miyiz;
Yoksa onlar mı?
Toplu mezarları gördükçe,
Kanınıza dokunmuyor mu?
Şimdi gidip, utanmadan onlardan,
Özür mü dileyeceksiniz?
Bir de teşekkür etseydiniz!
Bu millete yaptıkları, akıl almaz işkenceler için.
Utanmanız yok mu sizin,
Söyleyin, siz nasıl aydınısınız?
Belki de en doğrusu,
Sizlere sözde aydın demek!
Evet, sözde aydınlar,
Sakin bu millet adına, özür dilemeyin,
Şiz, bu milleti temsil etmiyorsunuz.
İstesenez de, zaten edemezsiniz.
Biz onların yaptığı, toplu katliamları unutmadık,
Sizler unuttunuz mu?
Yoksa tarih bilginiz mi yetersiz?
Kim bilir, belki de hiç yoktur.
Çahiller bunu bilir,
Bağışlayın ama, galiba siz echelsiniz,
Echel! ...

Adem Uysal

Uyan

Ecdadın uyumadı, senin kadar ey millet,
Ne zaman ki uyudu, başına geldi zillet!
Sen hala uyuyorsun, elden gitsin mi devlet?
Uyan aziz milletim, yeter artık bu gaflet.

Mehmet Akif çırpındı, uyandırmak istedi,
"Ey millet-i merhume, uyanın artık" dedi.
Aziz millet uyandı, aslan gibi kükredi,
Çok direndi düşmana, yurdunu çiğnetmedi.

Ülkemiz üzerine, çok hesaplar yapıldı,
Ev ev dolaşılarak, İnciller dağıtıldı.
Suikastlar yaşandı, eşkiya hortlatıldı,
Asker şehid edildi, analar ağlatıldı.

Ehl-i salip yerleşti, şimdi Ortadoğu'ya,
Ermenistan göz dikti, güzel Anadolu'ya.
Gelmeyelim oyuna, düşmeyelim tongaya,
Bu milletin gücünü, anlatalım dünyaya.

Müslümanlar topluca, sarılsaydı Kur'ana,
Birlikten kuvvet doğar, yenilmezdi düşmana.
Oysa onlar dağılmış, kısılmışlar kapana,
Onları böyle görmek, dokunuyor insana.

Adem Uysal

Uyarmalı

Söz ağızdan çıkar,
Merminin, namludan çıktığı gibi.
Ne ağızdan çıkan söz,
Tekrar geri girebilir,
Ne de namludan çıkan mermi.
İnsan söylediği sözün,
Arkasında durmalı.
Kem küm edip kıvırtmamalı.
İçi başka, dışı başka olmamalı,
Dobra olmalı insan, olabildiğince.
Sözü başka işi başka olmamalı,
Sözünde durmalı,
Ağızından çıkanı, kulağı duymalı.
Varlığından kimse rahatsız olmamalı
Hatır için konuşmamalı.
Yanlış yapan. en yakını da olsa affetmemeli.
Yanlış yapanı uyarmalı

Adem Uysal

UzAyDaN Mı GeLDİN

Elinde bir kitap, hiç durmuyorsun,
Okuyup yazıyor, boş kalmıyorsun.
Yatıp uyuyor, dinlenmiyorsun,
Uzaydan mı geldin,yoksa aydan mı?

Her şeye atılıp, ben demiyorsun,
Dedikodu nedir, hiç bilmiyorsun.
Ağlanacak yerde, sen gülmüyorsun,
Uzaydan mı geldin,yoksa aydan mı?

Kimşenin işine, karışmıyorsun,
İnsanlarla fazla, tartışmıyorsun.
Kimseyle boşuna, yarışmıyorsun,
Uzaydan mı geldin,yoksa aydan mı?

Şuratını asıp, nazlanmıyorsun,
İşini aksatıp, sızlanmıyorsun.
Kimseyi aldatıp, aldanmıyorsun,
Uzaydan mı geldin, yoksa aydan mı?

Hile hurda nedir, hiç bilmiyorsun,
Büyüklerle karşı, diklenmiyorsun.
Çılgınca tepinip, eğlenmiyorsun,
Uzaydan mı geldin,yoksa aydan mı?

Kızınca bağırp, çağırmıyorsun,
Kimseye acıyıp, kayırmıyorsun.
Bir de adam seçip, ayırmıyorsun,
Uzaydan mı geldin,yoksa aydan mı?

Adem Uysal

Üç yüz Canı Kurban Ettik

Kara haber çabuk geldi Soma'dan,
Böyle acı göstermesin yaradan.
Bu ölümler sanmayın ki sıradan,
Üç yüz canı kurban ettik Soma'da.

Bu ilk değil daha önce de oldu,
Yeraltında nice canlar son buldu.
Ciğerler dağıldı, yandı kavruldu,
Bir çok canı yitirdik biz Soma'da

Kimisi genç idi, kimisi yaşlı,
Kimisi sakindi kimi telaşlı.
Kimisi sert, kimi yumuşak başlı,
Canlarımız kaldı bizim Soma'da

Önlemi alınmış olsaydı eğer,
Heder olup gitmezdi madenciler
Ocağı sık sık denetlememişler,
Yoksa bunlar yaşanmazdı Soma'da

Ne olursa olsun onun nedeni,
Geri getiremez kimse gideni.
Toprağa karışır onun bedeni,
Hiçbir önlem alınmamış Soma'da.

Kimse unutmasın yaşananları,
Bir kuş gibi uçup gitti canları,
Tarih yazsın artık şu olanları,
Gözyaşları ırmak oldu Soma'da

Ders olmalı herkese bu felaket,
Fayda vermez son andaki nedamet.
Aman bizden uzak olsun musibet
Yüzler biraz zor gülecek Soma'da.

Adem Uysal

Ümmühan

Seher vakti, çekip gittin nagehan,
Fırakından, annen baban perişan.
Gözyaşları, ırmak olmuş akıyor,
Neredeysen, çık gel artık Ümmühan.

Yeter artık, ayrılıktan el aman,
Söyle, sensiz nasıl geçer bu zaman?
Annen baban, yollarına bakıyor,
Neredeysen, çık gel artık Ümmühan.

Dön gel artık, bu ayrılık çok yaman,
Sen gidince, her yer oldu toz duman.
Kardeşlerin, kafasına takıyor,
Neredeysen, çık gel artık Ümmühan.

Sokaklarda, yığın yığın sap saman,
Söylesene, dayanır mı buna can?
Bu ayrılık sineleri yakıyor,
Neredeysen, çık gel artık Ümmühan.

Gittiğin yer, çok mu uzak, söyle can,
Döneceksin, varsa sende o vicdan.
Gül dalına, bülbül konmuş şakıyor,
Neredeysen, çık gel artık Ümmühan

Adem Uysal

ÜzGÜNÜM DoSTuM

Seni alkışlayıp,
Göklere çıkarmadığım,
Yağ çekip, gaza getirmedğim için,
Üzğünüm.
Dolduruşaya getirip,
Dolmuşaya bindirmedğim için de,
Çok üzğünüm.
Senden olmayan vasıflarla,
Seni övmemedğim, yüzüne gülüp,
Arkandan kuyunu kazmadığım için de,
Üzğünüm dostum.
İnanmadığım şeyi,
Ne söyler ne yaparım.
İstesem de, ikiyüzlülük yapamam.
Kimse benden böyle bir şey istemesin,
Şayet isterse,
Benim, onun gibilerle işim olmaz.
Ben kendimi iyi tanırım,
Maske takıp dolaşamam,
Yüzümü kimseden saklayamam.
Duygu sömürüsü dersin,
Onu asla beceremem.
Becersem de yapmam, yapamam.
Onu bana kimse yaptıramaz.
Bir kez, hatta binlerce kez daha,
Üzğünüm dostum,
Bilmem anlatabildim mi?

Adem Uysal

ÜzÜLÜR KaHRoLuRuM

Ne zaman, ağlayan bir çocuk görsem,
Vicdanım sızlar, gözlerim dolar.
Yüzüne bakamam, utancımdan,
Suçlu hissederim, kendimi birden.
Ne zaman, çevremde bir haksızlık görsem,
Şinirlerim bozulur, kendimi zor tutarım,
Üzülür, kahrolurum,
La havle çekerim öfkemden.
Büyük balık, küçük balığı yutar demişler,
Onlar hayvan, sen insansın, demezler mi adama.
İnsanlıktan çıkıyor, asıp kesiyorsun,
Güçlüsün ya, güçsüzü ezip geçiyorsun.
Sahi, sen kendini, ne sanıyorsun?
Kimsesiz gördüğünü, kimsesiz sanma,
Görünüşe bakıp, sakın aldanma.
Dikkat et, sen beşersin,
Kah şaşar, kah düşersin.
Düşüğünü görenler,
Dönüp bakmazlar yüzüne.
Sen yardım istedikçe,
Aldırmazlar hiç sözüne.

Adem Uysal

Vah Vah Derler

Ne ahlar fayda verdi, Şu perişan halimize,
Ne vahlar kafi geldi, hal-i pürmelalimize.
İmdat diye bağırsak, kimse dönüp bakmaz bize,
Tuzu kuru olanlar, yalancıkdan vah vah derler.

Kafir için cennettir, mü'mine zindan bu dünya,
İnkarcılar bitmesin ister, gördükleri rüya.
Onlar için cennet de cehennem de birmiş güya,
Başları sıkışınca, göstermelik ah vah derler.

Dünya derin bir kuyudur, görünmez onun dibi,
Keşke'lerle geçip gitti ömrümüz rüzgar gibi.
İnsanlar emanetçi, Odur her şeyin sahibi,
Emaneti kaybedince, üzülp eyvah derler.

Şu kısacık ömrümüzde, kah ağladık kah güldük,
Yeri geldi çok sevindik, yeri geldi üzüldük.
Dünya bize zindan oldu. daha ölmeden öldük,
Bizi öldü sananlar, acımadı Allah derler.

Adem Uysal

Varsın Herkes Deli Desin

Sırtında çapa kürek,
Mangal gibi bir yürek.
Herkes ona deli diyor,
O bunu hiç haketmiyor.
Adam, çok çok akıllı,
Bahçe işlerinde uzman,
Akıllıdan el aman.
Bu zamanda,
Deli olmak istiyor insan.
Eskiden çok okurmuş,
Düşünüp kafa yormuş.
Prof. olmalıymışım diyor,
Kıpır kıpır, yerinde duramıyor.
Adam çalışıp çabalıyor,
El açıp dilenmiyor,
Alın terini yiyor.
Helal be, sana Remzi,
Varsın herkes deli desin,
Sen deli değilsin.
Akıllıyım diyenlere,
Yetim malı yiyenlere,
Yuh olsun be Remzi.
Herkes senin gibi olsa,
Polise hiç gerek kalmaz.
Tüm insanlar deli olsa,
Bu denli savaş olmaz.

Adem Uysal

VaTan BeNiM aNaMDıR

Vatan nedir diye, sorunca komutan,
Vatan benim anamdır dedi hemen.
Demek ki Mehmet,
Anası gibi seviyordu onu,
Ölüm de olsa sonu.
Vatan benim anamdır dedi,
Tüm dünya duysun istedi.
Anasının namusuna leke sürdürmedi,
Ölmek var dönmek yok dedi.
Ölmedi işte, yaşıyor Mehmet,
Şehitler ölmezdi elbet.
Hem anası uğruna bir can neydi ki,
Yeter ki vatan topraklarına düşman ayak basmasın,
Yeter ki, minarelerden ezan sesleri susmasın.
Mehmetler tek vücut, her an tetikte,
Savaş ise savaş, barış ise barış,
Biz hepsine varız.
Yetmiş üç milyon, biz hepimiz kardeşiz.
Aynı ananın çocuklarıyız,
Onun namusuna leke sürdürmeyiz.
Biz kimsenin topraklarına göz dikmeyiz,
Birisini canımızı yaktı mı, onu da asla affetmeyiz.
Barbar değiliz, hiç olmadık, olamayız da,
İçiniz rahat olsun, ey medeni Avrupa!

Adem Uysal

VaTaNıMı SeViYoRuM

Bereketli toprakları,
Lapa lapa yağan karı,
Çok sıcaktır insanları,
Ben ÷lkemi seviyorum.

Dereleri ırmakları,
Obaları oymakları,
Lezzetlidir kaymakları,
Vatanımı seviyorum.

Ovaları ve dağları,
Zümrüt gibidir bağları,
Serin eser rüzgarları,
Türkiyemi seviyorum.

Toprağını çamurunu,
Teknedeki hamurunu,
Çisil çisil yağmurunu,
Ben yurdumu seviyorum.

Adem Uysal

VaY HaLiNE

Yıllar geçer ömür biter,
Zaman gitme zamanıdır.
Viranede baykuş ter,
Artık mrn son anıdır.

Her nesnenin vardır sonu,
Sona doğru gidiyoruz.
Yalan dünya eni konu,
Ona veda ediyoruz.

Erir gider hızla zaman,
Bu tünelden herkes geçer.
Bu dünyada eken insan,
Ahirette onu biçer.

Mcrimleri kabir sıklar,
Asla sormaz kimliğini.
Yılan ıyan onu sokar,
Herkes bulur ettiğini.

Münker ile Nekir gelir,
Başlar kabir sualine.
Bazıları cevap verir,
Bazısının vay haline!

Adem Uysal

VaZgEçMeM

Balık kavağa çıksa,
Sular tersine aksa,
Dünya tepemden baksa,
Bildigimden vazgeçmem.

Semadan katran aksa,
Ateş denizi yaksa,
Sular göklere çıksa,
Anlatmaktan vazgeçmem.

Karınca fili yutsa,
Dağlar yüzüstü yatsa,
Okyanuslar buz tutsa,
Söylemekten vazgeçmem.

Kaplumbağalar uçsa,
Aslan kediden kaçsa,
Pedagogluk bir suçsa,
Asla ondan vazgeçmem.

Gökyüzünden taş yağsa,
Tavşan ayıyı boğsa,
Güneş batıdan doğsa,
Ben devamdan vazgeçmem.

Adem Uysal

Veda Vakti

Dar-ı dünya hiç yüzüme gülmedi
Eşim dostum hatır gönül bilmedi
Akan gözyaşımı kimse silmedi
Dostlar hakkınızı helal ediniz.

Dar-ı dünya neden gözün doymuyor
İki günün bir birine uymuyor
Neden kimse feryadımı duymuyor
Dostlar hakkınızı helal ediniz

Dar-ı dünya yeter senden el aman
Akıl almaz tuzakların pek yaman
Veda vakti yaklaşıyor an be an
Dostlar hakkınızı helal ediniz.

Dar-ı dünya bilmem sana ne deyim
Dar-ı ukba beni bekler gideyim
Eşe dosta artık veda edeyim
Dostlar hakkınızı helal ediniz

Adem Uysal

VeDa eT

Baban seni okutmuş, adam olasın diye,
Sen onu unutmuşsun, söyle bakalım niye?
Zamanında verseymiş, seni bir tamirciye,
Belki adam olurdun, babanı ağlatmazdın.

Bak adamın haline, yaşlanmış görüyorsun,
Utanmadan babana, bağırıp duruyorsun.
Bağırarak hafif kalır, belki de dövüyorsun,
Aklın olsa babanı, sokaklara atmazdın.

Baban huzur evinde, yollarına bakıyor,
Sular ırmaklar gibi, gözünden yaş akıyor.
Biricik torununu, görmeye can atıyor,
Ona biraz acısan, yollara bakıtmazdın.

Seni de çocukların, koyacaklar oraya,
Yavaş yavaş veda et, villaya arabaya.
Artık başka açıdan, bakacaksın dünyaya,
Hayırlı evlat olsan, babana kin tutmazdın.

Pencerenin önünde, bekleyip duracaksın,
Pişman olup başını, taşlara vuracaksın.
Çaresi yok babanın, ahını alacaksın,
Sağlıklı düşünseydin, tuzu bala katmazdın.

Adem Uysal

VeYL oLsUN

Bir çok insan, bakar geçer örene,
Her yer ören olsa, ondan köre ne?
Sözümüz yok, baktığını görene,
Baktığını, görmeyene veYL olsun.

Aldırma sen, yerli yersiz ürene,
Sıkı sarıl, inancına törene.
Helal olsun, baktığını görene,
Gerçekleri, görmeyene veYL olsun.

Şaşarım ben, ecdadını yerene,
Kutsallar üstüne, bahse girene.
Ne diyeyim, baktığını görene,
Baktığını, görmeyene veYL olsun.

Ne mutlu toprağı, kazıp sürene,
Yetime yoksula, bol bol verene.
Birşey denmez, baktığını görene,
Geçekleri, görmeyene veYL olsun.

Ne mutlu o, menziline erene,
Servetini, hak yoluna serene.
Selam olsun, baktığını görene,
Baktığını, görmeyene veYL olsun.

üstadların ikramı;

Münî mi hakiki deyip bilene,
Hem başka bir nimet geçmez eline
Kâinat gösterir, kulun gözüne,
Görmeyen kullara, gene veYL olsun.....Bedri Tahir Adaklı

Adem Uysal

Vicdan

Huzurlu uyumak istiyorsan Şayet gece boyunca,
Vicdanın rahat olmalı, başını yastığa koyunca.

Adem Uysal

ViCDaN SIZLaR

Ciğer yanar, dalak sızlar,
Hain olur, dalaksızlar.
Burun ağrır, kulak sızlar,
Hakkı duymaz, kulaksızlar.

Beyin durur, zeka sızlar,
Anlayamaz, zekasızlar.
Alın ağrır, kafa sızlar,
Düşünemez, kafasızlar.

El çalışmaz, parmak sızlar,
Tutunamaz, parmaksızlar.
Ayak ağrır, tırnak sızlar,
Kazıyamaz, tırnaksızlar.

Yürek acır, vicdan sızlar,
Zalim olur, vicdansızlar.
Dizler ağrır, taban sızlar,
Korkak olur, tabansızlar

Adem Uysal

Vicdanın Varsa

gözlerin yatağından fırlamış sanki,
sende bir tuhafılık mı var,
yoksa bana mı öyle geliyor?
sakın bir şeyim yok deme bana.
kimbilir belki de vicdanındır,
seni böyle huzursuz eden,
geceleri rahat uyutmayan,
hop kaldırıp hop oturtan.
rahat rahat uyuyabiliyor musun,
başını yastığa koyduğunda,
kabussuz geçiyor mu gecelerin,
renkli rüyalar görebiliyor musun, ondan haber ver.
başın yastıkta gözün tavanda,
gece boyunca, bir o yana bir bu yana,
dönüp duruyor, uyuyamıyorsan,
sen vicdan azabı çekiyorsun.
yasalar belki yapışmaz yakana,
suçlu bulmaz, mahkum etmez.
peki ya vicdanın,
seni affeder mi sanıyorsun?
vicdanın varsa, sesini dinle,
yoksa öyle bir tökezlersin ki,
yere çakılırsın da,
vicdansızlar bile acırlar sana.

Adem Uysal

Virüsler

İnsanlığı yok etmek için,
Hemen bir virüs seçin.
Silah mı dediniz?
Geçin efendiler, onu geçin.
Silaha ne gerek var efendim,
Virüsten daha etkili, silah mı olurmuş.
Ansızın ortaya çıkıveren,
İnsanları kırıp geçiren, katil virüsler.
Önce kuş gribiyle tanıştık,
Tavuktan, yumurtadan uzaklaştık.
Ayıptır söylemesi, korkup kaçtık.
Onları mutfağa sokmadık.
Kuş gribi gitti,
Kene düştü gündeme.
Hop oturup hop kalktık,
Sonunda, onu da atlattık,
İşte size bir yenisi,
Domuz gribi.
Domuzlar itlaf edilmeli,
Tavuk ve kuşlar gibi.
Aksi halde virüsler,
Gider gider, gelir geri
Temizliğe biraz, özen göstersek,
Gereken, önemi versek,
Virüsler böyle, gezip dolaşmaz.
Belki bu kadar, tehlike saçmaz.

Adem Uysal

VuR TeKmEYİ!

Sen,
Şişenin, arkasına saklanan, yüreksiz,
Alkolün kölesi,
Toplumun yüz karası.
Kafan mı bozuldu?
Kursunlar masayı,
Otur başköşeye,
Başla kafayı çekmeye.
Bağır, çağır, eşine, çocuklarına,
Hatta vur, kır, hastanelik et hepsini.
Hayata mı küstün?
Hiç durma, tek başına,
Doğru meyhaneye!
Çağır meyhaneciyi, donatsın masayı.
Ağırdan mı aldı, vur tekmeyle!
Çocuğunun yaş günü mü var?
Hemen otur masaya,
Şeni bekliyor bak, şişe ile bardaklar,
Öyle uzaktan olmaz, yaklaş da tadına bak.
Amirinden fırça mı yedin?
Sarıl şişeye,
Biraz içtin mi, kafayı bulur,
Unutursun her şeyi.
Dilediğini söyle artık, korkma,
Sen erkek değil misin?
Alkol kullananlar, iyi bilirler,
Kafayı bulunca insan, şuurunu kaybeder,
Ne söylediğini bilir, ne söyleneni anlar,

Adem Uysal

Vurun Abalıya

İşler sarpa mı sardı,
Piyasa çok mu durgun?
Hiç suçlu aramayın,
Kesin odur,
Vurun abalıya!

Başınız belada mı,
Holdinginiz mi battı,
Yoksa anarşi ve terör?
Mutlaka onun parmağı vardır,
Vurun abalıya vurun!

Avucunuz mu kaşındı?
Dövün abalıyı.
Kimi kimsesi yoktur garibin,
İtiraz edemez.
Vurun abalıya!

Durun!
Ona vurmadan önce,
Elinizi vicdanınıza koyun.
O mu icad etti, anarşiyi terörü,
Tsunamiyi, depremi?

Trafik canavarını, enflasyonu,
Yangını, seli,
O mu sardı başınıza,
Söyler misiniz,
Abalı size ne yaptı?

Abalının suçu yok, artık ona sataşmayın,
Ortada bir suç varsa,
Kendinizde arayın.
Yeter artık vurmayın
Abalıya vurmayın, abalıya vurmayın....

Adem Uysal

Ya anlamadın ya da yanlış kitap okudun sanırım

Beklenen şehir içi otobüsü nihayet gelmiş insanlar ayakta kalmamak için, itişe kakışa araca binme mücadelesi içindeydi. Üniversite öğrencisi olduğumu sandığım bir genç kalktı ve 'Buyrun oturun' diyerek bana yer verdi. Ben teşekkür ettim ve iki durak sonra ineceğimi söyledim. O ısrar edince kabul etmek zorunda kaldım ve yeniden teşekkür ettim. Aracın arka tarafındaki yolculardan birisi yüksek sesle konuşuyordu. 'Siz buna saygı mı diyorsunuz ne saygı be... Bu olsa olsa orta çağın karanlık hayat anlayışıdır.. Normal karşılamak lazım bunlar kitap da okumazlar. Ben son dört ay rahatsızdım fazla okuyamadım, sadece 21 kitap okuyabildim.....Dişimi sıktım cevap versem insanlar rahatsız olacaktı, sabrettim.

Arkadaşım sen ya okuduğun kitapları anlamadın, ya da yanlış kitap okudun. Yoksa o kadar kitabın birinden birinde mutlaka sevgi ve saygı geçmiştir.

Adem Uysal

Ya Rahman (akrostiş)

Yüzümüz yok bir kez daha bizi affet demeye,
Affetmek senin şanıındandır rabbimiz.

Rahmetini esirgeme biz mücrim kullarından,
Allah'ım sen koru bizleri nefsmizin tuzaklarından
Hilecilerin hilesinden, şerlilerin şerrinden.
Merhametlilerin en merhametlisi olan Rabbim.
Allah'ım hesap gününde yüzümüzü kara çıkarma
Nimetlerini görmeyen gözlere yuh olsun.....

Adem Uysal

Ya Siz?

Bazıları ad,
Bazıları adavet,
Bazıları adalet peşinde,
Ya siz?

Bazıları ay,
Bazıları ayıp,
Bazıları aydınlık peşinde,
Ya siz?

Bazıları ar,
Bazıları arı,
Bazıları arıtım peşinde,
Ya siz?

Bazıları bar,
Bazıları baryum,
Bazıları barış peşinde,
Ya siz?

Bazıları cin,
Bazıları cinnet,
Bazıları cinayet peşinde,
Ya siz?

Bazıları çay,
Bazıları çaydanlık,
Bazıları çaylak peşinde,
Ya siz?

Bazıları def,
Bazıları defile,
Bazıları defolu mal peşinde,
Ya siz?

Bazıları ek,
Bazıları ekin,
Bazıları ekmek peşinde,
Ya siz?

Bazıları et,
Bazıları etik,
Bazıları etiket peşinde,
Ya siz?

Bazıları ev,
Bazıları evlilik,
Bazıları evlat peşinde,
Ya siz?

Bazıları fay,
Bazıları fayda,

Bazıları fayton peşinde,
Ya siz?

Bazıları gar,
Bazıları garaj,
Bazıları garip peşinde,
Ya siz?

Bazıları har,
Bazıları harar,
Bazıları hararet peşinde,
Ya siz?

Bazıları ip,
Bazıları ipek,
Bazıları ipotek peşinde,
Ya siz?

Bazıları kaz,
Bazıları kazı,
Bazıları kazanç peşinde.
Ya siz?

Bazıları man,
Bazıları manav,
Bazıları mangal peşinde,
Ya siz?

Bazıları nar,
Bazıları nardenk,
Bazıları naranciye peşinde,
Ya siz?

Bazıları oy,
Bazıları oyun,
Bazıları oyuncak peşinde.
Ya siz?

Bazıları öz,
Bazıları özveri,
Bazıları özenti peşinde,
Ya siz?

Bazıları para,
Bazıları paradigma,
Bazıları para psikoloji peşinde.
Ya siz?

Bazıları sap,
Bazıları sapak,
Bazıları sapık peşinde,
Ya siz?

Bazıları Çek,
Bazıları Şeker,
Bazıları Şekil peşinde,
Ya siz?

Bazıları tas,
Bazıları tasa,
Bazıları tasma peşinde,
Ya siz?

Bazıları ur,
Bazıları urban,
Bazıları urgan peşinde,
Ya siz?

Bazıları yüz,
Bazıları yüzük,
Bazıları yüzsüzlük peşinde,
Ya siz?

Bazıları zer
Bazıları zerre,
Bazıları zerzevat peşinde,
Ya siz?

Adem Uysal

Ya TuTARSA DeDiK

Göle maya çalmakla geçti,
Şu kısacık ömrümüz.
Ya tutarsa dedik,
Tutmadı!
Yoğurttan vazgeçtik,
Ayran bile görmedik.
Toto loto oynadık,
Milli piyango aldık,
İşi şansa bıraktık,
Olmadı!
Çalışıp yorulmadan,
Hazıra konacak, zengin olacaktık,
Zenbille inecek sandık,
Tabi ki aldandık.
Geç yoğurdu ayranı,
Kuru ekmek bulamadık.
Aslında biliyorduk,
İşin kadük oduğunu.
Ya tutarsa dedik, ümitlendik,
Bulutsuz havada yağmur bekledik.
Emeksiz yemek olur mu hiç?
Düşünemedik!

Adem Uysal

Yabancı olsun!

Çocuklarımız,
Yerli malı haftasını kutlarken,
Biz herşeyin yabancısını isteriz,
Yerli mi avrupalı mı?
Sorup araştırırız,
Oturduğumuz kent,
Toplumun değer yargıları,
Değişiyor hergün her saat,
hızlı bir değişim yaşıyoruz.
lokantalar restaurant oldu,
kahvehaneler cafe.
pardon, bir de interneti olacaktı.
internet cafe oldu.
kütüphaneler dolup taşardı,eskiden
şimdi internet cafeler var.
oteller hotel, motel oldu,
pardon, pansiyonu unuttuk.
insanlar da değişti,
özellikle gençler!
ne büyük biliyorlar, ne küçük.
esnaf da çok değişti.
'Ben siftah yaptım,
komşum yapmadı, siz ondan alın.'
diyecek esnaf, hani nerede?
memurumuz da değişti,
sanki fahri olarak, görev yapıyor da,
bir an önce
mesainin bitmesini bekliyor.
öğrenci, öğretmen ve daha bir
çokları.
toplum diyelim kısaca,
toplum da çok değişti.

Adem Uysal

yağmur

Dışarıda yağmur,
Kimine göre rahmet ve bereket,
Kimine göre felaket.
Sokakta koşuşan insanlar,
Penceremin camını yumruklayan öfkeli rüzgar.
Kulakları sağır eden gök gürültüsü,
Pencerenin önünde sokağı seyrediyorum,
Yağmur beni alıp götürüyor,
Daha önce hiç görmediğim diyarlara.
Küçücük damlacıkların birleşerek,
Nasıl sel olup aktığını düşünüyor,
Uçsuz bucaksız okyanusları,
Ansızın çıkan fırtınaları,
İri gövdeli, köpek balıklarını görür gibi oluyorum.
Hayatı karartan tsunamiler,
Evsiz barksız kalan insanlar,
Açlık ve sefaletten feryat eden bebekler geliyor gözlerimin önüne.
Kimsesiz yaşlı ve hastaların iniltileri çınlıyor kulaklarımda.
Sokağa bakıyorum,
Yağmura aldırmadan yürüyen öğrenciler.
Dünya yıkılsa, umurlarında değil,
Duvarın dibinde bir yavru kedi,
Şaşkın gözlerle çevresine bakıyor,
Zayıllı soğuktan tir tir titriyor,
Yağmurun dinmesini bekliyordu.
İnsanlar yanı başından geçip gidiyor,
Bir çoğu onu görmüyordu bile.
Nihayet beklenen an geldi,
Yağmur kesildi, hayat normale döndü.

Adem Uysal

Yakma Dedi Ateşe

Bana kocaman bir ateş yakın dedi
Kaşarlanmış hergele.
Adam tam bir psikopat
Şuna bakın siz hele
Akli sıra İbrahim ' i ateşte yakacak
Karşısına geçip seyre bakacakmış
İnsanlar merakından birbirine soruyordu
Bilen varsa söylesin bu ateş niye?
Cevap fazla gecikmedi
Dediler İbrahim putları kırdı diye
Nemrut onu yakacakmış
Yakma dedi ateşe Halık-ı Zülcelal
Ateş emre boyun eğdi serinledi behemahal
O insan değildi ki itiraz etsin
Emre karşı gelip yakarım ben desin
Dediler sonra ne oldu
Putlar bıyık altından Nemrut ' a gülüyordu
Sizler bizi elinizle yonttunuz
Şimdi kalkmış bizlere tapıyorsunuz
Birer kaya parçası sizin taptıklarınız
Bizim size ne faydamız dokunur ne zararımız

Adem Uysal

Yalan

Dilin afetleri saymakla bitmez,
Söylediğin söze dikkat et canım.
Doğru söz, herkesin hoşuna gitmez,
Sen yine ona rağbet et gülüm.

Lafını tartarsan, pişman olmazsın,
Söylediğin sözü, iyi tart canım.
Doğru söyler isen, dostsuz kalmazsın,
Dostlarını kırma, sakın ha gülüm.

Varsın, seni dokuz köyden kovsunlar,
Sakın doğruluktan ayrılma canım.
Derinin içine saman koysunlar,
O halinle bile, dürüst ol gülüm.

Dünya senin olsa, yalana sapma,
Yalan söz, yılandan kötüdür canım.
Allah'tan gayriye, sakın ha tapma,
Yalan söyleyenler, güler mi gülüm?

Adem Uysal

YaLaN DüNYA

Lokman hekim diye, birisi vardı
Hasta olanlara, ilaç yapardı
Bu dünyadan onu, ölüm kopardı
Ona mı kalacak, bu yalan dünya

Musa' nın kavminden, zengin Yahudi
Serveti herkesin, dilinde idi
Rabbimin sillesi, anında indi
Karun' u da yedi, yuttu bu dünya

Firavun'a yardım, etti o Haman
Onları da yedi, bitirdi zaman
Mekanları şimdi, toz ile duman
Kimseye kalmadı, bu yalan dünya

Nemrut İbrahim'i, yakmak istedi
Bana çalı çırpı, toplayın dedi
Vadiler dolusu, yakacak geldi.
Onu da götürdü, bu yalan dünya.

Hani nerede o, sultan Süleyman
Onu zikretmede, Hazreti Kur'an
Sonunda gelince, ilahi ferman
Ona da kalmadı, bu yalan dünya

Gelenler gittiler, geldiği yere
Ruhları yükseldi, hemen göklere
Bedenleri konuk, oldu makbure
Hepsini bitirdi, bu yalan dünya

Adem Uysal

Yalan Söyler

Dibi delik testi dolmaz,
Dürüst olanlar yıkılmaz
Kötü olan huzur bulmaz
Bulur diyen yalan söyler.

Kökü yoksa ağaç bitmez
Giden gelmez gelen gitmez
Ateş yoksa duman tütmez
Tüter diyen yalan söyler

Çatal kazık yere batmaz
Batsa bile dikiş tutmaz
Dost dostunu asla satmaz
Satar diyen yalan söyler

Her canlının eceli var
Kimi ölür kimi yaşar
Akıl durur mantık şaşar
Şaşmaz diyen yalan söyler

Viranede bülbül ötmez
Ekmeyince mahsul bitmez
Savurgana dünya yetmez
Yeter diyen yalan söyler

Allah birdir şeriki yok
Afrika aç Avrupa tok
Çok oldu bu Avrupa çok
Değil diyen yalan söyler

Adem Uysal

Yalnız Değilsiniz

Akşam olup el ayak çekilirken, yavaş yavaş sokaklardan,
Yalnızlığım beni izler karşı kaldırımdan
Bir hüznün çöker üstüme nedendir bilmem
Olanları bir sır gibi saklarım, kimseye söyleyemem.
Bizimki emin olunca sokağın boşaldığından,
Bir kuş gibi süzülüp girer odama, açık duran pencereden
Kendi evi gibi çevreyi bir kolaçan eder.
Çay demlemek için mutfağa giderim
Oralı olmaz, yüzü kızarmaz peşimden gelir
Şaklabanlıklar yapar beni güldürmek için
Lakin ne yapsa nafiye, benim gibi o da bilir.
Hemen her gece biz böyleyiz,
Yalnızlığımızla ikimiz, sohbet eder dertleşiriz
Güneşin ilk ışıkları vurunca pencereme,
Şöyle bir bakarım nereye gitti diye.
O çoktan gitmiştir, veda bile etmeden,
Kimbilir şimdi nerededir.
Ben bir tek şey bilirim,
Oda hiç bir şey bilmediğim
Herkes duysun, yalnız değilim
Sizler de dostlar
Sizler de yalnız değilsiniz.
Yetmiş üç milyon, biz hepimiz kardeşiz

Adem Uysal

Yanık Kokusu Geliyor

Ebucehil'i görüyorum
Ateşin içinde debeleniyor
Salyalar akıyor ağzından
Firavun, Nemrut da orada
Yanıp kömür olmuşlar
Şu işe bakın hele
Ebu Lehep denen hergele
Karısıyla birlikte
Odun taşıyor cehenneme
Yanık kokusu kaplamış her yeri
Çiğlikler yükseliyor
Cehennem çukurlarından
Fokur fokur kaynıyor
Cehennemin ateşi
Ebucehil'i görüyorum
Derisi yandıkça
Yenisi çıkıyor
Azabı sürekli tatsın diye
Putlar kıs kıs gülüyor
Oh olsun diyor
Yanık kokusu yayılıyor çevreye
Odun dayanmıyor cehenneme
Ateş doymak bilmiyor
Daha yok mu getirin diyor
Feryatlar yükseliyor
Yanık kokusu geliyor...

Adem Uysal

Yanlış Yaptık

Bir yerlerde yanlış yaptık, ama nerede?
Yüz kişiye sorun, gelir yüz farklı yorum.
Gelsin de, farklı gelsin.
Yanlışta ısrar edilmesin.

Yanlış yaptık, tamam, ama ne zaman?
On yıl önce mi, yüz yıl önce mi?
Yaptığımız yanlış kabullenmiyor,
Suçu dış güçlere, ya da kadere yüklüyoruz.

Bir yanlış yaptık, ama nasıl?
Bilerek mi yoksa farkında olmadan mı?
Nerede, ne zaman nasıl olursa olsun,
Kabul etmeliyiz, biz yanlış yaptık.

Tatlı yalanlar söylerken birbirimize,
Samimi değildik, davranışlarımızda.
Sahteydi her şeyimiz, yapmacıktı,
Oturuşumuz kalkışımız jestimiz.

Milletçe çekiyoruz ceremesini,
Yapılan yanlışların.
Atılan yanlış adımların,
Sıkılan palavraların.

Adem Uysal

YaNMaSIN

Günahım çok benim, affet Allahım!
Merhamet et, müslümanlar yanmasın.
Öyle az buz değil, benim günahım,
Sana iman eden, kullar yanmasın.

Cehennem ateşi, insanı yakar,
Merhamet et, ehl-i iman yanmasın.
İblisin işi yok, seyrine bakar.
İblis yansın, ehl-i kible yanmasın.

Ey Allahım, senden medet isterim,
Müslümanlar, şeytana aldanmasın,
Kapından kovarsan, kime giderim?
Sana secde eden, kullar yanmasın.

Senin tövbe kapın, açık her zaman,
Ne olur o kapı, hiç kapanmasın.
Pişman olup, tövbe ederse insan,
Merhamet et, tövbe eden yanmasın

Adem Uysal

yarasalar

Gece, serince siyah örtüsünü,
Şehrin üzerine.
Gündüz ile,
Nöbet değiştirirler sessizce.
Yarasalar bayram eder,
Karanlık çöktü diye.
Gece hiç bitmesin isterler,
Uçuşup dans ederler.
Gece, alıp emzirir onları sabaha kadar,
Ay ışığında yıkanır kirlerinden yarasalar.
Nerede bir ışık görseler,
Hemen kaçıp uzaklaşırlar.
" Allah' ın nurunu
Ağızlarıyla söndürmek isterler " (*)
Lakin beceremezler.
Söndüremediler, söndüremezler.
Güneş karşı dağların arkasında
Sabırsızlanmaktadır.
Yarasalar hazır kıta,
Gitmek için beklerler.
Kaşla göz arasında,
Ortadan kaybolurlar.
Gece gider gündüz gelir,
Güneş ışıkları siler süpürür.
Geceye ait ne varsa,
Yeni bir gün başlar.
Kirlenmemiş tertemiz,
Pırıl pırıl.

Adem Uysal

Yardım Et

İnsanlık bunalımda, çıkış yolu arıyor,
Herkes kendi yolunu, en doğrusu sanıyor.
Yanlış yolda olanın, dünyası kararıyor,
Rabbim bize yardım et, kendi yolunu göster.

İnsanlar kurtuluşu, yanlış yerde arıyor,
Allah varken kullara, yalvarıp yakarıyor.
Fitne fesat son hızla, tüm dünyayı sarıyor,
Rabbim bize yardım et, nurlu yolunu göster.

Dünya cadı kazanı, fokur fokur kaynıyor,
Yolun sonu uçurum, insan hala aymıyor.
Tüm dünya onun olsa, gözü asla doymuyor,
Rabbim bize yardım et, doğru yolunu göster.

Müslümanlar uyanın, yeter uyuduğunuz,
Söyleyin kalmadı mı, sizin hiç sağduyunuz?
Son günlerde çıkmıyor, sesiniz soluğunuz,
Rabbim bize yardım et, kendi yolunu göster.

Gideceği yolunu, kendi seçmeli insan,
Madem ki çıkmaz sokak, gitmemeli o zaman.
Uyan islam alemi, uyan çanlar çalmadan,
Rabbim bize yardım et, nurlu yolunu göster.

dost kalemlerden....

Yürekler kararırken, temiz der durur diller
Paylaşmayı unuttuk, yardımdan uzak eller
Sevgisiz gönüllerde, nasıl açsın ki güller
Rabbim bize yardım et, nurlu yolunu göster.....Emine Yılmaz Dereci 1

Adem Uysal

Yarın Çok Geç Olacak

Bölünüp ayrılmayı yasak etmiş dinimiz,
Tefrikadan el aman girmesin aramıza.
Hizipçilik yaparsak düşmana yeniliriz,
Kimler merhem olacak o zaman yaramıza?

Hizipçilik illeti ölmekten daha beter
Maziye dönüp bakın o zaman anlarsınız
Paramparça olmuşuz artık bu kadar yeter
Sizler çocuk değil koskoca adamlarsınız

Afrikalı bir zenci rabbim Allah diyorsa
O benim kardeşimdir dünya ve ahirette
Allah ve rasülünün yolundan gidiyorsa
Onunla bir bütünüz ayrılmayız elbette

Mü'min isen mü'mini seveceksin der Kur'an
Öğrenmenin yaşı yok bunları bileceksin
Kitabından habersiz nasıl yaşar müslüman?
Yarın çok geç olacak dizini döveceksin.

Hep birlikte sımsıkı şu Kur'ana sarılın,
Sürüden ayrılanlar aç kurtlara yem olur.
Sizler birbirinize ne kūsün ne darılın,
Fitne fesat yayılır kuvvetiniz yok olur.

Adem Uysal

Yarınlara Dair

Rüyalar görürüm gözlerim açık.
Yarınlara dair.
İnsanlar görürüm yüzleri gülen,
Barış ve huzur içinde.
Birbirine saldırmayan,
Birbiriyle didişmeyen.
İnsanlar görürüm, farklı ırklara mensup,
Bir birinin kuyusunu kazmayan,
Kanını dökmeyen.
Rüyalar görürüm gözlerim açık,
Hiç kapanmasınlar isterim.
Asr-ı saadete giderim,
Zulmün beli kırılmış,
Zalimden hesap sorulmuş,
Yetimin yoksulun yüzünün güldüğü günlere.
Göz kapaklarım kapanmasın diye
Mücadele ederim kendimle,
Ülkem gelir gözlerimin önüne,
Bayrağım göklerde dalgalanmaktadır,
Ezan sesleri yankılanır dört bir yandan,
İnsanlar çok mutlu, gözlerinin içi gülmektedir.

üstadlardan

Dönsün diyerek

Dostlar kucaklaşır yakın uzakta
Dostluklar bayrama dönsün diyerek
Acemde, Almanda, Sudan, Kazakta..
Hasretlik ateşi sönsün diyerek

Bir yudum sevgidir, verdiğin sesli
Sevgidir niyazın, namazın aslı
Ona bayram eder ademin nesli
Acılar yürekte dinsin diyerek

Mazimi yorunca; elde kınaya
Gözüm dolu verdi, ona kinaye
Bayramı hapis etme dama, binaya...
Kardeşlik sokağa insin diyerek

Bayramın özünde yaşayan barış
Vallah dünya küçük, ölç bak! On karış
Kefenin cebine konmaz bir kuruş
Gerçekler özüne dönsün diyerek

Gazi Antepden sevgiler ve selamlar
Yıldırım öğretmen

Adem Uysal

Yasaklar!

Kılık kıyafete takılıp kalmayın,
Çalıştırın artık şu kafaları.
Giyim kuşamla çağdaşlık olmaz,
Değiştirin artık şu kafaları.
Tehditler savurarak, bir yere varılmaz,
Geliştirin artık şu kafaları.
Yasal olmayan yasaktan hesap sorulmaz,
Yeniden dizayn edin şu kafaları.
Canınız sıkıldıkça, yasak koydunuz,
Yasakçı zihniyetle bir yere varamazsınız.
Yarım aydınların aklına uydunuz,
Sittin sene, böyle kalamazsınız.
Her şey yasak!
Sağa dönmek, sola dönmek,
Yüksek sesle konuşmak,
En önemlisi de,
Kılık kıyafet yasağı.
Benim gibi giyineceksin,
Farklı giyinemezsin.
Yasak.

Adem Uysal

Yaşamak!

nedir yaşamak?
kimilerine göre
dünya nimetlerinden,
gönlünce faydalanmak,
enva-i çeşit nimetin,
içinde yüzmek.
başkaları, aç imiş, tok imiş,
ne yer ne içer,
umurunda olmamak.
kimilerine göre,
kendi yağıyla kavrulmak,
kimseye el açıp,
dilenmemek,
namerde muhtaç olmamak.
kimilerine göre,
bir ağacın gölgesinde dinlenmek,
kalkıp yoluna devam etmektir.
kimilerine göre,
nimeti verene şükretmek,
onun rızasını kazanmaktır.
belki de, nefes alıp verebilmektir.
başını yastığa koyunca,
rahatça
uyuyabilmek,
gülümseyerek uyanmak,
sağlık dolu bir güne,
merhaba diyebilmektir.

Adem Uysal

Yaşar Öğretmen

Eğitip öğretmek onun görevi
Geceyi gündüze katar öğretmen
Okuludur onun ikinci evi
Nöbette okulda yatar öğretmen

Karanlık yok olur gittiği yerde
Çevresine ışık saçar öğretmen
Görmeye manidir gözdeki perde
Toplumun ufkunu açar öğretmen

Ayın onbeşini ip ile çeker
Yarı aç yarı tok yaşar öğretmen
Daha genç yaşında kocayıp çöker
Okuldan okula koşar öğretmen

Hanımı para der gözüne bakar
Elini cebine atar öğretmen
Çocuklar bize bize de yok mu der
Pazarda yumurta satar öğretmen

Maaşın yarısı kiraya gider
Haliyle bu işe şaşar öğretmen
Öbür yarısı ile borcunu öder
Haline şükreder Yaşar öğretmen

İşinin ehlidir asla pes etmez
Bilgisine bilgi katar öğretmen
Uflayıp puflayıp yoruldu demez
Sınıfın nabzını tutar öğretmen

Okullar açılır ders zili çalar
Sınıfına koşar Yaşar öğretmen
Öğrenciyle dolup taşar sınıflar
Mutluluktan uçar Yaşar öğretmen

Veliler okulu yönetmek ister
Buna izin vermez Yaşar öğretmen
Sorun para ise bizde çok derler
Bu işlere şaşar Yaşar öğretmen

Tarlada bahçede görürsen eğer
İşte o gördüğün Yaşar öğretmen
Çalışmak ayıp mı hanımlar beyler
Kimseye el açmaz Yaşar öğretmen

Dolmuş verecek parası olmaz
Kah koşar kah yürür Yaşar öğretmen
Yollarda yürürken asla geç kalmaz
Böyle yaşar gider Yaşar öğretmen

Adem Uysal

Yatır

Yatırlara gidip, mum yakıyor,
Dilekler tutuyormuşsun.
Belki farkında değilsin ama,
Sen mum yakmakla kalmıyor,
Tüm beklentilerini,
Umutlarını da yakıyorsun.
Bazı uyanıklar,
Seni ve senin gibileri,
Sömürüyorlar.
Ağaçlara da bez bağlasaydın,
Benimki de laf mı yani?
Mumu yakan, bezi bağlamaz mı?
Şimdi beni iyi dinle,
Ne isteyeceksen,
Allah'tan iste.
Veren de O, alan da,
O' nun kapısından,
Kimse boş dönmemiştir.
Yeter ki sen iste.
Yalnız yatırlara gidip,
Orada yatanları,
Rahatsız etme.

Adem Uysal

Yavru Ceylan

Avcı vurmuş, yavru ceylan ağlıyor,
Feryad-ı enini, yürek dağlıyor.
Yaraları, ırmak olmuş kanıyor,
Zalim avcı, nasıl kıydın ceylana?

Ceylan, senin evin, oban nerede,
Sürü gitmiş, neden kaldın geride.
Avcılar pusuda, bekler derede,
Avcı nasıl kıydın, sen bu ceylana?

Kalplerde olmazsa, o havf-i yezdan,
Ne merhamet kalır, artık ne vicdan.
Size ne yaptı, bu zavallı hayvan,
Zalim avcı, nasıl kıydın ceylana?

Avcılar her yerde, seni arıyor,
Gelenden geçenden, haber soruyor.
Belki onlar seni, öldü sanıyor,
Avcı nasıl kıydın, sen bu ceylana?

Yavru ceylan, sen koşmana devam et
Avcıların suçu değil, cehalet.
Onlar bilmez, sen hakkını helal et,
Zalim avcı, nasıl kıydın ceylana?

Adem Uysal

Yavru Vatan

Türkler ve Rumlar, etle tırnak gibiydiler,
Birlikte ağlayıp, birlikte gülmüşlerdi yıllarca.
Birlikte göğüslemişlerdi, hayatın zorluklarını,
Düğün dernek kurup, birlikte eğlenmişlerdi.

Yıl, bin dokuz yüz altmış üç,
Toplu katliamlar başladı Kıbrıs'ta
Acımasızca kurşuna dizildi insanımız.
Çoluk çocuk, genç ihtiyar!

Yıl, bin dokuz yüz yetmiş dört,
Mevsim yaz, aylardan Temmuz.
Harekete geçti Türk ordusu,
Karadan, denizden ve havadan.

Tekbir sesleriyle inledi her yer,
Kaçacak delik aradı eokacılar! ,
Kanı yerde kalmadı masum bebelerin,
Enosis hayali suya düştü Rumların.

Bu mu mertlik, bu mu insanlık şerefsizler?
İnsanlığın yüz karası, alçak yaratıklar!
Hani nerede uygarlığınız gösterin,
Uygarlığı bizden aldı, daha dün dedeleriniz!

Adem Uysal

Yavrum

Bela-ü mihnetten uzak olasın,
Allah'ın yolundan ayrılmayasın.
Önünde sonunda Hakk'ı bulasın,
Hak'tan yana ol sen, daima yavrum.

Yerküre her an deveren ediyor,
Galiba dünyanın sonu geliyor,
Gelenler kalmıyor geri gidiyor,
Birgün gelir biz de gideriz yavrum.

Semavat-ı arzdan nida geliyor.
Evreni yaratan biri var diyor,
Mahlukat durmadan tesbih ediyor,
Kalk sen de tesbih et rabbini yavrum.

Aklın varsa hemen ibret alırsın,
Arif isen biraz geri kalırsın.
Abid isen rabbine yalvarırsın,
Hakkın hadimi ol daima yavrum.

Adem Uysal

Yayla Hasreti.

Güzel olur, bizim köyün yaylası,
Havalar ısınsın, öyle gidelim.
Şimdi gidemeyiz, tam kış ortası,
İlkbahar gelsin de, öyle gidelim.

Yüksek yerler, kırcı tutar, kar tutar,
Karlara erisin de, öyle gidelim.
Karlara altında, kardelen açar,
Kardelenler açsın, öyle gidelim.

Yaylamızda keklik olur, kuş olur,
Keklikler ötsün de, öyle gidelim.
Yollarında, çamur olur, yağ olur,
Yollar kurusun da, öyle gidelim.

Yaylamızda koyun, kuzu yayılır,
Çayır çimen olsun, öyle gidelim.
Akşam olur, koyun keçi sağılır,
Yayıklar yayılsın, öyle gidelim.

Yaylamızda, yağlı güreş yapılır,
Pehlivanlar gelsin, öyle gidelim.
Atlara binilir, cirit atılır,
Şenlikler başlasın, öyle gidelim.

Adem Uysal

Yaz Gitsin

Dışarıda hava ayaz,
Çok sıcak olacak bu yaz.
Ey kalemim, artık ne yazarsan yaz.
Kışı, baharı, yaz'ı yaz.
Çok yorma kendini soluklan biraz,
Dünü, bugünü, yarını yaz,
Yaz yazabildiğın kadar.
Unutma, hatır gönül olmaz bu işte,
Yalnız gözünü seveyim,
Yalan yanlış şeyler yazma.
Kış gitsin, bahar gitsin, yaz gitsin,
Yazacaksan, haydi durma yaz gitsin.
Gökyüzünde bulutlara,
Efil efil esen rüzgarlara da yaz.
Yaz gitsin be kalemim,
Yaz gitsin.
Çisil çisil yağın yağmurlara,
Dağlara, tepelere, ovalara,
Şu karşıki yamaçlara,
Güneşe, aya ve yıldızlara,
Lapa lapa yağın kara da yaz.
Kalelerin burçlarına,
Bebelerin avuçlarına da.
Bitsin artık kavgalar,
Kurusun dökülen kanlar.
Kardeşçe yaşasın insanlar,
Kaldırılsın yasaklar.
Yaz be kalemim,
İyiye, güzele dair her ne varsa,
Hepsini yaz, yaz gitsin...

Adem Uysal

Yazık Değil mi Sana?

Kaç kez söyledim sana, isyan etme kadere,
Ne tez inanıyorsun, duyduğun her habere.
Her şeyi dert edersen, üzüürsün boş yere,
Harap etme kendini, yazık değil mi sana?

Beterin beteri var, razı ol sen hakkına,
Fazla karamsar olma, şükret Allah aşkına.
Bocalayıp kalırsın, döndürürler şaşkına,
Aklını başına topla, yazık değil mi sana?

Bu kadar ihtirasla, bir yere varamazsın,
Yaşadığın hayattan, asla tat alamazsın.
Herkes gülüp oynarken, sen mutsuz olamazsın.
Bu kadar çok düşünme, yazık değil mi sana?

Bilmediğin konuda, kafa tutma kimseye,
Fazla dälma derine, yüzme bilirim diye.
Hak etmeyen insana, sakın düzme methiye,
Hor davranma kendine, yazık değil mi sana?

Bu dünyaya gelişin, rastlantı değil senin,
Şorulacak hesabı, aldığın her nefesin.
İçindeki uçmadan, göğsündeki kafesin,
Nefsini hesaba çek, yazık değil mi sana?

Adem Uysal

Yazıklar Olsun

Olur olmaz Şeye kafanı yorma,
Dermansız dertlere dūçar olursun.
Bal ile zehiri birlikte karma,
Sağlığın bozulur naçar kalırsın.

Kimsenin suçunu yüzüne vurma,
Mükemmel insanı çok zor bulursun.
Zalimi medhedip ardında durma,
Yaptığı her Şeye ortak olursun.

Yetimi yoksulu kenara itme,
Kitapla sūnnetle dūŐman olursun.
Ayrık otu gibi her yerde bitme,
Sonra yaptığına pişman olursun.

Söylenen her söze hemen inanma,
Bırak yalancılar atıp savursun.
Seni aldatırlar sakın ha kanma,
Dinleme onları konuşup dursun.

KomŐuların açken sen tok yatarsan,
Sorulacak senden haberin olsun.
Anneyi babayı evden atarsan,
Ne diyeyim sana yazıklar olsun.

Adem Uysal

YaZıLMıYoR

Çevremde, olup bitenlere,
Ne zaman, objektif açıdan baksam,
Gördüğüm manzara karşısında,
İrkilirim.
Ne zaman, pozif şeyler yazmak istesem,
Yazamam.
Tüm olumsuzluklar karşısında,
İsyan edesim gelir,
Edemem.
Sesimin çıktığı kadar, bağırarak isterim, bağırarak,
Yutkunurum.
Sokakta, asık suratlı insanlar,
Belli ki, hepsinin bir derdi var.
Trafik felc olmuş, beyni tırmalayan kornalar.
Kulak zarının, patladığını sanır insanlar.
Olanca sesiyle bağırarak,
Simitçiler, turşucular, midyeciler,
Kağıt mendil satan, küçük çocuklar.
Alacaklı gibi, yol kesen dilenciler,
Kaldırıma bırakılmış, şüpheli poşetler,
Onu izleyen, meraklı gözler.
Duraklarda, otobüs bekleyen insanlar,
İtişip kakışmalar,
Küfürler, tacizler.
Söyler misiniz bana, sevgili dostlar,
Bu durumda ben,
Nasıl, güzel şeyler yazabilirim?
Denemedim sanmayın,
Kaç kez denedim, olmuyor,
Yazamadım, yazılmıyor,
Ne yaparsan yap bir şey değişmiyor,
Beğenseniz de beğenmeseniz de,
İşte benim, ülkemin gerçekleri,
Bunlar hiç değişmez, yıllardan beri.

Adem Uysal

Yedim Dedi

Zavallı kafayı yemiş
Neden diye sorunca
Çok açtım, yedim be abi dedi.
Garibim kim bilir kime / neye takmıştı kafayı
Kesin önce sıyırılmış, sonra yemiştir.
Gözlerimin içine bakıp yutkundu
Doymadım abi yine açım dedi.
Dedim kelle paçaya ne dersin?
Yerim abi dedi gevrek gevrek güldü.
Bu konuda uzmanım dedi

Adem Uysal

Yek Vücut Olmalı

Bölünün bölünün,
Parça parça olun.
Gruplara ayrılın,
Becerebildiğiniz tek şey,
Bölünüp parçalanmak sizin.
Oh ne güzel,
Gel keyfim gel!
Küçük küçük lokmalar,
Siyonizmin işine yarar.
Çıgnemeden yutar.
Yahu nedir sizin derdiniz?
Yok yok siz oyuna geliyor,
Düşmanın ekmeğine yağ sürüyorsunuz.
Eskiden de bu ülkede,
Hem Türk, hem Kürt yaşıyordu,
Üstelik gül gibi geçinip gidiyordu.
Söyleyin bakalım, şimdi ne oldu?
Galiba siz,
Farkında değilsiniz,
Oynanan oyunların.
Niyetleri ortada, senaryoyu yazarların.
Ne yapıyorsunuz, kendinize gelin.
Bir yandan kardeşiz diyecek,
Öbür yandan, birbirinizi yiyeceksiniz.
Türk, Kürt, Laz, Çerkez, dadaş,
Yek vücud olmalı arkadaş,
O zaman, ne düşmanlık kalır, ne savaş!

Adem Uysal

Yeni yetmeler

Yeni yetme demiş bize bir şair,
Haklısın dostum, biz yeni yetmeyiz.
Severiz ne varsa, şiire dair,
Duymayanlar duysun biz yeni yetmeyiz.

Biz yeni yetmeyiz, usta değiliz,
Ustalar bizleri bağışlasınlar.
Biz ne usul, ne de erkan biliriz,
Şairler bizleri bağışlasınlar.

Kimseye tepeden bakıp gülmeyiz,
Kasılanlar bizi bağışlasınlar.
Kusura bakmayın gaza gelmeyiz,
Üstadlar bizleri bağışlasınlar.

'Şairim' demekle şair olunmaz,
Onun da raconu olmalı elbet.
Usta şair kolay kolay bulunmaz,
Kim şair, kim değil bilinir elbet.

Adem Uysal

Yerin Dibine Batsın

Barış bahanesiyle dünyayı sömürdünüz,
Körpeçik bebekleri ne hakla öldürdünüz
Onlar can çekişirken siz karşıdan güldünüz
Yerin dibine batsın sizin uygarlığınız

Biz uygarız dediniz, bir çok nane yediniz
Bölgede petrol var ya hemen koşup geldiniz.
Bellî ki buraları sahipsiz bellediniz
İnsanı mutlu etmez sizin uygarlığınız

Eksik olsun kan döken yakıp yıkan uygarlık
Dilim sürçtü affedin ona derler barbarlık
Barbarlığın boynunda ateşten bir gerdanlık
Yangını söndüremez sizin uygarlığınız

Ortadoğu yanıyor müsebbibi sizsiniz
Zalime arka çıkıp mazlumu ezdirdiniz
Bir an önce bölgeden çekip gitmelisiniz
Barış tesis edemez sizin uygarlığınız.

Adem Uysal

Yerinde Dursun

Gününü gün eden eyyamcılardan,
Evini unutan akşamcılardan.
İçip içip sızan Hayyamcılardan,
Gelecek iyilik yerinde dursun.

Ayardan söz eden ayarsızlardan,
Neme lazım diyen duyarsızlardan.
Karar veremeyen kararsızlardan,
Gelecek iyilik yerinde dursun.

Art arda yapılan manevralardan,
İpe sapa gelmez palavralardan.
Aslı astarı yok fasaryalardan,
Gelecek iyilik yerinde dursun.

Kadını sömüren vicdansızlardan,
Yüreği pas tutmuş imansızlardan.
Sözden anlamayan iz'ansızlardan,
Gelecek iyilik yerinde dursun.

Kur'anı raflara kaldıranlardan,
Mukaddesatıma saldıranlardan.
Midesine ateş dolduranlardan,
Gelecek iyilik yerinde dursun.

Adem Uysal

Yetmişli Yıllar

Dönüp arkasına bakmadan,
Hızla geçip gitti zaman.
Bir daha o günleri
Bu millete yaşatma ey Rahman,
İnsanlar tedirgindi,
Her yer toz duman.
Anarşiden el aman,
Gençleri aldattılar,
Anaları ağlattılar.
Yetmişli yıllar...
Ah o yetmişli yıllar yok mu,
Sokaklarda yankılanan sloganlar.
Cinayetlere gebe yıllar,
Gençlerin elinde kan ile yazılmış pankartlar.
Öfkeyle sıkılıp havaya kaldırılan yumruklar
Olayları tezgahlayan karanlık odaklar
Kardeşi kardeşe düşman ettiler
Politikacılar...
Ah o politikacılar yok mu
Gençleri gaza getirdiler
Yıkanmış beyinler, girilemeyen inler.
Bu ülkenin ekmeğini yiyip suyunu içenler
İlk fırsatta ona ihanet ettiler.
Gençlere sen sağcısın sen solcusun dediler
Masum insanlar kim vurduya gittiler

Adem Uysal

Yıkılmadı Bu Millet

Ne zaman ki, rahat bir nefes alsın şu millet,
Musallat olur ona beklenmedik bir illet.
Kurt kuzuya saldırırsa canını yakmak için,
Kurda değil kuzuya suç bulur medeniyet.

Asırlardır ayakta, yıkılmadı bu millet,
Maşere dek kalacak, yıkılmayacak elbet.
Kurt kuzuya saldırırsa canını yakmak için,
Engel olmaz seyreder şu mimsiz medeniyet.

Düşmana boyun eğmez, eğmedi necip millet,
İnsanlarda kalmadı, ne tevazu ne izzet.
Kurt kuzuya saldırırsa onu öldürmek için,
Kuzu yerine kurdu destekler medeniyet.

Anası gibi sever vatanını bu millet,
Vatan benim anamdır demişti hani Mehmet.
Aç kurtlar fırsat kollar, Mehmedi yemek için,
Mehmet şehit düşerken, seyreder şu deniyet.

Adem Uysal

YILBAŞI GECESİ

Kesilir taze fidanlar,
Süsler onları insanlar.
Oynarlar sabaha kadar,
Yine yılbaşı gecesi.

İçki kumar hindi de var,
Sokaklardan insan toplar,
Polisler sabaha kadar.
Yine yılbaşı gecesi.

Melül melül bakar gözler,
Sansürsüzdür artık sözler.
Kaldırılır siz'ler biz'ler,
Yine yılbaşı gecesi.

Akıllı ol alkol alma,
Tut kendini sakın salma.
Masalarda meze olma,
Yine yılbaşı gecesi.

Örfümüzde yoktur yeri,
Hıristiyan adetleri,
Parlatırlar kadehleri,
Yine yılbaşı gecesi.

Adem Uysal

Yıllar Seni Eskitecek

Hızla geçip gidiyor zaman,
Akşam birlikte oturup sohbet ettiğin insan
Ertesi gün cami avlusunda
Sessizce bekliyor musalla taşında.
Bir varmış bir yokmuş...
Ne doğduğu anı
Ne öleceği zamanı biliyor insan
Kimisi yiyip içip eğlenirken
Kimisi çalışmaktan yorgun düşüyor
Zavallı gece boyunca sayıklıyor
Para para diyor
Kah gülüp kah oynuyor
Kah akıl almaz çılgınlıklar yapıyor
"Kimim ben, ne işim var burada
Nereden geldim nereye gideceğim? " demiyor.
Sen ey gücüne kuvvetine güvenen genç adam,
Yıllar seni eskitecek
Gücün kuvvetin yok olup gidecek...
Sen ey güzelliğiyle övünen genç bayan
Bir gün derin sarkacak cildin buruşacak, belin bükülecek
Kimse yüzüne bakmayacak
Kim bilir belki de bakamayacak...

Adem Uysal

Yine Güneş Doğacak

Yine rüzgar esecek
Her taraf buz kesecek
Şayet yardım etmezsek,
Garibanlar küsecek.

Şu çatılar akacak
Herkes seyre bakacak
Bir de afat olursa
Halimiz ne olacak.

Yine akşam olacak,
Sokaklar boşalacak
Kör olası yalnızlık
Gelip beni bulacak

Karanlıklar çökecek
Göz gözü görmeyecek
Sokaktaki lambalar
Birer birer sönecek

Dükkanlar kapanacak
Ezanlar okunacak
Çamilerde toplanan
İnsanlar arınacak.

Yine güneş doğacak,
Karanlığı boğacak
Aydınlık yarınlarda
Herkes mutlu olacak.

Adem Uysal

Yoğurt Yiyen Kim

Yoğurt yiyeni karıştırmayacak,
Her şeye burnunu sokup
Soruşturup araştırmayacak mışsın
Hem söylesene sen bana,
Sana ne kardeşim, milletin etinden budundan,
Sütünden yoğurdundan,
Yoğurt yiyenin kim olduğundan.
Dileyen süt içer, dileyen kaymak yer.
Hele dur bakalım daha bitmedi,
Suya sabuna dokunmayacak,
Her şeye göz yumacakmışsın.
Peki olur mu?
Tabi ki olmaz.
Birileri kalkıp ikaz etmeli,
Gittiğiniz yol yanlış demeli.
Yoksa bu işin sonu gelmez.
Sen yine beni dinle
Araştır, soruştur, karıştır.
Yoğurt yiyeni karıştırmadıkça,
Kaymak yiyeni bulamazsın.
Kaymak yiyeni soruşturmadıkça,
Ayran içeni bulamaz,
Hedefine ulaşamazsın.
Maksat adalet yerini bulmalı,
Kimsenin yaptığı yanına kar kalmamalı.
Hak eden hak ettiği cezaya çarptırılmalı.
Yoğurt yiyeni karıştırarak,
Suya sabuna dokunacaksınız.
Yoksa, ne ahlaksızlığın,
Ne de yolsuzluğun önüne geçebilirsiniz.

Adem Uysal

YoL BeLLi

Ayaz belli tipi belli kar belli,
Sevdiğini candan seven yar belli.
Meyve belli kabuk belli zar belli,
Bahçelerde ayva ile nar belli.

Odun belli ateş belli kül belli,
Güzün açıp kışın solan gül belli
Dere belli ırmak belli göl belli,
Dahası var orman belli çöl belli.

Arı belli petek belli bal belli,
Bayanların örtündüğü şal belli.
Ağaç belli kütük belli dal belli,
Omuzlarda sessiz giden sal belli.

Halık belli mahluk belli kul belli
Dünya malı para belli pul belli
Harar belli çuval belli çul belli
Görmüyorsan Hakka varan yol belli.

Adem Uysal

YoLLaR

Yollar vardır, yolcusunu getirir,
Yıllar süren, hasretleri bitirir.
Yollar vardır, yolcu ömrün yitirir,
Onun için, ben yollara kırgınım

Yollar vardır, toprak olur, taş olur,
Yağmur yağar, çamur olur, yaş olur.
Yollar vardır, yolcu hurdahaş olur,
O sebepten, ben yollara dargınım.

Yollar vardır, kimi geniş, kimi dar,
Bazıları gider, fizana kadar.
Yollar vardır bitmez, uzar ha uzar,
Onun için, ben yollara kırgınım.

Yollar vardır, bitip tükenmek bilmez,
Yolcular perişan hiç yüzü gülmez.
Yollar vardır, yolcusu geri gelmez,
O sebepten, ben yollara dargınım.

Yollar vardır, dağlar tepeler aşar,
Dağın yamacında, yörükler yaşar.
Yollar vardır, yolcular ona şaşar,
Onun için, ben yollara kırgınım.

Yollar vardır, düşmanları güldürür,
Kimi, yollar hasta eder öldürür.
Yollar vardır, yolcuyu süründürür,
O sebepten, ben yollara dargınım.

Yollar vardır, izler kalır silinmez,
Açık mıdır, kapalı mı bilinmez.
Yollar vardır, gidilir de gelinmez,
Onun için, ben yollara kırgınım.

Yollar vardır, kar yağınca kapanır,
Görenler orada, yol bitti sanır.
Yollar vardır, yolcu bakar aldanır,
O sebepten, ben yollara dargınım.

Yollar vardır, gider yaban ellere,
Kimileri, destan olmuş dillere.
Yollar vardır, alır gider çöllere,
Onun için, ben yollara kırgınım.

Yollar vardır, kenarında saz olur,
Yaz gelince, toprak olur, toz olur.
O nedenle, yolcuları az olur,
Onun için, ben yollara dargınım.

Yollar vardır, yolcusuna alışık,
Dolambaçlı, lakin değil karışık,

Yollar vardır, yolcularla barışık,
Onun için, ben yollara vurgunum.

Yollar vardır, iner gider ovaya,
Bir bakarsın, çıkıp gitmiş obaya.
Yollar vardır, gider Anadolu'ya,
O sebepten, ben yollara vurgunum.

Yollar vardır, kalpten kalbe uzanır,
Yolcusunu memnun eder, kazanır.
Yolcular kendini cennette sanır,
Onun için, ben yollara vurgunum.

Yollar vardır, sonu müthiş karanlık,
O yollara, tamah eder insanlık.
Yollar vardır, başı sonu aydınlık,
Ben aydınlık, olan yola vurgunum.

Yollar vardır, kimi batıl, kimi hak,
Kimisinde adım başı bir tuzak.
Yollar vardır, hakikatten çok uzak,
Yanlış yoldan, gidenlere kırgınım.

Yollar vardır, uzar gider semaya,
Dua için, kalkar eller havaya.
Yollar vardır, gider yüce Mevla'ya,
Ben Mevla'ya, giden yola vurgunum

değerli üstadlardan

AYRILIĞA HINCİM VAR.
YÜREGİMDE SANCIM VAR.
MEVLAM AÇSIN YOLUNU.
YOLA GİDEN YOLCUM VAR.....yolcu9901

Yollar vardır; adı farklı her durak.
Yolcuları iner, gelince durak.
Kara toprak adlı sonuncu durak.
Bu sebepten ben yollara dargınım.....şükrü topallar

Adem Uysal

Yolun açık olsun

Ey kendini, Hakka adayan,
Hakkın hadimi,
Hakikat yolunun, garip yolcusu,
Yolun meşakkatli ve uzun.
Yükün çok ağır,
Taşıyabilecek mi omuzların,
Dayanabilecek mi ayakların,
Ne dersin,
Üstesinden gelebilecek misin,
Yolundaki engellerin?
Bak, sonra bilmiyordum deme,
İşte söylüyorum.
Kimseden yardım bekleme,
Herkes, kendi dünyasında.
Seni kimse duymaz,
Yoluna tuzak kurarlar,
Seni durdurmaya çalışırlar.
Ey hakikat yolunun, yalnız yolcusu,
Sen yoluna devam et.
Dileyen gelsin peşinden,
Dünyaya bir ışık gönder, hakikat güneşinden.
Ey hakikati arayan şerefli insan,
Bilmem ki, artık ne söylesem?
Yolun açık olsun,
Mevlam seni korusun.
Tüm kötülüklerden.

Adem Uysal

Yörük Kızı

Yörük kızı, söyle bana derdini,
Bu kadar çok, naza çekme kendini.
Biliyorsun, zorla güzellik olmaz,
Sevmiyorsan, tercih etme zengini.

Yörük kızı sevda senin neyine,
Yüz verme hiç ağasına beyine.
Oba halkı yollarına bakıyor,
Davul bile çalar dengi dengine.

Yörük kızı neden böyle ağlarsın,
Al üstüne karaları bağlarsın,
Yeter artık gözünde yaş kalmadı,
Ağlar ağlar yürekleri dağlarsın.

Yörük kızı sakın gitme yabana,
Sen gidersen hüzün çöker obana.
Sevdiklerin bir bir seni unuttur,
Ayrılığın koyar yaşlı babana.

Adem Uysal

Yuh Olmasın mı?

Ürettiği ürüne, hile katana,
Götürüp, insanlara onu satana.
Helal haram demeden, yiyip yutana,
Böyle sahtekarlara, yuh olmasın mı?

Y.....!

Müşterisine karşı, yanlış yapana,
Nefsinin kulu olup, ona tapana.
Avanta bulunca, havada kapana,
Böyle yaratıklara, yuh olmasın mı?

Y.....!

Yaptığı iyiliği, başa kakana,
Parası varken, dilenmeye çıkana,
Her alış verişte, esnafa takana
Böyle şerefsizlere, yuh olmasın mı?

Y.....!

Yollara yolaklara, mayın koyana,
Vahşi hayvan misali, cana kıyana.
Yol keserek, sokakta adam soyana.
Böyle psikopatlarla, yuh olmasın mı?

Y.....!

Kundaktaki bebeğe, bomba atana,
Kahraman Mehmetçiğe, kafa tutana.
Düşmanlara mühimmat, silah satana,
Böyle şerefsizlere yuh olmasın mı?

Y.....!

Silahsız insanlara, ateş açana,
Çoluk çocuk demeden, dehşet saçana,
Mehmetçiği görünce, kaçan kaçana,
Böyle tabansızlara, yuh olmasın mı?

Y.....!

Adem Uysal

Yürek İster

Bizde herkes, herşeyi,
Maşallah, iyi bilir.
Her konuda uzmandır,
Sorarsan, cevap verir.
Açılırsa çenesi,
Kesilmez artık sesi.
Konuştukça konuşur,
Baktı ki, dinliyorlar,
Artık, atar savurur.
Dinle artık, sen onu,
Ezberinde, her konu.
Sor, sana haber versin,
Tarımdan, sanayiden.
Tıptan, astronomiden,
Siyasetten, ticaretten.
Hatta diyanetten sor,
Nasıl olsa, biliyor.
Yalnız, bir terslik var bu işte,
Siyasiler Başkentte,
Bizimki, yanlış yerde.
Kahvede oturuyor,
Yerinden yönetim diyor.
Sabah, akşam taş diziyor,
Ülkeyi, yönetmek istiyor.
Oysa, onu yönetmek,
Ehliyet ve liyakat,
Biraz da, yürek ister.

Adem Uysal

YüReKLeR

Yürekler vardır, kuş yüreği gibi,
Korkak ve ürkek.
Yürekler vardır, mangal gibi,
Korku nedir bilmez, asla pes etmez.
O yürekler olmasaydı,
Kim alırdı İstanbulu,
Bizansın elinden,
Kim dikerdi sancağı, kalenin burcuna?
O yürekler olmasaydı,
İstanbul, İstanbul olmaz,
Konstantinopolis olurdu.
Çan sesleri gelirdi,
Şehrin dört bir yanından.
O yürekler olmasaydı,
Çanakkale, Sakarya, Dumlupınarda,
Denizli, İzmir, Aydın, Manisa'da,
Kuzeyde, güneyde, doğuda, batıda,
Kısaca; tüm Anadoluda,
Kim karşı koyardı düşmana?
Kim gömerdi, düşman gemilerini,
Boğazın soğuk sularına?
O yürekler olmasaydı,
Kim bildirirdi haddini,
Kıbrısta Rum çetelerine,
Mangal gibi yürekler,
Sayesinde kurtuldu,
Güzelim Anadolu.

Adem Uysal

Yürü

Uyuz itler varsın havlayıp dursun,
İt ürür kervan yürür biliyorsun.
Çakallar çemkirsın kurtlar ulusun,
Mağdurlara mazlumlara. selam et.

Bırak ötsün şom ağızlı baykuşlar,
Gök gürlesin şimşek çaksın ne yazar.
Kıskançlıktan çıldırsın yarasalar,
Nasıl olsa yolun sonu selamet.

Yıldırımlar düşsün okyanuslara,
Aldırma sen kopan fırtınalara,
Zalimler zulmetmesin mazlumlara
Haksızlığa razı olma kıyam et.

Yürü Allah seni korur bilesin,
Yürü el alem ne derse desin
Bırak yamyamlar birbirini yesin
Nasıl olsa kopar bir gün kıyamet.

Adem Uysal

YÜRÜ KULUM DEDI

Bir zamanlar garibandı,
Şimdi selam vermez oldu.
Halim selim bir insandı,
Dönüp bize bakmaz oldu.

Bir zamanlar evi yoktu,
Şimdi bir çok villası var.
Onu seven sayan çoktu,
Dağıldılar azar azar.

Bir zamanlar hamal idi,
Şimdi artık holdingi var.
Allah yürü kulum dedi,
Köşeyi dönene kadar.

Bir zamanlar bakkal idi,
Şimdi onun marketi var.
Eskiden hep aç gezerdi,
Karnı doydu adam oldu.

Bir zamanlar çulsuz idi,
Çöpten ekmek topluyordu.
Meteliksiz pulsuz idi,
Attı, on ikiden vurdu.

Bir zamanlar yaşı gençti,
Şimdi oldu orta yaşlı.
Yıllar ne de çabuk geçti,
Herkes oldu yaşlı başlı.

Adem Uysal

Zafer Bizimdir Oğul Zafer Bizimdir

Şehit olmak nasıl bir duygu anne
Şehitler cennete gidermiş doğru mu
Elbet doğru oğul, hem de çok doğru
Güzel olmasaydı ona koşar mıydı insanlar
Őehidin makamı peygamberden sonradır
Böyle makamı kim istemez yavrum.
Sakın onlara ölümler demeyin der yüce Kitabımız
Şehitler ölmez oğul Şehitler ölmez.
Ben de Şehit olmak istiyorum anne
Orada babamı görebilecek miyim
Haydi oğul davran göreyim seni,
Sevindir Şu yaşlı ananla Şehit babanı
Ancak Şunu hiç aklından çıkarma oğul
Dost görünen düşmanını iyi tanırsan
Onun silahıyla silahlanırsan
Allaha inanır ona dayanırsan
Zafer bizimdir oğul zafer bizimdir

Adem Uysal

Zalime Diren

Kanın kaynıyor, biliyorum,
Belki sözlerimi duymayacak,
Ciddiye almayacaksın.
İyisi mi sen önce,
Farkına var kendinin.
Sen sıradan değilsin,
Boş ver, geç git diyemezsin.
Sevgi, dostluk, hoşgörü,
Olmalı ilk hedefin.
Toplumunu aydınlatmak,
Öncelikli gayen senin.
Yetimleri sevindirmek,
Gözyaşlarını dindirmek,
Olmazsa olmazların.
Karanlığa bir ışık tut,
Çorbada tuzun olsun.
Her yer aydınlansın,
Karanlık yer kalmasın.
Müstazafa destek ol,
Müstekbire fren.
Mazluma arka çık,
Zalime diren.
Hayal değil tüm bunlar,
Hele sen bir heveslen.
Delikanlım bu sözler,
Ninni değil, dikkat et,
Herşey güzel olacak,
Yeter ki sen niyet et.
Birazcık da gayret et.

Adem Uysal

Zamansız İnsanlar

İnsandan önce başlar,
Bilinmeyen o zaman.
Dünyaya ayak bastı,
Fi tarihinde insan.
Günler, aylar, yıllar, hatta yüzyıllar,
Kanat takip uçarlar
İnsanlar geçerken,
Şöyle bir dünyaya uğrar.
Bir süre oyalanıp, yola revan olurlar.
Kimse bilmez yolculuk nerede son bulacak,
Dünyaya gelen insan,
Durmadan zaman harcar.
Kısasa kısas yapar,
Zaman da onu harcar.
Zamanı olmayanlar,
Karşıdan bakıp geçer.
Ağzını açar makber,
Acıkınca insan yer.
Biraz zamanı olanlar,
Zamanı dolanları,
Getirip mezara koyarlar.
Okunur fatihalar, dua eder insanlar,
Kimıldanır mevtalar,
Sevinip mutlu olur,
O zamansız insanlar.

Adem Uysal

Zi Edep

Zi edep olanları kınayıp dışlarsanız,
Bi edep olanları övmeye başlarsınız.

Adem Uysal

Zor Bilmece

Ne garip Şu insan oğlu,
Soru iŐaretleriyle dolu.
Gizemli varlık,
Nerede, ne zaman,
Ne yapacağı bilinmez.
Kah sevinir, gülüp oynar,
Kah zlr, hemen ağlar.
Kah munis koyun gibi sakin,
Kah aĉ kurt gibi saldırgandır.
Bilgisi sınırlı, görgüsü sınırlı,
Görmesi sınırlı, duyması sınırlıdır.
İnsan diyorum,
Tam bir muamma,
Zor bilmece.
Ah, bir de insan olabilseydi Şu insan,
Heyhat, hani ne zaman?

Adem Uysal

Zorunlu Göçler

Göçler yüklenir ağır ağır
Kim bilir hangi dağın başındaki mezradan
Kimi terör yüzünden,
Kimi umutlanır
yaşamını bilmediği şehirden
Çok şey bırakırlar arkalarında
Evlerini, yalın ayak çalıştıkları tarlayı
Mis kokulu meyve bahçelerini
Beyinlerinde yer etmiş,
Çocukluk anılarını
Gözyaşı tufan olur bitap düşer çoluk çocuk
Bir tek umutlarıdır onları besleyen
Uyduramazlar ayaklarını asfalta
Kültürleri benzemez
Selamsız kentte yaşayan insanlarınkine.
Oysa alıştı onlar,
Yanında ayran ile
Sabah gözlemelerini paylaşmaya
Gece yaralarına kadar yarenlik etmeye
Umutları gün be gün solar
Özlemleri katmer katmer
Bir kimlik arayışı içinde bocalarlar
Varoşlarda yaşarlar
Gökteki yıldızlar uzak kalır gecelerde
Emeksiz yemek olmaz bilinciyle
Çalışıp çabalarlar
Ölmaz!
dikiş tutmaz
bir gün dayanamazlar
İlle de köyüm derler, ille de obam
Alırlar göçü sırtlarına
Göç ederler yurtlarına
Terör belası gelse de kapılarına
Tehdit savursa gece gündüz onlara
Vız gelir tırıs gider
Kararlı ve cesur insanlara

Adem Uysal